

உ
சுவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

—*—
திருவெண்காட்டடிகள் புராணம்

எ ன் னு ம்

ப ட் ட ன த் து ப் பி ள் ள ன ய ர்
பு ர ண ம்.

—*—
ம-ந-ந-ஸ்ரீ, திருமழிசை
கந்தசாமி முதலியார் குமாரரும்,
சொர்க்கபுரம்

இராமலிங்கநாதம்பிரானவர்கள் மாணுக்கநமஸ்கீய

வடிவேலுமுதலியாரவர்களால்

இ ய ந் தி ய

விசேடண உதாரணங்களோடுகூடிய
பொழிப்புணையுடன்.

—*—
ஸ்ரீபெரும்புதூர்

இராமசாமிமுதலியார் குமாரர்

குமாரவேலாயுதமுதலியார்

அ வ ர் க ள ர ல

சென்னை :

பண்டித மித்திர அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—*—
1901.

Registered Copy-Right.

விலை ரூப 1-8-0.

உ
சிவமயம்.

மு க வு ளா .

“நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.”

எனத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தவாறு என்றும் வற்புக் காவிரியென்னும் ஓர்வநதியால் நீர்வருவாயுடைமையின் நீர்நாடென்றும், அத னால் விளையும் வளப்பங்கள் யாவமுடைமையின் வளநாடென்றும் எவரானும் புகழப்பெற்று, ஒளவைப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கினால், “சோறடைத்து” என்றோதப்பெற்ற சோழநாட்டின்கணுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அள கையர்கோன் அவதாரராய்த் திருவுருக்கொண்ட திருவெண்காட்டடிசளின் திவ்ய சரிதத்தை, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்தாறு வருடங்கட் கு முன்னரே, சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சைவாதீனத்தம்பிரானொருவர் அத் தலவாசிகளாகிய பல பெரியோர்களின் வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கர்ணபரம் பரையாகத் தாமுணர்ந்துள்ளவரையில் ஞாபகப்படுத்தி ஒருவாறு தொகுத்து முந்தாற்றுமூப்பத்தாறு செய்யுட்களால் பூர்புகாரீசாநுக்கம் ஆட்கொண்ட சநுக்கம் துவவாநீசாநுக்கம் என்னும் மூன்று சருக்கங்களடங்கிய புராண மொன்றியற்றினார். அப்புராணம் அன்றுமுதலின்றுகாறும் இந்நாட்டினும் அத்திருவெண்காட்டடிகளின் அவதாரநாடாகிய தென்னாட்டினும் மற்றெந் நாட்டினும் விசேட மதிப்பாகவே வழங்கிவருகின்றது. இஃதிங்ஙனமாக, ஷை புராணத்தை, மகாகனம்பொருந்திய இயற்றமிழாகிரியர் விசாகப்பெருமா ளையரவர்கள் முதன்முறை செவ்வனே அச்சிட்டி வெளிப்படுத்தினர். அப் பதிப்பு செவ்வாய் வெகுவருடங்களானபிறகு, கல்விசாலாச்சிலர் அதை அச் சிடத்தொடங்கிச் செய்யுட்குரிய எழுத்து அண்ச சீர் தளை முதலியவற்றைச் சற்றுங் கவனியாமலும் பொருளுணைக்கமில்லாமலும் பலவாறு ஆபாசப்படுத்தி அச்சிட்டிப் பரவுவித்தார்கள். பிரதமப்பதிப்பு கிடைக்காமையின் இப்பதிப் பை வாங்கத்தொடங்கினோருட் கல்விசான்றோரும் அச்செய்யுட்களின் பிழை பாடுகளைத் திருத்திப் பொருள்கொள்வதருமையிருந்ததென்னின், ஏனை யோர் அச்செய்யுட்களின் பொருளுணராதலமந்திருந்தார்களென்றறையவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு தெருமரலுருவாறு திருத்தித் தெளிவான பொழிப் புனாயொன்றெழுதியச்சிட்டி வெளிப்படுத்தின் மிக்க பேருபகாரமாகுமென் றெம்மைப் பலவருடங்களாகப் பலர் பன்முறை கேட்டுக்கொண்டதோடு, இப்போது இப்புராண வுணாப்பதிப்புக்குத் தலைவராகிய ம-நா-நா-ஸ்ரீ, குமாரச வேலாயுதமுதலியாரும் யாம் தடுத்துணாத்தற் கேலாதவர்களைக்கொண் டெ மக்குணாப்பித்துக் கேட்டுக்கொண்டதால், மேற்குறித்த முதற்பதிப்பையும் அதற்கும் முந்திய ஏட்டுப்பிரதியையும் சேகரித்து, அவற்றுள்ளும் கவனப்

பழதாலும் பரமரிக்கைக் குறைவாலும் எழுத்துப்பிழைகளாலும் நேர்ந்திருந்த வழுக்களைத்திருத்தி, எமது சிற்றறிவிற் செட்டியவனாயில் ஓர் பொழிப்புறா யெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விளக்கி, ஹைகுமாரவேலாயுதமுதலியாருக்குக் கொடுக்க, அவர் அச்சிட்டச் சஞ்சிகை ரூபமாய் வெளிப்படுத்தினர்.

இங்ஙனமாக, பெரியோர் பாடல்களிற் பிற்காலத்து நேர்ந்த பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பிரபலப்படுத்துவதே பெரும் புண்ணியமென்றும், நல்லோர் பாடலை நாசமாக்கி நவீனப்பாடல் சேர்த்தல் நலமல்லவென்றும் கருதி மனங்கனையாகிய ஓர் புலவர் அப்புராணப்பாடல்களுட் சிலவற்றை நீக்கியும், சிலவற்றைத் திருத்தியும், நூதனப்பாடல்கள் பலவற்றைச் சேர்த்தும், பதவுரை யெழுதி, இலக்கணக்குறிப்பு விசேடணம் உதாரணமென்னும் இவற்றுடன் அச்சிட்டசு சஞ்சிகைரூபமாய் வெளிப்படுத்தத்தொடங்கி இற்றைக்கு இரண்டு சஞ்சிகைகள் வெளிப்படுத்தினர். எமதப்பிராயமாவது சிற்றந்த மகானாகிய திருவெண்காட்டடிகளைக்குறித்த புராணம் செய்யுள்ரூபமாயிருத்தலானும், அச்செய்யுட்களும் பலவகைப் பிழைபொதிந்த பதிப்புடைய தாயிருத்தலானும், இச்செய்யுட்களை அவ்வப்பாவினங்கட்குரிய எழுத்து சீர்தளை எதுகை மோனை என்னும் இவைகள் பிழையறத்திருத்தி, அப்புராண சிரியரிந் கருத்து வாசிப்போர்க்கு நன்குவிளங்கச்செய்தற்கேற்ற பொழிப்புறா யெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விரித்துக் காட்டவேண்டுமென்பதே. அவ்வப்பிராயசதை எமது புண்புலமைக்குப் பொருத்தியவாறு பூர்த்திசெய்தேம். எம்மினும் மிக்க அறிவுடையோர் இகன்கண்ணுள்ள பிழைகளைப் பொறுத்தல் கடமையாகலானும், எம்மையொத்தோரும் எம்மினிழிந்தோரும் எம்மைக் குறைகூறாக்கலானும், இதிற்பிழைகூறுவாரிலரென்பதுத் தேற்றமே. முடிவாகக் கூறுமிடத்து, முன்னோர்களாகிய சிற்றந்த விதவசிரோமணிநளா லக்கீகரித் தச்சிட்ட வெளிப்படுத்தப்பட்டு வழங்கிவந்த திருவேண்காட்டடிகள் புராணச் செய்யுட்கள் முழுமைக்கும் உடையேண்டுமோர், இப்பதிப்பினன்றி அப்பதிப்பினடையார். இதனை நன்குணர்ந்து பழமை பாராட்டும் பண்பாளரியாரும் இப்பதிப்பையே நன்கு மதித்துக் கடைப்பிடியாகக்கொண்டு வாங்கி வாசித்துப் பயனடைவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

இங்ஙனம் :

 தி. வடிவேலு.

பாடலுனைத்துப்பிள்ளையார் புராணம் விலை ரூபா 1—8—0.

சிவபராக் கிரமம் 64-படங்களுடன் ,, 1—4—0.

ஸ்ரீ சிவமஹாபுராணம் 48-படங்களுடன் ,, 5—0—0.

இப்புத்தகங்கள் வேண்டுமோர் என்னிடம் நேரிலாவது வி. பி. மூலமாகவாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

 எஸ். ஆர். குமாரவேலாயுதமுதலியார்,
23, அருணாசலமுதலிவீதி சென்னை.

உ
சிவமய ட.,
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகளென்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராண மூலமும் - உரையும்.

பா யி ர ம்.

விநாயகர்துதி.

ஒளிமேவுந் தில்லைவனத்தோங்கியகற்பகவன்மொன் றுண்டு கண்டாற்
றெளிமேவு மானந்த நிருத்தமிடு நினைந்தபடி செல்வஞ் சேர்க்குங்
களிமேவுந் தும்பிமுகக் கனிகாட்டும் விண்ணுறைகற் பகமே போலு
மளிமேவுந் பட்டணத்துப் பிள்ளைபுரா ணம்பகர்தற் களிக்கு மன்றே.

(இதன்பதப்பொருள்.) ஒளிமேவும் தில்லைவனத்து—விளக்கமமைந்த தில்
லைவனமென்னும் திருத்தலத்தில்; ஒங்கிய கற்பகவனம் ஒன்று உண்டு—மிக்கு
வளர்ந்த கற்பகச்சோலையொன்றிருக்கின்றது; கண்டால்—(அச்சோலையைப்)
பார்த்தால்; செளிமேவும்—பிரகாசமுண்டாய்; ஆனந்த நிருத்தமிடும்—பேரின்ப
நடனம்புரிபும்; நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்—(அவரவர்கள்) எண்ணிய
வாறு சொர்க்கபதவிகளில் அடைவிக்கும்; களிமேவும்—தேன்பொருந்திய; தும்பி
முகக்கனிகாட்டும்—வண்டுகணிற்றந்த இடமமைந்த பழத்தையும் காண்பிக்கும்;
விண்ணறை கற்பகமேபோலும்—தேவலோகத்திருக்கும் கற்பக விருட்சத்தை
யொத்த; அளிமேவுந்—கருணைவாய்ந்த; பட்டணத்துப்பிள்ளைபுராணம்—பட்ட
ணத்துப்பிள்ளையாருடைய புராணத்தை; பகர்தற்கு அளிக்கும்—அடியேன்பாடு
தற்கு வரமுட்பாலிக்கும்—எ-று.

அன்று-ஏ-அசைகள். இப்புராணம் மெஞ்ஞானவொளிபெற்ற திரு
வெண்காட்டடிகளின் சரி தமாகலானும், மங்கலச்சொற்கள் இருபத்திரண்டனுள்
பரிதியென்ப தொன்றாகலானும், அப்டரிதிக்கு ஒளியென்னும் பரியாயப்பெய
ரொன்றிருத்தலானும், மங்கலப்பொருத்தமும் இப்புராணப்பயனும் அமையும்
பொருட்டு, “ஒளி” எனமுதற்றொடங்கினார். அன்றியும் இந்நூலாகிரியர் சிதம்
பரமென்னும் திருத்தலத்திலுள்ள பெரியோர் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பாடத்
தொடங்கினமையின், அத்தலவிநாயகராகிய கற்பகவிநாயகரைத் துதிப்பான்
கருதி, கற்பகமென்னும் சொற்கமைய அக்கடவுளையே ஒர் சோலையாகவுவ
மித்து, “தில்லைவனத்தோங்கிய கற்பகவனமொன்றுண்டு” எனவும், இச்சோலை
எனையசோலை என்போன்று இந்நன்மூடாமல் ஒளிவீசும்என்பார், “தெளிமேவும்”

எனவும், ஏனைய சோலைகள் வெறுமனே காற்றினியக்கத்தாலசைவதுபோலாத், சாணே இயற்கையாய்க் கண்டார்க்கு ஆனந்தத்தைவினோக்க அசையுமென்பார், “ஆனந்தநிருத்தமிதி” எனவும், மற்றும்ள்ள சோலைகணேராக மிகத்தாழந்திராமல் அதியுன்னதமாயோங்கிச் சொர்க்கலோகமட்டும் வளர்ந்து, தன்ரீதுர்போனா அங்வுலகத்துள்ள பதலிகளில் அவரவொண்ணியவாறு சேர்க்கத்தக்கதென்பார், “நினைந்தபடி செல்வம்சேர்க்கும்” எனவும், சோலைகளிற் கணிகள்விளங்குவதுபோன்றே, இச்சோலையினும் தேன்நிறையப்பெற்று வண்டுகள்மொய்த் நிருக்கும் கனி புண்டென்பார், “கனிமேவும் சூழ்ப்புழுக்கக்கனிகாட்டும்” எனவும், சேய் நலகந்தள்ள கந்தகவிருட்சம் வேண்டுவார் வேண்டியாங்கு வரையாதளிப்பதுபோன்றே, நிரூவெண்காட்டடிகளும் தம்மைச் சரணடைந்தோர் விழைந் தனயாவும் விருப்புடனளிக்கும் விரகினொன்பார், “விண்ணுறை கற்பகமே போலு மளிமேவும் பட்டணத்தப்பிள்ளை” எனவும், மேற்கூறிய கற்பகச்சோலையைக் கண்டவளவில் தெவியுண்டாதலின், அத்தெளிவைக்காண்டு இப்புராணத்தாற்பாடவரமும் பாவிக்குமென்பார், “புராணம் பகர்த்தகளிக்குப்.” எனவும், கூறினார். சிவெடையால் விநாயகர் என்பதற்கேற்க, ஆனந்த நிர்த்தமிதிதலும், அவரவர்கேண்டிய பசுவிகளைப் பாவித்தலும், விஸ்வரூபங் கொள்ளுதலும், யானே முகமுடைமையும் குறிப்பால் விளக்கியவாறகாண்க. இன்னும் பிறநூலாசிரியரும் விநாயகக்கவளைத் தத்தமக் கியன்றவாறு யானையாகவும் ஏனையவாகவும் உவமித்திருத்தலை, “உள்ளமெனும் கூடத்தி லூக்கமெனும் தநிறிநிலி யுறதியாகத்-தள்ளரிய வன்பென்னும் தொட்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்கள்ள வினைப் பகபோதக் கவளமிடக் களித்தன்கு கருணை யென்னும் - வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு வினை உரப்பாம்.” என்னும் டரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவாக்கானும், “மருப்புநில வாலென் மலதிரம்போக்குங்-கருக் கோடை போக்குமதக் காரார் - நிருப்போருர் - நிம்பத்தின் கிழிந்து நேயர்க்கு வாழ்வளிக்குங் - கம்பக் கடமா களிநு.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்காணந்தெளிக.

முடிக்கடவுளதுதி.

மருமகற்கு வழக்கிசைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிக ராகித், குருமணிசூழ நான்மாடக் கூடல்வரு மொருவர்மன்றுட் குனிக் குங் கூத்தர், பொருண்மகனும் வணிகவுருத் திரசன்மர் பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்தா, நிருபதமாம பொருள்செய்துத்தெம் மகத்தினினி திருப்பா லெந்த ஞானமும்.

(இ-ள.) (ஞ்செட்டியின்) மருமகனுக்காகத் (தாமேமாமனாகவந்து) வாதா கூறி, வளையலெயிற்று, பாணிக்கவிற்கும் வியாபாரியாகி, சிறந்த இரத்தினங் களிவெளி எங்கும் புடைபாந்துள்ள நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதனாயின்க ணெழுந்தருளிய ஒப்பற்றவரும், வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் ஆனந்தத்தாண்டவருமாகிய சிவபிரானுடைய, குணமையந்த புத்திரராகிய வைசிய குலோற்பவ உருத்திரசன்மரும், சமது பிதாவாகிய சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்த அகப்பொருளை விருத்திசெய்தவருமாகிய முருகக்கடவன், சமதிரண்டு நிருவடி

ளாகிய வஸ்துவை, எமது மனத்திற்சேர்த்து எங்காவும் இனியடையுடன் வீற்றிருந்தருளுவர்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாமனாக வழக்குரைத்தமையை, “பண்கொண்ட வேதமுத லிடைபுறு நாடரிய பரமாம னுகியொரு வணிக-னெண்கொண்ட காணிபொருள் கவர்நாதி மா துலனா யெந்நோரி வென்றபடியி துவாந் - தண்கொண்டநேமிவா குணதேவனெய்துபழி தன்னைத் துடைத்தனை ப மனவன் - கண்கொண்டு காணவுயர் சிவலோக மதுரைதனில் வருவித்த காதையினி மொழிவாம்.” எனவும், வளையல்விற்றமையை, “வேதத் தனது வடிவென்று விண்ணின் நிழிந்த விமானமறைத்-தேன் செழியன் நனக்குலவாக் கிழித்தநீதிநீத வழியிதுவப்-போதங் கடந்த பொருள் வணிகப் புத்தேண் மாட மணிமறஞ் - பாதந்சடவ நடந் து லோ பகர்ந்தபரிசு பகர் கிற்பாம்.” எனவும், மாணிக்கம்விற்றமையை, “காழ்க்கழு கண்டத் தண்ணல் கௌரியன் மகுடஞ்சூட-வீழ்க்திர் மணிகளீந்த வியப்பிது விடையோன் சென்னி-வாழ்கரு முகிலைப் போக்கி மதுரைமேல் வருணன் விட்ட-வாழ்கடல் வறப்பக் கண்ட வாடலைப் பாடல் செய்வாம்.” எனவும், மதுரைக்கு நான்பாடக்கூடலென்றந் திருநாமம்வந்தமையை, “வன்றிறல் வருணன் விட்ட மாரியை விலக்க வீசன்-மின்றிகழ்சடையினின்று நீங்கியமேக நான்குங் - குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூட மாக் கூடலாலே - யன்றுநான் மாடக் கூட லானதான் மதுரை மூதூர்.” எனவும், உருத்திரசன்மர் வைசியகுலோற்பவொன்பதையும், அவர் முருகக்கடவுளென்பதையும், “வெருவருஞ் செவவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப் - பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூற - னருவனா நெஞ்சு போழ்ந்த வள்ளிலை வடிவேற் செங்கை - முருகனை வணிகர் தம்மின் மூங்கையா கென்று னிப்பால்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும், பிசாவருளும் பொருள்வளர்த்தான்பதை, இறையரைகப்பொருட்கு நக்கீரருளிய உரையாணுந்தெனிக. பிசாவின் குணமமைந்த புத்திரரொன்பதை, “கடியலிழ் கடுக்கை வேணித் தாசைபேற் கணற்கண் மீனங்-கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிற் தனையான் கற்பிற்-பிடியன் நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த-முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.” என்னும் ஷை புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. அன்றியும் “பொருண்மகன்” எனபதற்குச் செல்வப்புத திரன் எனினும். உண்மைப்புத்திரன் எனினுமாம். ஆயின் விராயகர் செல்வப் புத்திரரும் உண்மைப்புத்திரருமன்றோவெனின், அற்றன்று, விராயகர் பிாண வாகாரரூபியாகவின் சிவபிரானுருடமேயன்றி வேறன்று. இதனை, “வெருவருஞ் செவவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப்-பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறான்.” என மேலேகாட்டிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்திற் கண்டுகொள்க. அன்றி வீரபத்திரரையும் சிலர் புத்திரராகக் கூறுகின்றாரோயெனின், அவ்வுண்மையறியார் கூற்றென்றறவேவிடுக்க. என்னை? வீரபத்திரமூர்த்தம் சிவபிரான் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களு ளொன்றாகவின். இன்னும் வைசியர்குலத்திற் சிவபிரானுக்கு விசேஷ திருவுளமிருந்தமையை விளக்குவான், “மருமகற்கு வழங்கிசைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிகராகி,” எனவும், தந்தைவழி மைந்தனென்பது விளக்குவான், “வணிகவுருந் திரசன்மர்.” எனவும், வைசியாக்கமுருவளர்பொருளிட்டல் என்னும் இலக்கணம் உருத்திர

சன்மர்க்கிருந்தமையை விளக்குவான், “பிதாவருளும்பொருள்வளர்த்தார்.” எனவும், பொருளைச் சேமித்தற்கிடமாக என தியத்தைக்கொண்டனொன்பார் “இருபதமாம்பொருள்செறித்தெம்மகத்தில்.” எனவும், அவ்வாறு சேமித்தோர் அவ்விடத்தைவிட்டகலாராகலின், “இனிதிருப்பொந்தஞான்றும்.” எனவும்கூறினர்.

சுபாநாதரீதுதி.

பரஞ்சோதி தருபான்மைப் பதிஞானப் பொதுவகத்தும்
வரஞ்சேரு மமரர்குழாம் வளைந்துளபொன் னம்பலத்தும்
புரஞ்சேருந் செழுங்கடக புரியரசி னம்பலத்து
முரஞ்சேரு நடமூன்று முடையபிரா னடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) சிவபிரான் திருவருட்டன்மைவாய்ந்த பதிகரணம்பெற்ற அறிவும் பலத்தினும், மேன்மையமைந்த தேவர்கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் கனகசபையினும், மேன்மடங்கள் நிறைந்திருக்கும் வளம்பெற்ற திருப்பேரூர் என்னும் கேசத்திரத்தின்கணுள்ள அரசம்பலத்தினும், திருவுளவிழைவுமீக்கூர்ந்த மூன்று தாண்டவங்களையுமுடைய நடராஜப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சிவபிரான் திருவருளினிற் றி எவர்க்கும் பதிகரணம் வாய்க்காதென்பதை விளக்குவான், “பரஞ்சோதிதருபான்மைப்பதிஞானம்.” எனவும், அத்தகைய அறிவே சிவபிரானுக்கு மிக்கபிரீதியுடைமையின் அதனை முதலினும், சிதம் பரம் பூலோககையலாமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்தமையின், அக்கைலையிற் சூழ்ந்துள்ளதுபோன்றே ஈண்டும் அத்தேவர்கள் சூழ்ந்துள்ளாரென்பதை விளக்குவான், “வளஞ்சேருமமரர்குழாம்வளைந்துளபொன்னம்பலம்,” என அதனை இடையினும், திருப்பேரூர் என்னும் கேசத்திரம்மேலைச் சிதம்பரமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்ததாகலின், “செழுங்கடகபுரியரசினம்பலத்தும்.” எனக்கடையினும் வைத்துக்கூறினர். அன்றியும் சிதம்பரநடனம் தரிசித்தோர்க்கே மெய்ஞ்ஞானமும் மேலைச்சிதம்பரதரிசனமும் அமையுமென்பதைக் குறிப்பிப்பான், சிதம்பரத்தை இடையிற்கூறினர். இதனை, அறம்பொருள் இன்பம் என்னும் வரிசையினும், இடம்பொருள் எவல் என்னும் வரிசையினும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் வரிசையினும், எவ்வாறு இடையிலுள்ளதே முதலிலுள்ளதற்கும் கடையிலுள்ளதற்கும் காரணமாமோ அவ்வாறே கண்டுகொள்க. இதனானன்றோ, “வடுவிலாடையத்து மன்னியமூன்று - ணடுவணதெய்த விருதலையுடெய்தும்.” எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார். ஆன்மாக்கள் சகலர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என மூவகைப்படுதலின், அவைக்கேற்ப மூவகைத்தாண்டவமியற்றி யாட்கொள்வொன்பதைவிளக்குவான், “உரஞ்சேருநடமூன்றுமுடையபிரான்.” என்றனர். சிவபிரான்ஆன்மாக்களை மூவகையாக ஆட்கொள்வொன்று பிறஆன்றோரும்வேறுவகையாற் கூறியிருப்பதை, “வென்றுளே புலன்க னோந்தார் மெய்யுணருள்ளர் தோறுஞ்சென்றுளே யமுத முற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுந்-குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி-மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. அன்றியும் ஷட மூன்றுதாண்டவங்களையும் ஆனந்தத்தாண்ட

வம் பஞ்சகிர்த்தியதாண்டவம் பஞ்சாக்கரதாண்டவம் எனக் கூறுவாருமுளர். இத்தாண்டவபேதங்களில் இத்தலத்திற்குரியது இத்தாண்டவம் என வரையறத் துக்கூறின, அத்தலத்து எனையதாண்டவமும் அதற்குரியபயனு மின்மென்ற மாகவின் அவற்றை விரிக்கா துவிடுத்தனம்.

(க)

சிவகாமசுந்தரிதுதி.

உலகமெலா மீன்றருளி பொருமலைக்கு மகளாகி
யிலகுமயி லீனையோர்க்கு மிபமுகர்க்கும் பாலாட்டு
முலையினைய கன்னிகையாய் முகிழ்த்தபெருங் கருணையளாந்
தொலைவில்புகழ்ந் சிவகாம சுந்தரிசெந் தாள்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகத்தின்கணுள்ள ஆன்மவர்க்கங்களினைத்தையும் பெற்றருளி, ஒப் பற்ற இமயமலைக்குப் புத்திரியாகி, விளக்கமுள்ள மயில்வானமுடைய இனைய பிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுட்கும் யானைமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்கும் அமு தைப் புகட்டுகின்ற தனங்களைமுடைய அழகுவாய்ந்த கன்னிப்பருமமுடையவ ளாகித் திரண்ட பேரருளுடையவளாகிய, அழியாக் கீர்த்தியமைந்த சிவகாமசுந் தரியின் சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

உலகெலாமீன்றவளென்பதை, “உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பா லுண்-டிலகு கவிதைமழை யீச-னிலவு-புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரியில்வாழ் வானம் - புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாங்காணம், இமயமலைக்குப் புத்திரியென்பதை, “மலையரையன் பொற்பா வை வாணுதலாள் பெண்டிருவை - யுலகறியத் தீவேட்டா ளென்னுமது வெண் ணேஉ-புலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகமெலாங் - கலைநவின்ன பொ ருள்களெலாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர் வாக்காணம், விநாயகக்கடவுட்கும் முருகக்கடவுட்கும் பாலாட்டிம் திருத்தனமு டையாளென்பதை, “ரித்தமொரு பக்கமயி னிற்களிறுன் வட்டமுலை நிற்குமெழி லிற்றனது கீர்-மத்தகமெ னத்தனில யிர்த்தொருக ரத்தைமுடி வைத்துற வுறத்த டவு மான்-முத்தமுலை செப்புவதெ னக்களிறு பிற்குமரன் முற்புதல்வர் துய்த்தவ முதா-லத்தலைமை பெற்றனர திற்றிவலை கிட்டிஹமெ னற்பவுயிர் முத்தி பெறு மே.” என்னும் செளந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும், கன்னிகையாய் என் பதை, “பங்கயந்க ணரியபரம் பரனுருவே தனக்குரிய படிவ மாகி-யங்கயந்க ணக ளுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக்-கொங்கயந்கண் மலர்க்கூந்தற் குமிபாண் டியன்மகன்போற் கோலங் கொண்ட-வங்கயந்க ணம்மையிரு பாதப் போ தெப்போது மகத்துள் வையபாம்.” என்னும் திருவினையாடற்புராணத் திரு விருத்தத்தானுந்தெளிக.

(சு)

விநாயகரீதுதி.

இருநான்கு மதம்பொழியு மிருள்வேழ மிரிந்தோடத்
திருஞான மதமுன்றும் சிவவேத மகிழ்களிறு
பெருநாத முடிநடிக்கும் பெரியோன்ற னுடனாடி
கருஞான மல்தொலைக்கும் கற்பகப்பொற் பதமாணிவாம்.

(இ-ந.) கறுத்தமதநீரைப்பொழிகின்ற அஷ்டகஜங்களும் ஓட்டெடுக்குமாறு, அழகிய ஞானங்களென்றும் இரண்டமதங்களைப் பொழிகின்றதும் மூன்றாவதாகிய மேன்மைமிக்க சாமவேதங் களிகூருகின்றயானையும், தத்துவங்களின் மேம்பட்ட நாதசத்தவத்தின் உச்சியிற்றண்டவம்புரிகின்ற சிவபெருமானுடனே தம்மையும் சயானிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய அஞ்ஞானமென்னும் மலையையறிக்கின்றவருமாகிய கற்பகவிநாயகரின் பொன்போன்ற திருவடிகளைவணங்குவாம்—1-று.

ஏனையானைக ளெவற்றினுமேம்பட்ட திக்கஜங்களும் பிளிறிட்டோடத் தக்க ஒலியுடனே சாமவேதமானது சதாதுதிக்கும் ஏற்றமுடையானொன விளக்குவான், “திருநான்குமதம்பொழிபு மிருள்வேழமிரிந்தோடத் திருஞானமதமூன்றஞ் சிவவேதமகிழ்களிறு.” எனவும், நாதாந்தத்தினடனம்புரியும் சிவபெருமானைத் துதிப்போரும் கணேசகராயுந் துதிக்கினன்றி அஞ்ஞானநீங்காநொன்பார், “பெருநாதமுடிநடிக்கும் பெரியோன்றனுடனாடின கருஞானமலைவோலைக்கும்,” எனவும் கூறினர். விநாயகருக்குத் திருமுகமாத்திரமே யானையினது போன்றதாகலின், இவர்க்குப் பீசமதமின்றென்றும், ஆகவே இரண்டமதங்களேயுள்ளன வென்றும், அவ்விரண்டும் பரம் அபரம் என்னும் ஞானங்களிரண்டேயென்றும் தெளிக. இதனை, “வாணுலகு மண்ணுலகு வாழ்மறை வாழப் - பான்மைதரு சைவ நெறி பார்மிசை விளங்க - ஞானமத வைந்தகர மூன்றுவிழி நால்வா - யானை முகனைப்பரவி யஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் திருவாக்கிணங்காண்க. முதலிந்குறிய விநாயகர்துதி இடையூறின்றிக் காப்பதற்கும், இங்குக்கூறியது மூத்தபின்னையானொன்னு முறைமைக்குமாகக்கொள்க. (ங்)

முருக்கடவுள்துதி.

அருட்சிவனா ருண்மலேக்கும் பலமலேக்கு மதிபதியாய்
மருட்படவா ருயிருண்ணும் வராவயிறு கிழித்தொழித்துத்
தெருட்புலவர் சிறைமீட்ட சேவகனெஞ் சிறையாய்
விருட்படலம படசசோதி யெறிக்குமவ னடிபணிவாம.

(இ-ந.) திருவருட்கடலாகிய சிவபெருமானுடைய காருண்யமென்னும் பர்வதத்திற்கும், உலகத்தின்கணுள்ள ஏனையபர்வதங்கட்கும் தலைவராய், மயக்கமுண்டாகும்படி அனேக ஜீவர்களைக் கொன்றுகொண்டிருந்த கிளொஞ்ச பர்வதத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தழித்து, தெளிவமைந்த தேவர்களின் சிறையை மீட்டருளிய வீரனாய், எமது சிறையாகிய அஞ்ஞானக்கூட்டம் கெடும்படி மெய்ஞ்ஞானவொளிவீசுகின்ற முருக்கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

அருட்சிவனா ருண்மலையென்பதற்குச் சிவபெருமான் குமாரக்கடவுளுக்காகப் பாலித்த ஸ்ரீ கந்தகிரியெனினுமாம். பலமலேக்கு மதிபதியாயென்பதை, குன்றதோறும் எனவும் குறிஞ்சிநிலத்தலைவனெனவும் குமாரக்கடவுட்கு வழங்கும் திருநாமங்களாண்டு செளக. வராவயிறு கிழித்தொழித்து என்பதை, “கிழியுட்படிபட்ட குன்றெறிந் தேன்கவி கேட்டுருகி - யிழியுங் கவிக்கற் றிடாதிருப் பீடெரி வாய்க்கக்-குழிபுந் தயரும் விடாய்ப்பட்டக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்-

வழிபுந் துயரும் பகரீபகரீ மறந்தவர்க்கே” எனவும், தேவர் சிறைப்பட்ட சேவகனென்பதை, “தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே-பூங்கழல் கட்டிம் பெருமான் கலாபப் புரவிமிசை-நாங்கி நடப்ப முறிந்தது குரன் தளந்தனிலை - வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளெட்டிம் வழிவிட்டவோ.” எனவும் வரும் அருணகிரிகாசுரநன்வாச்சாணுமறிக. சிவபிரான் திருநோக்கத்தின்கண்ணே அவரநன் விளங்குமாகலானு, அந்நோக்கங்களிற்றேன்றிய பொறிகளே சுப்ரமண்யமாகலானும், அருட்சிவனா ரருண்மலைக்கு மெனக் கூறினொனிணுமாம். தேவர்களேனேகாச் சிறையினிண்கிய கிர்த்தியம் முன்னரேதாம் மேற்கொண்டாராவின், அஞ்ஞானக்கூட்டங்களாலாகிய அடியேன் சிறையையாடீப் தரிதன் றெனவிளக்குவான், “எஞ்சிறையாயவிருப்படலம்படச் சோதியெறிக்கும்.” என்றார். முற்கூறிய முருகத்துதி பட்டினத்தடிக்க ளவதரித்த வைசியகுலத்திற்கும் முருகக்கடவுட்குமுள்ள உரிமையைக்காட்டுதற்கும், இங்குக்கூறிய முருகத்துதி இளைப்பிள்ளையானொன்றும் முறைமையைக் காட்டுதற்கு மாமென்றுணர்க. (சு)

திருந்திதேவர்துதி.

மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக் கொடுமபேய்கள்
பொருணூல்சொல் பவர்பேயல்லார் மொய்யாச முடிவிட உதத்
தெருணூல்சொல் பரம்பரையார் சிவமுதலென் னுடையாடி
யருணூல்சொல் லருணந்தி யருளரலிங் கருள்பெறுவாம.

(இ-ள்.) மயக்கமுற்ற சாத்திரங்களைக் கூறுகின்ற ஒருகோடியாக விரிந்திருக்கும் வேறுபுள்ள மதமுடைய குரூரப்பாசங்களாய், உண்மையான சாத்திரங் கூறுபார்க்கையொத்தவர்கள் பொய்யராகும்படி முடித்து, பெய்ஞ்ஞானசாத்திரங்களைக்கூறுகின்ற சந்ததியாரின் மேன்மைமிக்க தலைவர்தாமையென்று திருவாய் மலர்ந்து, திருவருட்குரிய சிவஞானபோதமென்னும் நூலைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவருட்டலான நந்தியெம்பெருமானுடைய கிருடையினால் இவ்வுலகத்தில் அவரது திருவருளையடைவோம்—எ-று.

சைவசமயத்தைத்தவிர ஏனைய சமயங்கள் மயக்கமுடைய சமயங்களாகலின் அச்சமயங்களிலுமல்லோர் தெளிவடையாொண்டார், “மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக்கொடும்பேய்கள்.” என்றார். இதனை, “சமயவாதிகடத்த மதங்களே-யமைய தாக வரற்றி மலைந்தனர்.” என்றும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “சைவசமயமேசமயஞ்சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்-கைவர் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டமிடக்க நுதல் விட்டுப்-பொய்வந் துழுவஞ் சமயநெறி புருத வேண்டா முத்திருநஞ்-தெய்வச் சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரோ.” என்னும் தாபுமானவர் திருவாக்கானும், நந்தியெம்பெருமானே பெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறிய முதல்வொன்பதை, “வெள்ளி மால்வரை விமலனார் விளம்பிய வேதந்-தென்ன மாகம புராணங்கள் செழுங்கலை நுவு - முள்ள வானு தேந் துலகெலாந் வழங்கமுன் னுணர்த்த-வள்ள லாகிய நந்திபுங் குடியனை மதிப்பாம்.” என்னும் விநாயக புராணத் திருவிருத்தக்காணப்பெச்சு. (ஊ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்துதி. *

மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்முன்று
மணிபாக்கிப் புனனாடு மருந்தமிழ்நா டெனத்தோன்றுந்
தணியாத திருஞான சம்பந்தர் பதம்பணியும்
பணிவார்தம் பதம்பணியும் பணியெய்க்குப் பணியாமே.

(இ-ள்.) அழகிய திருவாக்கினாலும், மேன்றாயிக்கக் கண்டத்தினாலும், தாமரைமலர்போலும் திருக்கரங்களினாலும், முத்தமிழையும் விளக்கச்செய்ததனால், சோழநாட்டும் அருமையான பாண்டிநாட்டு என்றுணாக்கும்படி காண்கின்ற, சீர்த்திருஞ்ஞக திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுடைய திருவடிகளோவணங்கும் அடியார்களது பாதங்களைத் தொழுகின்ற பணிவிடையே நமக்குத் தொழிலாகும்—எ-று. எ-அசை.

முத்தமிழ் னாவன: - இயல்இசைநாடகம் என்பன. இம்முத்தமிழ்களுள் முறையே தமது திருவாக்கினால் இயற்றமிழையும், திருக்கண்டத்தால் இசைத்தமிழையும் திருக்கரங்களாற் றுளமொற்றி நாடகத்தமிழையும் விளக்கினொன்பார், “மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்முன்று மணியாக்கி.” என்றும், இம் முத்தமிழ்களும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் அவதாரத்திற்கு முன்பு தமிழ்நாடாகிய பாண்டிநாட்டிலேயே வழங்கியிருந்தனவென்று விளக்குவான், “புனனாடு மருந்தமிழ்நாடென.” என்றும் கூறினார். இதுகுறித்தன்றோ திருஞானசம்பந்தசுவாமிகட்கு முத்தமிழ்விருக்காது முத்தியோர்மொழிவர். அன்றியும் சிலேடைவகையால், சீர்வளப்ப மிகுதிக்கொண்ட புனனாட்டென்பெயர்பெற்ற சோழநாட்டின் நகரமாகிய சீர்காழிப்பதியில் திருஞானசம்பந்தசுவாமிக் காவதாரித் து இம்முத்தமிழ்களாகிய அமுதத்தை அந்நகரத்திலும் சிவதலங்களாகிய அந்நாட்டின் ஏனையநகரங்களினும் பொழிந்தமையின், “மருந்து அமிழ்நாடென” என்றுரைத்தானொன்னலுமொன்று. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளின் மேம்பாட்டை விளக்குவான், அவர் திருவடிகளை நேரோவணங்க யாம்பாத் திரவல்லோபாகலன், அவர் திருவடிகளைப்பணியும் அடியார்கள் பாதங்களைப் பணிதலே நமக்குப் பணிவிடையாகக்கொள்வோம்என்றார். மேம்பாட்டை விளக்குவதற்காகப் பிறஆன்றோரும் இவ்வாறுரைத்துள்ளதை, “எழுதரு மறைக டேற விறைவனை யெய்விற் கங்குற் - பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து - தொழுதகை தலைமே லேறத் துளும்புண் ணீருண் மூழ்கி-யழுதடி யடைந்த வன்ப ரடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க.

(அ)

திருநாவுக்கரசுவாமிகள்துதி.

கல்லோடம் வெவ்விடஞ்சூழ் காசினியி னைக்குமலை
பெல்லாமிங் கிறும்பூதா வின்பமென விளையாடிச்
சொல்லாடிச் சிவகதியைத் துதித்துமதித் துக்கதித்தார்
பல்லாரும் புகழ்நாவுக் கரசுப்பத மலர்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கல்லாகியதெப்பமும் கொடியவிடமும் உலகெங்கும் சூழ்ந்து திரிகின்ற மலையென்னும் யானையும்ஆகிய இவையனைத்தும், இவ்விடத்தில் ஆச் சரியமடையும்படி இன்பமாகவே விளையாடிக்கொண்டிருந்து, சிவகதியாகிய சிவபெருமானையே கர்த்தாவாக நிச்சயித்துத் தம்மைச்சரணடைந்த அடியார்கட்கு முடதேசித்துத் தாமும் திருத்தாண்டகங்களால் தோத்திரஞ்செய்து, மேம்பாடுற் றவராய், பலகோடி ஆன்மாக்களும் புகழ்ப்பெற்ற திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளின் திருவடித்தாமரைகளே வணங்குவாம்—எ-று.

சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கருங்கல்லையே தெப்பமாகக்கொண்டு, “சொற் றுணை வேதியன் சோதி வானவன் - பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைகொ ழுக் - கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு - நற்றுணை யாவது நமச்சி யாய வே.” என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதிகத்தையும், யானையை ஏவியபோது, “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் சூளா பணியும் - வண்ண வுரி வை யுடையும் வளரும் பவள நிறமு - மண்ண லரண்முர ணேறு மகலம் வளாய வரவுந் - திண்ணென் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தம்நா - மஞ்சவ நி யாதொன்று மில்லையஞ்ச வருவது மில்லை.” என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதி கத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளியாவார்க்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தாராகவின், “கல்லோடும் வெவ்விடஞ் சூழ் காசினியி னைக்குடலை - யெல்லாமிங் கிறப்புத் தாவின்பபென விளையாடி.” என்றும், இன்னும் நீற்றறையி விட்டபோது, “மா சில் வீணையு மாலை மதியமும்.” என்றபதிகமும், அப்பூதிநாயனார் குமாரர்க்கு நோர்ந்த சர்ப்புவிடத் தணியும்படி, “ஒன்று கொலாமவர் சிந்தை யுயர்வரை.” என் றபதிகமும் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனவொன்பதை விளக்குவான், “எல்லா” மென்றும், சைவசமயிகளையன்றிச் சமணசமயிகளும் இவர் அற்புதச்செய்கை யைக் கண்டபுகழ்ந்தாராகவின், “பல்லாரும்புகழ்.” என்றும் கூறினார். (சு)

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளதுத்.

முதல்வரை பரவைவிட முன்னாகவா னளித்ததெனா லிதமுதலாம் பரவையமு தினிமைதரத் தா னுகர்வான் றுதிசுலாங் குபேரனையுந் தோழனென வுடையா னை மதனுறுத் துதேவும் வன்றொண்டர் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகைச்சூழ்ந்த பரவையானது தலைவராகிய சிவபெருமான் முன்னாளில் திருவமுது செய்யும்படி ஆலகாலவிடத்தைக் கொடுத்ததல்லவா வென்று, அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணினிடத்து, இங்கிதவார் த்தைகன்முதலிய திருவமுதைத் தாமுண்ணும்பொருட்டு, யாவராலும் புகழப் பெற்றகுபேரனையும் தமது தோழனென்றுணைக்கும்படி பெற்றிறுக்கும் அச்சிவ பிரானையே, மன்மதவேதனையடையாமலே தூதுனுப்பிய வன்றொண்டவொன் னும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பரவையென்னும் பெயருடையகடல் முன்னாளில் ஆலகாலவிடத்தை யளித்தமையின், அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணிடத்து இங்கித வார்த்தைமுதலாகிய அமுதைத் தாமுண்ணத் திருவுளங்கொண்டவராய், அப்

பெருமாளையே தூதாகவனுப்பித் தமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டன
 ஒன்பது கருத்து. செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற் கேற்
 பக் கல்வியிற் சிறந்த சுந்தரமூர்த்திச் சுவாமிகளையும் தோழனைனக் கொண்டாடொன்
 பது விளங்க, “துதிசுவாந் குபேரனையுந் தோழனைன வுடையாரை.” என்
 றும், பெண்பாற் றாதேவுவோர் மன்மதபாணங்களால் வருந்துகின்றோரையாக
 லின், இவரவ்வாறின்றித் தமக்குச் சிவபிரானிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்று
 வா னேவினொன்பார், “மதனுரத் தாதேவும்.” என்றும், கூறினர். செல்வத்
 திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற் கேற்பக் கல்வியிற்சிறந்த சுந்தர
 மூர்த்திச் சுவாமிகளையும் தோழமைகொண்டனொன்பதை, “அநிந்து செல்வ மு
 டையானு மளகைப் பதியாற்றோழமைகொண் - டிறுந்த கல்வி யுடையானு மொ
 ருவன் வேண்டு மெனவிருந்து-துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவாநினைத்
 தோ ழுமைகொண்டான் - சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த் திகழு துதற்கட் பெருமா
 னேன்.” எனவும், பரவைபாற்றாதேகினொன்பதை, “படியிலா நிற்பாட்டி லா
 ருந ரணிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியினை னறிந்தனன்வான் றொழுமீச னி
 னைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதாபா னினக்
 காகத் தூது சென்று - மடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழுந்நமையால்
 விளங்கு மாறே.” எனவும்வரும் நால்வர் நான்மணிமாலைத் திருவிருத்தங்களானுந்
 தெளிக. அன்றியும், ஏனையோரைத் தூதனுப்பின் தாங்களும் மன்மதவாதை
 யுடையோராகலின் தாங்களேயினைத் தற் கெண்ணுவாொன்றுன்னி மன்மதன் சமீ
 பித்தற்கொண்ணாத சிவபிரானைத் தாதேவினொனவும், முன்பு பாற்கடலிற்
 றோன்றியவிடத்தைத் திரட்டிக்கொடுத்ததாமே, அவ்விடமுண்ட சிவபிரானைக்
 கொண்டே அப்பரவையின் அமுதைதுகர்த்தற் குன்னினொனவும் கூறினுமாம்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்துதி.

நானூற்று மணிக்கோவை நடம்பயிலெம் பெருமாற்குத்
 தேனூற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி
 வானூற்ற முதவுதிரு வாசகம்பே சிளர்பாத
 , மானூற்று விலையாக வணங்குதும்பாம் வணங்குதுமே.

(இ-ள்.) நானூறு செய்யுட்களாகிய மணிகளாற்கோத்த ஓர்மாலையை,
 ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் எமது நடேசப்பெருமானுக்கு, தேனைச்சொரியும்
 பொன்னிற்முள்ளகொன்றைமலர்மாலையினும்மேம்பாடமையும்படி தரித்து,மே
 லாயுனதியமாகிய முத்தித்திருவைப் பாலிக்கும்படியான திருவாசகத்தையும்
 திருவாய்மலர்ந்தருளிய பாணிக்கவாசகசுவாமிகளின் திருவடிகளை அஞ்ஞானத்
 தையொழிக்கும் உயர்ந்த மெய்ஞ்ஞானவொளியாக நாம் பணிவோம் பணி
 வோம்—எ-று. ஏ-அசை.

திருக்கோவையார் செய்யுள்கள் நானூறுகளின், “நானூற்றுமணிக்கோ
 வை.” எனவும், சிவபிரானைப்பணிவோர், அவர்க்குரிய பூசனையை நிறைவேற்
 றி முடிந்தபின் மாலேசாத்துதன் டரபாகவினானும், அப்பெருமான் முதலிலேயே
 பிரணவாகாரமாய்விளங்கும் பொன்னிற்முள்ள கொன்றைமலர் மாலிகையணிந்

திருத்தலினும், “நடம்பயிலெம் பெருமாற்குத்-தேனாற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி.” எனவும், அவ்வாறு சாத்தியவுடனே துதிக்க வேண்டுதலின், “வானூற்றமுதவுதிரு வாசகம்பேசினர்.” எனவும்கூறினர். அன்றியும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குரிய மணிவாசகமொன்னும் பெயருந் கேற்ப மணியை மாலையாகவும் வாசகத்தைத் துதியாகவும் உவமித்தனொன்னு மொன்று. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருக்கோவையாரும் திருவாசகமும் கூறினொன்பதை, “திருச்சதக முதலாகச் சிரந்ததமிழுதாறும் - விரித்தகவ னூறு பொருட் கோவையொரு நானூறு - முளைத்தருளிய தன்பின்ன ருயர்வாத லூர் மொழி - தரித்தெழுது மம்பலவ றொழுத்தென்று சாற்றினார்.” என்னும் வாத லூர்ப்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. மானூற்றுவிலையாக என்பதை பால் நூற்றுவிவில்கு எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. அன்றியும் மானூற்று விலையாக என்பதற்கு அநேக நூறுவிவிலுள்ளதாக மறித்து எனப்பொருள் கூறுவாரும் முளர். அவ்வாறுரைப்பது சிறப்பன்மைதெளிக. இன்னும் கணகசபையில் நடனஞ்செய்வோர்க்கு மணிமாலையின்மையும் துதியின்மையும் பெருங்குறைவாயிருந்தமையுணர்ந்து திருக்கோவையாராகிய மணிமாலையைத் தரித்துத் திருவாசகமாகிய துதியைக் கூறினொன்னினுமாம். (யக)

தில்லைவாழ்ந்தணர்துதி.

சீரதபா நடம்பயிலுந் திருவாரு ரொருநாத
 ஒருறையா னந்தநட நாதனைநே ராதலினு
 லாரணரார் தில்லைவா ழந்தணொன் றெடுத்தோதும்
 பேருடைய வேதார்தப் பெரியோர்தம் பகம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த பஞ்சாக்கர தாண்டவமியற்றுகின்ற திருவாரூரில் ஒப்பற்ற தலைவராக வீற்றிருக்கும் ஆனந்த நடேசராகியகடவுள், தமக்கொப்பான வர்களாயிருத்தலால் வேதங்களை யுணர்ந்தவர்களாகிய தில்லைவாழ்ந்தணர்களென்று சிறப்பித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நயம்வாய்ந்த மறைமுடிபோர்ந்த மறையவர் களுடைய திருவடிகளை உணங்குவாம்—எறு.

பஞ்சாக்கர நடனத்தின்விவரத்தை, “ஆடும் படிக்கேணல் லப் பலத்தானை யனே - நாடுந் திருவடியி லேநகரங் - கூடு - மகர முதமம் வளர்தோள் சுகரம்-பக ருமுகம் வாழுமடியப் பார்.” எனவும், “சேர்க்குந் துடிசுகரஞ் சிக்கெனவா வீசுகர- மார்க்கும் யகர மபயகரம்- பார்க்கிவிறைக்-கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்-தங்கு மகரமது தான்.” எனவும், “ஓங்கார மேநற் திருவாசியுற்றதனி - னீங்கா வெ முத்தே நிறைசுடரா - மாங்கார - மற்று ரறிவரணி யம்பலத்தா னூடலிது - பெற் றார் பிறப்பற்றார் பின்.” எனவும்வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாக்களால றிக. தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சிவபிரானைப்போன்றே விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களாகலின் “நேராதலினுள்.” என்றார். இனிச் சிவபிரான் விருப்பு வெறுப்பற்றவ மொன்பதை, “வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்கியாண்டு மிடும் பையில.” என்னும் திருக்குறளாலும், அவ்வாறே தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களென்பதை, “கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினா-ரோடுஞ் செம்

பொறு மொக்கவே நோக்குவார் - கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி - வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.” என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளானுந் தெளிக. (௨௨)

சந்தானசாரியாதுதி.

கண்ணியமாயாபோதக் கடங்கடத்திக் கணிவித்துத்
தண்ணியமா லிருளறுத்துத் தன்னையென்னைத் தந்தனனால்
வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண் முடிசூட்டி
யண்ணலந்தே சிகர்மலர்ததா வாங்கங்கே பணிந்தெழுவாம்.

(இ-ள்.) அடியேனை வருத்திய அஞ்ஞானபோதமாகிய காட்டைத் தாண்டி வித்துக் குறிப்பித்து, குளிர்ந்திருபையால் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கித் தன்னையும் என்னையும் அறிவித்தவராகிய திருவெண்ணெய்நல்லூர் லவதரித்த மெய்கண்ட தேவரது மிருதுவமைந்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைச் சிரசிற்றரித்துக்கொண்டு, பெருமைமிக்க மற்றையாசிரியர்களின் மலர்போன்ற திருவடிகளையும் அவ்வவ் வாசிரியர்களைச் சிந்திக்குந்தோறும் வணங்கியெழுவுவோம்—எ-று. ஆல்-அரை.

மாயையே துயரங்களனைத்திற்கும் காரணமாகலானும், அம்மாயை பலபடவிரிந்து காடுபோற் படர்வதாகலானும், “கண்ணியமாயாபோதக்கடம்.” எனவும், காட்டின் கணலேவோர்க்கு நாட்டின் கணடைதற்குரிய வழிக்கோர் குறிகாட்டுதல்போன்று, ஞானமடையும் மார்க்கத்திற்கேற்ற ஓர்குறிப்பை விளக்கினமையின், “கணிவித்து,” எனவும், உலகாகாரமாகக் கவந்துநின்ற அறிவை யருளாகாரமாக்கிப் பதியிலக்கணத்தையும் பசுவிலக்கணத்தையும் உணர்த்தினவொன்பார், “தன்னையென்னைத் தந்தனன்.” எனவும், அவ்வாறுபதேசித்த இந்நூலாசிரியரின் குருமரபு மெய்கண்டார் சந்ததியாகலின், “வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண்முடிசூட்ட.” எனவும், சந்தானசாரியர்க ணால்வராகலின், மேற்கூறிய மெய்கண்டார்நீங்க ஏனைய மறைஞானசம்பந்தர் அருணந்திசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் மூவரையும் குறிப்பிப்பான், “அண்ணலந்தேசிகர்.” எனவும்கூறினர். மாயையே துயரங்கட் கேதுவென்பதை, “பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு-மர ளாளு மாணப் பிறப்பு.” என்னும் திருக்குறளானும், அம்மாயை பலபடவிரிந்ததென்பதை, “ஆறுகோடிமாயா சத்திகள் - வேறுவேறு தம்மாயைக டொடங்கின.” என்னும் மணிவாசகப் பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (௨௩)

காணக்காலம்மைதுதி.

வியாத மாயவுடல் வெறுப்பினு லோனிடல்
ரோயாது பேயுடனுட் டெவந்ததனு லோனிகுஞ்ச்
சேயாய வெள்ளிமலை சேர்வதற்கோ தெரியாது
ரோயானுள் காணக்காற் பெண்ணணங்கன் னவட்பணிவாம்.

(இ-ள்.) ஓர்காலத்தினு மழியாத மாயையினாலாகிய இச்சரீரத்தினோர்த் த ஆயையினாலோ, அல்லது, சிவபெருமான் ஒழிவில்லாமல் பேய்களுடனே நட

னஞ்செய்வதை விரும்பியதனாலோ, அல்லது, இவ்வுலகத்தின்கண் அதிகாரமாயிருக்கின்ற கைலைவரையை அடைவதற்காகவோ, இவற்றின் எதற்காகவென்றும் விளங்கவில்லை. காணக்காலம்மையார் பேயுருவடைந்தனர். ஆகவின் அகவும் மையானா வணங்குவாம்—எ-று.

காணக்காலம்மையார் பேயுருவடைந்தமைக்கு மூன்றுகாரணங்கள் கற்பிக்கின்றும் முடிவிற்குடைய காரணமே ஏற்றதாகும். இதனை, “இறவாத விற்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார் - பிறவாமை வேண்டுமின்னும் பிறப்புண்டே லுன்னையென்று-மறவாமை வேண்டுமின்னும் வேண்டுகான் மகிழ்ந்துபாடியறவாரீ யாடுப்போதன் னடியின்கீழிருக்கவென்றார்.” என்னும் பெரியபுராணத்திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௨௪)

இயற்பகைநாயனாதுதி.

வினைமான வரும்விடலர் வேதியரார் தூர்த்தர்க்கு
மனையானைக் கொடுத்தவர்தாம் வருநெறியிற் றடைநோக்கி
முனைவாளார் சுற்றமெலா முற்றுவித்த சேவகனா
நெண்பாருஞ் செட்டிமையா ரியற்பகையாம் பணிவுறவே.

(இ-ள்.) சிவபிரானாகிய பிராமணவேடங்கொண்ட விடபுருடர்க்கு, தமது பத்தினியானாத்தந்து அவ்வேதியர்வரும் மார்க்கத்தில் தடைநேர்ந்ததைப்பார்த்து, கூரிய தமதுவாளாயுதத்தாற் சுற்றத்தாரனைவரையும் உயிரிழக்கச்செய்தவீரரும், என்னையடிமைனெள்ளும் வைசியகுலோற்பவருமாகிய இயற்பகைநாயனையாம்வணங்கத்தொடங்கினாலன்றதுவினையொழிதற்கே துவண்டாகும்-எ-று.

இயற்பகைநாயனார் மெய்யடியார் விழைந்தனயாவும் வளையாதளிக்கும் வள்ளலாயிருந்தமையை உலகெங்கும் விளக்குவான், சிவபெருமானே பிராமணகுலோற்பவரான தூர்த்தவேடராய்வந்து அந்நாயனார் மனைவியைக்கேட்ட, அவ்வாறே கொடுத்தனுப்பி, அவரைத்தடுக்கவந்த சுற்றத்தினரனைவரையும் தமதுவாளாயுதத்திற் கிரையாக்கினொன்பது பெரியபுராணச் சரித்திரமாகவின், அவற்றைச் சுருக்கி இந்நூலாசிரியர் இவ்விருத்தத்திற்குடையார். இப்புராணச்சுருக்கத்தை, “எழிலாருங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து எரியல்வணிக ரியற்பகையா ரிருவர் தேட - வழலாய பிராணனார்த்த மறையோனாகி யாயிழையைத் தரவேண்டி யனையவையன் - கழலாரப் பணிந்துமனைக் கற்பின்மேன்மைக் காதலியைக் கொடுத்தமர்ச்செய் கருத்தால்வந்த - பிழையாருஞ் சுற்றமெலார் துணித்துமிளப் பிஞ்ஞக னா ரழைத்தருளப் பெற்றுனாரோ.” என்னும் திருத்தொண்டர்புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௨௫)

ழாத்திநாயனாதுதி.

அலையாழி விடமருந்து மாலவா யமுதருக்கு
மலையாரங் கிடையாமன் மறுத்தனர்விற் றிடுவோருஞ்
சிலையாரக் கரந்தேய்த்துத் திருவருளாற் கரம்வளர்ந்து
தொலையாத செல்வமுறுந் தொண்டரடி முடிமுடிப்பாம்.

(இ-ள.) அலைகளையுடைய பாற்கடலிற்றேன்றிய ஆலகாலவிடமுண்டருளிய திருவாலவாயென்னும் துராபுரியின் கண்வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுட்கு, மலைகளில்வளரும் சந்தனமிகுடக்காவண்ணம் சந்தனக்கட்டைகள் விற்பவர்களும் தடைசெய்தார்கள். அதுகண்டு, சந்தனமிழைக்கும் கல்லிற்பொருள்தம்படிதமது திருக்கரத்தைத்தேய்த்து, அஃவறுதிப்பாட்டாலுண்டான சிவபிரான் திருவருட்பெருமித்தால் மீண்டும் திருக்கரம் உளரப்பெற்று, அழியாத முத்திச்செல்வமடைந்த மெய்யடியராகிய மூர்த்திநாயனருடைய திருவடிகளை எமது சிரத்திற்கு மகுடமாக அணிவாம்—எ-று.

ஆலகால விடமுண்டவாயராதலினாலும் அவ்விடம் அமுதமானமையினாலும், இவ்விரண்டும் விளங்கச் சொற்சிலேடையாக, “அலையாழி விடமருந்து மாலவாயமுதர்.” எனவும், சந்தனமரங்கள் பெரும்பாலும் மலைகளின்மீதே வளர்வதென்பதும், அவற்றுள்ளும் பொதியாசலத்தில் விளைவதெயுயர்ந்ததென்பதும், அப்பொதியைக்கு மலையம்என்னும் பெயருளதென்பதும் விளங்குவான், “மலையாரம்.” எனவும் கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறான தொண்டியற்றியருள் பெற்றனனொன்பதை, “வழுங்குபுகழ் மதுரைநகர் மூர்த்தியாராம் வணிகர்திரு வாலவாய் மன்னர்சாத்தத் - தழங்குதிர முழங்கைதரத் தேய்த்தவூறத் தவிர்ந்தமணர் வஞ்சையுள் தவிரமன்ன - னிழந்தவயி ரினனாக ஞானநல்க வெழில்வேணி முடியாக விவங்குவேட - முழங்குபுக முணியாக வினாரீராக மும்மைபுல காண்டருளின் முன்னினோ.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தா ணுந்தெளிக. அன்றியும் இந்நாயனார் சடையே முடியாகவும் உருத்திராக்கமே ஆபரணமாகவும் திருவெண்ணீரே கலவைச்சார்தாகவும் ஆகிய இம்மும்மையாலும் உலகாண்ட மூர்த்தியென்பதைக் குறிப்பின்விளக்குவான், “தொலையாத செல்வமுறும்.” என்றொன்னலுமொன்று. (108)

அமரீந்திரநாயனாதிதி.

மறைதருகோ வணமொன்றன் மனையாட்டி தனயர் செல்ல
முறைபொருடா முடனேறி முக்கணனார் மிக்கருளா
னிறைதருமக் கட்டளையே நீண்டவிமா னமதாக
விறைபுரத்துப் போந்திருந்தா ரினையடித்தா மரைபணிவாம்.

(இ-ள்.) மறைந்துபோனவர்கோவணத்தின்பொருட்டாகத்தமதுபத்தியார் புத்திரர்கள் திரவியம் வரிசையாயுள்ள ஆபரணதிகள் என்னும் இவற்றுடனே தாமுந் துலையிலேறி, திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபிரானது விசேஷத்த திருவருளினாலே, சரிப்பட்டுகின்ற அத்துலாக்கோலே நெடிய விமானமாகவிளங்க, அதன்மீதுநின்று சிவபுரத்திற்குச்சென்று வீற்றிருந்த அமரீந்திரநாயனருடைய தாமரைமலர்போலும் இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்குவாடி—எ-று.

மறைதருகோவணம் என்பதற்கு வேதமாகிய கோவணமென்னினும் அமைபும். அன்றியும், “என்னப்பனெம்பிரா னெல்லார்க்குந் தானீசன் - றுன்னம்பெய் கோவணமாச் கொள்ளுமது வெண்ணேட - மன்னுக்கலை துன்னுபொருண மறைநான்கே வான்ரடாத் - தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண்

சாழலோ.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுபதிச. நிறைநருமக் கட்டளைஎன்பதற்கு-நிரம்பிய புண்ணியமென்கின்ற கட்டளையே விமானமாயிற் றென்னினுமாம். புண்ணியபாவங்களுக்குக் கட்டளையென்று ஆன்றோ ருடையோ கித்திருப்பதை, “பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங் - கருமமே கட்ட னைக் கல்.” என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக. இந்நாயனார் மேற்கூறியவாறு துலாக்கோலில் தம்முடைய பெண்டியிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களுென்னும் இவை களுடன் ஏறினொன்பதையும், அத்துலாக்கோலே விமானமாயிற்றென் டதையும், “பழையாறை வணிகரமர் நீதியார்பாற் பரவுசிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்லூர்க்- குழைகாதர் வந்தொருகோ வணத்தைவைத்துக் கொடுத்தனை யெடுத்தொளித் துக் குளித்துவந்து - தொழிலாரு மதுவேண்டி வெகுண்டிரித் துலையிலிடுங் கோவணனேர் துக்குமென்ன - வெழிலாரும் பொன்மனைவி யிளஞ்சேயெற்றி யே றினர்வா னுலகுதொழ வேறினோ.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (யெ)

கலிக்கம்பநாயனாதுதி.

ஐயம்மேவு மடியார்முன் னரனடியா ராகிவர

மெய்ம்மேவுந் திருவடிகள் விளங்குவான் விளக்குதலு

மொய்ம்மேவும் புனல்வாரா மொய்குழலார் கைதடிந்த

கைம்மேவுந் கலிக்கம்பர் கழலிணைகை யாற்றொழுவாம்.

(இ-ள்.) அலங்காரபடைந்த தமது பழையஏவலர் சிவபிரானுக் கடியவர் போல்வந்ததால், அவரது உண்மையான திருவடிகள் ஒளிரும்படி கடிவுதலும், நிறைவுள்ள ஜலத்தைவார்க்காத நெருங்கிய கூந்தலையுடைய மனைவியாரது திருக்கரத்தை வெட்டிய ஒழுக்கம்பொருந்திய கலிக்கம்பநாயனாருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நமதுகரங்களால் வணங்குவாம்—எ-று.

அவ்வடியார் முதலிற் கலிக்கம்பநாயனாரிடத்து ஏவலுக் கமைந்திருந்தகா லத்தில் மிக்கஒழுக்கமுடன் இருந்தாொன்பதை விளக்குவான், “ஐயம்மேவுமடி யார்.” என்றும், தமதுமனைவியாொன்னும் பட்சபாசமின்றித் திருத்தொண்டிற் கிடையூறிழைத்த கரத்தை வெட்டினமைகுறித்து, “கைம்மேவுந் கலிக்கம் பர்.” என்றும்கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறியற்றினொன் டதை, “கடவுளருட் கண்ணார்கள் பயிலுந்தொல்லைக் கடந்தைநகர் வணிகர்கலிக் கம்பரன்பர்க் - கடிமையுற் றமுதளிப்பா ரடியானீங்கி யருளுருவா யன்பருட னையேவெத்தி - யிடை யிலவ ரடியிணையும் விளக்காநிற் ப விகழ்மனைவி கரகமலி யிரண்டுகையும் - படியில்விழுவெறிந்தவன்செய் பணியுந்தாமே பரிந்துபுரிந் தரணருளே பற்றினோ.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. காரைக்கா லம்மையார் இயற்பகைநாயனார் மூர்த்தநாயனார் அமர்நீதிநாயனார் கலிக்கம்பநாய னார்என்னும் இவ்வைவரும் வைசியகுலோற்பவர்களாகலின் இந்நூலாசிரியர் இவர்கட்குத் துதிசூறினொன்றறிக. எனவே அறுபான்மூன்று நாயன்மார்களுள் திருவெண்காட்டடிக ளவதரித்த வைசியகுலத் துதித்தோரைவொன்று வரையறுத்தனொன்க. இதனை, “அறுவொவ ரவர்செங்கட் சோழர்புகழ்ச் சோழ-ரருண் மானி யிடங்கழியார் நெடுமாறர் சேரர், குறுநிலமன் னவனாவர் நரசிங்க முனை

யர் - கூற்றுவுளூர் கழற்சிங்கர் மெய்ப்பொருளை யடிகண், முறைமைவணி கரி
லேவர் காணாக்கா லம்மை - மூர்த்திகலிக் கம்பரமர் நீதியுற் பகையார், திறமை
புரி வேளாளர் பதின்மூவர் மூர்க்கர் - செருத்துணையார் வாயிலார் கோட்புலியார்
சத்தி.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானு
முணர்க. (102)

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்துதி.

அறிவரிய தொருபொருளை யொன்றினுந்தோன் முயென்று மட
ங்கா யென்று, முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தா ரஃதுபன்றி யாதியநத
மொன்றி லாணைச், சிறியபொது வினின்மறுவொன் றின்றிவிளங்கினை
யென்றுஞ் செப்பி யிப்பான், முறையினிஃ ததிசயமே வினைக்குடவி
னை யாதெனவு மொழிந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) யாவராலும் அறிதற்கரியதாகிய ஒப்பற்ற பரம்பொருளான தேவ
ரீர், வேறெந்தப்பொருளினும் உதிக்கின்றனும் வலிக்கின்றனும் நிச்சயமாகுமாறு
திருப்பாடலருளினர், அதுவுமல்லாமல் முதலீறென்னும் ஒன்றுமில்லாத சிவபெ
ருமானை, சிற்றம்பலத்திலே குற்றமென்ப தொன்றுமில்லாமல் ஒளிர்கின்றீர்நான்
றும் உணர்த்தருளி, அதன்பின்னர், முறைமையாக இதனை யோசிக்கங்கால் இஃ
து ஆச்சரியத்தையே உண்டாக்கும், ஆயினும் மற்றொருவிதத்தில் ஆச்சரியமுண்
டாகாதென்றுத் திருவாய்மலர்ந்தனர்—எ-று. அன்று-ஏ-அசைகள்.

“அறிவரிய தொருபொருளை,” என்பதை, பட்டினத்தடிகளருளிய
கோயினுண்மணிமாலையில், “இனையனாகிய தனிமுதல் வானவன் - காண்பதற்
கரியநின் கழலும்.” எனவும், “அகிலசராசர மனைத்து முதலிய - பொன்னிறக்
கடவு ளன்னமாகி - காண்டிலாதநின் கதிர்நெடுமுடியும்.” எனவும், “வாறோர்க்
கரியாய் மறைகளுக்கெட்டாய்.” எனவும், ஒன்றினுந் தோன்றா மொன்றினுமடங்
காயென்று - முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தான்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில்,
“சராசரமனைத்து - நின்னிடைத்தோன்றி நின்னிடையடங்குநீ - யொன்றினுந்
தோன்றா யொன்றினு மடங்காய்.” எனவும், சிறியபொதுவினின் மறுவொன்
றின்றி விளங்கினை என்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில், “சிறியபொதுவினின்
மறுவிந் றி விளங்கி - யேவருங்காணவாடுதி.” எனவும், “முறையினிஃததிசய
மேவினைக்கும் விளையாது. என்பதை ஷை நான்மணிமாலையில், “அதுவெனக்
கதிசயம் விளைக்குமன்றே விளையாது.” எனவும் வரும் பட்டினத்தடிகள் திரு
வாக்காலுந்தெளிக. என்னை, அகிலசராசரங்களுந் தவதுருவாகவுடைய சிவ
பிரான் சிற்றம்பலத்தி னுடனஞ்செய்வது யாவர்க்கும் அதிசயம்விளைக்குமேனும்,
அடியேன் வேறொன்றைச் சிந்திக்குங்கால் அஃதோ அதிசயமாயெனக்குத்
தோன்றாதென்றபடி. அஃவேறொரு விஷயத்தை அடுத்த செய்யுளிற்காண்க.
அகண்ட பரிபூரணராகிய சிவபெருமான் சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ்செய்வது
ஆச்சரியமென்பதை, “வேதண்ட மேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி - மூதண்ட
கூடமே மோலியாங் - கோதண்ட-மொற்றைமா மேரு வுமாபதியார் நின்றாடப்
பற்றுமோ சிற்றம் பலம்.” என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்காலுமறிக.()

மொழிந்தபடி யறுகோடியாமென்றெண் ணுரைமேலு முடிவின் மாயை, பொழிந்தபல தத்துவங்க ளிருப்படலங் கிடப்பபிமென் புந்தி யுள்ளே, தழைந்திடுநின் சடைமொளிக் கங்கைநங்கை சிலம்பலம்புந் தடந்தா ளோடு, துழைந்தையென் றதிரையித்தா ரவனாயென்கிந கை யிற்பாட்டி னுழைவித் தேனே.

(இ-ள்.) வாழ்வுராகுகள் நிருவாய்மலர்ந்தவாறு ஆறுகோடி யாமெனத் தொகையுணர்த்தற்குப் பேர்ப்பட்டு அளவுகடந்த மாயையினுற்றாப்பட்ட பல தத்துவங்களென்றும் அஞ்ஞானப்பலம் முடப்பட்டிருக்கும் அடியொளவு அறி வினுள்ளே, விசாலித்திருக்குந் தேச ரீர சடைமுடியிலே கங்கைப்பெண்ணு டனும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற விசாலித திருபுடிமருடனும் துழைந்தீர் என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அத்தகைய பட்டினத்தடியிலே அடிபெறுடைய மனதின் கண்ணும் பாடலின்கண்ணும் துழைபுட்படி செய்தேன்—ப-ற.

“அறுகோடியாமென்றெண் ணுரைமேலுமுடிவின்மாயை” என்பதை, “ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் - வேறுவேறுதம் மாயைகட்டாடங்கின.” என் னும் மணிவாசகப்பிரான்மலர்வாக்காறும், பொழிந்த பலத்தத்துவங்க ளிருப் படலங் கிடப்பபிமென் புந்தியுள்ளே - தழைந்திடுநின் சடைமொளிக் கங் கைநங்கை சிலம்பலம்புந் தடந்தாளோடு - துழைந்தனை, என்பதை, “வையாது- சல்லினும்வலிதது நல்லிற்றெசல்லாது - தான்றித்தியிறு முன்னிடைநிரம்ப- வான்பொய்ச்ச மாயாவாசை - மிடைந்தனகிடப்ப விடம்பெறாருமையினைவர் கள்வர் வல்லிற்றிப்புகுந்து - மண்மகன்நிகிரியி னெண்மடங்குகுழற்ற - வாடுபு கிடந்த பீடினெஞ்சுந்து - துழைந்தனைபுகுந்து தழைந்தனின்சடையுஞ் - செய்ய வாயு மையமர்கண்டமு - நெற்றியிற்றிகழந்த வொற்றுநாட்டமு - மெடுத்த பாதமுந் தடுத்தெசங்கையும் - புள்ளியாடைபு யொளளி நின்விளங்க - நாடகமா டிதிநம்ப.” எனப் பட்டினத்தடியாகத் தாமருளிய கை கோயினுன்மணிமாலையிற் நிருவாய்மலர்ந் திருத்தலைகாண்ட. அவ்வாயு பெருமையுடைய பட்டினத்தடி களை அடியென் கிந்தையினுஞ் செய்யுளினும் துழைபுட்படி செய்ததேவென்றி டம் பேர்ப்பட்ட ஆச்சரியமென்பதுகருத்தா. (ப-ற)

அ வைய ட க் க ம்.

ஆனந்தை யெனுங்கணிகை யணியவணி மணிககா - க மளித்த நாதன் றுந்நதுஞ் சடைக்கரந்த வணிகவுரு விலிங்கவுருப பொருந்து மாபொ லீனந்த மருகணுகா வெண்காடர் வணிகவுரு விலிங்க மாளு ரியானந்தப் பெரியோராதம் புகழ்புகழ் வென் டுன்ரொ லின்சொலாநெ.

(இ-ள்.) ஆனந்ததான்னும் பெயருடையதாசி சரிப்பற்காக அழகிய இரத்தினகடகத்தைத் தந்தருளும் சிவபெருமானாகிய, கொன்றை மலர்மலை விசேடித்த சடைபையொளித்துவந்த கைசியருருவமானது சிவலிங்கவுருவ மடைவதுபோல, இறியானது தம்சமீபத்தில் அடைப்பபெருக நிருவெண்காட் டடியுளும் கைசியருருவத்தினின்றும் சிவலிங்கவுருவமாயினர். அத்தகைய

மெய்யடியாருடைய தீர்த்தியை அடியேன்துதித்தலால், எனது அறப்ப்சொற்களும் மதரச்சொற்களாகும்—என்று.

ஆனந்தையென்னும் தாசிக்குச் சிவபெருமான் இரத்தினக்கடக மளிக் தமையைக் குறிப்பித்தபடி. இவ்வாறளித்தது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகலானும், அக்கால் சிவபிரான்கொண்டருளியது வைசியக்கோலமாகலானும், மீண்டும் சிவபிரான் கரத்தருளிச் சிவலிங்கமாகலானும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தவதரித்த திருவெண் காட்டடிகளின்குலம் வைசியகுலமாகலானும், இவரும் முடிவிற்கிவ லிங்கவுருவாகலானும், சிவபிரானைப்போன்ற செயலமைந்த இவ்வன்பர் சரித முறைக்கப்பெற்றமையின் எனது புன்சொல்லும் இன்சொல்லாதற்குத் தடையின்றென்னும் தேற்றத்தால், “என்புன்சொலின்சொலாமே.” என்றார். (உக)

வாதனையோ ரிரண்டுமற பன்னுதவ முன்னிழைத்தார் மறங்க ணீங்கி, பேதமைதீர பட்டினத்துப் பிள்ளையெனு மொருபெரியோ ரிறங்கு ஞானக், காதையினைப் பெரியோர்கள் சொலக்கேட்டிங் கிறைக்கின்றேன் கடன்ஞா லத்தா, னோதமிலான் நெழிலைந்து மாரு ரிர்கள் பரிவாாக நென்றல் போலும்.

(இங்.) மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டுவாதனைகளும் ஒழியும்படி நிலைபெருந தவதனை முற்பிறவியிற் புரிந்தவராய், பாவச்செயல்களொழிந்து அஞ்ஞானம் நிவாரணமாகப்பெற்ற, பட்டினத்துப்பிள்ளையானென்னும் நிகரற்ற பெரியோருடைய, விளக்கமுற்ற மெய்ஞ்ஞான சரிதத்தை, கடல்குழந்த உல கத் புள்ள பெரியோர்கள், குற்றமற்றவரான சிவபிரானுடைய பஞ்சகிர்த்தியங் களையும் ஆன்மாதக விபந்நுவார்கள் என்ப ருபோல, ஞானவானகன் சொல்லி யரும் கர்ணபரம்பரையைக் கேள்வியுற்று இவ்விடத்தில் யான்குறிகின்றேன் —என்று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்பதற்கு ஜனனம் மரணமென்னும் இரண்டு மெனப் பொருள்கூறின்மாம். என்னை. “உறங்குவது போலுஞ் சித்தகா தெங்கி- விழிப்பது போலும் பிறப்பு.” என்னும் திருக்குறளுரையானும், அன்றியும் சாக்கி ராவஸ்தை சுமூக்தியவஸ்தை என உழங்கும் பெயர் னாளுமதெனிக. அவ்விரண்டு மே மறப்பு நினைப்பென்பதை, “மறப்புநினைப்பாகி வருதினாயெங் நாளும்-புறப் படா லின்பப் புணரி.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், முற்பிறவி யிற்றவம்புரிந்தாரக்கே இப்பிறப்பில்இதகையை தவ்வாய்க்கு மெனப்பதை, “தவ முந் தவமுடையார் காகு மவபாதனை-யஃகிலார் மேற்கொள் வது” என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரானியற்றும் பஞ்சகிர்த்தியங்களைச் சீவர்களு மியற் றுபொன்பதைப் பதிகரணம்பெற்ற சமயாசாரியர்முதலியோர் திவ்யசரிதங்களு னும், “செய்யு நன்தொழி னைந்தொழில் யாமுமச் சிபனது வடிவென்றே-யைய மற்றுண ராசியா நெனுஞ்செருக் கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே - நையதென் னைநீ பஞ்சுடோ சங்களு நாமல வெனாவுண்மை - கையிலா மலகம்மென வுனக கியான் கழறியுந் தெளியாயே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் “யானெனெ சென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர் - குயர்ந்த வுலகம் புகும்.” என்னும் திருக்குற ஞாயையானுந்தெனிக. (உஉ)

வெங்கதிரா யிரம்பரப்பு மாதவனு மளக்கருஞ்சூழ் வியன் ஞா லத்துச் சங்கரன் னடியாரைப் புகழ்ந்திடல்பூ சனைபுரித நகவொ டாற்றிற் பொங்குநலம் பெறுவனொன வாரணவா கமம்புகன்ற பொற்பி னாலும் பங்கமுற வெண்காடர் சரிதமடி யேனிசைந்து பகர்ந்த வாறே.

(இ-ள்.) உஷ்ணமான ஆயிரங்கிரணங்கள்வீசும் சூரியனும் கடலும்கூழ் கின்ற விசாலித்த இவ்வுலகத்தினிடத்து, சிவபிரான் மெய்யடியாரைத் துதித் தலும் பூசித்தலும் என்னும் இவற்றை முறைமையுடன்புரியின், விசேடித்த நன்மையை யடைவார்களென்று வேதாகமங்கள் விளம்பிய மேன்மையினாலும், பழுதடையாதவராகிய திருவெண்காடருடைய திவ்யசரித்ததை அடியேன் மன மொருப்பட்டுக் கூறியபடி—எ-று. ஏ-அசை.

சிவபிரா னடியாரை மெய்யன்புடன் வழிபடுவோர்க்கு மேம்பாடுற்ற பய னெய்து மென்பதை, “எவனோனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாத னமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதி லுகந்தடிமைத் திருநினைந்தங் குவந்து ிநாக்கி - யிவந்தேவ ரவந்தேவ னென்று சொல்லி யிரண் டாட்டா தொழிந்தீசன் நிறமே பேணிக்-கவராதே தொழமுடியார் நெஞ்சி னுள் ளே கண்டுப்பூர் நடுதிறியைக் காண லாமே-” என்னும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. எனக்கு அவர்புராணத்தை அடைவுடன்கூறிமுடிக்கும் ஆற்றலில்லையேனும், சிவபிரா னடியார் திவ்யசரிதங்களைத் துதிப்போர்க்கு விசே டித்த நன்மையினையுமென வேதாகமங்கள்கூறிய உறுதியால் ‘மனந்துணிந் துரைக்கலானேனென்பது கருத்து. (உ௯)

இன்னுமொரு வகையுவகை வெண்காடர் குலவணிக ரின்பு கூற, மன்னியநல் லறிஞர்சிலர் பரந்தகதை யிதைத்தொகுத்து வகுக் கூங்காட்டு, மென்னவெழிற் புலியூரி விருங்கலொரு ரதியுநெறியிசைத் து என்யான், பொன்னவையி னிருத்தமிடு மொருத்தனெடும் புகழா கப் புகல லாலே.

(இ-ள்.) இப்புராணம் பாடுதற்கு இன்னும் ஓர்வித சந்தோடமுண்டு, அதாவது திருவெண்காடரது குலத்திற்குமுன்றிய வைசியர்களிலே நிலைபே ருன பெரியோர்களிலர், பலபட விரிந்துகிடக்கும் பட்டினத்தடிகள் சரிதமாகிய இதனை, தொகையாக்கிப் பிரித்துக்காட்டுவீராக என்று கேட்டுக்கொள்ள, அடி யார்புகழ்னைத்தும் பொன்னம்பலத்திற் ருண்டவம்புரியும் நடராஜப்பெருமானு டைய விசேடபுகழேயாகுமென நூல்கள் முறையிடுதலாலே, இச்சிதம்பரத் தின்னணுள்ள மேற்கூறிய பெரியோர்கள் அறிந்துகொள்வதற்காக யான் கூறி னேன்—எ-று.

வாதையோ ரிரண்டும்என்னும் முதலையுடைய செய்யுளானும், இச் செய்யுளானும் இத்தூலாசிரியர் முதனூலின்றிக் கர்ணபரம்பலாயைக்கொண் டே இக்காதையைச் செய்யுள்ரூபமாக இயற்றினனென்பது விளங்குகின்றது. முசுனூலின்றியே புராணம் பாடலாமென்பதற்குநியாயம் வரும் செய்யுளின் கூறுகின்றனர். (உ௯)

புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர்தம் புகழ்ப்பு ராண, மிலகியவா மலர்க்குமுனங் கதியடைந்தோ ரளவிலவ ரியற்பு ராணம், பலபலவா மவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகர லாகுங், கலைவடநூல் சொல்லிலென்சொல் லாவிடிலென் கதிக்கதைகள் கழற லாமே.

(இ-ள்.) வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்முதலிய பெரியோர்களுடைய புகழ்கூறும் புராணங்கள்மாத்திரமே மிகப்பிரசித்தமாய் விளங்குகின்றன. அவர் கட்டுமுன்னே முத்தியடைந்தவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களாகும், அப்பெரியோர் களின் இயல்பமைந்த புராணங்கள் பலபலவாகும். அதுபோன்றே இனிவரு கின்றவர்களின் சரிதங்களும் அவ்வண்ணமே அளவிற்றதனவென்றே கூறப்படும். ஆதலால் வடமொழிப்புராணம் கூறினுமென்னை? கூறுவிடினு மென்னை? முத்தியடைந்தோர் சரிதங்களோ கூறலாகும்—ஈ-று.

வடமொழிப் புராணங்களையாவும் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்என்னும் இவ்விருமுனியார் காலத்தொடங்கியே கூறியிருத்தலின், அவர்மன்காலத்திற்கு முன்னிருந்த பெரியோர்களுடனாகவரும், அவர்கள்சரிதங்கள் அளவிற்றதன வாகவு மிருக்குமென்பதில் எவர்க்கும் ஆட்சேபமின்று. அவ்வளவு சரிதங்களும் வடமொழிப் புராணங்கூறாமையின் பொய்படுமோ? அதுபோலயே வேதவியாசர் பதினென்புராணங்களையும் ஏனையோர் உபபுராணங்களையும் இயற்றியகாலத்திற்குப் பின்வர முத்தியடைந்த பெரியோர்கள் அநேகமொன்பதற்கும், அவர்கள் சரிதங்களும் எண்ணிறந்தன வென்பதற்கும் ஐயமென்னை? இன்னும் முத்தியடையவிரும்போர் ஏற்றனைபெயரோ? அவர்கள் சரிதங்கள் எவ்வளவோ? இவ்வயாவும் ஸ்ராயணதற்படாமையின், அடியார் சரிதங்கட்கு முதலால் வடமொழியி லிருக்கவேண்டுமென்ப தவசியமில்லையென்றபடி. அடியார்கள் முற் காலத்தும் பிற்காலத் தும் தொடர்ச்சியாய் வருவொன்பதை, “செப்பரியபெய யடிமை யில்லாதார் பெய்யிற் றிருநூறுபூச முனியர்க ளுலகுதன்னி-லப்பாலும டிச்சாரந்தர றிடர்ப்பிற் சிலபே ராய்த்தமிழ்ப் பேர்சிலபேர் மலையாளர் சிலபே- தப்பாத தெலுங்கர் சிலர் மற்றளதேசத்தோர் தவஞ்செய்த பரதநியை யடைந்த வர்கள் சிலபே-ரிப்போது மிருந்தரனை யழிபடுவோர் சிலபே ரினிமேலுந் திருமே னி கொடியருவோர் சிலபே.” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியரருளிய திருத் தொண்டர்புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தாலும், வடமொழிக்கணுள்ள புரா தனநூல்களே சிறந்தனவென்பதும் தமிழிற்செய்த நூதனநூல்கள் சிறந்தன வல்லவென்பதும் தருதியன்றென்பதை, “தொன்மையவா மெனுமெவைய நன்றாகா வின்று தோன்றியநா லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த - நன்மையி னார் நலவகொண்மணி பொடியுமதன் களங்க நவையாகா தெனவுண்மை நயந் திடுவர் நடுவர்-தன்மையினர் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர் தவநலம் பொரு ளின்கட் சார்வாராயந் தறித - வின்மையினர் பலர்புகழி லெத்துவரோ திலருந் திவந்தனரே விதழ்ந்திடுவா தமகுகெனவொன றிலபே.” என்னும் செப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தாலும் முனரே.

மகவான்பட்டினம்படைத்த வண்மைதிரு வெண்காடர் வாழ்ந்த வாய்மை, யகலாம லீடைமருத னுங்கவர்பாற் சிறுவனென வடைந்த நேயர், திகழ்ஞான வுபதேசம் வைத்தவருள் திருவிசைப்பாச செர் புஞ்செப்பம், புகழோங்கு மொற்றியு ருற்றிலிங்க மானதுவும் புகல லுற்றேன்.

(இ-ள்.) இத்திரன் காலிரிப்பூம்பட்டினத்தை அலங்கரித்த உளப்பமும், திருவெண்காட்டினர் அப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தகொண்டிருந்த உண்மையும், திருவிடைமருதநீசர் அப்பட்டினத்தடிக்கிடத்துப் புத்திரராயெழுந்தருளிய அன்பும், அவர் அப்பட்டினத்தடிக்கு விளக்கமுள்ள ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய மார்க்கமும், அப்பட்டினத்தடிகள் திருவிசைப்பாவருளியசெய்மையும், கீர்த்திமிக்க திருவொற்றியூரைப் பட்டினத்தடிகளனுகிச் சிவலிங்கவுருவான தும் சொல்லத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

எனவே, இப்புராணத்துளடங்கிய சரிதங்களைத் தொகுத்துக் கூறிய படி. என்னை; காலிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியவகை, அங்குத் திருவெண்காடர் இல்லறநடாத்தி யாணிப்பஞ்செய்தமை, அக்காலத்துத் திருவிடைமருதநீசரோ அவர்க்குப் புத்திரராக அயதரித்தமை, அப்புத்திரர் அவர் பிதாவாகிய பட்டினத்தடிகு ஞானோபதேசஞ்செய்தமை, பட்டினத்தடிகள் அதன் பின் திருவிசைப்பாப்பாடியருளினமை, திருவொற்றியூரைச்சேர்ந்த அப்பட்டினத்தடிகள் சிவலிங்கருபமானமைஎன்னும் இயற்றைத் தொகுத்து, பூம்புகார்ச் சருக்கம், ஆட்கொண்டசருக்கம், துறையறச்சருக்கம் என்னும் மூன்றுசருக்கங்களாக உகுத்துக் கூறினென்றனர். (௨௬)

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௨௬.

நிவரயம் .

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூ ம் புகார் ச்ச ரு க் க ம் .

செங்கரங்கால் விழிவதனந் திருநாபி யெண்கயலம் ரேரந்தா
னேனு, மெங்கடிரு மாலிதய கோகனகங் கோயில்கொண்டங் கிருத்
கும் பொன்மான், பங்கயம்போ நீங்காம லிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்
பட்டி னத்துப், புங்கமொரு சற்றுணக்கே னுருத்திரங்கண் ணரு
மொருமாப் புகன்று ளாடோ.

(இ-ள்.) சிவந்த திருக்காங்களுந் திருவடிகளுந் திருக்கண்களுந் திரு
முகமும் திருநாபியும். ஆகிய எட்டுச்சாமகளைப் படைத்திருக்கினும், எம்மு
டைய திருமாவின் இதயதாமலையையே கோயிலாகாயைச் சூழ்க்கொண்டி, அங்
விடத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், அவ்விதய தாமலையையேபோலவே திருவு
ளங்கொண்டு ஓர்காலத்தினும் பிரியாபலிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்
மேன்மையைக் கடியலுருத்திரங்கண்ணனாரும் ஒருமாவன்னும் குறைந்த
எண்ணினளவாகக் கூறியிருக்கின்ற ராகவின், யானும் மிகச்சொற்பமாகக் கூறு
வேன்—எ-று.

கடியலுருத்திரங்கண்ணனாரென்பவர் கரிகாற்சோழன்மேற் பட்டி
னப்பாலையுடனே. பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டுள் ஒன்பதாவது
பாட்டு. இது நாக அடிகளையுடையது. திருமாலுக்குக் கரங்களுந் அடிகளும்
விழிகளும் முகமும் நாபியும் தாமமையலராகலிருக்கினும், அவ்விடங்களிலெல்
லாம் திருமகள்வீற்றிராமல் அவரது மார்பத்திலேயே வீற்றிருப்பதுபோன்று,
அனேக வளப்பமுள்ள நகரங்களிருக்கினும் அவற்றினொன்றினும் வீற்றிருக்க
விரும்பாமல், இக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே அத்தகைய இதயதாமலையாகப்
பாவித்து வீற்றிருக்கின்றன ளென்பார், “பங்கயம்போனீங்காம லிருக்கின்ற
காவிரிப்பூம்பட்டினம்.” என்றும், திருமால் சிவபிரானுக்குரிய சேவியாரென்
பதை விளக்குவான், “எங்கடிருமால்” என்றும், பேராற்றலுடையோராகிய
கடியலுருத்திரங்கண்ணனோ காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புகழென்னும் ஒன்
றில் இருபதுகூற்றினுள் ஒன்றாகிய ஒருமாவளவுகூறினொனின், யானென்
னென்று கூறுவேன்? மிகச்சொற்பமாகக் கூறுவேனென்பார், “உருத்திரங்
கண்ணருமொருமாப் புகன்றுளார் ஒருசற்றுணக்கேன்.” என்றும் கூறினர். என
வே, கடியலுருத்திரங்கண்ணனார்போன்றோர் மிகவிசேடித்துணாத்தமையே
அவ்வூர்ப்புகழென்னும் ஒண்ணின் இருபதுகூற்று ளொருகூருமெனின்
யான்கூறத்தொடங்குவது மிகவற்பமென்பதற் சந்தேகமில்லையென்றபடி. தாங்

களுரைத்தவிரிவைச் சுருக்கமாக்கி அவையடக்கம் கூறத்தொடங்கிய பிறஆன் றேரூம் ஆங்காங்கு இவ்வாறேயுரைத்திருக்கின்றனர். இதனை, “பதார்த்த குணஞ் சொல்வதெவன் பார்த்துக் கின்ற வெல்லாம் - பதார்த்தமெனி னீக்கிற் பழி யாம் - பதார்த்தமெனக் - கூறகடற் குள்ளனுலின் கூற்றினவ்வி யுத்தத்தோர்- கூறுரைத்த நம்பாருக்குள்.” என்னும் தேனாயர் திருவாக்கானுந்தெளிக. (க)

பொன்னுலகம் புரந்திருக்கும் புரந்தரன்வாழ் பரிமேதம் புரிந்த கோமா, என்னைபெரும் பூவுலகி லருஞ்ராயா வனஞ்சேரு மமுத நா தன், நன்னையருச் சனைபுரிப, நினைக்கொழும்போய் மீண்டுவருந் தன் மை தீர்ப்பா, னுன்னிநெடுகு ரெந் திகாட்டு வள்ளியலைப் பிடோழி யு வந்தான் மன்கினு.

(இ-ள்.) தேவருலகத்தைப் பரிபாலித் துக்கொண் டிருக்கின்றானும், அவ்வாழ்வை யடைவதற்காக நூறுஅசுவமேதம்புரிந்த தலைவனுமாகிய இந்திரன், சனசுமாதா தினந்தோறும் பெருமையமைந்த நிலவுலகத்துள்ள அருமையான சாயபதைத் தில் வீற்றிருக்கும் அமுதேச்சரனைப் பூசிப்பதற்காகப்போய் வருகின்ற நிலைமையை ஒழிப்பதற்கெண்ணி, நீண்டபுள்ளியலையின் செய் விதாகிய சிகரத்தின் உச்சியிலேறிச் சளித்தனன்—எ-று.

இங் றென் நூறுஅசுவமேதங்களியற்றினவனென்பதை, “நூற்றுப்பத் தாக்கிய நாட்டத் து நூறுபல் - வேள்வி முற்றிய வென்றது கெற்றத்-தீரிரண் டேந்திய மருட்டி யெழினடைத் - சாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை - வெ ருத்த மேறிய திருக்கிளர் சொல்லனும்.” என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையானுந் தெளிக. (உ)

வகதுகிவக் குறிசெறியு மிடமுநலார் சேடன்முடி மட்டுந் தொட்டா னந்தமுடி மணிசராயை யெவ்வயினு மெறிப்பவரின் தஃதாற்றமுந் சந்ததமுந் தாழைமணங் கமழ்சோலை வளநாடு தழுவுங் கோயிற் றந்திடவுள் னினன்முன்போ லாபிரந்தா மரைபுறையுந் தடங்களுனே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்பதுபோன்ற விசாலித்த கண் களைபுடைய இந்திரன் அவ்விடத்திற்குப்போய், சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தரு ளியிருக்கும் ஸ்தானம்முதல் ஆதிசேடனுடைய முடிகளுள்ள நாகலோகம்வ றையிற்றேண்டினான். அவ்வாறான ஆதிசேடனது ஆயிரம் பனமுடிகளினு முள்ள மாணிக்கங்களின் சாயையானது எவ்விடங்களினும் வீசுதலால், அதனை யுணர்ந்த இந்திரன், அவ்வொளிக்குச் சகியாதவனாய், சதா தாழைமலரின்மண மானது பரிமளிக்கின்ற சோலைக்குமுத்த டுளப்பமுள்ள நாகலோகம்வரையி லாழ்ந்திருக்கும் அவ்வாலயத்தை முன்போலவே அமைப்பதற் கெண்ணினான் —எ-று.

எனவே நாகலோகம்வரையில் அவ்வாலயத்தைப் பெயர்த்துப்பார்த்த இந்திரனுக்கு, ஆங்குள்ள நவமணிகளினொளி கண்ணொளியை மழுங்கச்செய் தமையின், அதன்மேலும் பெயர்க்க வலியற்றவனாய், அவ்வளவில்நிறுத்தித் தான்

தோண்டியவரையில் மீண்டும் பழையபடியேபுதுக்கி அவ்வாலயத்தை நிலைநிறுத்தற் கெண்ணினுனென்றபடி. (௬)

அவ்விலை மலைமலை புறத்தோடிக் கூகுவென்ற மலை காட்டச், செவ்விலைன் றிடுமிலிங்க நாயகனன் னவனெடுத்தல் செய்யா வண்ண, ரொய்வொழிந் கருணைசெய்து முன்போலச் சினகரச்சீர விளங்கச் செய்தா, னிவ்விலை னிளந்தோளி கூவென்ற மென்மொழியா னெனும்பே நற்றூன்.

(இ-ள்.) அத்தருணத்து இடையுத்திரியாராகிய உமாதேவியார் வெளியிலேயோடி கூகுவென்று தொனியெழுப்ப, முநகக் கடவுளாயின்றருளிய சிவலிங்கப்பெருமான். அவ்விந்திரன் தம்மைப் பெயர்க்காதபடி, உண்மை நிறைந்த தமது திருவருளைப்பாலிக்கு, பழையபடியே அவ்வாலயக் கீர்த்தி விளங்குமாறியற்றினர். இவ்விடத்தெழுந்தருளிய இளமையுடைய மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களைப்படைத்த உமாசேவியார், கூவென்ற மென்மொழியா னென்னும் திருநாம முற்றனர்—௭-௨.

எனவே, வள்ளியிலைந்தருகிலுள்ள சாயாவனமென்பதும், சிவபிரான் திருவருளன்றி எவ்வியர்கும் எத்தொழிவு மியலாவென்பதும், இத்திரன் அக்கோயிலைத் தோண்டியகாலத்து அச்சமுற்றருள்போன்று கூகுவெனக்கூவிய காரணத்தால், அன்றுதொட்டு அவ்வம்மையார்க்குக் கூவென்றமென்மொழியா னென்னும் திருநாமம் மூங்கியுதென்பதும் விளங்குமாறாக. (௪)

வாசனஞ்சா யாவனத்து ளிறைபுரை நிறைவேற மகிழ்ந்தெருளுந் து, நோற்ற வலகிலுள்ள வணிகமெல்லாம் குடிசையுடைய நெடிதழைத்தான், காசினிதிற ரோணுட்டிற் காவிரிப்பூம் பட்டினப் போர்கண்டான் பண்டிக, தேவதரு நார்பத்தெண்ணியிரநற் சபுவிரவர செய்தா னன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறியற்றிய இத்திரன், சாயாவனத்தின்க் கெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுடையபூசை தினர்தோறும் நிறைவேறவும், நிலவுலகத் துள்ள வையியி் குடிசையாவும் அப்பிரானிடத்தி லன்படையவும், அதனால் விர்த்தியாகவும், உலக தாரணைவரும் குழந்திருக்கப்பட்ட சோழநாட்டிலிருந்த மிக்கவிளக்கமுள்ள மேப்பாற்ற நார்பத்தெண்ணியிரம் குடிகளையும் வரவழைத்து அகவிடத்திற் பரவுப்படிசெய்து, அத்தற்குக் காவிரிப்பூப் பட்டினம் என்னும் பெயர்ந்திரித்தனன்—௭-௩.

சாயாவனமென்றும் அத்தலத்தின்கணுள்ள சிவபிரானுக்கு நித்திய நைமித்திகங்க ணிறையேறுபதற்காக, சோழநாட்டின்கணிருந்த நார்பத்தெண்ணியிரங் குடிகளின் கிளைகளேவரவழைத்துக் குடியேற்றினவென்பதால், அதுகாறும் அவ்வாலயம் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டதெனவும், அன்றுமுதல் மானவ பூசையாயிற்றெனவும் விளங்குதல்காண்க. சோழநாட்டில் நார்பத்தெண்ணியிரங் குடிகளுண்டென்பதை, “நாடுவக்குஞ் சோழன்முனை தெரிந்தே மேற்று

நற்குடிநாற் பத்தெண்ணு யிரத்துவந்த” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணவர லாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ரு)

குடிவிரவச் செய்ததுஞ்சா யாவனத்துக் கொழும்பவளக் குண் றுக் கென்றும், படிபுகழும் பெரும்பூசை யோவாம னடாத்திவிடும் பண்பு மன்றி, யடிகளுறை பல்லவனீச் சரமுதலா மாலயமு மவ்வா ராகி, நெடிதுவிளங் கிடும்பொருட்டா மென்பரின்ப நூல்பலவுநீரப்பி னுமோ.

(இ-ள்.) இந்திரன் அவ்வாறு குடியேற்றுவித்ததும், சாயாவனத்தி லெ முத்தருளும் ஒளிபுள்ள பவளமலைபோலும் சிவபிரானுக்கு, எக்காலமும் உலகத் தார் புகழ்த்தக்க பெருமைவாய்ந்த பூசனையைத் தவறாமல் நடத்திவரும் தன் மைக்காகவும், அல்லாமலும், அச்சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பல் லவனீச்சரம்முதலாகிய கோயில்களினும் அவ்வண்ணமே பூசைமுதலியவை விசேடமாய் விர்த்தியாகவுமேயென்று இனிமையான பலநூல்க ளாராய்ந்துள்ள பெரியோர் கூறுவர்.—எ-று.

சாயாவனமென்னும் முதற்பெயருடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கரு கில் திருப்பல்லவனீச்சரம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களினும் அதுகாறும் தேவ பூசையேயாயிருந்தமையின், அனைக்கட்கும் மானவபூசை அன்றுமுதல்தொடங் கினவென்பது விளங்குதலறிக. எனவே, இத்தலங்கட்குத் தேவபூசை ஒவ்வோர் காலங்களினும் பாணவபூசை தினந்தோறும் நடத்துவிக்கத் திருவுளங்கொண் டருளிய சிவபெருமான், இந்திரனுக் கிவ்வித எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தன னென்பதுமாம். (சு)

விண்ணவர்கோ மானமைப்பாற் குருவிலிங்க சங்கமங்கள் வி னைந்து நாளூந், தண்ணமரும் பெரும்பூசை பியற்றியிக பரமிரண்டுந் தமக்கே யாக, மண்ணுலகி லீநகர மிழைத்தவன்போன் மலிந்த செல்வ மலர்ந்து வாழ்ந்தா, னெண்ணவரும் வசியதன்மந் தடுமாறா தினிதிருந்தங் கியன்று ளாளோ.

(இ-ள்.) தேவேந்திரனுடைய நியமத்தால் குரு லிங்க சங்கம மென்னும் மூவகையினிடத்தும் எக்காலத்தினும் விருப்பமுற்று, குளிரச்சியமைந்த உஹா பிஷேகம்முதலிய வழிபாடுகளைப்புரிந்து, இகலோக பரலோக டாக்கியங்களிரண் டும் தங்களுக்கேபுண்டாகும்படி, யாவராலும் மதிக்கத்தகுந்த வையியகுல ஒழுக் கம் மாறுபடாவண்ணம் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் வாழ்ந்திருக்கும் அவ் வையியர்கள், அப்பட்டினத்தையமைத்த இந்நிரனைப்போன்று மிக்க ஐஸ்வரியம் பெருகி வாழ்ந்திருந்தார்கள்.—எ-று.

ஆசிரியராகவும், சிவலிங்கப்பெருமானாகவும், அடியார்களாகவும் சகளீ கரிப்பது சிவமேயாகவின், இம்மூன்றிடத்தும் ஏகடாவினைபொருந்தினல்லது திருவருளடைபாறொன்பதை விளக்குதற்கு, “குருவிலிங்கசங்கமங்கள்விழைந்து” என்றார். இதனை, “சுசனுக் கண்பில்லா ரடியவர்க் கண்பில்லா னொவ்யுயிர்க்கு

மன்பில்லார் தடக்குமன் பில்லார் - பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களைநா
மிணங்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ-யாசையொடு மரனடி
யா ரடியாளை யடைந்திட டவர்கும் முன்கரும் மாகச் செய்து - கூசிடொழிந்
தருணஞானக் குறியி னின்று கும்பிட்டித் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே.”
என்னும் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (எ)

வேறு.

எண்ணியசீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு வணிகர்குழாங் •
கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர •
வண்ணியபே ரறமுதனன் கடைந்தவராம் வெண்காடர்
புண்ணியனார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) அவரவர்கள் கருதிய சிறப்போடுகூடிய அறம் பொருள் இன்ப
மென்னும் இவ்லோகார்த்தங்கன் மூன்றையும் அடைகின்ற வைசியத்தொகுதி
யர், தாங்கள்கருதியவாறு மேம்பாடுற்ற முத்தியின்பத்தையும் இனியடைவோ
மென்னும் நிச்சயமுடையவர்களாய், இனிமையுடன் யாழ்ந்திருக்கையில், பொ
ருத்தமாயுள்ள பெருமைமிக்க அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்குபுரு
டார்த்தங்களை யும் குறைவற அடைந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும்
புண்ணியமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தருளிய திருப்பதி அழகிய அக்காவிரிப்பூம்
பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

எவர்கள் இவ்லோகார்த்தங்களாகிய அறமாதி மூன்றினையு மடையப்பெற்
றவர்களோ அவர்கள் நான்காவதாகியவீட்டையும் தடையின்றி யடைவார்களென்
பது நூற்றுண்பாகலின், “எண்ணியசீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு வணிகர்கு
ழாங் - கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர” என்றார். இஃனை,
“ஈதலறந் தீவிரினை விட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங் - காத லிருவர் கருத்தொ
ருமித்-தாதரவு-பட்டதே யின்பம் பரணநினைந் திம்மூன்றும்-விட்டதே பேரின்ப
வீடு.” என்னும் ஞானைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு பதிக. (அ)

கரிகாலன் பெருவளவன் மகவுகேள்வன் கடல்புக்கான் •
முருவேயே யெனவழைத்துத் தனாகரத்தாற் றரக்கொண்டான் •
வகைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானான் •
புனாதிரப் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வெள்ளத்திற்சென்ற தனதுகணவனை, அக்கடலானது திரும்
கன்போன்றவனே என்றுகவித் தனதுகைகளென்னும் அலைகளாற் கொடுக்கப்
பெற்றவளாகிய பெருமையடைந்த கரிகாற்சோழனுடையமகளும், தன்னை மண
முடித்தகணவன் சமுத்திரயாத்திதாபோய்க் கடற்க்காணையனோக்கி வருமளவும்
கல்லுருவாயிருந்தவளும் சூற்றமற அவதரித்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டின
மாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த கரிகாற்சோழனுடையமகள், தனதுகண
வனுடன் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வருகையில், ஓர்காற்பெருகிய காவிரி

வெள்ளத்தி லகப்பட்டுக்கொண்ட தனது கணவனைப்பிரிந் துயோவாழத் தரியா ளாய், கடற்கரையிற்சென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தனன். அப்போது அவளது கற்பின் மேம்பாட்டைக்கருதிய கடலானது, காவிரிவெள்ளம் தன்னிடத்திற் சேர்த்த அம்மாதின் மணுவனைத் தனது அலைகளென்னும் கரங்களா லெந்திக் கொண்டுவந்து கரையிற்சேர்த்து, ஓ திருமகன்போல்வாளே! என்றழைத்துக் கொடுக்கப்பெற்றனவென்பதும்,—அந்நகரத்திற்பிரந்த மந்ரோர்மாதா, தன்னை மணந்தகணவன் கடல்யாத்திரைபோய்த் திரும்புமளவும், தனது கற்புக்கழிவு நேராவாறு, அக்கற்பின்மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம்பெற்று, அவன் திரும்பிவந்தவுட னே அஃவுருவமீங்கித் தனதிறங்கையுருவமெந்து அவனுடன் இல்லறம்நடாந் திவந்தனவென்பதும் அந்நகர்ச்சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்குவான், “கரி காலன் பெருவளவன் மகன்கேள்வன் கடல்புக்கான் - நிருவேயே யெனவழைத் துத் திரைகரத்தாற் நரக்கொண்டான்” எனவும், “வரைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லாளுள்” எனவும் கூறினார். இவ்வாறு சரிதங்களுண்டென்ப தை, “உரைசான்ற - மன்னன்கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக்கோன் - நன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று - கன்னவிரோளாயோ வென்னக்க டல்வந்து - முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇட்டுக்கொண்டு - பொன்னங்கொ டிபோலப் போந்தான்” என்றும், “மன்னி - மணன்மலிபூங்கானல் வருகலன்க ணைக்கிக் - கணவன்வரக் கல்லுருவம் நீத்தான்” என்றும்வரும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க. கரிகாற்சோழனென்பது அச்சோழனுக்குக் கார ணப்பெயர். அஃதெவ்வாறெனின், பராந்தகச்சோழனென்பவன் புலனமாதே வியென்பவனை மணந்து அரசாளுகையில், அவனுக்கு மலர்பறித்துக்கொடுப்போ றெருவன், ஓர்நான் சாரமாமுனிவர் நந்தனவனத்துட்புக்குச் செவ்வந்திமலர் பறித் துக்கொடுத்தனன். அம்மலரின் அதியற்புதமணத்தைக்கண்ட சோழன் அம்மல ளையே தினமும் பறித்துவரக் கட்டளையிட்டனன். அவனவ்வாறே பறித்துவ ருவதையுணர்ந்த சாரமாமுனிவர் கரந்திருந்து அவனைப்பிடித்துப்போய் அரசனிட னுச்சேர்த்துத் தண்டிக்கும்படி கூற, அதனை உபேட்சைசெய்த அரசன்மேற் சாரமாமுனிவர் சினந்து சிவபிரானிடமுறையிட்டனர். அமுமுறைக்கிரங்கியபெ ருமான் வா புதேவனையும் சத்தமேகங்களையும் விளிந்து அவ்வரசன் நாட்டில் மண் மாரிபெய்து அழித்துவரக் கட்டளையிட்டனர். அவையவ்வாறே யழிக்கையில் அரசன் கருப்பவதியாயிருந்த தனதுதேவியை அழைத்துக்கொண்டு குதிரை மீதேறி அதிவேகமாகச்சென்றான். அவ்வேகத்திற் புலனமாதேவி குதிரையி னின்றும் தவறித் காவேரியில்வீழ்ந்தனன். பராந்தகச்சோழன்மாத்திரம் காவிரிவட கையடைகையில் மண்மாரியாலழிந்தனன். காவிரியில்வீழ்ந்த புலனமாதேவி கரையிலொதுக்கப்பட்ட டியிர்பிழைத்துவருகதை அக்கரையி லருந்தவம்புரியும் பிர மமரிதி என்னும் தபோதனர் கண்ணுற்றுத் துக்கித் தமசாச்சிரமத்திற்சேர்ந் துப் பரிபாலித்துவருகையிற் கருமுதிர்ந்தோராண்மகவீன்றனன். அக்குழந்தை தன் தாயுடனே அத்தபோதன் ராச்சிரமத்தில்வளர்ந்து நான்காவது வருடம்பிறந் தது. அப்போது சாரமாமுனிவர் கிருபைகூர்ந்து சோழமண்டலம் பாழ்படாவா றுபுரியத் திருவுளங்கொண்டு, முன்புமறைந்து பலவிடங்களிற்சிதறிய மந்திரி பிரசானியர்முதலியனாக்கூட்டி, பட்டத்துயானைக்குக் கண்கட்டி அதன்துதி.

கையில் மாலைகொடுத்தனுப்பின் அது பரந்தகச்சோழன் புதல்வனைக்கொணருமெனக்கூறினர். அதுகேட்ட அவர்க ளவ்வாறேபுரிய, அவ்வாளை அக்குழந்தையைக்கிட்டித்தூக்க அஞ்சுகையில், அச்செய்தியைப் புவனமாதேவியாற் றெளிந்த பிரமமாதிதென்னும்தவசி, புவனமாதேவியையேநோக்கி, கட்டைக்கரியா லிவன்காலிலெழுதுவாயென்றார். அவளதற்கிணங்கி யவ்வாறேபுரிந்தவளவில் யாளைதுக்கிக்கொண்டுசெல்ல மந்திரிபிரதானியர்முதலியோர் மருடாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். கரிகாலிற்றீட்டிய காரணத்தாற் கரிகாங்கோழனெனப் பெயர் வந்தது. இதனை, “அந்தனை னவ்விடை யணுகு மெல்லையிற் - நந்தியுந் துதிக்க ரஞ்சலித்து நின்றது - சிந்தையி னுணர்ந்திதை தேவியே கரி - யிந்தனை மிவன் பதத் தெழுது கென்றனை” எனவும், “கீறினன் பதத்தினிற் கிரியி னுச்சியி- னோறிய கதினொன வெடுத்த தொண்கரி - வீறிய மத்தக மிசையிற் றேன்றி னான் - நேறினன் சிவன்செய லென்று சேவியே” எனவும், “திருநல மறைய வர் மலனைச் சிந்திது - ரகுமறை யந்தனை னாசி கூறின - னெருகரிக் கோடுகி ழிருந்த வுள்ளடி - யிருகரிக் கோடுமே லிருக்க வுற்றதே.” எனவும், “கழைச்சி லை யிவன்கரி காலச் சோழனென்-றழைத்தனர் கடமையு மாறி லொன்றுகொண்- டொழித்தனை றுயரொலா மூலகம் யாவையும்-பிழைத்தன பகைமையும் பிணியு மற்றவே.” எனவும்வரும் செவ்வந்திப்புராணத் திருவிருத்தங்கனாற்றெளிக. (க)

வன்னிமடைப் பளியோடுசூன்றாக வரவழைத்தாள்,
பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப்புபாவையை ின் கேள்வனெனுங்
கன்னியர்க ளொடுமபோகா ழுகைகையா வகைகாத்தாள்.
பொன்னையார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சாட்சியாக வரவழைத்தவளும், கூறப்பட்ட காவிரிக்களையிலுள்ள மணலாற்செய்த பாவையை நின்கணவனென் றுரைத்த மாதர்களோடும் போகாதவளாய்த் தனக்கிட்ட நீரைக்கீலெக்கு அழிவு வராமற் காத்தவளுமாகிய திருமகட்கொத்தவர்கள்பிரந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த ஓர்மாதா இளமையிலேயே மாதாபிதாக் களை இழந்தவளாய், அங்குள்ள ஓர்தேவாலயத்திற் றிருப்பணிசெய்து காலங் கழித்துவருகையில், அவ்வூர்வழியாக யாத்தினைவந்த வேற்றுராறெருவன், அத் தேவாலய தரிசனத்திற்காகச்சென்று தரிசனஞ்செய்து திரும்புகையில், அப் பெண்ணின் ரூபலாவணயத்தையும் ஒழுக்கத்தையும்நோக்கி, அவண்மீது காதல் கொண்டு அவ்வாலயப் பரிசாரகர்முதலியோரால் அவளது வீர்த்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, இவளை எவ்வகையேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்றும், தனக்கு முன்னுள்ள மனையாட்டிபால் வெகுநாளாகப் புத்திரப்பே ரில்லையெயென்றும் கருதி, அங்குள்ளார்க்குத் தன்கருத்தைத்தெரிவிக்க, அவ்வூரவர் வெகுநாளாகத் தக்கமணவாளன் கிடைக்காமையால் வருந்தியுள்ளாராகலின், உடனே அதற் கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மடைப்பளிக்குகிலிருந்த வன்னிலிருட்சத்தினடியில் மணப்பா தரலங்கரித்து வதுவைமுடித்தனர். அதன்பின் அம்மணவாளன்

தனது தேவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னுரிந் செர்ந்து அங்குத் தன்மனை யின்கணுள்ள முதன்மனைவிபுடனே இச்செய்தியைக்கூற, அவன் இதகேட்ட வுடனே சினந்து, இவள்யாரோ வைப்பாட்டியேயொழிய மணவாட்டியாகாள்; இவள் உள்ளேவரலாகாதென்று மறத்தனன். அப்போது அக்காவிரிப்பூம்பட்டி னத்துப்பெண் மணங்கலங்கி, ஓ சிவபெருமானே! அடியேன் இதுகாறும் உமக் குத் திருத்தொண்டுபுரிந்ததும் கற்பின் நிலைமைதவறாதிருந்ததும் உண்மையா யின், யான்மணம்புரிந்துகொண்ட டந்தற்கு கிலிரந்தவன்னிவிருட்டமும் அதன் சமீபத்திருந்த மடைப்பளியும் ஈண்டுவந்து சான்றுகூறவேண்டுமெனப் பிரார்த் திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னிமட்டும் மடைப்பளியும் சான்றுகூறிற்றென்பது, அந்நகர்ச் சரிதமாகலின், அந்நேவிளக்கு வான், “வன்னிமடைப் பளியோடு சான்றாக வரவழைத்தான்” எனவும், மேற்படி காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த ஓர்மாதை மணந்தமணவாளன் பொருண்டேற் பிரிதலாகச் சென்றபோது, தன்காதலியைநோக்கி யான்வருமளவும் பிறபுருட னைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஓர்தொயிட்டுப்போவேன்; நீ அதற்குள்ளாகவே யிருந்துகொண்டு தாதியரால் உனக்குவேண்டிவவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டிருக் கக்கடையெனக் கட்டினாயிட்டுத் திணைகட்டிப் பாங்கியர்கட்கும் அவ்வா றே கட்டினாயிட்டுப் பறப்புகக்கேகினன். அவன்கட்டினாப்படி திணைக்குள்ளிருக் கும் தலைவியின்கற்பைப் பரீட்சிக்கத்தொடங்கிய பாங்கியர்கள், சின்னூட் சென்றபின் லோநான், காவிரிக்கரையின்கணுள்ள மணலா லோடாவை யைச்செய்து திணைக்குவெளியில்நிறுத்தி, இதோ உனதுகணவர் வந்திருக்கின்ற னர் இட்டோது நீ வெளியில்வரலாமென் நழைக்கவும் வெளியில்வராதுவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக்காவிரிவெள்ளம் பெருகியகாலத்தும் அவளிருக்குமிடத்தையழிக்காமல் அதைச்சூழ்ந்துகொண்டு டோகுப்படிசெய் தான். அதன்பின் அவள்கணவன் தான்சென்ற அலுவலேழுமடித்துக்கொண்டுவந்து பார்க்கையில், காவிரிப்பெருக்கால் மற்றையகட்டிடங்களயாவும் அழிந்தும் தன துகாதலியிருந்த கட்டிடமாத் திரம் அழியாதிருக்கக்கண்டு அவளது கற்பின்மேம் பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனதுநற்றவத்தை வியந்து முன்னினும் மிக்க பிரி யத்துடன் வாழ்ந்தானென்பது அந்நகர்ச் சரிதமாகலின் அந்நேவினைக்குவான், “பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப் பாவையைநின் கேள்வனெனும் - கன்னியர்க ளொடுப்போகா டிகைகரையா வகைகாத்தான்” எனவுபுகுந்நான். இச்சரிதங்க ளுண்டென்பதை, “வன்னிமரமு மடைப்பளியுஞ் சான்றாக - முன்னிறுத்திக் காட்டியமொய்குழலாள்பொன்னிக்-கரையின்மணற் பாவையின் கணவனென்- றுரைசெய்த மாதரொடும் போகாடிகாவர் - தழியாது சூழ்போக வாங்குந்தி நின்ற - வரியா ரகலல்குண்டாதர்” என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சின மாலையானு முணர்க.

(க0)

பாய்மாற்றாள் குழவிவழித் தன
யாவலின்விழ்த் தேற்றெடுத்தா எயலவனோக் கங்கண்டு
மேவினாள் குரக்குமுகம் விடுடையோன் வரவிடுத்தாள்
பூவின்மேற் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) தன்னு சககளத்தியின்முழந்தை கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன் குழந்தையையும் கிணற்றிற் போட்டுவிட்டு இரண்டுமீதக்க எடுத்தவனும், அயலானொருவனது பார்வையைத் தெளிந்து குரங்குமுகமடைந்தவளாய்த் தன்மனைக்குரியவன்வர அம்முகத்தைவிட்டவனும், இப்பூவுலகத்தின்மீது பிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த மற்றோர்வனினதை, தன்னுசககளத்தியின் குழந்தை தவறிக் கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன்னையொத்தாள்மகவின்றியிருக்கத் தான்பாத்திரம் குழந்தைவைத்திருக்கலாமோவென் றெண்ணித் தாபதியாமல் தன் குழந்தையையும் அக்கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டான். அங்கற்பின்மேம்பாட்டையும் நல்லெண்ணந்தையும் வியந்த கடவுளானால், இரு குழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர்பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனளென்பதும், அப்பட்டினத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாதா தன்கணவன் அயலூர்க்குச் சென்றிருப்பதுணர்ந்த அயலானொருவன் தன்னையோர்க்குகின்ற காயப்பார்வையைத் தெளிந்து, தன்கணவன்வருமளவும் தனக்குக் குரங்குமுகம் வரும்படி சிந்தித்துப் பெற்றுக்கொண்டு, கணவன்வந்தவுடனே அம்முகத்தைப்போக்கித் தன்னியற்கை முகமடைந்தாளென்பதும் அந்நகர்ச் சரிதங்களாகவின், அவற்றைவிளக்குவான், “கூவலிற்போய் மாற்றாள் குழலிவிழத் தன் குழலி - யாவலின்வீழ்த் தேற்றெடுத்தாள்.” எனவும், அயலவனோக்கங்கண்டு - மேலினாள் குரக்குமுகம் வீடுடையோன் வரலிடுத்தாள்” எனவுக்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்டு என்பதை, “இனாயாய - மாற்றாள் குழலிவிழத் தன் குழலியுங் கிணற்று - வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள் வேற்றொருவ - னீனோக்கங் கண்ட நிறைமதி வாண்முகத்தைத் - தானோர் குரக்குமுக மாகென்று போன - கொழுநன்வரவே குரக்குமுக நீத்த - பழமணியல்குழ்ப்பும் பாவை.” எனனும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையினும் காண்க.

(கக)

முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்
பெற்றற்றா மாண் பெண் பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்
சொற்றார்களே பிறந்தபெண் ணையகனைத் தலைசுமந்தாள்
பொற்றாமம் பிறந்தபதி பூம் பகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) முதிராத தனங்கனையுடைய மகளிர்களிருவர் முத்துக்களைக் கொண்டு வண்டலாட்டயர்கையில், தாமிருவரும் ஆண்பெண்என்னும் இருபான்மகவைப் பெற்றார்களாயின், அவ்விருவர்க்கும் வேறிருவரை மணம் முடிக்காதபடி பேசிக்கொண்டார்கள். அவ்விருவரில் ஒருத்திக்குப் பிறந்தபெண் மற்றொருத்திக்குப் பிறந்தபழுவனாகிய நாயகனைத் தலையிற்சுமந்தாள். அத்தகைய கற்புள்ள பொன்மாலையிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த இரண்டுபெண்கள் கிறுவயதில் முததுக்களைக்கொண்டு சிறில்லினையாடும்போது, சம்மிருவருக்குர் ஆண்பெண்என்னும் பாற்பகுதிப்படி மகவுண்டாமாயின், அவ்விருவர்க்குமே மணம்முடிப்போமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம்வாய்த்து

மணம்முடிந்து புத்திரோற்பத்தியாய்த் தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண்ணெனும் இருபாற் பகுதிப்படியேபிறந்தன. ஆயின், அப்புத்திரன் முடவ ஞாயிரந்தமையைக்கண்ட பெண்டகவீன்றமாத், தனதுகாத்தலையேநோக்கி, நான் சிறுவயதுடன் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டதண்டு; இப் போது அப்பின்ன முடவாயிருக்கின்றதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றே னென்றுகாக்க, எப்போது நமதுதாய் அவனுக்கென்றுகாத்தாளோ அட்டோதே அவர்மனைவியாயினோமெனச் சிந்தித்தவளாய், சத்தத்தைக்கேட்ட அவள்புத்திரி யாகியபெண் சற்றுந் தரியாதவளாகக் கோடியுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலேவா ரிச்சொருசாகக் கட்டிச்சென்று அப்புதல்வனைத் தந்தலையிற் சுமந்துநின்றனள் என்பது அந்தச்சரிதமாகலின், அந்நைவிலக்குவான், “முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப் - பெற்றற்றா மாண்பெண் பிறர்மணஞ்செய் யா வண்ணஞ்சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ஞாயநனைத் தலைசுமந்தான்” என்கார். இச் சரிதமுண்டென்பதுனை, “விழுமிய - டெண்ணிறென்பது பேதைமைத்தே யென்றுகாத்த - துண்ணறிவி றோர்நோக்க நோக்காதே-யெண்ணிலேன்-உண்ட லயர்விடத்தி யானோர் மகப்பெற்று - லொண்டொடி நீயோர் மகப்பெறிற் கொண்ட - மொழுவனவ ஞற்கென்றி யானுகாத்த மாற்றங் - மெழுமி யவளு ளைப்பக் கேட்ட விழுமத்தாற் - சிந்தைநோய்கூறந் திருவிலேந் கென்றெடுத் துத் - தந்தைக்குத் தாயுளைப்பக் கேட்டாளாய் - முந்தியோர் - கோடிச் சுவர்க்க முடுத்திக் குழல்கட்டி-நீடித் தலையை வணங்கித் தலைசுமந்த-அடகப்பூம்பாவை.” என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிபாலையானுமுணர்ச்சு. (கஉ)

கன்னிகர்தோட் காலையர்கைக் காசேனுங் கற்புடையே
னென்னுமொரு மனைத்தொழும்பி யேனையர்கற் பாருரைப்பார்
நன்னகரத் தியல்பாற்போ நதியிதெனத் தெற்கேகும்
பொன்னியுடைப் படைத்தவள்வாழ் பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) மலையையொத்த புயங்கலையுடைய அரசகுமாரர்களின் கையி லுலையுப் பொற்காசாயினும் எனதுகற்பையழிக்க மாட்டேனென்று ஓர்வீட்டின் அடிமைத்தொழில் செய்பவள்கூறுவாளாயின், மற்றையருடைய கற்பின்வன் மையை எவர்கூறுவர். சிறந்தநகரத்தி னியல்புக்கேற்கப்பாய்கின்ற நதிய்தென்று ரைக்கும்படி தென்றேயங்களிற்செல்லும், காலிரியின் உடைப்படையடைத்த காலிவீற்றிருப்பதும் காலிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

உலகத்திற் கற்பிழப்போர் பெரும்பாலும் பொருளிச்சையா னுகலானும், அத்தகைய பொருளிச்சை மிகவறியோர்க்கே இன்றியபையாதாகலானும், அத் தகைய வறியோர்களன்றும் ஒருவர்வீட்டில் அடிமைத்தொழில் புரிவோரின் மேம்பட்ட வறியோரின்ருகலானும், அந்நிலைமைவாய்ந்த ஓர்மனைத்தொழுப்பி யும், அரசகுமாரர்க ளீகின்ற பொற்காசுக்கும் எனதுகற்பை பழிக்கேனென்ப ளாயின், அந்நகரத்துள்ளார் கற்பின் மேம்பாட்டை யாவர்கூறுவொன்றனர். இத் தகைய அந்நகரச்சிறப்புகளனைத்தையும் உடமொழிக் காலிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புராணத்திற் பரக்கக்கூறியுள்ளனென முதியோர்பொழிவர். (கங்)

வேறு.

புயலோங்குஞ் சையகிரிப் புறத்திலெண்கா விரிபனகன் புரத் திற் போந்து, வயலோங்குஞ் சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவோ மாலுக் கேலு, மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ கடலாட வெண்ணி போதன், வயலோங்கும் பூம்புகார்ச் சங்கமுகத் துறையாகி யமர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) மேகமண்டலமளவும் வளர்ந்துள்ள சையகிரிப்புறத்தில் தோன் றும் வளவிய காவிரிநதியானது, ஆதிசேடனுடைய நாகலோகமளவுமாழ்ந்து, வயல்கள் விசேடித்த சோழநாட்டின்கண்வாழும் ஆன்மகோடிகள் புசித்துச் சுகம் பெறுதற்கோ, திருமாலுக்குப் பொருந்திய தன்மைமேம்பட்ட இருப்பிடமாக இருப்பதற்கோ, கடலின்முகத்தற்குக் கருதியோ, தனக்கருகில் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சங்கமுகத்துறையாகியிருந்தது.—எ-று.

காவிரிநதிய னுற்பத்தி டையகிரிப்புறத்தாகவின், “புயலோங்குசைய கிரிப்புறத்தில் வண்காவிரி” எனவும், அது ஏனையநதிகளினும் மிக்கஆழமுடைத் தாகவின், “பனகன்புரத்திற்போந்து” எனவும், நீர்வளத்தாற் கழனிகளை மிகு தியுமுடையது சோணடாகவின், “வயலோங்குஞ்சோணடு” எனவும், சைய கிரிப்புறத்துத்தோன்றிய காவிரி ஏனைய இடங்களிற் றவகாது அச்சோணாட்டி லேயே சங்கமுகத்துறையா யமர்ந்ததால், “சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புற வோ” எனவும், அத்துறையிற் சங்கங்கள் மிக்கிருத்தலானும், பால்போன்ற வெண்ணிறமா யிருத்தலானும், “மாலுக்கேலு-மியலோங்கு மனையாக விருப்ப தற்கோ” எனவும், அத்துறை அங்குநின்றமசென்றது கடலிடுகலத்தலால், “கட லாடவெண்ணியோ” எனவும் கூறினர். சோணாட்டில் நெல்வயல்கள் விசேட மிருத்தலினுன்னே, “வேழ முடைந்து மலைநாடு மேதக்க-சோழ ஊநாடு சோ ழுடைத்து - பூழியர்கோன்-மென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றெண் டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.” என ஓளவைப்பிராட்டியாரு மருளினர். இந்நதி சையமால்வரையினின் றுற்பத்தியாமென்பதையும், அக்காவிரியே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்துமென்பதையும், “சையமால் வரைபயி நலை மைசான்றது - செய்பபூ மகட்டுநற் செவிலி போன்றது - வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு - முய்யவே சுரந்தனித் தூட்டு நீரது.” என்றும், “சென்னி வெண்குடை நீடநாயன் திருக்குலம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின் - மன்னுதொல் புகழ் மருநீர்நாட்டு வயல்வளந்தர வியல்பினி னளித்துப் - பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர்பாய்ந்து புனரிதன்னையும் புனிதமாக் குடதோர் - நன்னெடும் பெருந் தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்.” என்றும்வரும் அருண் மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுந்தெளிக.

(கசு)

இன்னபொன்னி மன்னுமலைக் காரகிலு மாரமும்போ ரிபத்தின் கோடு, மின்னுமணி களுடபொன்னுஞ் செழுந்தேனுங் கொழுங்கனி யும் விராமென் பூவும, பன்னரிய பலவளனுங் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துப் பரப்பவாங்கி, யந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளி யளிக்ஞ மாலோ,

(இ-ள்.) இவ்வாறாகிய காவிரிநதியினாலே நிலைபெற்று மலைகளிலுள்ள கருநிறங்கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக்கோடுகளையும், போர்புரியும் யானைத்தந்தங்களையும், விளக்கமுள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பானதேனையும், கொழுமையான பழங்களையும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பலவளப்பங்களையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளோர் விசேடமாகப்பெற்று, அந்நகரத்திலுள்ள சமுத்திரவளப்பத்தினாலே எவர்களுக்கும் அள்ளியள்ளிக் கொடுப்பார்கள்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காவிரிநதி சங்கமுகத்துறையாயிருத்தலின். அந்நதி யடித்துக்கொண்டொரும அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை யானைத்தந்தம் இரத்தினம் பொற்பொடி தேன்கனி மலர்என்னும் இவற்றுடனே இன்னும் பலவளப்பங்களையும் சமுத்திரமார்க்கமாய்க் கப்பலிலேற்றி வெகுதூரத்துள்ள பலதேயத்தாரும் அனுபவிக்கும்படி அந்நகரத்தார் கப்பல்வியாபாரம் செய்வார்களென்று விளக்குவான், “அந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளியளிக்கும்.” என்றார். ஆல்-ஓ-அசைகள். காவிரியின் சங்கமுகத் துறையிருக்கும் காரணத்தினுற்றான் அந்நகர்க்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப்பெயர் வழங்கிற் நென்பாருளார். (கடு)

முடக்கியபாடகக்குனிப்பிற் பற்பலதீ வினிற்பொருள்கள் முகந்து நீந்தி, யெடுக்குமணி நாவாய்கள் நாவாய்கள் புகலரிதா மெழிற் பட்டாடைத், தடக்கொடிக ளசையவிசைக் காலேக வடந்தள்ளத் தள்ளா டாம, னைக்குமிடந் திருத்தேறிற் போற்றேவ ரொழுந்தருள னட்ட லாமே.

(இ-ள்.) வளைத்தபாடகமென்னும் ஆபரணத்தின் வளைவைப்போல, பற்பல தீயுகட்டுச்சென்று ஆங்காங்குள்ள வஸ்துங்களை நிரப்பிக்கொண்டு கடலைக் கடந்துவருகின்ற அழகிய மரக்கலங்களிவ்வளவுவென்று பலநாக்களாலும் பலவாய்களாலும் கூறுதற் கருமையாகும். அழகிய பட்டுவஸ்திரத்தாலாகிய விசாலித்த கொடிகளையையும் காற்றின்வேகத்தாற்செல்லவும் வடந்தைத்தள்ளவும், அம் மரக்கலங்கள் அசையாமற்போகின்ற துறைமுகத்தை, அழகிய இரத்தினம் மற் கடவுளொழுந்தருளமிடத்திற்கொப்பாகக் கூறலாம்.—எ-று.

கடலில் மரக்கலங்கள்செல்லுகையிற் சிவபிரானொழுந்தருளிய இரத்ததைப்போன் றிருக்கின்றதென்று, அத்தோர்க்குள்ள கொடிகளும் உடமும் இம் மரக்கலங்கட்கு மிருத்தலை யுவமித்துரைத்ததுமன்றி, மரக்கலம் செல்லுவதற்குக் காற்று உதவியாவதுபோல் இரதம்செல்லுவதற் குருளைகள் உதவியாமென்று சிலேடைப்பொருள்பட, “விசைக்காலேக.” எனவும்கூறினர். (கசு)

போற்றுமள காபுரியு முயருமம ராபதியும் பூமபு கார்க்குத் தோற்றுறைபு மாறுபெறு தேக்கறுமாற் பாணை சோதி நாத [ர்க் ராற்றலிடங் கொண்டிருந்தார் அவளுந வெண்காட ரமந்தார ரன்னை கேற்றகிறை குபேரனையும் வச சிரவா ளனையுடிக ரிசைக்கொ ணுதே.

(இ-ள்.) யாவராலும் துதிக்கப்படுவதாகிய குபேரபட்டினமும் அதற்கும் மேம்பட்ட தேவலோகமும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தோல்விபுற்று வசிக்கும். எதிராகநின்றற்கேலாமல் அவமானமடையும். அமுதேச்சரனானும் சோதி சொரூபராகிய சிவபெருமான் அந்நகரையே தமக்குவிருப்பமுள்ள இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அன்றியும், சிவஞானமுடைய திருவெண்காடரும் வீற்றிருந்தார். ஆதலால், அந்நகரத்தினர்க்கு மேம்பாடுமிக்க குபேரனையும் வச்சிராயுதனாகிய இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாது.—எ-று.

நிலவுலகத்திற்சிறந்தது அளகாபுரியும் அதனினும்சிறந்தது தேவலோக முமாகலின், “போற்றுமளகாபுரியு முயருமமரபதியும்.” எனவும், அவ்விண்ணும் காவிரிப்பூம்பட்டினமுள்ள இந்நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாமல் மறைந்திருத்தலின், “பூம்புகார்க்குத் தோற்றுறையும்.” எனவும், அவ்விண்ணெகரங்களுக்கும் வெகுதூரமாய் மறைந்திருத்தலின், “எக்கறும்.” எனவும், ஆண்டானும் அடிமையுமாகிய அமுதேச்சரரும் திருவெண்காட்டிகளும் இந்நகரத்திருத்தலின், அவ்விருவரையும் தரிசிக்கப்பெற்ற இந்நகரத்தார்க்கு, முற்கூறிய அளகாபுரி அமரபதிவென்னும் இரண்டின்தலைவர்களாகிய குபேரனையும் இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாதென்பார், “பாளுதசோதிநாத ராற்றவிடங் கொண்டிருந்தார் சிவஞான வெண்காட ரமர்தா ரன்னோர்க் - கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிராய ளனையுநிக் ரிசைக்கொணுதே.” எனவும் கூறினர். (கௌ)

செய்ய நிற்ப் பவளவல்லி மவுலிமணி கண்டமெண்டோட்டி ருந்த மேவு மையனுறை பல்லவனீச சரமுமவிர் வரிபிரச வமுத மாந்தி மையலிசைத் தேனளிக்குந் குளிரசோலை நிலைமலிய வளமா டஞ்சூழ்ந் துய்யுநெறி தருஞ்சாயா வனமுமவன் கோயில்களு மொளிநு மாலோ.

(இ-ள்.) அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கருகில், செந்நிறமுள்ள பவளக் கொடிபோன்ற சடைமுடியும் நீலகண்டமும் அஷ்டபுயங்களும் செப்பமாய்ப்படி பொருந்திய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருப்பல்லவ னீசசரமென்னும் திருப்பதியும், விளங்குகின்ற வண்டுகள் தேனென்னும் அமுதத்தைக்குடித்து, மயக்கத்தினாலே இசையாகிய தேனைக்கொடுக்கின்ற குளிர்தசோலைகள் நிலை பேராக விர்த்தியாகச் செல்வமுடைய மாளிகைகள் நாற்றிசைகளினுமுள்ள, ஆன்மாக்க ளீடேறும் மார்க்கத்தைப் பாலிப்பதாகிய சாயாவனமும், இன்னும் சிவபெருமானுக்குரிய ஆலயங்களும் விளங்கும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீச்சரமும மற்றும் சிவாலயங்கள்பலவுமிருக்கின்றனவென்றுணர்த்தியவாற்றிக. (கௌ)

வெள்ளிமலை பொன்மலைது மணிமலைகள் வெண்காடர் வீட்டி னிட்ட வெள்ளியசோ தியரிவரை யாட்கொள்வா னுளாகி யுவந்து வந்தார் தெள்ளியரா மவர்க்கிவைக ளுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார் போலு புள்ளினொலி மலைசோலை வேகவொலி மலைசாலைப் பூம் புகாரே. [ம

(இ-ள்.) வெள்வரிமலைகளும் பொன்மலைகளும் சுத்தமாகிய அரதனமலைகளும் வெண்காட்டடிகளின் மனையிற்சேர்த்த, விளக்கமுள்ள சோதிசொரூபராகிய சிவபெருமான் இவ் வெண்காட்டடிகளை யடிமைகளும்பொருட்டு மானிடவடிவெடுத்தெழுந்தருளினார். மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவினராகிய வெண்காட்டடிகட்குப் பூர்வமே இவைகளுள்ளனவேனும், இந்நகரத்திற் செல்வமலிர் திருப்பதற்காக அவ்வாறியற்றினர்போலுமென் றுணைக்கத்தக்கது, புட்களின் ஒசை விசேடித்த சோலைகளையும் வேதகோஷ்டம் விசேடித்தசோலைகளையுமுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளை யடிமைகளாவதற்காக அவருக்கு வேண்டிய வெள்ளி பொன் அரதனம்என்னும் இவற்றை விசேடமாக அவர்க்குப் பாலித்த சிவபெருமான், மீண்டும் தாமே மானிடவருக்கொண்டு மெழுந்தருளினராக வின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் மிக்க சிறப்புடைத்தென விளக்கியவாறாக. ஆயின் பட்டினத்தடிகள் பூர்வசன்மத்திற் குபேரனாகவின், அடிமைகளாவந்த சிவ பெருமான், அவரைச் செல்வ மனுபவியாதவராகக் கருதி. இவ்வாறேனளித்தனொன்னின், அற்றன்று, அடிமைசெய்யப் புகுகார் முனிவரோனும் அரு நிதியமின்றெனின் அவலமாமாகலானும், இவர் அவதரித்த கேசுத்திரம் என்றும் செல்வம் நிறைந்திருக்க வேண்டுமாகலானும் அவ்வாறீந்தன லொன்பார், “தெள்ளியராமவர்க்கிவைக னுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார் போலும்” என்றனர். முனிவர்க்கும் பொன்வேண்டுமென்பதை, “முனிவரு மன்னரு முன்னு வ பொன்னுன் முடியுமெனப் - பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்சம் பலமனை யாய் - துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப - நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே.” என்னும் திருக்கோவையாரானுந் தெளிக. (கக)

கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ் சீரோதை குளிர்ச்சங் கின்ற வெள்ளாரக் கருங்கடலி னோதையினை விழுங்கியிரு விசம்பி னோங்கு முள்ளாருஞ் சிறுவீதி பலசாதித் தொழிலோதை தொழிலி லாவாம் பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடொறும் விளக்கொளிரும் பூம்பு காடே.

(இ-ள்.) அந்நகரத்தின் ஆவணவீதிகளில் வஸ்துக்களை வாங்குவோருடைய பெருங்கோஷ்டமும், லிற்பவர்களின் சிறந்தகோஷ்டமும், குளிர்ந்த சங்குகளீன்ற முத்துக்கணிற்றைந்த கருநிற் சமுத்திரகோஷ்டத்தை யடக்கிப் பெருமைமிக்க தேவலோகமட்டும் விளங்குர். அந்நகரத்திற்குள் நிறைந்துள்ள சிறியவீதிகளிலே பற்பலசாதியார் தத்தமக்குரிய தொழில்களை இயற்றுவதா லுண்டாகும் கோஷ்டமும் ஒழிவற்றதாகும், துவாரமிடாத நாகரத்தினங்களே வீடுகளிலெல்லாம் விளக்காக எரியத்தக்கது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

எனவே அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஆவணவீதிகள் தொழிலாளர் வீதிகள் பொருளாளர் வீதிகள்என்னும் இத்தகைய வீதிகளின் சிறப்புரைத்தபடி. (உ.0)

நாரதனூரிசைமடந்தையிசையமுதஞ் செவிவார்ப்ப நயந்துகேட்
போன், வாரணங்குந் துணைமுலையா ஞருப்பசிவா ராதிருக்கும் வண்
ணங் கண்ணிச், சீருலகின் மானிடமா மகளாகப் பிறக்கவெனத்
தேவர் கோமான், போரியைந்த சாபமிட மாதவியா யவள்பிறந்த
பூம்பு காரோ.

(இ-ள்.) நாரதமகாமுனிவரும் நாமகனும் கீதமென்னும் அமுதத்தைச்
செவிவழியாயூட்ட விரும்பிச் சிரவணிப்போனாகிய இந்திரன், கச்சவருந்துகின்ற
இரண்டு கொங்கைகளையுடையாளாகிய ஊர்வசி, ஓர்நாள் தன்சபைக்கு வரா
திருப்பதைச்சிந்தித்து, சிறப்புற்ற நிலவுலகத்தில் மானிடப்பெண்ணாய்ப் பிறக்
கக்கூடவாயென்று கொடுமையமைந்த சாபங்கொடுக்க, அவ்வூர்வசி மாதவி
யென்பவளாகப் பிறந்ததும் காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

மணிமேகலையின்றாயும் கண்ணகியின் மாற்றாளும் கோவலனென்
போன் அபிமான பத்தினியுமாயிருந்தவன் மாதவி. இதுனைச் சிலப்பதிகாரம்
மணிமேகலை சீவகசிந்தாமணி என்னும் இவ்விவக்கியங்களிற் பரக்கக்காணலாம்.()

தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வமாகச் [னா
செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தி யன்
டுய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்மு னன்னமா துறைந்தவராம்
பொய்யுளையா மாந்தர்களி யிறும்பூது நிறைந்தேறும் பூம்பு காரோ.

(இ-ள்.) தேவமாதை மானிடமாதாகவும் மானிடமாதைத் தேவமாதாக
வும் செய்தவன் இந்திரனேயென்று உலகத்தா ருரைக்குமாறு, கண்ணகியைத்
தெய்வவிமானத்தேற்றி, அவளுடைய தாய்மையமைந்த பத்தர்வைச் சேரும்படி
சேர்த்தான். அதற்குமுன் அக்கண்ணகி வசித்தவூராவது, பொய்ப்பேசாத சத்
தியவான்கள் களிப்பும் ஆச்சரியமும் மேம்பட்டுக் குடியேறுகின்ற காவிரிப்பூம்
பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

ஊர்வசியென்னும் தேவமாதை மாதவியென்னும் மானிடமாதாகும்படி
‘சபித்த இந்திரனே, பின்னும் கண்ணகியென்பவளைத் தேவவிமானத்தேற்றின
மையின், “தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வமாகச்-
செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தி யன்றா-
டுய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்” என்றார். இந்திரன் கண்ணகியை விமா
னத்திற் சேர்த்திக் கணவனைச் சேர்வித்தனனென்பதை, “எழுநா ளிரட்டி
யெல்லே சென்றபின் - ரெழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப் - பீடுகெழு
நங்கை பெரும்பெய ரோத்தி - வாட மாமலர் மாரி பெய்தாங் - கமராக் கரசன்
றமர்வந் தேத்தச் - கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு - வானவூர்தியேறி
னன்மாதோ - கானமர் புரிசுழற்கண்ணகிதானென.” எனவும், “தெய்வந்
தொழாள் கொழுநந் ரெழுமுவளைத் - தெய்வந் தொழுந் தகைமை தின்ண்
மாற் - றெய்வமாய்-மண்ணக மாதர்க் கணியாய் கண்ணகி-விண்ணக மாதர்க்கு
விருந்து.” எனவும் சிலப்பதிகாரம் கட்டுரைகாசையில் வருதலானு முணர்க.()

உ. வே. சாமிநாதையர் தூல் நிலையம்
பூம்புகார்த்துருக்கடவையே-20.

ந. ௭

வேறு.

நெடுங்கருங் கோட்டுப் புன்னை நிறைந்தபூங் கொத்திற் செந்தேன்
படுங்கருந் தும்பி மார்திப் பாடிமும் பொன்னி நாட்டு
ளொடுங்கிடை மடந்தை மார்க ளுண்கொண் டாடுந் தண்டேன்
விடும்பரி சென்னக் கானம் விளைப்ப ராற் பூம்புகாரோ.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்டு நீண்டுள்ள கிளைகளைப்படைத்த புன்னை
விருட்சத்தின் நிறைந்திருக்கும் மலர்க்கொத்திலே துளிக்கின்ற சிவந்ததேனைக்
கறுப்பான வண்டுகளுக்குடித்து ரீங்காரம்பாடுகின்ற சோழநாட்டினுள்ளே, காவி
ரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள தேய்ந்த இடையையுடைய மாதர்கள், தாங்கள் குடித்
துக் களிக்கின்ற தண்ணியதேனை வெளியில்விடுகின்ற தன்மையைப்போன்று
கீதம்பாடுவார்கள்.—எ-று.

கருநிறவண்டிக ளெவ்வாறு செந்தேனைக்குடித்து ரீங்காரஞ் செட்கின்
றனவோ அதுபோன்றே, அவ்வண்டிக ளுண்ணவொட்டாமற் றுரத்தியத்தே
னைக்குடித்த மாதர்களும், மீண்டும் அத்தேனையே வெளியில்விட்டதுபோல
மதுரமாயிருக்கும்படி யாவார்க்கும் இனிப்பான கீதத்தைப்பாடுவார்களென்றபடி.

தொக்ககார் மின்னித் துன்னுஞ் சோலைஞ் ழிடங்க டோறும்
புக்குற தீய மாக்கள் புகும்புனற் பொன்னி நாட்டுத்
திக்கெலாம் புகழு நல்லோர் செல்குவார் மல்கு வாராய்த்
தக்குளா ரல்லார் பொல்லார் தாம்புகார் பூம்பு காரோ.

(இ-ள்.) குற்கொண்ட மேகங்கள் மின்வீசி நெருங்குகின்ற சோலைகள்
குழ்ந்த அந்நகரிடங்களெங்கெங்கும், பிறவியடையாத பரிசுத்த ஆன்மாக்கள்
தவஞ்செய்தற்குச் சேர்கின்ற, நீர்வளப்பமுள்ள சோழநாட்டிலிருக்கும் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்தில், அஷ்டதிசைகளினும் துதிக்கப்படும் பெரியோர்கள் கீர்த்தி
யின் மேம்படுவார்களாய்ப் போவார்கள். தகுதியுடையவர்களல்லாத தீயோர்
சேரார்கள்.—எ-று.

தவசிகள் தவம்புரிதற்குரிய இடங்களமைந்த சோழநாட்டிலிருக்கும்
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், பிறவியெய்தப்பெறாத பெரியோர்களே மேன்மேலும்
விர்த்தியாய்ச் சேர்வார்கள். இதனால் அத்தகையதன்மை வாய்க்கப்பெறாதகொடி
யோர்கள் அங்கணுகார் என்றபடி. எனவே, நல்லோரிருக்குமிடத்திற் நீயோ
ரணுகாொன்பது கருத்து, இதனை, “கற்றோர் கணமறிவர் கற்றோரோ கற்றறியா-
மற்றோ ரறியார் வருத்தமுறப் - பெற்றறியா - வந்தி பரிவாய் மகவைப் பெறந்
துயர - நொந்தறிகு வாளோ துவல்” என்னும் நீதிவெண்பாவாணுந் தெளிக.
புக்கம்என்றபாலது அம்முச்சாரியை பெறாது புக்குளனின்றது. புக்கம் ஈண்டு
பிறவியின்மேற்றா. (உ.ச)

கன்னெடுங் குன்றந் துன்றுங் கடிகமழ் குறிஞ்சி மான
நென்னெடுங் குன்றந் துன்று நெடுநிலம் பொன்னி நாட்டு
வின்னெடுங் குன்றந் துன்று மின்னிடை மார்பாற் கொங்கைப்
பொன்னெடுங் குன்றந் துன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரோ.

(இ-ள்.) சோழநாட்டின் நீண்ட நிலங்களெல்லாம், நல்லாலாகிய உயர்ந்த மலைகள்செறிந்த மணல்வீசும் குறிஞ்சிலத்தைப்போன்று, நெல்லின் பெரிய மலைகள் நெருங்கும். அந்நாட்டின்கணுள்ள புண்ணியநிலமான காவிரிப்பூம் பட்டினமென்னும் நகரத்திலே, ஆபரணங்களின் ஒளியென்னும் உன்னதவகை ளடர்ந்த மின்போலும் இடையுடைய மாசர்களிடத்து, தனங்களென்னும் பொன்னிறமுள்ள ஒங்கியகிரிகள் நெருங்கியிருக்கும்.—எ-று.

சோழநாடு மருதநிலமாகவும் அதனைக் குறிஞ்சியாக உவமித்ததற்கேற்ப, அந்நிலத்திற்குரிய மலைகளைக்காட்டுவான், “நென்னெடுங் குன்றம்-வின்னெடுங் குன்றம்-பொன்னெடுங் குன்றம்” என்னும் மும்மலைகளைக் கூறினமைகாண்க.() வெளிதங்கும் வெண்ணெற் போர்கள் விண்ணைப் பனபோ எனன்னு மளிதங்கி முரலுஞ் சோலை யாலையம் பொன்னி நாட்டி னெளிதங்கு சங்கி னா மோங்குபூங் குவால மெல்லாம் புரினங்கள் போன்று தோன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரோ.

(இ-ள்.) வண்டிகள்வசித்து ஒலிக்கின்ற சோலைகளும் கரும்பால்களு மமைந்த சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள புண்ணியம் விளைகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டி னத்திலே, வெளியிலிருக்கும் வெண்ணிறமுள்ள நெற்போர்களயாவும், ஆகா யத்தை யளப்பவைபோலக்கிடும், ஒளிபொருந்தும் சங்கமுத்துக்களின்மேடும், மேலோங்கிய மலர்மேடும் ஆகிய இவையாவும் வெண்மணற் குன்றுகள்போலக் காணும்.—எ-று.

காவிரிநதி முத்துக்களையும் மலர்களையும் அடித்துக்கொண்டு வருதலால் அவ்விரண்டும் மணற்குன்றுகள்போற் நேன்றுமென்றனர். காவிரிநதி இவ்வாறு பொன்முத்து முதலியவற்றை படித்துக்கொண்டு வருமென்பதை, “அணியும் பைம்பொனு மலங்கிய நவமணிக் குவாலு-நணியிற் காவிரி நல்கலா னதியினைத் தந்த - திணிய சையமால் வொசிற் பளித்திடுஞ் சிந்தா - மணியென் றுட்கொ ளற் கையமொன் றில்லையா மதிக்கில்.” எனவும், “சுவரிதிச் சைய மாநதி தனங் களை வாரித் - துவணி திக்கினிற் போக்கியே தொடர்ந்திடுந் தொடர்பா - லவனி தின்றமா லமுதையா யடைந்திடு மடுக்க - னவநி திக்குழு வெனீரவிந் றிடநலந் தழைக்கும்.” எனவும் வரும் காவிரிப்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக.()

வேறு.

காரோடுங் களிநேடுங் கடற்றிவாவாம் பரியோடுந்
தேரோடுங் கலமோடுந் தேவர்கள்செல் வர்களோடும்
பாரோர்க ளையுறுவார் படைக்குழா மெனப்பகர்வா
ராரோவிந் நகர்புகழ்வா ரளந்தறியா வளந்தருமே.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஒடுவதுபோன்று யானைகளுலாவும், கடலின் அலை கள் உலாவுவதுபோலத் தாவிச்செல்லும் ருதிகைகளோடும், இரதங்களோடு யதுபோல மரக்கலங்கள்திரியும், தேவர்களும் அரசர்களும் திரிவார்கள், உலகத் துள்ளார் சந்தேகிப்பவர்களாய் இவை சைனியத்தொருதியென் றுரைப்பார்கள், இந்தக்கரமானது அளந்துணர்தற் கேலாதவளப்பங்களைக் கொடுக்கின்றமை யால், இந்தநகரத்தைப் புகழ்த்தக்கவர்கள் எவர்களோ.—எ-று.

சைனியங்களும் இரதகஜ தூதபதாதிக்கென நால்வகைப்படுதலின், இந்நகரத்திலுலாவும் இரதங்கள்போன்ற மரக்கலங்களுக்கும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேவர்களையும் அரசர்களையும் சதாபார்க்கின்ற உலகத்தாரனைவரும் நால்வகைச் சைனியங்களாகவே அவைகளை நினைத்தையுறுவார்களென்றனர். (1)

இந்நகர்போ லெந்நகரு மிவ்வுலகத் திடைக்கானேம்
பொன்னகரோ வெனிலந்தப் பொன்னகர்வாழ் புரந்தரனே
மன்னியபூ வினிற்போந்து வளம்பிறங்க வனைவித்தா
லெந்நகரும் பூம்புகார்க் கேற்றமினை யிலவாமே.

(இ-ள்.) காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இந்நகரத்தைப்போன்று எந்த நகரமும் இவ்வுலகத்திற் கண்டேமில்லை, தேவலோகமோ என்றால், அத்தேவ லோகத்தில் வாழ்கின்ற இந்திரனே, நிலைபெற்றன இந்நிலவுலகத்திலுந்து, செவ்வம்விளங்கும்படி இந்நகரத்தை அலங்காரம் செய்வித்ததால், எந்தநகரமும் இந்தக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு உயர்வுள்ளதாகவும் ஒப்புள்ளதாகவுமில்லை.

இவ்வுலகத்துள்ள நகரங்களிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சொப்பான நகரம் இல்லை. இவ்வுலகத் திராவிடினும் இதற்கு மேலுலகமாகிய தேவருலகத் தேனுமுண்டோ எனின், அவ்வுலகத்திறைவளுகிய இந்திரனே இவ்வுலகத் திற்குவந்து இந்நகரை அலங்காரம் செய்வித்தானென்னும் சரிதமிருத்தலின், எவ்வுலகத்தினும் இந்நகரத்திற் குயர்ந்ததாகவேனும் ஒத்ததாகவேனும் ஓர்நகரமு மின்றென்று கிச்சயிக்கப்பட்டு, ஏனைய நகரங்களாலும் இந்நகரத்திற்குக் கீழ்ப் பட்டனவெயென்று முடிவாக்கப்பட்ட தென்றபடி. என்னை, சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூவகைபுலகங்களில், மத்தியவுலகமாகிய இந்நிலவுலகமே புண்ணியம் புரிதற்கேற்றது, சொர்க்கமோவென்றால், அப்புண்ணியப்படினை அனுபவித்தற்குரியது, அத்தகைய சொர்க்கலோகத்தாரும் சிவபிரானைப் பூசித்த வாகிய பதிபுண்ணியம் புரிதற் கிந்நிலவுலகத்திற்கு வரவேண்டியிருத்தலின், பாதலலோகத்தாரும் புண்ணியம் புரிதற் கீண்டுரவேண்டுமென்பது சொல்லாயையமையும். அத்தகைய இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்தது காவிரிப்பூம்பட்டின மென்போமாயின் இதற்கு நிகரானநகரம் எவ்வுலகத்தினு மில்லையென்பதற் கையமில்லை யென்றவாறாயிற்று. புண்ணியம்புரிதற்கேற்றது நிலவுலகமேயென்பதை, “புண்ணியம்புரி பூமிபா ரதிவ்வுரு போக - நண்ணி யின்புறு பூமிவா னு டென்ப நாளும் - புண்ணி யம்புரி பூமியு மகிவ்வுரு போக - நண்ணி யின்புறு பூமியு மதுரைமா நகரம்.” என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக.

(உஅ)

பூம்புகார்ச்சருக்கம் முடிந்தது.

சிவமயம்.

கீருச்சிற்றம்பலம்.

ஆட் கொண் ட ச ரு க் க ம்.

மடைமருத ந றும்பழனங் கரும்புகளொண் பெருஞ்சாலி வளங்க
ளொங்கப், புடைமருத வனன்குழத் தவமியற்று முனிவர் குழாம்
புகழ்ந்து போற்ற, விடைமருதி லிருந்தபிரா னிருங்கருணைத் திறம்
பிறந்த வியல்பி னாலே, படைமருதந் தரவளவெண் காடையாட்
கொண்டதொரு பரிசு சொல்வாம்.

(இ-ள்.) நீர்மடைகளுடைய மருதநிலத்தின் நறுமணங்கமழும் வயல்
களிலே கரும்புகளும் சிறந்த பெரிய நெற்கதிர்களின வளங்களும் வீரத்தியாக
வும், பக்கத்தின்பொருந்திய நெருப்பு தம்மைச்சூழ்ந்திருக்குமபடி தவம்புரிகின்ற
முனிவர்கூட்டங்கள் மிகவும் சிலாகித்துத்துதிக்கவும், திருவிடைமருதூரி லெ
ழுந்தருளிய சிவபிரான், பெருந்தன்மைவாய்ந்த திருவருட் பரிசுதித்த சுபாவத்தி
னாலே, தேவலோகத்துள்ள செல்வம்பெற்றிருந்த திருவெண்காடரை அடிமை
கொண்ட ஓர் சரிதையைக் கூறுவாம்.—எ-று.

நீர்வள மிகுதியை யுணர்த்துவான், “மடைமருத ந றும்பழனங் கரும்புக
ளொண் பெருஞ்சாலி வளங்களொங்க.” எனவும், அங்கிருக்கும் முனிவர்க
ளனைவரும் அத்தலத்தைப் புகழ்ந்தவர்களாய்ப் பஞ்சாகனினிமத்தியில் தவம்புரி
கின்றார்களென றுணர்த்துவான், “புடைமருத வனன்குழத் தவமியற்று முனி
வர்குழாம் புகழ்ந்து போற்ற” எனவும், சிவபிரானுக்குக் கருணைதோன்றுதலியல்
பென்பதை விளக்குவான், “இடைமருதி லிருந்தபிரா னிருங்கருணைத் திறம்
பிறந்த வியல்பினாலே” எனவும், திருவெண்காடர் செல்வமிகுதி படைத்தோ
ரென்பதை விளக்குவான், “அந்தர மருவளம் படைவெண் காடரை” எனவும்
கூறினர். (க)

வேறு.

பொன்னி லங்கியபூம்புகார்ப் பட்டினந்
தன்னின், மன்னுந் தலைவர், கலைகளாற்
பன்ன ருமபுகழ்ப், பட்டினத் துப்பிள்ளை
யென்னு மிக்குடி நாம மியன்றுளார்.

(இ-ள்.) திருமகள் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, நிலை
பேருரு முதல்வரும், நூல்களாற் கூறுத்தற்கரிய கீர்த்திவாய்த்த பட்டினத்துப்
பிள்ளை என்றுணாக்கும் இக்குடிப்பெயர் பெற்றவரும்.—எ-று.

ஆட்கொண்டிருக்கம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இவ்வே முசுல்கராகி யிருந்தமையின் ஆக் குடிக்கேயன்றி அப்பட்டினத்திற்கே இவா ருமார் என்னும் பொருள்படப் பட்டினத்துப் பிள்ளையென்பது குடிப்பெயராகப் பெற்றுக்கொண்டவர் என்றபடி.

(உ)

கருணை யாளாவெண் காட டொ னுமபெயர்
மாநாவி னாழ்மணி வண்ணனின் வாழ்வுவார்*
பொருவி லாரசிவ புண்ணிய கண்ணினா,
நிருவி பம்பி னமாரு மெண்ணெயை.

(இ - ஈ.) கிருபையுடையாரும் திருவெண்காடர் என்னும் திருப் பொய்கொண்டவருமாகிய துவர், திருமால் பீடன்று வாழ்பவராய், பெருமை மிக்க சேவலோகத்துள்ள தேவர்களும் மதிக்குப்படி, ஒப்பற்ற சிவபுண்ணி யுதையையுடையார் — எ - று

கருணை யும செல்வமுமுடையவாருச் சிவபுண்ணியமுண்டா மென் பதை விளக்கியபடி.

(க)

கலங்க ளெண்ணில் கட லிடை யோடுமி
நிலங்கன் புகரு கெடுகெ டுநீல நீரிதித்
குலங்கள் கொண்டு குலா ட்கொடு பாளபுவ
வலங்க ளாயிர மாயிர மென்பவே.

(இ - ஈ) அளவிறந்த மரங்களின் சமுத்திரத்தில் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றனவாய், நெடுந்தாரத்திலிருக்கும் திஷ்டாருக்குச்சென்று, பெருந் தாவியத்தொகுதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு களிப்படைந்து மீள்கின்றன, கலப் பைகள் ஆயிரமாயிரமாயிருக்கின்றன என்றுரைப்பார்கள்.—எ - று.

எனவே, அழ்வெண்காடர் பலவியாபாரஞ்செய்தது மன்றியில் ஆயிர மாயிரங்கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டு பயிர்த்தொழிலுடன்திவந்தா ரென்றபடி.

(ச)

காணு மின்னவை கற்புடை மாதாராக்
காணி யாங்கள மாயிர மென்பரால்
வாணி கேள்வன் வருத்தநன் றிச்செல்வ
நீனி லாமுடி நித்தன ளிகதவே.

(இ - ஈ) காணப்படுகின்ற இடிலங்கள், கற்புள்ளமகளிராக் குமானி யமாகிய ஆயிரங்காணிகளென்றுரைப்பார்கள் இத்தகைய ஐஸ்வரியும் அத்திரு வெண்காட்டடிகட்குக் கலைமகள் கணவஞ்சிய பிரமன் படைத்ததல்ல, சுந் திரவேயணிந்த நீண்டசடை முடியையுடைய சிவபிரான் பாலித்தவை.—எ - று

மேற்கூறியபடி திருவெண்காட்டடிகள் ஆயிரமாயிரங் கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டுமுடி பாயிடும நிலக்கொளையுள், அநநகரத்துக

கற்புடைய மாதாசுருகுமானியமாத விடப்பட்ட நீலகண்டம கட்டல்
 வியாபாசசாலைய பயித் தோழிலாலும் இருவெண்காட்டிகளால் உத்தசெவெ
 (வெலையி) பணைசுத விசிப்படி கிடைச்சுணவெல்லை சிவப்ராண அலவழி
 கண்ணாடு அனல்வெண்காட்டல் லெயாம   (௫)

மாயாபுரையாக சுமரு சாருவியு.
 வெய்யுள் பியாபுர விசாசுசுபுரம்
 மதாபுரத்திலெண்ணாட்டி தினமதா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி சாரும

(௫ ௩) மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா

கொண்டயிறுநாக்க கட்டலைய மரிக்கி கொண்டு சங்கரத்தி கொண்டு
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா

மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா

(௫ ௩) மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா

மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா
 மாயாபுரத்திலெண்ணாட்டி அழகில் மாயாபுர விசா

முதலாகப் படிக்காமற் சிவகுழல்கின்றேன் - கண்ணவெழுந்தருளியுள்ள
கட்டுமாவின் நீங்கியே - சகலிகளையெதிர்ப்பவின் கணக்கெல்லையே பிழை
பெய, பொன்னம்பெருப்பெயைவிஞ்சப்போகாதகமே கஞ்சகமே-புரண
வெளியேயுள்ளொளியே பொருமுருகப்பெருமானே." என்னும் சிவபு
கவாயிதா நிருவாகம் நமசிவாய வீரமுருக வெற்றி புரக வெறு
முருக என்னும் திருவந்த புருசனைன்று - 12 - (வி)

முனறி மீற்று முழுமணி வளொளி
குன்ற விலியுழைபுரநூல்
தனறு மென்று நெகிழ்ந்தன நூல்கள்
மொன்று பங்குவிட்டு மொன்று மொன்று

(இ - ள்) இவர்மானியை வாயிற்படிக்கெல்லாம மாணிக்க
நின் சிறந்த பிரகாசமும், மேருவையில்லாதவுடைய சிவபிரான் திருவடியா
கவின் தொகுதியும் எகலாசத்திலும் நிறைந்திருக்கும். சகராகளாற் றேண்
டப்பட்ட கடல்குழந்த இந்நிலவுலகத்திலே, இவ்விடத்துள்ள இத்திருமெண
காடர்க்கு, ஒருவகத்துள்ளவர்களும் நீகூலவென்றாப்பார்கள். — 11 —

நிலவுலகத்திற் செல்லமிக்குடையோர் அரசராகலானும், அவரினும்
மேம்பட்டோர் தேவலோகத்தாரானும் நாகலோகத்தாராகுமாவலானும், மேற்
கூறிய உசாரணைமெய்யுளில் இடமுவுலகத்தாரின்பமுய பரமானந்தத்தின
லேசமென்று குறித்திருக்கலானும், அதற்கைய பரமானந்தமுடைய இ
நிருவெண்காடருக்கு எவ்வுலகத்தாரும் இணையல்லவென்பதை விவரி
வான், "ஒன்றுமில்லாங்கொப்பல" என்றார். (அ)

நீகாடி மெய்கதி கூடியிருக்கென
நீநீரோடு மெல்லாபாபாபு
நாடு மெய்கதி கூடியிருக்கென
நீநீர் கொண்டவ கிருந்த பிழப்பியு.

(இ - ள்) கோடிசூரியர்கள் ஒருங்கு கூடி உதயமாறாபோன்று விட
மத்த சோதிசொருபரான சிவபிரானைத் துதிப்பதற்காக, சொல்லப்படு
மெய்யன்பானது உளததிற்பேற்றித்தே தோன்றிமுனாதது மேம்பாடு
அங்குவசிக்கும் தன்மையுடையா — 12 —

அன்பில்லார்க்குப் பிறிதேதாருயிர் அருளுதியாதாகலின், முன்பு
இவரது அருளினிகழ்ச்சியாகிய கொடையைக் குறித்தபோதே அன்புவிளங்கி
யிருக்கவும், அவ்வன்பு ஆன்மாவின் கிரகத்தாற் றேன்றியது மாததிர
மேயன்றி, எமது பெருமானைத் துதித்தலினும் சென்றது என விளக்குவார்
சுண்டதனை வற்புறுத்திக் கூறினர் அன்புடையார்க்கே அருளுண்டென
பதை, "அருளென்னு மன்பிக்குழவிபொருளென்னுஞ் செல்வச்செவிலி
யாவாண்டு." என்னும் திருக்குறளுடையாழ்வு தெளிவ
(சு)

கற்ற கல்வியுங் கேள்வியுங் காண்முழிற்
 சூற்ற பின்னித குணங்கொடி கொன்றாயா
 முற்றி பின்னித நனமு மொழி மூலம்
 செற்ற மொழிக்கு வினைய யாகவே.

(இ - ன்.) ஒருவர்கற்ற கல்வியையும் கேட்டகேள்வியையும்பார்க்கதால், சூற்றங்கனில் மனமவையாமல் மீறப்பட்ட குணத்தையே கிங்ங்கும் கொள் கையுடையவர், மூங்கெண்காட்டடிகள்ன் கற் குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றவல்லவர்கள், சினமென்பதனேவெயாற்ந்த சிவபத்தர்களையாகும். - எ - டு.

நல்லார்க்குப் பிறர்க்குற்றத்தை நமம் மூலப்பயிற் குகலானும், எ, சகையோரியிட சதம் எவ்வகை குந்தோன மொன்றிருக்கலாகவின் குற தத்தையும் குணத்தையும் சீர்தம்ப அம்ரிநாநடினே ருப்பட்டதைக கொள் வதே அறிஞர் உடையவாயும், மருகெண்காட்டடிகள் குற்றத்திற் கிங்ங கையயாது குணத்தைமீறவெண்ணெ னொன்பார், “கற்றகல்வியுங் கேள்வியுங் காண்முழிற் - சூற்றின் நித குணங்கொடிகொண்டையார்.” என்றார் நல்லா பிறர்க்குற்றகடாொன்பதை, “கல்லா பிறர்க்குற்றகடாந் நல்லதெரிந்த - கல் லார் பிறர்க்குற்றகடாொன்பதோ - அல்லா - மென்போல்வாறெண்ணெ யகழ் வாரேன மென்கவிக்குப் - பின்பாரோகாண்பார்பிழை” என்றும் ஒளவைப்பி ராட்டியாரமுசொந்தாரும், குணம் குற்றம் என்றும் இரண்டையும் இர் ஆக்கி மீறப்பட்டதைக் கொள்ளவே வகிமென்பதை, “குணநாடிக்குற்றமு நடியவற்றின்-பினைகநாடிமிக்கொனல்.” என்னுந்திருஞானானும்கேசரிசு.

சத்தியங்குறு சம்பவின் குண்மனம்
 வைத்த செல்வமுமொளி நமக்குறு
 அத்த செல்வமு முன்னுந்ந் வத்தொய்ச்
 வித்த கத்தி ன்நங்கும நாவிரேச

(இ - ன்.) அசதியுலகதுள்ள சிவபெருமான் உமாசீதவியார் என்னும் இவரிருவருடைய திருவடிக்கே இயக்கிற்பத்தி ஐஸ்வரியமும், மண்ணின் கூட்டமாய் அழிந்திவிரகாவண்ணம் சேர்ந்த ஐஸ்வரியமும் கிங்ங்கும் சித்தமுடையவாரும், மெய்ஞ்ஞானமுற்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் விளக்கமெய்தியிருக்கும் அக்காலத்தில். - எ - டு.

சிவபெருமான் திருவடியை இசையுந்திருத்தலே அடியார்க்குப் பெருஞ் செல்வமாகவின், “சத்தியங்குறு சம்பவின் குண்மனம்-வைத்த செல்வமும்.” எனவும், பொருளினுற்பொருளடைதல்போல அவ்வைஸ்வரியத்தாலடையும் முத்தியின்பமெனும் ஐஸ்வரியம் எனைய ஐஸ்வரியங்களைப்போன்று அழிவ தன்மென்பார், “மண்ணினமக்குறு-துய்த்தசெல்வமும்.” எனவும் கூறினர். சிவபிரான் திருவடிகளை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்கைஸ்வரியமென்பதை, “செல்வகெடுமாடஞ்சென்று சேசேனங்கிச-செல்வமகிதோயச் செல்வமுயர் கின்ற-செல்வர்காழ்கிலேச சற்றையபலேயா - செல்வன் கழலெத்தஞ் செல்

என செல்வமே. எனது சிறுஞானசம்பகம் சுவாமி ஸ்ரீகுமாருக்கான, என் செய செலவடிகள் அந்நித்யபாடிமனப்படுத்திய, அவற்றை மெய்யமனப்பாக்கள் மரியாதைப்படுத்திய. எனது சிறுஞானநித்யரமணசெய்து தரணியொடுகொண்டுள்ளதருவிரேனா-மங்குராபாசெலவ மசிபட்டாமலல்லா மாபுச்சவாக கேகாந்தரலலராங் - ஸங்ககபலா? குறைந்தபடி குறோழுநெடியா ய விரித்ததறினமழலிய புலைபரேனும் - உயர்க்காராசடை வர்த்தாககலபா கி லையாகண்டாயாம வணங்குந்நடவர ம? எனது சிறுஞானவுக்க க்குடையின் திருவாகந்நம தெரிந் (கக)

(௧௧௭)

மருந் நற்குருக மீதனாறுவிப பூந்துணா வாயித
தஞர் பீதகனா தஞர்நித திதாத்தகமித ததை
வருந் பீதகம பிதவிதகும பாயித லோயித
வருந் மிலலான வாயுவித பருகமா வனமே

(௧௨ - ௭) மெகங்களுமுவுந், செனை துளி சிளந மல நகொத்தக
கா விளங்கவுந், யணடுகா பிடுகா கீதா பீதாபாக்கலால டுலசாதமிழ்
பாவுந், நமலநிதேககொண்டிருக்கின்ற முனிவாட்டகுகா ந்நாத
அக்சி சியால யாகவாந் வராத செனயிலித சுவபருமந வீதநிருப
பத சிறைச மருவாட்டாரு வ - ந

வணங்குந் துநாநிசலால பாடகசதமிழுந், அவைகளை நீங்காரம
செயசலால இவைசகமபுந், முனிவாக்க யாகவ வளங்கு கால ஓதும்
செய்ததால இயாநிமிழ், ஆகமுக்கமிழும் விளங்கப்பெற்றது மருவனம்
வாந்பத காருக்கபபம் ஆகவீயம் தவினாவிளி என்னும் முக்கமுலா
லும் யாகவ வளங்கவணங்கவீயம், “ஆழலோய” என்றா (கஉ)

அவ்வனத்திடை மருதிடக கருளுந்நக கொடுந்ந
செவவி யானந்ந கிருபபித ந விருபாந்ந தெவிர்தே
யிவ்வுருக்கொடு திருபபிதரு விருபபிதவ உணபித
பவவ தானமாத யவைவமீலந்நெருங்கு மபகவா.

(௧௩ - ௭.) அந்தவனத்திலேபுள்ள மருதவிருட்சத்தினடியிலே அருள
வடிவங்கொண்டு, சிறப்பின்செட்பமமைந்த ஆனந்தகொருபியாகிய சிவபெரு
மாவெழுந்தருளியிருப்பதைத் தோந்தது, இந்தவருவங்கொண்டு சிவபெருமா
ளிருப்பதென்றறியாத, கடலபோன்று விரிந்தவள சதாவேதககோயோந்த
வேதியாகள் எவ்வாறுரைப்பாக்கள் - ௧ - ந

வேதங்களையோதியுணர்ந்தாலும் சிவபிரான நிலைமை இத்தனைமத
தென்னுணரமாட்டாக்களென்பா, “இவ்வருக்கொடு திருப்பொருளிருப்ப
தென்னுணராப-பவவநானமறையவைவல்லாரெருங்கனம் டகாவா” என்றா.
செய்யுதலிலே தோதியுணர்ந்தும் சிவபிரானிலையுணரலாக தென்பதை,

“வேதசூத்திரமிருதிபுராணகலைநூலன் வருடபசுபவைகரியாதிததிரங்கண்
மேலே-நாசமுடிவானவெல்லம்பாசஞான நனுகியான்மாவிலவகீழ்நடலா
லே-காதலினுணைந்தமமென்னுஞானகருகூபசுஞானமிவனுடலிந்கட்டுணை-
டோதியுணர்ந்தொன்மென்னுயுணர்ந்தலாற்பசுகாமோனாறுகச்சிவனியல்
பிழுணர்ந்திவன்காணே.” என்னும் சிவஞானசித்திதி திருவிருத்தத்தாழ்வா
ரதெளிக. (35)

அப்பொருட்குரு வருவுகொண்டானிதருகதவி
சொப்பவையுருமுனிவாயில்வருமுனகதெளிகதா
ரிப்பபுந்கலாறுபேரவையுள்யாருமையயியா
றொப்பிவப்பொருளுருவுகொள்வாடுகனவுரைப்பா.

(36 - 37) அப்பொருளபரம்பொருள் ஆசாரியவடிவுகொண்டு கல்லா
லினிழலிந்சேர்ந் துபடுகித்தையின், அவ்வடிவம் இத்தன்மைத்தென்ற
சனகாதிமுனிவர் நால்வரும் மனக்குகவியவைபுதாரங். இவ்வொல்லாமல்
சேவாகட்குள்ளே எவரிடமும் அறியமாட்டாசுவர்வாய, தீவற்ற அபபரம
பொருள் வடிவுகொள்ளாது, அனகூலவர். - எ - று.

அப்பரம்பொருளே ஆசாரியமுந்தாமாய்க் கல்லாலின கிழெழுகரு
ளிச்சனையாயிடுகுபடுகித்தையின், “கமலாலின்புடையமந்தநான்
மனையாறங்கருகாகுறச்சுயி வல்லார்களுவருக்குவாங்கிந்நிதாண
மாய்மறைககப்பாலா யெல்லாமாயவவதுமாயிருக்கணையிருந்தபடியிருந்தசூட
டிச் - சொல்லாமருசானனவொன்றையாமனினைத்துவகுதொடகவகவெல
வாய்.” என்னும் திருவினையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தாழ்வா (38)

அத்தமாத்கருக கண்டருங்கதிவிதியுடைய
சந்தமாவிலிய அப்பொருளாங்குருகுருதையைய
சுருதையாணிநுட்புடவியிறசெய்கநமாநவா
ணந்துவானவாபோற்றவிறழிருகுமுடநாநில.

(39 - 40) அவ்வாருகிய சிறந்த விருட்சத்தடியிற்றிசித்தது ஆருபை
யான முத்திப்பேற்றை முறைபையுடனடையம் உண்ணை. அழகிய மக
விங்கம் என்னும் திருநாமம் கருகிதுவீற்றிருக்கும் சிவாசசுடைமுடிவையு
டைய சிவபெருமான், மனதின் கணுநிகக மெய்யன்பிடுவிலே உலகத்தினி
றைந்துள்ள மாணிடர்களும் மேன்மைபெற்ற சேவர்களும் துதிக்கும்படி
எழுந்தருளியிருக்கும் அக்காலதகல். - எ - று.

இத்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் மருதவாணருக்கு நந்தியெம்பெரு
மானிருக்குமிடம் திருவாவடுதையும், சோமாஸ்கந்தரிருக்குமிடம் திருவா
ருரும், நிகாயகக்கடவுளிருக்குமிடம் திருவாலக்குடியும், முருகககடவுளி
ருக்குமிடம் திருவலஞ்சுழியும் திருவேரகமும், சண்டசரிருக்குமிடம் திரு
வாப்படியும், நடராஜப்பெருமானிருக்குமிடம் திருத்திலையுயர், வைரவக்

[illegible]

தேர்தலில் அதிக வரல்து துதல

८१।३८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥
 ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥
 ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥ ३३।०८८०॥

(ரு நா) க் கார முத மரநி சி ட் டனுடைய நிர்ணய சிற்செய்தியும், முறைமைபாகச் சர்க்கரைச் சீர்திருத்தப் பற்றி முன்னாற்புறம், செல்லாக்கொண்ட வணிகஞ்சான்றிய அங்க சமரம், நலகுறவின்னரும், பொருள்கள் விதச்சியாகவெச் சீர்த்தமுதற் பிற் கொடிய சிவபெருமனைத் துதிப்பெரும - ஏ - ரு

கி.பூரண செயலோ அனமாதசு மராதசும எனும் இருவசைப் பூசைகள் யற்றுமோரும், ஏவமொன்றையே சன்சகன் பூசிப்போரும் என முனைகப்படுவா இவ்மாநாது தங்கட்குள் வருணசகிரம் தனமசகிறதேற பசு கசதம் ஆசாரியரிடத்தூச சிவல்ககப்படுருமா நெழுநதள்ளபடணண்க சொனாது பூசித்தவருமோ ஆனமாதச பூசையுடையோரெனவும், இவ மானமாதச பூசையுடனே திவயாலயங்களில் பூசக்திகரித்தெழுந்தருளிய சுயபுமுதலிய சிவல்கவகனையும் பூசிககதசக மரபிலுதித்துப் பூசித்து வருமோ ஆனமாதச பரமாதபூசையுடையோரெனவும், அவவாருகிய அபிசவ மரபிலுதித்துப் பரமாதபூசை மாசகிரமியற்றி வருமோ பரமாத பூசையுடையோரெனவுக சொல்லபடுவா இம்மூடசுடின்னாருள மேற கூறிய ஆதிசைவா மருதகாணையே திடைலிடாவையுடனே பூசித்துவநக பரமாத பூசையுடையோரென்று விளங்குகான, 'எகநாயகன்கிடவரனிரு ிதககா ளாசமுற ஹகல்ககாபூசுசொ மருடோன எனது, ஆதி

௨௮ பட்டணத்துப்பின்னையாப்புராணம்.

சைவமரபினர் ஏனை மரபினரைப்போன்று ப்ரமணுமைய முகம் தோள் துடைபாதம் என்னும் அவயவங்களிலுதியாது சிவப்ராணுமைய திருமுகத்துதித்தோர் என்னும் பெருமிதத்தைத் தெளிவிப்பான், “மாகநாடரும் பணி சிவமறையவன்.” என்றும், சிவபிரானிடத்திடையருப் பத்திரையாற்றிரி காலங்களினும் பூசிப்போர்க்கு, அவ்வழிபாட்டைச் சிவாகமவிதி தவிராது நடாத்துதற்குச் செல்வம்வேண்டிதலானும், அவ்வாறு சமசாயுணவளவும் அச்செல்வத்தார் சிவபிரான் வழிபாட்டிற் சிவையின்றிச் செல்வனை நடாத்தி வாணா முடிவில்லேவண்டற்பாவதுமுத்திய கலானும், தீவ்விரண்டையும் விரும்பி அவ்வாதிசைவர் சிவபிரானைத் துதித்து வந்தனரென்பான், “பேகமாகவும் பூங்கதிபுகுதவும் புகழ்மேலான்.” என்றும் கூறினார். (௪௯)

மனைவி போயுவன் தனிமைமையான், மனங்கவன் திருப்பிப்பா.

னினிய மாமனை யாட்டியைப் பெறும்படி யெண்ணிப்.

புனித நாதனைப், பூசனை முடிவின்றிப் போற்றிக்.

கனக மீத்தரு டோகைபா காமெனக் கழறும்.

(இ - ன்.) (இன்றும் அவ்வாதிசைவர் எப்படிப்பட்டவரென்றால்) பத்திரினியை இழந்தவரும், தனியாயிருப்பவரும், மனங்கொத்தமுற்றிருப்பவருமாகும். அவா துணியையுள்ள சிறத்தபத்திரினியைப் பெறுகக்கூகச் சித்தித்து, பரிசுத்தராவிய சிவபெருமானைத் தமது வழிபாட்டிலுதியிற்றுதித்து, பாவவழிபாடு! அடியிலெண்ணை நலநிலைவாறு பொன்பணித்தருளவேண்டுகமெனப் பிரார்த்திப்பார்.—௪ - ௩.

திருகஸ்தாச்சிரமத்திளின்று அக்கினிசார்யாதிகளை முடிப்போர் பத்திரினி ஸ்ரீநாராயிருக்கலாதென்பது நூற்றுணிபாகலானும், தாமெடுத்துக்கொண் சிவபூசை சிவசுடியார்பூசையென்னும் திருவகைக்குமேண்டிய பரிசாரகத்தொழில்களை யியற்றத்தடைநேராதிருக்குமென்றெண்ணியும் பத்திரினியைத் தேடக்கொடங்கியவறி, அப்பத்திரினியைத் திருமணம் முடித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாயிருப்பது பொருளையாகலின், “கனகமீத்தருடோகைபாக.” எனப்பிரார்த்தித்தனரென்க. சிவபூசைசெய்து துதித்துப் பிரார்த்திப்போர்க்கே சிவபிரானருள புரிவரென்னும் முறையைப்பற்றிச், சிவபூசை முடிவிற்று தித்துப் பிரார்த்தித்தாரென்றனர். இதனை, “பூசைசெய்து சோத்திரஞ்சொலித் தனைநனை புண்ணியர் பாணனை - காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனையடைகிலை யடைந்தாரிற் - பேசுகின்றனையறவரின் விளங்கினை பிறாமனை நயக்கின்றாய் - சீசியிங்கிருந்தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுகாயே.” என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. பொன்னே எவற்றிற்கும் முதற்காரணமாயிருந்த எவ்வகைப் பயனைப் பெறுதற்குச் செய்தலினன்றோ செட்வப்புவமைத் திருவள்ளுவனாரும், ‘பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்-பொருளல்லதில்லைமோருன்.’ எனத்திருவாய் மலர்த்திருக்குன்றனர் (௧௯)

அனபி நிற்றிபி பாகவா பாக மென மனீன

னன்பி நிற்றிபி பாகவா பாகவா பாகவா

னன்பி நிற்றிபி பாகவா பாகவா பாகவா

னன்பி நிற்றிபி பாகவா பாகவா பாகவா

(இ - ஈ.) அனபினில் பிபாதவாங்கய உமாதீதவியாபாப் பாகத திலுடையவரே யெனந், அவ்வாதினசமமையவா தமது மெய்யனபிபய லுடைவிடாவண்ணம திசைக்கோ பாகவா தீததக்கொண்டிருக்க, மெய்ய உயிரான்புக்கண்டைய அபுதே - காரானையன், திருவருளிணவே அவ் வடியாபிடசதுள்ள அன்ப திரும ரியாகக் கொண்டெழுந்தருளவாத்ருத சிருவருக்கொண்டே - 12

சிவபிரான உமாதீதவியாபிடததப பிரியாத அனபுடையாபாப லாத, "சனாந்தபெருந் துயரங்கடனமிக கடாதவண்ண மலையந்த தாளமூர - கணங்குழையாள் புரிபுசை முடியளவுந் தரியாமலினடையோ கம்பை-யணங்கி னைத்தா தெனவித்தது வலிந்நிறகத சழீல்க்கொள்ள வையமாக்காதன் - மணந்தருளிக் குறிபுண்ட வெருளவிற பெருமாளே வணக்கஞ்செய்வாம்." எனனும் காஞ்சிபுராணத திருவிருத்தசாஸுணர்க, பததினியை மணம் முடித்தற்குப் பொன்வேணவிலேவர், மழவிடையானே, மழப்படையானே கரிபுரியானே கரைகளாததானே என்றபல்வேறு உத் துதியாது "அன்பு னிற பிரியாதவாபக." என்ற துதித்ததெற்றுகெனின, தேவரீர் பததினி யோடிருப்பது போன்றியாறுப பததினியோடிருத்தல் வேண்டிமென்றம குறிப்பும், அருள்வாதியாகவன் அத்திருவருள தமக்கு வேண்டிமென்றம குறிப்பும் விளக்குவானென்க இவ்வாதே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுட குண் டையூர்க்கிழாரசித்த தொருகவையைக் கொண்டந்த பரவையார் மாணிகை யிற் சேர்ப்பதற்காக ஆனகோத் தருமபடி கிருப்பதிகம் பாடியருளியபோத, பாவவாசியாரின வருத்தம் தேவரீரே யுணரத்தக்கவரென்று குறிப்பிப பான், "பாதிமேயா பெண்ணைவததாய் படருஞ்சுமடக கங்கைவைத்தாய்- மாதர்கல்லார் வருத்தம்மது தீபுமறிதியனதே, கோதில்பொழில் புடைசூழ் குண்டையூர்ச்சில வெல்லப்பெற்றே-னாகியே யற்புதனே யவையட்டித்தரப பணியே." எனத்திருவாய் மலர்ந்திருத்தலுங்காண்க. சிவபெருமான் அவ பருக்கன்பரும் அல்லார்க்குவன்பருமாவரன்பதை, "ஒண்மையனே திரு நீற்றையுத் தூளித்தொளிமிளிரும் - வெண்மையனே விட்டிடுகிகண்டாய் மெய்யடியவர்கட்-கண்மையனே யென்றுந் சேயாய் பிறர்க்கறிதற்கரிதாய்- பெண்மையனே தொனமையாண்மையனே யலிப்பெற்றியனே." என்னும மணிவாசகப் பிரானமலர்நாக்காலும், அனபுக்கும் திருமேனிக்கும் அபேத மென்பதை, "அன்பு சிவமிரண்டெனடாறிவிலா - ரன்பே சிவமாவதியாரு மறிகிலா - ரன்பே சிவமாவதியாரு மறித்தபி - னன்பே சிவமாயடந்திரு" தாரே." என்னும் திருமூலவாயமா திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமஞ்சரத திருவிருத்ததானுந் தெளிக. (கடி)

அன்ன வேதியம் தருந்தன மனிப்பவங் களிப்பா
வின்ன தீர்த்தவெண் காடர் மதுக்குத்திபளித் திடவு
மன்னு பூவுல கத்துவோர் கண்டுவாழ் வுறவு.
மென்னை யானுடைப் பாம்பர வெருவடி வெடுத்தான்.*

(இ - ள்.) அவ்வாதிசைவர்க்கு அருமையான ஐஸ்வரியத்தைப் பாலிக்
கவும், மகிழ்ச்சியினாலே துயரமொழிந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்
பததைப் பாலிக்கவும், நிலேபறான நிலவுலகத்தள்ளார் தரிசித்து ஈடேற வும,
என்னை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமான் ஓர் திருவுருக்கொண்டருளி
னர்.—எ - று.

இவ்வாறு தம்மைப் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவருக்குப் பொன்னருளவும்,
திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்டம் டாலிக்கவும், இத்தகைய திருவிளா
யாடலைக்கண்டு தரிசித்தோர்களாகிய நிலவுலகத்தாரீட்டரவும் திருவுளங்
கொண்ட சிவபெருமான் ஓர்வடிவெயித்தன ரென்றபடி இவ்வண்ணம்
பிரார்த்தித்த ஆதிசைவர் பெயர் சிவசுருமரென்பதும் அவர் மனையியார்
பெயர் சுசிலையம்மையாரென்பதும் இவர்களிருவரும் இல்லராடாதத்ப் புத
திரப்பேற்றுக்காகத் தவம்புரிந்ததும், பவிஷமீயாததர புராணத்துள்ள
திருவிடைமருதூர் மான்மியத்தைக்கூறும் வடமொழிப் புராணத்தில் விரி
வாகக் கூறியிருப்பதாகக் கூறுவாருளுளா. (சுக்)

மருத வானெனன் மொருபெய நலகெலாம வழுத்தப்.
பருவ மெண்ணிரண் டாண்டிடைப் பண்ணவ னாகி.*
கருதி னுங்கனிற் காண்டினுங் கேட்பினுங் கலந்தோ
ருருகு மனபின் ன் றனனெத்தா னருச்சனை யுலப்போன்.*

(இ - ள்.) தியானிக்கினும் கண்களாற்றரிசிக்கினும் கேட்கினும் சிவ
கரணங் கலக்கப்பெற்றவ ருருகச்சக்க மெய்யன்புடையவரும் தம்மைத்தா
மே பூசனைபுரிந்தோருமாகிய சிவபெருமான், தம்மை மருதவானென்
னும் ஓர் திருநாமத்தால் உலகெங்கும் துதிக்குப்படி, பரினாவையுடைய
பிராமணச் சிறுவராய்த்தோனறி.—எ - று.

மனத்தினுற்றியானித்து, அத்தியானமுதிர்ச்சியாற்றிசித்து, அத்தரி
சனவுருவை மறவாதிருக்குமாறு, அப்பெருமான் புகழையே சதாசிரவனித்
துக்கொண்டிருக்கும் மெய்யன்புநர்க்கன்புடையோன் சிவபெருமானாகவின்,
“கருதினுங்கனிற் காண்டினுங் கேட்பினுங் கலந்தோருருமன்பின்.”
என்றும், திருவிடைமருதாரென்னுந் திருத்தலத்திற் சிவபெருமான் தம்மைத்
தாமே பூசித்து அடியார் நம்மைப்பூசிக்கத்தக்க மார்க்கம்துவாகுமென விளக்
கித் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்னும் திருநாமமும் வகித்தனராகவின், “தன்
னைத்தானருச்சனை யுலப்போன்.” என்றும், தம்மைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்
டருந்த ஆலிசைவருக்குத் தாம் மகவாகத்தோன்றியபோது தமக்குத் திரு

நாமம் மருதவாணர் எனவழங்கச் செய்தனராகலின், “மருதவாணனென் றொரு பெயருல்கெலாம் வழத்த.” என்றம்கூறினர். பெருமானை மனத் தினாற் றியானித்தலும், அவன் திருவுருவைக்கண்களாற் றரிசித்தலும், அவன் திருப்புகழைச் செவிகளாற் சிரவணித்தலும், அவன் திருவாலயத்தைக் கால்களால் வலம்வருதலும், அவனை வாயினாற் றுதித்தலும், அவனைக் கைக் காலருச்சித்தலுமே மெய்யன்பினர்க்கு முறைமையென்பதை, “நயன் மிரு ண்டி போகாமுன் னடனப் பெருமான் றனைப்பாரா - நடக்கும் பதங்க டள ராமுன் னடவா ரமலன் றிருக்கோயில், பயனின் மொழிகள் குணமுன் பரம னடித்தா மரைதுதியார் - பழுதில் செவிகள் செவிடாமுன் பரிந்து சிவன்மெய்ப் புகழ்கேளார், செயலி னெடுங்கை நடுங்காமுன் றிருமாமக ளுங் கலைமகளுந் - செறியுந் திருவெங் கைக்கரசைச் செழுமென் மலர் கொண் டருச்சியார், மயலி லமுந்தி யயராமுன் மனத்தி லவனை யிருத்தி டார் - மனித ருமுன்று வாளாபோய் மறியா நரகின் மறிவாரே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மருதாருடையார் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்பதை, “ஓதுமர்ச்சனைசெய் தோனு முகந்தது கொண்டதேவும்- போதுறு கோதைவேந்தட் பொற்றொடி காமே யாகு - மேதுவென்னம்மை நாமே யருச்சித்தற் கென்னிலிந்த - மாதவர் நமைப்பூசித்தன் மறிந்த தீண் டறித்த காமால்.” என்னும் மருதவணப்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக.

எழுது மொண்கணக் கியாவையு மயிபவ னென்ன

மழுவி ளங்கெழுத் தாணியாத் திரித்துவான் மலர்க்கைப்

பழுதில் புத்தகத் தேடுநீ டேடெனப் பரித்து.

மழுது துன்றிவன் யாவனென் மியாவரு மயிய

(இ - ள்) எழுத்தெக்க சிரந்த சுணிதற்களைத்து முணர்ந்தவர் போன்று தமது திருக்கரத்தேந்தியிருந்த மழுவையே விளக்கமுள்ள எழுத் தாணியாக மாற்றியும், ஒளியுள்ள தாமரைமலரொத்த திருக்கரத்துச் சிதை வில்லாத வேதபுஸ்தகத்தின் எட்டையே நீண்டபனையோலையாகத் தாங்கி யும்,மிக்க சவுந்தரியமுடைய இவன் யாரென்று அனைவரும் பார்க்கும்படி.— எ - று.

விநாயகக்கடவுளும் பாரதமெழுதுங்கால் தமது தந்தத்தையே எழுத் தாணியாக்கிக்கொண்டு மேருவரையையே வடாகக்கொண்டாராகலின், நன் டும் சிவபெருமான் தமது மழுப்படையையே எழுத்தாணியாக்கித் தமது என்றும் புதிதாயிருக்கும் கைலையென்னுர்வையாகிய ஏடுகளுக்குள் ஒரேட் டையே நீண்ட ஒலையாகத் தாங்குகிறென்று குறிப்பிப்பான், “பழுதில் புத் தகத்தேடு நீட்டெனப் பரித்து.” என்றொன்றுண்பாருமுன், அங்ந னங்கூறுதல் சிறப்பன்மைதெளிக. ஈண்டுக் கணிதங்களுவையு முணர்ந்தா னைப்போன்று ஏடுமெழுத்தாணியுந் தாங்கிவந்தனரென்றுணப்பினும், “ஏடு மொழியொழி தன்னினக்கொளற்குரித்தே.” என்னும் சூத்திரப்பிரகாரம் எழுத்துமுணர்ந்தவன்போன்று வந்தனென்பதும் பொருத்தம் காண்க.

எண்ணை, “எண்ணெயெழுத்துங் கண்ணெனத்தரும்.” என ஒளவைப்பிராட்
டியாரும், “எண்ணென்ப வேளை யெழுசதென்ப விவ்விரண்டுங் - கண்
ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.” எனத்திருவள்ளுவநாயனாரும் எண்ணையே முதன்
மையாக எடுத்தவிதத்திருப்பதனாலறிசு அவ்வாறு வந்தகாலத்தும் அவ
லட்சணமுடையவனாகவும் அவமதிப்பேற்கத்தக்கவனாகவும் வாராறு கண்
பார் யாவரும் இவ்வழகினன் யாரோவென்றையுற்றுத் தமது தன்மையித்த
னைத் தென்றொருவாறு பக்குவமுள்ளாரா அறிந்துகொள்ளப்படி வந்தாரென்
பார், “அழகுதுன்றிவன் யாவனென்றியாவருமறிய.” என்றனர். சிவபெரு
மான் தமது காரணயத்தினாலிவ்வாறு வருதலியல்பென்பதை, “பாடல்விஞ்
சையனே வென்பார் பண்ணிஹற் பாணிக் கேற - வாடல்விஞ் சையனே
வென்பா ரரும்பெரற் செல்வத் தாழ்ந்து - வாடிய மகனே வென்பா ரிசை
பட வாழ்ந்து கெட்ட - வேடவிழ் தாரி னொரு யார்மக னிவன்கொ வெண்
பார்.” என்னும் திருவிளையாடற் பாணைத் திருவிருத்தத்தானும், சிவபெரு
மான் திருவேடங் கொள்ளாமடோசெல்லப் பவ்வெவ்வெடங்கடிகேற்ற
பாடையாக மழுண்டிய மாற்றிக் கொளவதில்பென்பதை, “அழுக்கடைந்த
பழந்துணிமொன் றணைக்கைசது விரிசெயோண்டர் - குழுக்கடந்த விண்டை
நகர் சுமைபடைமேற் கூடைகவிழ்த் - கெழுக்கடந்து சிசைகடந்திடினை
கடந்த திருத்தோண் சீமன் - மழுக்கடைந்து விவங்கியவாய் மண்டொடுதிண்
படையேய்தி ” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்
தெளிக

(உக)

பிட்டு வட்டவான் கடலிடைப் பிறந்தகாரால

பிட்ட பிரசுரையெடுவன்றை சேந்தகறு நீந்த

கட்டு மட்டவிழ் பிலலெண்ணெய் நறுக்கக் கொணடு

முட்ட சிந்தகாடடாமையுமகன் முடிப்ப.

(இ - 10) பிட்டம், குழ்துள்ள சிறந்த கருநிறங்கொண்ட ஆலகால
முர், சாருகாவனத்திருடிமார் பத்தினிகுறிட்ட பிச்சையும், கண்ணப்பனார்
நீக்கிக்க மான்றையும், சேந்தநாயனார் படைத்த பத்திரப்படுத்திய களி
யும்போல, வெள்ளிய சாத்தையைக் காத்திடிலத்திக்கொண்டு, கிழலகங்களை
முக்கம் முடிவிலுள்ள தமது திருவடித்தாமகளைப் புதேவி குடும்படி.—
எ - று.

பட்டையுர ஆலகாலத்தையும் சாருகாவனத்திருடிகள் பத்தினிமா
ரிட்ட பிச்சையையும் கண்ணப்பனார் நீக்கித்த மான்றையையும், சேந்த
நாயனார்படைத்த கரியையும் அமுதுசெய்தது போன்ற வெண்ணெய்நெய்யும்
அமுதுசெய்தற்குத் திருவுளங்கொண்டோடாத்துக் கரத்தேற்றி வந்தனரென
றடி. பிட்டம் யமுதுசெய்தனரென்பதை, “பிட்டிநாபட மண்குமகத பெ
ருதுரைப்பெரும பித்தன-எட்ட கோபடவா திலாத்தசுழக்கனெனுனைச் சாரு
கெல்ல-சிட்டனை சிவல்லகயன் சிறையெங்கு கட்டாயமெவந் - கட்டனை
செய் மாடிகொள் வானகடிகு சட்டமுறு கழுக்குளரிலே ” எனவும். ஆலகா

.909(6826) நுந் ஆட்கொண்டசருக்கம்

லம் அமுதுசெய்ததை, “கோலால மாகிக குலாகடல்வா யனரெழுந்த - வாலால முண்டா னவனசதூர்தா னென்னேடி - யாலால முண்டிலனே லனறயன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெலாம் வீடுவர்காண சாழலோ” என வும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், தாருகாவனத் திருடி மாகளிட்டு பிச்சையேற்றதை, “செச்சை மலர்புனா வாடுனோடு மேனிதிறந் துகொண்டி-கச்சை யரவென றைசத்துக் கபாலங் கரத்தெடுத்துப் - பச்சை மயிலனை யார்மனை தோறும் பட்டர்திரகரும் - பிச்சை யொழுகென் றெருரு கார்தலை சொல்லெம் பெரியம்மையே,” என்னும் சிவப்பிரகாசகவாமிகள் திருவாக்கானும், கண்ணப்பநாயனாரிட்ட இறைச்சியை யேற்றனரென்பதை, “பூசனைசெய்யுங் குண்சிலைவாடன் - குணமலையாவன வுரிமையிற்சிறந்த- நன்மாதவனென் றுணரவனுந் - தியங்கிய விடமுனிவனமதுவெயவன் - செருப்படியாவன விருப்புறு துவலே * * * யவனுந்நிட்ட விறைச்சியெ னக்குநன் - மாசுவரிட்டநெய்பாலவியே,” என்னும், நக்கீரரருளிய திருந் கண்ணப்பதேவர் திருமறததானும், சேந்தநாயனார் ந்தெதித்த களியை யேற் றதை, “அவிழ்ந்த துனியி லவிழ்ந்த வாழைத் - யவிழ்ந்த மனத்தோ டளித்த- தவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்ப்பத்திச் - சேந்த னார்செய்த திறம்,” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியார் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே மேற்கூறியவற்றை அடியார் மெய்யன்புக்காக விழைந்தது போன்று சிவசுருமாதா மெய்யன்புக்காகத் திருவழுது செய்ய விழைந்தாற் போல வெண்ணோற்றைக் கரத்தேந்து வந்தனரென்க. சிவபிரான் திருவடிகள் கீழு லநங்குளேழினுக்கும் அப்பாரபட்டவென்பதை, “கீதமினியருயிலேகேட்டி யோலெங்காபெருமான - பாதமிரண்டும்வினவிற்பாதாளமேழினுக்கப்பாற் - சோதிமணிமுடிசொல்லிற்சொல்லிரந்துந்நரதொன்மை - யாதிருணமொன் றுமில்லாணந்தமிலான்வரக்கூவாய்,” என்னும் மணி வாசகப்பிரான் மலர்வா க்காளுந்தெளிக.

(உஉ)

வந்து நம்பிவாழ்ந்த னிடமுத னிடைபாக்குமிக்க

கந்த மாகடுக் கையுறு கண்ணியன் கணியா

விந்த வாரமு துண்டிடச்சுக் கவைக்கறி யிக

வந்த னொளவென றுதைதலுட்டசுர னறைவான

(அ - ன.) இவ்வாறான கோலத்துடனெழுந்தருளி, சிவசுருமர் வசிக் கினா அங்விடத்தடைந்து, விசேடித்த மணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகை யுடைய சிவபெருமானாகிய வேதியசகிறவா, ஞானையவரே! எனது கரத்தி னிறைந்திருக்கும் இவ்வழுதைப் புசிப்பதற்கு அறுசுவையோடுகூடிய கறி கள தருவீரென்று திருவாய்மலாந்தவளவில், சிவசுருமரென்னும் வேதியர் விளம்புவார். - எ - ந.

அறுசுவையோடுகூடியதே உணடியாகலின், வெறுஞ்சாதம் புசிக்க வினையாடாப்போன்று நடித்து, “இந்தவாரமு துண்டிடச் சுனைக்கறியிக” என்றார் இதுவே, “முதியலாப்புருக்கன் முயாழ்ந்தலாத - வறுகுவையடி

செட்டிவிதிருப்ப.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்காணம் தெளிக. (உரு)

அறுசுவைக்கறி யமுதுநின் வாககிஞ ஸ்மிந்தே.

நறுமை மேவிய சிறுவகே ளெனவிடை நவின்னா.

புனிதவை வாகையி லன்னமங் கோரிடத் திருத்தி.

யுறைபு மிலஹ நவகையெங் கேயென வுறாத்தானா.

(இ - ள்.) நன்மை மேவிய சிறுவனே! கேட்பாய், அறுசுவைக்கறியாகிய கூடிய கறிவகைகள் சேர்ந்த அமுதென்பதை உன்னுடைய வாராதையிஞ ஸ்மிந்தேன என்று சிவசுருமர் விடைகூறினர். அதைக்கேட்டவளவில சிவ பெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர், தமது அழகிய திருக்கரத்தினால் சாதத்தை அவ்வீட்டிலுள்ள ஒரிடத்திலே வைத்து, உம்முடன் வசிக்கின்ற இவ்வறிக் கழுத்தி எவ்விடத்தினாலென்று வினாவினர்.—எ - று.

சுவந்தரியமும் யெளவனமும் சற்குணமும் பிரமசரியாச்சிரம சூருக மும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றமையின், “நறுமைமேவிய சிறுவ.” என்றன ரென்றும், அச்சிவசுருமா வறுமை மேலீட்டால் தண்ணீருஞ் சாசமுமீமனும பசினோய் வருத்தாதருந்த வேலாதவராகையால், “அறுசுவைக்கறியமுது” நன்வாக்கிஞ ஸ்மிந்தேம்.” என்றனரென்றும் கூறினா (உரு)

பொன்னு லாவிய செஞ்சடைப் பூக்கணை புகல்.

வன்ன வேதிய னியமாவா னமுருமில் வறத்தானா.

மன்னு நாயக னுலகுளா ளென்றுணா வழுத்த.

வின்னும வேடுருரு கன்னியை மணஞ்செய்வி ளென்னா.

(இ - ள்.) பொன்னினொளி பரவிய சிவந்த சடைமுடியுடைய பன்ம யோராகிய சிவபெருமானாகும் பிராமணச்சிறுவர் இவ்வாறு திருவாய்மொ தலும், அச்சிவசுருமரென்னும் வேதியர் கூறுவாராய், என்னுல விருப்பப் படும் எனது மனைவி, நீலபேரூண் நமது தலைவராகிய சிவபெருமனுடைய உலகத்திலிருக்கின்றனவென்று கூற, அதுகேட்ட வேதியச்சிறுவராகிய சிவ பெருமான், மீண்டும் மற்றொரு கன்னிகையைச் திருமணம் முடிபராக வெணத் திருவாய்மொத்தனா —எ - று.

தமது மனைவி கற்பின் மேம்பட்டவளாயத் தன் சொற்படி நடந்து வந்த தன்மையை விளக்குமபொருட்டும், அத்தகையபோது நாமின்னும மர வாமல் விருப்புற்றிருக்கின்றமையை யுணர்ந்த மபொருட்டும், “அமர தவில லறத்தான்” என றுந்தகாலத்தாற் கூறுது, “அமுருமில்வறத்தான” என முக்காலத்திரகும் பொருளாம்படி கூறினா கற்பின் மேம்பட்ட காதலியா ரிந்தப்போது, அவர்கள் சுற்பைக வருதிக் கருதிக் காதலா வருத்துவென பதை, ‘அடிசிற கிளியாளே யன்புகடையாளே - பச்சொற நகுரத் பாவா - யடிவருடி - பின்னாகி முன்னெழுது’ பின்படியே பின்பயோ - வென

நாங்கு மென்க ணிரா.” எனத் திருவள்ளுவர் திருவாய்மலார்தமையானான் தெளிக. (௨௫)

‘வேறு மிக்சொரு கன்னியை வேட்டாதற் சூனீனே.

பேறு காண்கு லெல்லா றுமைமெயன் பேறெனப் பெறழை.

ஐற ணிந்தவர் திருவுள மின்னருகன் றறியேன்.

பேறு மன்னவர் நினைப்பேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.

(இ - ள்.) மீண்டும் இவ்விடத்தில் ஓர் கன்னிகையை மணடபுரிவதற் குச் செல்லம் கண்டேனில்லை, ஐயோ! தரித்திரமே எனது வாய்ப்பாகப் பெற்றிருக்கின்றேன், கங்கைநதியணிந்த கடவுளின் திருவுளச் செயலிது வென்றனரேன், பாவராலும் தெளிதற்குரியாராகிய அப்பெருமான் திருவுளங்கொள்வாராயின் ஐஸ்வரியங்களனைதும் அடையும்.—எ - று.

ஐஸ்வரிய சம்பந்தமுடையோன் ஈச்சுரனுக்கையானும், அவ்வாருன ஈச்சுரனென்னும் திருநாமம் சிவபிரானுக்கே யுரித்தாகலானும், “அன்னவர் ஈணப்பேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.” என்றார். சிவபிரானுக்கே ஈச்சுரனென்னும் திருநாமமுரித்தென்பதை, ‘குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நீற்கு றிக் கொண்டுசெல் கின்ற தெனவுங் - குறித்தொருவா பாலென்ற ளெவிலம் மொழிசென்று கோமுகி னேர்த லெனவு, நன்றினிய பழமென்ற ளெவி னெட் டிலைவாழை நற்கனியி னெய்த லெனவு - நாடரும் பிள்ளையென் கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெ முந் திடநடு டங்கிநில யின்றியிரி தரு தேவவா - பெய்தாமன் மணிகண்ட ணைப்பொருந் துதலெனவு மிவணகர மென்பதுதனைச், சென்றடையு மொரு பெருங் கச்சிநக ராளிரீ சிறுதே ருருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவ ஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே”என்னும் சிவப்பிரகாசகவாமிகள் திருவாக்கானுத் தெளிக. (௨௬)

என்ற வாய்மொழி கேட்டலு மெழுந்திளங் கழை
நின்று தாய்தம ரொன்றில ணிகமுமெப் பொழுது
மொன்று லோகத்திற் றொழிலெலாம் எல்லமை யுடையே
னென்ற ணைக்கொடு விறுநீர் வறுமைதீர்ந் திடுவீர்.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அச்சிவசருமருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட வளவில், இளமையான களைப்பருவமுடைய பிரமாணச்சிறுவராகிய சிவ பெருமான் இருக்கைவிட்டு எழுந்து வந்து, நான் மாதாயும் மற்றுள்ள உறவினரும், இல்லாதவன், உலகத்தில் நடங்கின்ற எக்காலத்தினும் பொருத்தமான தொழில்களெவற்றினும் ஆற்றலுள்ளேன், ஆதலால் என்னைக்கொண்டு போய் விற்று நீர் உமது வறுமைப்பணி யொழிவீராக.—எ - று.

சிவபிரான் தாய் தமற்றவராக லுண்மையாகலின், இப்போது பிராமண சிறுவர்போன்றிருப்பவர், “தாய்தமொன்றிலேன்.” என்றும், சிவ

பரண என்னய ிதவாகளபோலாது எல்லாமெல்லசித்தரா யெழுந்தருளி
 னானமயாணம், அளவிலாறறலுடைமை என்னும் குணமுடையமாகலாது,
 “ஓக்முடெப்பொழுது மொன்றலோகச்சிவெழுவெல்லாமெல்லமையடை
 யேன் என்றும் கூறினா சிவபிரான தாயச மாறாவரென்பதை, ‘கோயல்
 சுமிகாடு கொடவிச்சேனாடை - காயுமில்லி தநகையிலி தானறையன்
 காணேடி - தாயுமில்லி தநகையிலி தானறையன் இயிடினுங் - காய்
 உலகனைத்
 துங் சிறப்பொழிகாண சாழலோ’ என்னும் மணிவாசகப்பிரான மலாவாகலா
 னும், எல்லாமெல்ல சித்தராளுரென்பதை, ‘செல்லார பொழில்சூழ மதுரா
 புரிச சித்தரெல்லாம் - வல்லார ராடலை யாருடை செயலல்லா - ரெல்லா
 ரும் வியப்புறவிச் சனிச்சித்தசாமி கல்லாண சிவனாக கருமநத கதையுரு
 சொலவாம்.’ என்னும் கிருவிளையாடற்புராண சிருவிருக்ககாண்ட
 தெளிக (26)

சொற்று ளென்னெப்பூசா னினைவுளந் துளங்கிச்
 கற்ற கலவியான்மேலவரு வனமனங் கருதிச்
 யிறறை நாளுனை விதானேவு விவாகிங் கெனனே
 பற்றிலே னினன கரியம பழுகைப் பாரதான

(இ - 11) இவ்வாறு நான்கு கூறினெனென்று கூற, அவ்வாறதை
 கேட்ட சிவசுரும தமமுடைப எண்ணமும மனமும நடுக்கமுமாவராய், மிக
 முயன்று கற்ற கலவியுடையவராகிய அமமலாயவா டுள்மேல் விளைய
 வேண்டியவற்றைத் தமகளைச்சிவ சித்திக்கு, இன்றையக்கினைக்கில மனை
 யான விற்றேனாயின இவ்விடச்சிவ எனக்குண்டாம் துயாகோ ? இக்காரியம்
 குறையுடைபது, ஆலாநா ன இந்நகையெய் மடனெனென்று கூறி
 னா - எ - று

சிறத்தையும் சிவனையும் கருதிக்கனி வெவ்வேறுகவும், அவ்வொவ்
 வொன்றும் ஒன்றுக்கொன்றியையுடைததாகவுமிருக்கலின், “நனைவுள்
 துளங்கி” என்றும், கற்றா மேலவருவனவற்றை யாராயத்தே ஓர் கார்பத
 தைச் செய்யத் துணிவாராகலின், ‘கற்ற கலவியான் மேலவருவன் மன
 வகருதி’ என்றும், அத்தகையினா ஓர் காரியம் பழுதென்கேகானறின, அக்
 காரியத்தில மனம் பற்றார்களாகலின், ‘பற்றிலே னினனகாரியம் பழுதெ
 னப் பகாதான என்றும் கூறினா சிவனேசேர சித்தனைவேறென்பதை,
 ‘செல்வமென்பது சிவகையி னிறைவே’ என்னும் கிருவெண்காட்டிகள
 கிருவாக்கானும், கற்றா மேலவருவனவற்றை யாராயத்தே ஓர் காரிய மியற
 றுவரென்பதை, “எனனித் தனிக் கருமந் துணிந்தபி-னெண்ணுவ மென்ப
 திழுக்கு” என்றும், பழுதெனச் சிவனறிய காரியத்தில் மனம்பற்றுவரென
 பதை, “ஆக்கங் கருதி முதல்முகருஞ் செவ்விலை யூடகா ரறிவுடை யா”
 என்றும் வரும் கிருக்குறள்களாலும் தெளிக (27)

பழுதடைந்திடிற் பரிசுரித திடலுமென பார
 முழுதும் வல்லவ னெவவிடத் தியாநவாயு முடிபார

னெழுது மாவண மீங்குவற் குண்டென விசைத்தாற் *

றெழுதி நீதியாய் முடிவுறு மிவ்வணந் துணியே.

(இ - ன்.) குற்றம் நேருமாயின் அதை நிவாரணிப்பது எனதுபாரம், எல்லாம் வல்லவனாகி எவ்விடத்திலும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன். இவ் ஹுக்கு எழுதிக்கொடுத்த ஆவணமென்னும் அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்று கைத்தால், உன்செயல்களெல்லாம் நீதியாகவே முற்றுப்பெறும் இவ்வாறு நிச்சயிப்பாயாக என்றனர்.—எ - று.

தொழுதி - கூட்டம். இவன் எவ்வாறான தொழில்களினும் வல்லப முடையவனாய் எவ்விடங்களினும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன், இவன் எனக்கெழுதிக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்று கைத்தால், உன்செயல்கள யாவையும் நீதியானவையே என்று பிறரால் மதிக்கப்பட்டு முடிவு பெறும். அவ்வாறு குற்றமநேரின் யானே நிவாரணிப்பேனென்றனர் பிராமணச் சிறுவராகிய சிவபிரான் என்றவாறாயிற்று. ஆவணம் அடிமைச்சீட் டென்பதை, “ஆட்சியி லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் முன்றிலொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்தவோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற் காட்டவைத்தே நென்றனன் மாயை வல்லான்” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானு மறிக. (உ௯)

நீதி யன்றுது சிறுவனீ நிரப்பிய வார்த்தை *

வேதி யர்க்குமுா மரரரா னேவலோர், வினவீற் *

நீது செய்குவார், வைகுவார், சிறுநகை செறிப்பார்.

ராத லாலிவை தவிர்தலே யறனென வறைத்தான்.

(இ - ன்.) சிறுவனே நீ கூறிய இம்மொழிகள் நீதியானவைகளல்ல, பிராமணத்தொகுதியரும், அரசர்களுடைய பரிசனர்களும் எவ்வாளர்களும் இச்செய்தியைக் கேட்பார்களாகில், கெடுதலெய்வார்கள் வைவார்கள் புன் னகைகூர்வார்கள், ஆகையால் இச்செய்கைகளை விட்டுவிடுதலே சருமமா மென்று சிவசருமர் கூறினார்.—எ - று.

நம்மோடொத்த மரபினர்களாகிய மறையவர்கள் இச்செய்தியைக் கேட்கின், மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாத லெங்குள்ள வழக்கென்று வைவார்கள், மன்னனுடைய பரிசனர்கள் கேட்கின், இதை அரசனுக்குத் தெரிவித்துத் தண்டிப்பார்கள், ஒழிந்த நம்மரபினர்க்கு எவ்வாளர்களாகிய மற்றையர்கள் கேட்கின் இழிவாகக்கூறி நகைப்பார்கள், ஆகலின் இச்செய்கையை விடுதலே நீதியென்றனரென்றபடி - என்றனை, இச்செய்கையை நான் வருணத்தினரும் பழிப்பார்களுள்பாரம். மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமை யாதலில்லையென்பதை, “மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளலே நீயானே நோக்கி- நேசமுன் கிடந்த சிந்தை கெடுதலெய்வார் கிரிப்பு நீகா - வாசிலந் தணர்கா, வேறோ ரந்தணர்க் கடிமை யாதல் - பேசலின் துண்ணக் கேட்டோம் பித்த னோ மறையோ நென்றார்” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கா

னும் அறிக. நால்வருணத்தவனாயுங் குறிப்பான். “வேதியாக்குழா மரசரர ளேவலோர்.” என்றனரென்க. (50)

அஞ்ச லேயுநீர் விலைக்குற விற்பதே யழகா.
 லெஞ்ச லிலொராரு டருவதற் கரைந்தியா னிரைத்தேன்.
 வஞ்ச மில்லதொர புண்ணிய மென்னுழி வருமாற்க
 ரொஞ்சொ லாமெனப் புண்ணியன் தேற்றிடத்தேனெரிந்தான்.

(இ - ன்.) ஐயரோ! நீர் அச்சமுறாதேயும், என்னைத்தக்க விலைக்காக விற்ப்பீர் அழகாகும், உமக்குக் குறைவற்றபொருளைச் சமபாதித்துக்கொடுப்பதற்கு ‘ருப்பட்டு இவ்வார்த்தைகள் யான் கூறினேன், இதனால் வஞ்சம மற்றதாகிய ஒப்பற்றபுண்ணியம் எனக்குண்டாகும், இது நிச்சயமான வார்த்தையாகுமென்று புண்ணியச்சொருபராகிய பிராமணச் சிறுவராயிருக்கும் சிவபிரான மீண்டும் சிவசருமர் மனசைத்தேற்றுவதால் அவர்தெளிவடைந்தனர்.—எ - று.

இவ்வாறுசெய்வதனால் உமதெண்ணம் நிறைவேறலேயன்றி எனக்கும் புண்ணியம் உண்டாகும் இதுநிச்சயமான வார்த்தையாகும் என்றவளவில், மேலும் மறுத்துணைக்க மனமில்லாராயச் சிவசருமரிசைந்தன றென்றபடி. எனவே, புண்ணியச்செயலால் தமக்குச்சிறப்பும் செல்வமும் வருமெனக்கருதி அறிவுடையார் அச்செயலைக் கைவிடாநென்பது கருத்து. இதனைன்றோ, “சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுநு உங்-காக்கமெவநேரு வயிர்க்கு.” எனத்தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவரு ம திருவாயமலர்ந்தனர். (51)

தெளிந்த பூசுர னுணம் பழம்படித் தீட்டி
 விளங்க நல்கினை றண்க்கெட்டு கோயிலுண் மேவி
 வளங்கொ ணுதனை விடைகொண்டு பூம்புகார் மருவக்
 களங்க மொன்மிலான் படர்ந்தனன காவத மநெகம்.

(இ - ன்.) இவ்வாறு தெளிந்த சிவசருமரென்னும் வேதியர், அடிமைச்சீட்டைப் பழமையுடைத்தாய் விளங்குமாறு எழுதிக்கொடுத்த அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தம்முடனழைத்துக்கொண்டு, திருவிடைமருதா ராலயத்தினுட்சென்ற, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சிமையுடைய சிவபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைவதற்காக, யாதோர் களங்கமுமற்றவராகிய அவர் அநேககாத வழிதூரம் வந்தனர்.—எ - று.

சிவருடங்கட்கு முன்னரே எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றும்படி எழுதிக்கொடுத்தாருன்று குறிப்பிப்பான், “ஆணம் பழம்படத்தீட்டி.” என்றும், தாம்செய்யும் ஒவ்வோர் செய்கையையும் சிவபிரானிடத்தில் விண்ணப்பித்து அவரனுஞ்ஞபெற்றேசெய்வார் சிவசருமரென்பதை விளக்குவான், “கோயிலுண்மேவிவளங்கொணுதனை விடை

கொண்டி.” என்றும், அந்நவீனநூலார்க்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் இடையில் அநேககாதவழிதூரம் உள்ளதென்பதை யுணர்த்துவான், “பூப்பு காமருவப்பட்டார்தனைன்காவதமநேகம்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரானிடத்து மெய்யன்புள்ளோர் அவரனுரையின் நி யாதோர் காரியமுமியற்றாரென்பதை, ‘வேதவேள்வியை நிந்தனைசெய்துழ - லாதமில்லி யமனெடுதேரனா - வாதிவ்வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமோ - பாதிமாதுடனாய பரமனே - ஞால நிற்புகழேமிகவேண்டிந்தென - ஞலவா யிலுறைபுமெம்மாதியே.” என்னும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்காணுமறிக. (௩௨)

சந்தரப்பெரு மாணயி னுர்க்குமுன் கட்டப் பொன
றந்த வளளிபேய னவா குலத தீலவரா மொருவாக *
குய்நதி டப்படிச் சுரளித் தவணிவ ருடன் பேய் *
சந்த லிலவாந தமணிப மீதுவா னடநகான *

(இ - ன்.) சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு விராகமுள்ள பொன்னைய முற்காலத்திற் பாவித்ததுவந்த வாளவாரும், அச்சந்தரமூர்த்திகளுடைய வேதியருலத்தீலவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுக்குப் பஞ்சத்திலு யிர்வாழும்படிக் காசளித்தவருமாகிய சிவபெருமான், இச்சிவசுருமருடனே இவருக்குக் குறைவற்ற பொன்னைசசம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகப் பின் சென்றருளினார்.—௭ - று.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிக்குப் பொன்னீர்த்ததை, ‘சுற்றமிருந்த தொண்டாகந் துயிலுமளவிற றுணைமலர்க்கண் - பற்றுந்துயினீங் கிடப்பள்ளி யுணர்ந்தார் பரவைகேள்வனார்-வெற்றிவிடையா ரருளாலே வேமண்கல்லே விரிகுடர்ச்செம்-பொற்றிண்கனக மாககண்டு புகலூரிறைவ ரருள்போற்றி.” எனவும், ‘பனிமகிச் சடையார் தாமும் பன்னிரண் டாயிரம் பொன் - னனி யருள் கொடுக்கு மாற்றா னங்கிட வுடைய நம்பி-தனிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தாழ்த்தெழுந் தருகு சென்று-கனிவிட மிடற்றி னுர்முன் பின்னென்று கழ ற லுற்றார்.” எனவும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிக்குப் படிக்காசளித்தமையை, ‘தம்பிரா னருள்புரிந்து கனவினீங்கச் சண்பையா ரிளவேறு தாமுணர்ந்து - நம்பிரா னருளிருந்த வண்ணமென்றே நாவினிசை யரசெரோடுங் கூடநண் ணி - வம்புலா மலரிதழி வீழீநாதர் மணிக்கோயில் வலஞ்செய்யப் புருந்த வேலை-யம்பிகா பதியருளார் பின்னையாதா மயிமுசுத்துப் பீடிகைமேற் காச கண்டார்.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்குகளானுமறிக. ( )

சங்க வான்றமிழ் மதுனையிற் பாணனா தமக்குத்
துங்க மாகிய வாளென விர்தனரு சுமங்கா
ரிங்கு மாங்கவா பேரானைவ ராட்கொள்வா மெண்ணி
யங்க மாருரி யாவையு மடிமையா வுடையா,

(இ - ன்.) சங்கப்புலவாகளுடைய சிந்தை தமிழ்க்நூல்த மதுரைமா நகரத்திலே பாணபதநி ருக்குப் பர்க்கு, பாகிப அடிமையென்று விரகுசும

தருளிய சிவபெருமான், இவ்விடத்திலும் அப்பாணபத்திரணாப்போன்ற அன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகளை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு, தமது திருமேனியும் சிறந்த உயிரும் ஆகிய அனைத்தும் அடிமையாதலையுடையவராயினர்.—எ - று.

எனவே பாணபத்திரரின் அடிமையென்று விறகுசுமந்து வந்தவர், அவர்போன்ற மெய்யன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை யாட்கொள்வதற்காகத் தாமவர்க்கடிமையாதற்கு வந்தார் என்றபடி. பாணபத்திரர்க் கடிமையாளென்று விற்கேற்றுவந்ததை, “சிந்தை தோயுமைம் பொறிகளுந் செவிகளாப் புலன்க - னோந்து மோசையா விசைவலா னிருந்தன னாகப்-பந்த நான்மறை நாவினாற் பத்திர னாளாய்-வந்து பாடினா ரிந்தனச் சுமையொடு மறைந்தார்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலும், மெய்யன்புடையாரை யடிமைகொள்வதற் கிவ்வாறே தாம் பற்பலவாடல்களாற்றுவதையல்பென்பதை, “செங்கண்மா நடக்கையிற் சங்க நாண - முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல்-வெப்புரி கிடக்கும் வாதுவூ ரன்ப-பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டி - மதுரைமா நகரின் குகினை மாறியும் - விண்புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்து - நீற்றெழின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு-நின்னைத் தொண்ட னென்னக் கொண்டன - னிருக்கு மடிக்க லரக்க னெடுப்ப - முலைபொர வளைபொரு மொய்ப்பின் - மலைமக டமுட மனமகிழ் வோனே.” என்னும் நால்வர் நான்மணிமாலையானு முணர்க. (௬௪)

புகுஞ் ளாரிலர் புகாரெனும் பட்டினம் புடைபோய்
மிக்க நீதியால் வாழ்வணி கேசர்தம் விதிப்
பக்க மேவிலை பகர்ந்தனர் பகரலும் பரிவாற்
செக்க ரஞ்சடை முடியவ ரடியவர் தெரிந்தார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறுசென்ற இருவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசியாதல்களாய், அதன்பக்கத்திற்சென்று மிகுந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்கின்ற வைசியத்தலைவர்களுடைய வீதியில்மாத் திரமே விலைகூறினர். அவ்வாறுகூறுதலும், அன்பினாலே செல்வானத்தின் அழகுள்ள சடைமுடியினராகிய சிவபிரானுக்கடியவரான திருவெண்காட்டடிகள் அறிந்தனர்.—எ - று.

பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசித்தால் முதலிலுள்ளது அரசர்வீதியாக வின் ஆங்குச்செல்லாவண்ணம் தடுத்த, தமதடியராகிய திருவெண்காட்டடிகளுள்ள வைசியவீதியிலே விலைகூறும்படி பிராமணச்சிறுவராய் வந்த சிவபெருமான் சிவசருமதைத் திருப்பினரென்றபடி. (௬௫)

மறைய வன்றனை யிறைய வன்றனை வாவழைத்துக்
குறையு குறதெவண் காட்புழற் காரணக் குறியா
லுறையு மிங்குவ னிட்டுத்ததி சயமென்கொ ளுறையோ
நறையு லாவிய விடை மரு துறையொ யகரீ.

(இ - ள்.) அவ்வாறுணர்ந்த யாதோ குறையுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், முன்னே தமக்குத் தோன்றிய ஓர்காரணத்தின் குறிப்பால் வேதியராகிய சிவசுருமரையும் சிவபெருமானாகிய பிமாமணச்சிறுவரையும் வினிதது, நன்மணங்கமழும் சோலைகளுக்கும் திருவிடைமருதூரையுடைய தலைவரே! இவ்விடத்திருக்கும் இச்சிறுவனிடத்து ஆச்சரியம்யாது கூறுவீரென்றனர்.—எ - று.

அச்சிறுவரைப் பார்த்தவனில் சமக்குத்தோற்றிய ஓர் குறிப்பினால் இச்சிறுவர் சிவபிரானே யெனவுணர்ந்தாரெனக் குறிப்பிப்பான், “முற்காரணக்குறியால் உறையுமீர்கிவன் நறையுலாவிய மருதுடைய நாயகம்” எனச்சொற்போக்காற் சிலைடைப்பொருள் பயத்தலுங்காண்க. (சூக)

இயம்பு மம்மொழிக் கெதிரமொழி யிரிர்சொல்லா முனவா
நயம்பு ணர்ந்தவா ளாபவ னலங்கொளா நல்லவாண்
வயங்கு நன்மணி யாவையும் விலைநிலை மதிப்பே
னியங்கு பற்பல தொழிற்குரீங் கெகைக்குநே ரெவிரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகளின் வார்த்தைக்குத்தரம் சிவசுருமர் கூறுததற்குமுன்பே, நன்மைபொருந்திய அடிமையாக வந்த சிறுவர் இனிமைதரும்படி யுடாப்பாராய், விளங்குகின்ற ஓரத்தினங்கொவற்றையும் நிலைமையான விலையாக மதிப்பிடுவேன், இதுவல்லாமலும் இய்வுவசத்தினடக்கின்ற பலவகைப்பட்ட தொழில்களில் இவ்விடத்தில் எவ்வொப்பானவர்கள் யாவர். எ - று.

இத்திருவெண்காட்டர் அனேகவகை வியாபாரங்கள் புரிந்தாரேனும், அவற்றுண்மேம்பட்டது இரத்தின வியாபாரமே யாகலானும், அவ்விரத்தினங்களைச் செவ்வனே மதிப்பிடுவோரே அவர்க்கவசியம் வேண்டுகொலானும், சிவசுருமர்வேறெவற்றையேனும் முதலிற்கூறின், திருவெண்காட்டடிகட்குச் தம்மேன் மனம்பற்றாசென்றணர்ந்து, அவர் மறுமொழியுணர்ப்பதற்கு முன்னம்தாமே தமது வல்லபத்தைக்கூறுவாராய், “வயங்குநன் மணியாவையும் விலைநிலைமதிப்பேன்.” என்றும், அன்றியும் தன்மை யடிமையாகக் கொள்ளின் வேறெவ்வகைத் தொழிற்கும் மற்றோரடிமை வேண்டியதின் நென்றுணர்த்துவான், “இயங்கு பற்பலதொழிற்கு மீங்கெகைக்கு நேரெவிரே.” என்றும் கூறினர். (சூக)

எனும் வன்றனை மகிழ்ச்சியா னெக்கியெய மிடஞ்சேர்
வனம ருமணி விலைமதிப் புறதுது மதித்தா
லனைய வன்சொன்ன தொக்குமென் றுருமணி யளித்தா
புனித வான்மணி மதித்தவன் பின்னரும் புகல்வான்.

(இ - ள்.) என்றாகுறிய அச்சிறுவரைத் திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பிற்ற்பார்த்து, எய்மிடத்திலுள்ள ரேருத ஓர் இரத்தினம் யாவராலும் விலை

மதிக்கத்தகாததா யிருக்கின்றது, அதனை இவ்வளவுபெறுமென்று விலைமதிப்பிடுவானாயின், அச்சிறுவருரைத்தது சரியாமென்று, தம்மிடத்திருந்த அவ்வருமையான இரத்தினத்தை எடுத்துக்கொடுத்தனர். உடனே அச்சிறுவர் பரிசுத்தமானதாய் விளக்கமுள்ள அவ்விரத்தினத்தை மதித்தவராய் மீண்டும்கூறுகின்றனர். எ - று.

இரத்தினங்களுள் நீரோட்டம் நீரைத்திருப்பதே மிகச்சிறந்ததாகலானும், அதனைமதித்தலே எவர்க்கு மேலாதாகலானும், “வனமரு மணிவிலை மதிப்புறுதது.” என்றும், “அருமணி.” என்றும், “புனிதவாண்மணி.” என்றும், அம்மணியை மதித்ததனோடுங்கூட அவ்வகை மணிகளின் இலக்கணங்களுக்கும் விரிவாக்கக்கூறத்தொடங்கினமென்பான், “பின்னரும் புகல்வான்” என்றுங்கூறினர். (௩௮)

நவமணிக்கண விசீக்கண மிபாவைபு நவிலீவன்.
கவலு நெஞ்சிலாத் தலைவரீ ருன்னவை காணக
தவமி யறழினீர் முன்னரே திருவெலாந் தழைப்ப
பவம கற்றவும பெற்றுளீ ரறிவெனப் புகர்வான்.

(இ - ள்) நவரத்தினத்தொகுதியின் இலக்கணங்களெவற்றையுர்கூறுவேன். வருந்தலில்லாதமனமுடைய தலைவராகிய நீர், அவைகளை யுணராம பொருட்டே, முற்பிறவியிலேயே ஐஸ்வர்யங்கள் யாவும் விர்த்தியாகுமாறு தவம்புரிந்துள்ளீர், பிறவியை ஒழிப்பதற்கேற்ற மெய்யறிவையும் பெற்றிருக்கின்றீரென்றுணரப்பாராயினர் — எ - று.

சஞ்சலசித்தமுடையவர்களாயின அவர்கட்கெல்லாத் விலக்கணமுறாப் பினும் பயன்படாவினப்பதை யுணர்த்துவான், “கவலுநெஞ்சிலாத் தலைவரீர்.” என்றும், அத்தகைய இரத்தினவிலக்கணங்களை நிதிக்குவையுடையோரே யுணரவேண்டுதலின், “அன்னவைவகாண ததூமியற்றினீர் முன்னரே திருவெலாந்தழைப்ப.” என்றும், இத்தகைய பெருநிதியம் வாய்த்தும் இச்செல்வச் செருக்கால் மதிமாழந்து பிறவிகடேதுவாகிய அஞ்ஞானமுடையராகாமல், இவற்றின்பற்றை அறவேயொழித்துப் பிறவிபோக்கத்தக்க மெய்யறிவுமுடையதுள்ளீர் என்பார், “பவமகற்றவும பெற்றுளீர்றிவு.” என்றுகூறினர். கவலு நெஞ்சிலா என்பதற்கு விரும்பும் மனமில்லாத எனப்பொருள் கூறினுமாம். ( )

லேறு.

பார்க்கவ முனிவன் சொன்ன படிவலா சுன்ற வங்கள்
சோககலே செயயர செய்பச் சிவனவன் முன்னாத தோனறி
வேர்க்கிறை தவங்க ணன்று வேண்டிய தெனளை யென்னத
தாக்கொன்றை மெல்லியாளை வணங் சூழ சாற்று கின்றான்.

(இ - ள்) பார்க்கவமுனிவருப்சித்தவ று உடனென்னும் ஓரவுணை சிறப்போடுக டிய தவங்களை மேனோ டு மியறிக்கொண்டிருக்க, சிவன்பரு

மான் அவ்வவுண்ணுக்குப் பிரசன்னராகி, நீ வருந்தி முயன்றியற்றிய தவங்கள் சிறந்தனவே, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அவ்வவுண்ணுக் கொன்றைமாலையணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபிரானைப் பணிந்துகாக்கின்றனன் — எ - று.

வலனென்னும் அயுணன் பார்க்கவமுனிவரை நோக்கிச் சிவபிரானிடத்தில் வரம்பெறத்தகுரிய தவங்க ளெவ்வாறியற்றவதோ, அவற்றையடியேனுக் கணுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனக் குறையிரந்தனன். அக்குறையைத் திருவுளமேற்ற பார்க்கவமுனிவர், அவ்வவுண்ணுக்குச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்குரிய மார்க்கங்களை நன்கு விளக்கியருள்ளனரென்னுஞ் சரிதத்தைக் குறிப்பிப்பான், “பார்க்கவமுனியின் சொன்னபடி உலாசுரன் தவங்கள்-சீர்க்கவே செய்ய.” என்றும். அயுணர்கள் கொடுமையுடையோராகலின் அவர்கட்குச் சிவபிரான் அதிசீக்கிரத்தில் அணுக்கிரகிப்பதில்லையென்று விளக்குவான். “செய்யச் செய்ய.” என்றிரட்டித்தும், அத்தகைய தவங்களால் அவ்வவுணன் மேனி வாடியிருந்ததனால், “வேர்க்கின்ற தவங்கள்.” என்றும் கூறினார். (௪௦)

என்னுடை வடிவ மெல்லு மினமணி வடிவமாக,
நின்னது கருணை யாலே யருள்கென, நிமல னநது *
முன்னரே மறைந்த பினை, முன்னவரை காணும் போந்து,
பன்னரு மகவரை யாகப் பரவென, தயவின வந்தானு

(இ - ள்) அடியேனிறப்பேனின் எனது சரீரமுழுவதும் தவத்தின்கொருதியின் வடிவமாகும்படி, தேவரீருடைய கிருபையினால் பாலிப்பீராக என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே சிவபிரான் வரம் பாலித்து அவ்வவுண்ணுக்கெதிரிலேயே கரந்தருளியபிறகு, போரில்லல்ல உலனென்னும் அவ்வவுணன் அங்கு நன்றும் பெயர்ந்து, சொல்லுதற்கரிய இந்நிரனியற்றும் யாகத்திற்குரிய பசுவாகத் தயவுடனே உருவெடுத்தவந்தனன் — எ - று.

வலனென்னும் அசுரன் சிவபிரானை நோக்கித் தவம்புரிந்து, அவனாத தரிசித்தவளவில், அப்பெருமான் உனக்கு யாது வரம் வேண்டுமெனத் திருவாய்மலர்ந்தபோது, அசுரன் பெருமானை நோக்கி, சுவாமி! அடியேன் யுத்தத்தில் எவராலும் பிளக்கப்பட்டு இறவாத வரம் பாலிப்பீர், ஒருக்காலிதழ்தாலும், எனது சரீரம் என்னைக்கொன்ற சுத்தவீரரும் விருமபத்தக்க நமணிகளாகும் வரததையும் பாலிப்பீரென்று பிரார்த்தித்தனன். உப்பிரார்த்தனைக்கிரங்கிய பெருமான் அவ்வாறே வரம்பாலித்தனர். அவ்வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட அசுரன், தேவேக்கிரனிடத்திற் போர்க்குச்செய்து யுத்தம்புரிந்தனன். அவனுடன் யுத்தப்புரிந்த தோல்வியுற்ற இச்சுரன் இவ்வசுரன் சிவபெருமானிடத்தில் வரம்பெற்றோனாகையால், இவனை யுத்தத்தில் வெல்வதரிது, தந்திரத்தினால் ஓகால்லவேண்டுமென்று சிந்தித்து, சைனியங்கள் படைகள் என்னும் ஒன்றுமின்றித் தனியனாயிருந்து, அவ்வசுரனை நோக்கி நனது புத்தசுரை நான் மிகவும் வியந்தேன், உன்னை யுத்த

தில் வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதோ அதனைக் கேட்பாயென்றான். அவ்வாற்றை கேட்ட அசுரன் உடல் குலுங்க நகைத்து, அழிவற்றவராகிய சிவபிரானிடத்தில் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட யான் உன்னிடத்திற் பெறத்தக்கது யாதிருக்கின்றது என இழித்துக்கூறினன். அப்போது இந்திரன் அவனை நோக்கி, நான் திருக்கலைக்குச்சென்று அவ்விடத்திற் செய்யப்போகும் ஓர் யாகத்திற்குத் தேவர்களுக்கு அலியூட்டுவதற்காக நீ யாகப்பசுவாய் வரவேண்டுமென்றான். வலனென்னும் அசுரன் அதுசேட்டவளவில், அவ்வாறு யான் செய்வேனாயின், முன்பு முதுகந்தண்டொன்றை வச்சிராயுதமாகக்கொடுத்த தீர்த்தி முனிவரடைந்த புகழுடம்பைப்போன்று, வெற்றியடைந்த புகழுடம்பொன்றுடனே எனதுடல முழுவதும் நவமணிகளாகும் புகழுடம்பொன்றும் கூடி இரண்டி புகழுடம்புக ளடைவேனென்று துணிந்து, நீ எனக்குப் பகைவனல்லன் உறவனையாகும் என்று கூறி அவ்வாறே செய்தற்கொருப்பட்டு, பசுவடிவெடுத்துவந்து யாகசாலையைக்கிட்டினன், என்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை இச்செய்யுளிற் கருக்கிக்கூறினர். (சூசு)

வந்தவப் பசுவைப் பற்றி வந்திரா யுகத்தி னாலே
யுயர்ந்திட வரிந்து கொண்ட வுயர்ப்பிணை விண்ணு ருண்ண
வெந்தவல் வுறுப்புத் தப்பி விழ்ந்தன வித்தாய் மண்மேற்
சிந்துவிற் பொருப்பிற் றீவிற் சிறந்தநாட் டினிற் பரந்தே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு வந்த பசுவைப்பிடித்து இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினாலே அறுத்து அதன் அவயவங்களைத் தேவர்கட்கவியாகக்கொடுக்க, யாகத்தீயில் வெந்த அப்பசுவின் அவயவங்களிற் சிதறியவை பூமியில் விழுந்தன. அவைகளே விதைகளாய்ப் பூமியின்மேலும் கடலிலும் மலைகளிலும் தீவுகளிலும் சிறப்புற்ற நாடுகளிலும் பரவி. — எ - று.

அப்பசுவைச் சேதித்துத் தேவர்களுக் கவியாயூட்டியபோது சிதறிய சிறு துண்டுகளாகிய அப்பசுவின் அவயவங்களே நவரத்தினங்கட்கு வித்தாய் கடல் மலை நாடு என்னும் இவ்விடங்களிற் பரவினவென்றபடி. எனவே, நிலத்திற் சிந்திய சிலவற்றை மலைபடு திரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்றாகப் பெற்றமையின் ஆண்டும், அவ்வண்ணமே கடல்படுதிரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்றாகப் பெற்றமையின் ஆண்டும், நாடுகளில் வணிகர்கள் வியாபாரஞ் செய்தற்கேற்றமையின் ஆண்டும் பரவினவென்றவாறாயிற்று. இச்சரித்திர விரிவைத் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம்விறற் படலத்திற்காண்க.

வினாந்தன மணிக ளாக விண்ணவர் மண்ணைப் பூண்பார்
வளம்படு வெற்றி வீர வலாசுர னுடல மொன்பான்
களங்கமின் மணிக ளாயுட்புனிதமே காண்மி னென்ன
வினக்குல சூசுர ரத்தால் விந்தனன் ிந்த டாக.

909(6526)

ஆட்கொண்டசருக்கம்.

அரு

(தி - ன்.) நவரத்தினங்களாக உற்பத்தியான அவர்னாத் தேவர்களும் மாணிடர்களும் அணிவார்கள். வளம்பாடுற்ற வெற்றியடைந்த வீரனாகிய வலசுரனுடைய சரீரம் ஒன்பதுவகைப்படும் குற்றமற்ற இரத்தினங்களாகியும் பரிசுத்தமானவைகளே பார்ப்பீர்களாகவென்று, விளக்கமமைந்த உலகோபகாரமாகவே பரிசுத்தமாக இறந்தனன்.—எ - று.

அசுரனது சரீரமாகிய நவமணிகளென எவர்களும் இராமாலே போவர்களும் மனிதர்களும் தரித்துக்கொள்கின்றார்கள். அவ்வசுரனும் தான் உயிரோடிருக்குமளவும் ஒருவராலும் வெற்றிகொள்ளற்கேலாத வீரனாகவும், இறக்கும்போதும் யாவராலும் பூசித்தற்குரிய யாகப்பசுவின் சரீரத்துடனும் இறந்தமையின், அசுரத்தன்மையென்னும் அசுரத்தம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுக்களுதற்பொருட்டே இவ்வாறியற்றின மென்றவாறாயிற்று. என்னை, அவ்வசுரவுருவத்துடனிருக்கலும் வீரனெனறுமாகசரீரம் பெயர்கொள்ளுமானெயொழிய யாவரும் மதிக்கத்தக்க புதுமையான், அவ்வுருவத்துடனிறந்து அவ்ரது சரீரம் நவமணிகளாயினும் அசுரசரீரோற்பத்தியென்பேற யாவரும் இசுழ்த்தணி பூராகளாகவினென்க. (சுசு)

மன்னுளே யாடு மொச்சன் மாணிக்க மத்த னுக்குத்
தன் மிசெய் வர மெழு ராமணி விழாவித் துன்பா
கொன்றிடி நூங்கை யிங்கே னிளைதரிப் பவர்க்கு வென்றி
பொன்றிய வீரஞ்செல்ல மோங்குமென் றுரைக்கு யூலே.

(தி - ன்.) பொன்னம்பலத்திலே ஆணத்தாண்டவம்புரியும் எவ்வளவு நடராஜப்பெருமானுக்கு, திருவிழாக்காலத்தில் நன்னயமிக்க எழுவாரங்களிலும், நவரத்தினங்களையே தரிப்பார்களென்றணைப்போமாயின், இவ்வுலகத்திற்குச் சத்தேகங்கொள்ளவெண்டிய தெற்றுக்கு, இந்நவமணிகளையணியோர்க்கு, வெற்றிபொருத்திய வீரமும்செல்லமும விசேஷக்குமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.—எ - று.

இந்நவமணிகளும் பரிசுத்தமானவை வென்பதற்குப்பொன்னம்பலத்திற்குண்டவம்புரியும் புனிதனாகவே யணிவார்களாயின இதுபற்றிச் சந்தேகிப்பதெனென்றபடி. (சுசு)

மலரணி மாலை மேலா, மணிமணி வண்ண மாலை
விலைமணித் தார்க டம்மின், மாணிக்க மாலை மேலா
பலமென்குறாக மத்தும பகர்சுரு மாத லாறு
மிலகிய மணிக டேவர் யாவரும் பூண லாமே.

(தி - ன்.) அன்றியும், அழகிய மலர்மாலைக்கு மேம்பட்ட பயனுடையது அழகிய நிறமுள்ள இரத்தினமாலையாகும், விலையேற்பெற்ற அவ்வீத இரத்தினமாலைகளுக்குள்ளே மாணிக்கமாலை மேம்பட்ட பயனுடையதாகுமென்று சிவாகமங்களினும் கூறப்படுமகலானும், விளக்கமுள்ள நவமணிகளைத்தேவர்களும் மற்றை எவர்களும் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சிவாகமங்கள் சிவராஜனுக்குத் தரிச்சுத்தச்சு மாலைகளின்சிறப்புரைசுவந்தவிடத்து, சாதாரணமான மலர்மாலைகளினும் இரத்தினமாலை மேம்பாடுற்றபலனுடைத்தென்றும், அவ்விரத்தினமாலைகளுள்ளும் மாணிக்கமாலை அதிசம்பாடான பலனுடைத்தென்றும் விதித்திருத்தலின், அந்நவமணிகளைத் தேவர்மாதுடர் முதலிய யாவரும் தரிக்கலாமென்றபடி. (௪௩)

ஞாயிறு மாணிக் கங்கோ மேதகந் திங்க ளாரம்
வாய்வயி றீ ரி யஞ்செவ் வாய்வளப் பவள மாசு
மேயவன் புதனிற் பச்சை வியாழமாம் புட்ப ராகங்.
காய்கதிர் வெள்ளி வசாங்குஞ்சனி நீலங் காணே.

(இ - ௩.) ஆகிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், சோமவாரத்தில் கோமேதகமணியும், மங்களவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்தவை நியமணியும், வல்லமைபுற்ற புதவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், குருவாரத்தில் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்திலையுடைய சுங்கிவாரத்தில் வைரமணியும், ஸுடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தகுமென்று நீயறிவாயாக. — ௭ - று

இவ்வாறான வாரங்களில் மேற்படி நவமணிகளை ஆராயவேண்டுமென்பதனை, “இலையவை யளந்து கண்டு மதிக்குநா னெழுமான பொற்றோர்-முனைவனான் முதலா வேழின் முறையினாற் பதும ராகங் - சனைகதிரா முத்தந் தட்புந் காருடம் புருட ராகம்-புனையொழி வயிர நீல மென்மனா புலமை சானறோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௪)

பகவென்பு வயிபம் பல்லா பனிமுத்தங் குருதி யோ தில
வசையறு திருமா ணிகங் மயிரவயி றீ ரி யங்கண்
டசைபவ ளங்க் கல்லந் தருமபிசக பசை மெச்ச
நிசுதபம் புட்ப ராகந் துணங்கோ மேதகமென் றுமே.

(இ - ௩.) அவ்யாகப்பசுவின் எலும்பு உயிரமணியும், பற்கள் குளிர்ந்த முத்தமணியும். உதிரத்தைச்சொல்லாமிடத்தில் பழிப்பற்ற அழகுடைய மாணிக்கமணியும், மயிர் வைநீரிய மணிகளும், தசை பவளமணியும், கண் நீலமணியும், பெருகும் பித்தம் மரகதமணியும், மெச்சத்தக்க உண்மையான கபம் புட்பராகமணியும், நீலம் கோமேதகமணியும் ஆகும். — ௭ - று.

அவ்யாகப்பசுவின் உறுப்புகளனைத்தும் இவ்வாறு நவமணிகளாயின வென்பதை, “அத்தவை யாவின் சோரி மாணிகை மாம்பன் முத்தம் - பித்தைவையி மென்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை-வெய்த்தவெண் ணிணங்கோ மேதந் தசைதுகிர் நெடுங்க வில-மெய்த்தவை புருட ராக மிவைநவ மணியின் றோற்றம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௫)

வாயிமுத்த நகந் துணங் மாணிக்கம் பவளம் வெந்த
னயமலி புட்ப ராகந் துணங்கோ மேதகந் து

வயவயி ரோய மூன்றும் வாழ்வுறு வணிக னாகு .

மியலுடை நீலம், பச்சையிரண்டுஞ்சூத் திரை மன்றே .

(இ - ள்.) வயிரமணியும் முததமணியும் பிராமணசாகியும், பாணிக்கமணியும் பவளமணியும் கூத்திரிய சாதியும், நன்மைமிக்க புட்பராகமணியும் சிறந்த கோமேதகமணியும் ஒழுங்குவாய்ந்த வைரீரியாமணியும் ஆசக்கடிய மூன்றுமணிகளும் வைசியசாதியும், இலக்கணமுள்ள நீலமணியும் மரகதமணியும் ஆகிய இரண்டிமணிகளும் சூத்திரசாகியமாகும் — ௭ - று.

நவமணிகள இவ்வாறு நான்கு வருணங்களுையுடைத்தென்பதை, “முன்னவ ரென்ப கற்றோர் வச்சிர முந்நீர் முதத - மன்னவ ரென்ப துப்பு மாணிக் கம் வணிக ரென்ப - மின்னவிர் புருட ராகம வையேயம் வெயிற்கோ மேதம் - பினைவ ரென்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி.” என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்ததானுந் தெளிக.

(சுஅ)

படிகமுஞ் சனகதற் கூடடிப பதினொரு மணியாச சொல்ப .

முடிவுறு மிமம னிக்கு முக்சுணப் பிரிவுஞ் சொல்வாம .

வடிவுறு படிக முத்து வைக்கசாத் துணிக மாமால் .

விடுதுகிர், மாணிக கங்கோ மேதக மிராச தம்மீம .

(இ - ள்.) படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல் என்னும் மண்ணையும் சோத்குப் பதினொருமணிகளென்றும் கூறுவார்கள். இனி முடிவாகிய இந்நவமணிகட்கு மூன்றுகுணக்களின் பிரிவையும் கூறுவாம். அழகமுடந்த படிகமணியும் முத்தமணியும் முதன்மையாக வைத்துள்ள சாதவீக் குணமாகும், ஒளிலிடுகின்ற பவளமணியுப பாணிக்கமணியும் கோமேதகமணியும் இராசத் குணமாகும். — ௭ - று.

பெரும்பாலோர் நவமணிகளையென்றுரைப்பினும் சிறுபாண்மையோர் படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல்லையும் அடவொன்பது மணிகளுடனே சேர்த்து ஏகாதசமணிகளென்றிசைப்டர் என்றனை, படிகமணி பிரகாசமுடைத்தாய்ச் செபடைங்கட்கு முபயோகப்படுத்தலாயின, அஞ்சனக்கல்லும் அவ்வாறே ஒளியுடைத்தாய் ஏளடநுகட் குபயோகப்படுத்தலானுபேரலும்

அஞ்சனக் கல்லு நீலம், அநுகு மதம திரை

மெஞ்சிலசாத் துணிக ரீதாடி பிராச கங்குலத் தல வநா

மஞ்சுறு புட்பராக மணியயி ரோய மாநக

தஞ்சரா சதங்க லந்த சாத்விக்க பரணா பகிரை

(இ - ள்.) அஞ்சனக்கல்லென னார மணியும் நீலமணியும் மரதகக் கின்ற தாமதகுணமாகும், குறைதலில்லாத சாதவீக் குணத்தினை இராசத் குணங் கலந்திருத்தல வவராமணியு, அபுஞ்சுற புட்பராகமணியும் வெநீயு மணியுமாகுர், வெருளையுற்ற இராசக் குணங்கட்கு சாதவீக் குணத்தையுடைத்து மரகதமணி பாகு — ௭ - று.

இந்நவமணிகட்கும் முக்குணங்களுண்டு என்பதை, “பார்த்திவர் மதிக்கு முத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சை தானுஞ் - சாத்திகந் துகிரமா ணிக்கங் கோமேதந் தாமே யன்றி - மாத்திகல் புருட ராகம் வைரீயம் வயிரந் தாமு - மேத்திரா சதமரீகல் தாமத மென்ப ராயந்தோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தந்தானுந் தெளிக. (௫௦)

நவமணி யர்ச்சித் தற்கு நறுமலர்ப் புனைதல் சொல்லார்.
தவயின்மா ணிக்கத் திற்குக் தாமரைப் பூத்த ரிக்க.
வயவையா முத்துக் கோது மொன்சிறு செண்ப கப்பூ.
கவைபடு பவளம் பார்ச்சுக் கமமுஞ் செவ் வல்லிப் பூவெ.

(இ - ள்.) இந்நவமணிகளையும் பூசிப்பதற்காக நன்மணமுள்ள மலர்களை அலங்கரிக்குமாறு கூறுகின்றோம். பழுத்த மாணிக்கபணிக்குத் தாமரைமலரும், களிப்பையுண்டாக்குகின்ற முத்தபணிக்குச் சொல்லுகின்ற ஒளியுள்ள சிறுசெண்பகமலரும், பிளவுபடுகின்ற பவளபணிக்குப் பார்க்குமிடத்து, மணம்வீசுகின்ற செவ்வல்லிமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளும் பூசித்தற்குரித்தென்பதும், அவற்றொவ்வொன்றற்கும் இன்னின்னமலர்களுரித்தென்பதும் விளக்குவே னென்பார், “நவமணியர்ச்சித்தற்கு நறுமலர்ப்புனைதல் சொல்லார்.” என்றனர். (௫௧)

மரகதங் காந்தட்டிப்புட்ப ராகுமல் லிகைப்பூவார்.
நிறைநரு நீரிற் பூக்க ஆறிதழ்த் தாமரைப்பூ.
கருநீலங் கருநி ளங்குை மேதகங் கமமுங் காவியி
திரைவாயி நிரி யப்பூக் தேம்படு வெண்மந் தாரம்.

(இ - ள்.) மரகதமணிக்குக் காந்தண்மலரும், புட்பராகமணிக்கு மல்லிகைமலரும், வைரமணிக்கு நுரைகளைத்தருகின்ற சவர்திலம்மலர்த் தூறித்தழ்வேயுடைய தாமரைமலரும், கருமையான நீலாணிக்குக் கருவிளமலரும், கோமேதகமணிக்கு மணம்வீசும் கருங்குவளைமலரும், திரையிலையுடைய வைரீயமணிக்குத் தேன்றரம்பிய வெண்மந்தாரமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளைப் பூசித்தற்கிவைகளே மலர்களென்பதை, “அல்லியம் பதரஞ் சாதி யரத்தவா யாம்பல் கோடல் - வல்லிசீர் மௌவற் போது தூற்றிதழ் மனாகந் வாய - மெல்லிதழ்க் கழரீர் பேழுவாய் வெள்ளைமந் தார மின்ன - சொல்லிய முறையால் வண்டு குழத்தம் முடிமேற் குடி.” என அம்மணிகளைப் பூசிப்போரணியந் தருவனவாய்க்கூறிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. எனவே, அம்மணிகட்குணியத்தக்கவையும் அவைபூசிப்போர் அணியத்தக்கவையும் அம்மலர்களே யாமென்றவாறாயிற்று. (௫௨)

தூயநன் னிலத்தி லெடுத்த கத்தரி டத்தை வைத்து.
மேயவப் பீட மீது வெண்ணாடம் விரித்து வைத்துப்.

பாயவப் பட்டத்து நாப்பண் பதுமரா கச்சை வைத்துச் •
சேயவா தவனு திக்குந் திசைமுதற், மிசைக டோறும். •

(பு - ௭.) பரிசுத்தமாகிய நல்ல பூமியிலே சமமாயிருக்கிற தூயமை யான ஓரசனத்தையிருத்தி, பொருந்திய அவ்வாசனத்தின்மேல் வெள்ளை வஸ்திரத்தை விரித்துவிட்டு, பரவியிருக்கும் அவ்வஸ்திரத்தின் மத்தியிலே, பதுமராகமணியை வைத்து, செந்நிறமுள்ள சூரியனுதயமாகின்றகிழக்குத் திக்குமுதல் திக்குகள்வெல்லாம் — எ - று

பூசிக்கத்தக்கவட்டம் பவித்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்பதா, ௨வ்வி ட்குதி லமைககின்ற வ சனம் மேடுபள்ளமின்றி சமானமாயிருக்கவேண்டு மென்பது முண்பாதுகொன, “அவநண்ணிலத்தயொத்த சுதத்பீடத்தைவை ச்து” என்றனர். (பு. ௭)

கோமேதூத்து முத்துக்குளியாய் பி யருடொ
தூ மேவு பவளம் பசுசை, சுந்தரப பு பராக •
மா மேவு வயிர நீல மெண்டிசை வலஞ்சூழ வைத்து •
பூ மேவ முன்னு சொன்ன பூவினா பூசை செய்வா •

(பு - ௮.) கோமேதகமணியும் சுவசனம் முததமணியும் குளிராத வயிரியமணியும் செம்மையான சுததமலமந்த பவளமணியும் மரகதமணி யும் அழகிய புட்பராகமணியும் மேனமைபெற்ற வயிரமணியும் நீலமணியும் அஷ்டதிசுக்குகளிலும் சூழ்ந்திருக்கும்படி யமைத்து, சிறப்புடைய முற்கூறிய மலாகளாற் பூசிபார்கள். — எ - று.

இவ்வொளபரன் மணிகளையும் இவ்வாறு திருக்கட்டாறும் வைத்து முற்கூறிய ஒன்பான மலாகளாற் பூசிக்கவேண்டுமென்பதை, “அவபுற பது மராக மாதியா மரத வாக-வொண்பதுங் கதிரோ ளுதி யொன்பது கொளு மேற்றி - முன்புரை கமலப போது முதலொன்பான மலருஞ் சாத்தி - யின புற நீளைத்துபூசை யியல்முறை மூது செய்தல்.” எனனும த்ருவியோயா டற்புராணத்திருவிருத்தத்தாலுந் தெளிக. (பு. ௮)

மேதானமிய வயிர் மென்ற சொல்லுக்குப் பொருளென வெண்ணின •
மூன்று மீளா கத்தி லுள்ள முறைபுரேவா கங்க ளெல்லாந் •
கின்றவை துணைக்குந், தனனைக் கிளைபடை துணையா தெவ் று •
மான்நகிச செய்கை யாஸ்ப பெயரொற்று மேலு மாமே •

(பு - ௯.) அவ்யாகபசுவினகணுகிசத் ஷா மணியின பெயராகிய வை ராம என்னுநாதக வாதததக்கு ஆததம யாமென்னில, திரிலோகங்களினு முள்ள வரிசைப்பாடுகள உலோகங்களைக் ளனைத்தையும் அறுத்துத் துணை செய்கின்ற தன்னை, வெவ்வேறுபுள்ள எவ்வாயுதங்களும் எக்காலத்தினும் அழிவாக வேண்டாமென்ற நிர்வையலாலே, அந்நிப்பதபாஸ்பபததாய மேன்மையும் பெற்று - எ - று.

வைரத்திற் கித்தகைய சிறப்புண்மையை, “மாமணி மரபுக் கெல்லாம் வைரமே முதன்மைச் சாதி - யாமென வுணர்பார் நூலோ ரதிகம்யா சென்னி லேனாக் - காமரு மணிகட் கெல்லாந் தமரிடு கருவி யாமத் - தூமணி தனக் குத் தானை துளையிடுங் கருவி யாகும்.” என்னும் திருவிளையாடல்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், “வயிர வுசியு மயன்வினை யிரும்புஞ் - செய்ரறு பொ ன்னைச் செம்மைசெ யாணியுந் - தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ - லுணர்த்திற் முணர்த்தலு முரையது தொழிலே.” என்னும் அகத்தியச் சூத் திரத்தானு மறிக. (௫௫)

ஓருவலா கரன்ற தீசி, யுடலெனப் பிழ்ந்த தேசு
மரதன நாடென ருஞ், மத்தேசங் கௌச லாதி,
வருமதி லுதித்த வச்சம் வாகைப்பூ நிறத்த வாகும்,
புராகலிங் கத்து தித்த வயிரம்பொன் னிறத்த வாமே..

(௫ - ள்) ஒப்பற்ற வலாகரன் தத்சிமுனிவர் என்னும் இவ்விருவரின் கரீரமும் முதுகெலும்பும் விழுந்த தேசமானது, அரதன நாடென்று வழங் கும். அத்தேசங்கள் கௌசலம் முதலிய பெயரால் வழங்கும். அக்கோசல நாட்டிற் றோன்றிய வைரமணியானவை வாகைப்பூ நிறமுடையன. ஒப் பிடுதற்குரிய கலிங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை பொன்னிற முடையன.—௭ - று.

கௌசலம் முதலிய தேயங்கொன்றமையின், கோசலம் கலிங்கம் மா தங்கம் இமயம் மாராஷ்டம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்பவைகளாம்.

மாதங்க தேச வச்சு மல்லிகை மலரின் மேனி
பீதஞ்சே ரிமய வெற்பிற் பிறந்தன, தவள மேனி
திதங்கின் மாராட் டத்திற் செனிததன, சிவத் க மேனி,
யோதுஞ்சவ் வீர தேசத் துதித்தன, கரிய மேனி:

(௫ - ள்.) மாதங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமானவை மல்லிகைமல ரின் நிறமுள்ளன. அருவிநீருடைய இமயாசலத்திற்றோன்றிய வைரமணி யானவை வெண்ணிறமுள்ளன. கெடுதியில்லாத மாராஷ்டதேசத்திற்றோன் றிய வைரமணியானவை சிவந்த நிறமுள்ளன. சொல்லப்படுகின்ற சவ்வீர தேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை கருநிறமுடையன.—௭ - று (௫௭)

பேசிய பெண்ட ரத்திற் பிறக்கன, குவளை மேனி
யோசையே மக்க தேசத் துதித்தபொன் னிறத்த விரப்பல்
பூசிய வாகை, வாழை முங்கிலின் பூதி நறத்த,
வாசிலா வசதி ரங்கட கச்சுதன் நெய்வ மாமே..

(௫ - ள்.) யாவரும் புத்திக்குடையபெண்டர்தேசத்திறோன்றிய வைரமணி யானவை பொன்னிறமுடையன. இரத்தப்பின், அலங்கரித்த

வாகைப்பு வாழைப்பு மூங்கிப்பு என்னும் இவைகளின் நிறமுள்ள பூர்வ
மற்ற வைரமணிகட்குத் திருமால் அகிதேவதையாம்.—எ - று. (16.2)

ஓரமா ருய்வெ னுத்த வயிரத்தே, யும்பர் கோமான்,
பாரிய பசுவின் கொம்பிற் பலதிற வயிரங்கூற்றாங் -
கூமுள் எலவம் போது குலாவிய பாலாசம் பொற்பூர்,
சீரிய வயிரத் திற்குத், தெய்வமில் வாயு வாமே..

(இ - ள்.) ஆறமுலைகளையுடைத்தாய் வெண்ணிறமமைந்த வைரமணி
களுக்குத் தேவேந்திரன் அகிதேவதையாகும். பருத்த பசுவின் கொப்பியு
டைய பலநிறமுள்ள வைரமணிகளுக்கு யமன் அகிதேவதையாகும். கூர்மை
யுள்ள முள்ளிலவமலர் விளங்குமுள்ள முண்முருககின் அழகிய பாலா வன்
னும் இவைகளின் நிறமுடைய சிறந்த வைரமணிகட்கு அகிதேவதை வாயு
தேவனாகும்.—எ - று. (16.3)

கோங்கல நிறஞ்சி றந்த குதையுந் வயிரத் திற்குத்
தேங்கிய நாராந்த சேருந் தென்டியுரை வருணா னுகு
மோங்குநீர் நிறவர் றத்திற் கொளிகொன்னென் டுங்கட் டேவன்,
பாங்குறு கோப மேணி வயிரத்தே, பரிதித் தேவே..

(இ - ள்.) கோங்கமலர்போலும் நிறத்தின்கொம்பிட்ட பழுதற்ற வைர
மணிகட்குத்தேக்கெடுக்கின்ற சலத்தினுன்றைந்துள்ள செள்ளிய அலைகளே
யுடைய கடலின்கணிருக்கும் வருணனே அகிதேவதையாகும். மேம்பாடிற்ற
தண்ணீரின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்கு ஒளியமையந்த வெள்ளிய சுந்திரனே
அகிதேவதையாகும். பொருத்தமுள்ள இந்திரகோபப் புச்சியின் நிறமுள்ள
வைரமணிகட்குச் சூரியனே அகிதேவதையாகும்.—எ - று. (16.4)

நீதிற வயிரத் திற்குச் செய்பதிக் கடவுட் டெய்வ
மானவில் வயிரத் துள்ளு மமைந்தநாற் குழு முண்டு
வானுறு புகழ் பாயு முயற்கண்வாழைக்கு ருத்து
நீனிதை கார்வா னத்து நிறமணி முறையோ ராதி..

(இ - ள்.) அக்கினியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் செந்நிறமுற்ற
அக்கினிதேவனே அகிதேவதையாகும். இவ்வாறாகிய இவ்வைரமணிகட்குள்
ளும் வாய்ந்துள்ள நான்குவருணங்களும் உண்டு. மேம்பாடிற்ற பழகற்ற
முள்ளதும், பாய்கின்ற முயற்கண்ணின் நிறமுள்ளதும், வாழைக்குருசின்
நிறமுள்ளதும், நீலநிறம்நிறைந்த மேகம் படர்ந்த ஆகாயத்தின் நிறமுள்ளதும்
ஆகிய வைரமணிகள், முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணங்களோ
யுடையனவாம்.—எ - று.

எனவே, வைரமணிகள் கோசலம் கலிங்கம் மாதங்கம் துமயம் மாரா
ஷ்டகம் சங்கீரம் பவுண்டரம் மங்கம் என்னும் இவ் வெட்டித் தேயங்களினால்

உற்பத்தியாமெனபதும், அவை எட்டும காட்டுவாகை பொன் மலரினும்மலர் வெண்மை செம்மை கருமை குவளைமலர் பொன் என்னும் இவ்வெண்வகை நிறமுள்ளனவெனபதும், இவற்றுள், காட்டுவாகை வாழை மூங்கில் என்னும் இவைகளின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்குத் திருமாலும், ஆறுமூலை வாய்ந்து வெண்ணிறமுள்ளவைகட்கு இந்திரனும், பசுவின் கொம்பினுடைய பலநிறமுள்ளவற்றிற்கு யமனும், முள்ளிலவு முணமுருககு எனும் இந் நின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்கு வாயவும், கோங்குமலர் நிறமுள்ள வற்றிற்கு வருணனும், நீர்நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சந்திரனும், இந்திரகோப நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சூரியனும், அககினிநிறமுள்ளவற்றிற்கு அககினிதேவ னும் அத்திதேவதைவெனபதும், படிக்கிறம்போன்றவள்ளவை பிர மணசாதி யும், முயற்கண்ணி ர்போன்றவள்ளவை சுத்திரிய சாதி யு, வாழைக்குருத் துப்பப்பாணி நுள்ளவை வைசயசாதி யு, முய்கநரிபடாண்டவள்ளவை சூத்திர சாதியு முடைதல்கனபதம், 'சுருவல ௪:3௦' என்னும்முதலையுள் பட்சப யுண்முதலிசெய்யுள்கூறும் வுள்க்கிப்பவாற்றிக்

(௬௮)

வயிரங்க ணுன குழந்தை வருணகமீகா ரடைநிற பூணாறு
செயிரொன்று முறளி வறையுட, செங்கதி வயிரஞ் செயிரி,
பயிலுறு விலைம திக்கப் படாத்திற லாசிகள் பூணுறு
தயிரியஞ் செவ்வ மாரோக கிபரதருந் தரிக்க லாரீம.

(இ - ௩) மேற்சொன்ன நாமசாதி வைரமணிகளாயும், அவ்வகைரு ணத்தோர்க்குள் முறையிற்றரிப்பாகுள் குற்றமொன்றமடையாத இவைக ளுக்குள்ளே சூரியனை அநிதேவதையாகவுடைய வைரமணியைக்குறித்த க கூறுங்கால, வழக்கமாய் வழங்கும் விலைமதிக்கவலாசதாரும் அமரணி யில் ஆபரணங்களைசெய்து தரிக்கமாட்டார்கள். ஊக்கமும ஐவவரிபமும கொடுக்கத்தக்கதாதலால் தனியாகத் தரிக்கலாகும்.—௭ - ௩.

சூரியனை அநிதேவதையாகவுடைய வைரமணியை ஆபரணத்திற் பதிக்காமல் தனியே மாலையாகத் தரிப்பவர்கட்கு மனவூக்கமும தீரவிய விர்த்தியுமுண்டாம் என்றபடி.

(௬9)

அரசராத மௌலி மீமலு மணிவெண்ணு வரசி மாபகது
மருவிய தாலிப பூணில் வயிரதகாற் பண்ண வொண்ணு
பரவுமில் வென்று மனையி பறபல் வயிரத் திறகு
மிருமைகுழ் குணங்கூற நங்க ளின் னுமிங் கியமப லுறநேனை.

(இ - ௪) அந்தலைய வைரமணியை அரசர்களும தங்கன் மருடச்சின் மீதாயினும் தரிக்கவாகா இராஜபத்தினிமார்க்கும் பொருந்நியுள்ள சாவி யுடன் சேர்க்கும் ஆபரணங்கள் இவ்வவைரமணியாற் செய்யலாகாத. யாவ ரும் துதிக்கும் இவ்வாவாகை வைரமணிகளே யல்லாமல், பல்வேறுவகைப் பட்ட வைரமணிகட்குமுள்ள இரண்டாகப் பரவியிருக்கும் குணங்கலையும் குற்றங்கலையும் இவ்வீட கதில ின்னும் கூறத்தொடங்கினேன் —௭ - ௩.

அரசர்க்குரிய பல்வகை யாபரணங்களுள் மேம்பாடுற்றதாகிய மகுடத்திலும், அன்றோப்பத்தினிமார்க ளாபரணங்களுள் மிகமேம்பாடுற்றதாகிய மங்கலகுத்திரத்திற் சேர்க்கத்தக்க ஆபரணங்களிலும் இவ்வைரமணி சேர்க்கலாகாதென்றமையின், ஏனைப்பலமணிகள்போன்று சாதாரணமாயுபயோகிக்கத்தக்கதல்லவென விளக்கியவாறறிக. சிவந்தகிரணம் வீசும் வைரமணியாகிய இஃதொன்றொழிய வேளைய நிறங்களைமந்த வைரமணிகளினிலக்கணங்களையும் கூறுவேனென்பான், “பற்பலவயிரத்திற்கு - மிருமை குழ்குணங்குற்றவகளின்னுமிங்கியமபலுற்றேன்.” என்றார். (௬௩)

நுவன்மிடு தானா சுத்தி ரொய்மையிற் திரசா பம்நேருவநதிப் பலகை யாங்க னோங்கிய வெண்கோணங்க ளவந்தவி ராறு கோண மைந்துகோணங்க ளாகா நிவந்துள குணங்க ளேழா சிதழ்ந்துப மணிநூல வல்லேலார்.

(இ - ள்.) சொல்லப்படுகின்ற தானானையும் சுத்தினையும் நொய்மைஎனவும் இரத்திரசாபத்துக்கொட்டாகக்களிக்கின்ற பலகைஎனவும், அவ்விடத்தில் விசேடப்பட்ட எண்கோணங்கள் எனவும், தீமையொழிந்த அறுகோணங்கள் எனவும், ஐந்துகோணங்கள் எனவும், ஆக மேம்பட்டிருக்கும் குணங்கள் ஏழென்று இரத்தினசாத்திர முணர்ந்தோருணாப்பா.—௭ -று.

எனவே ஏனைய வைரமணிக்கு இததகைய ஏழுகுணங்களுண்டு என்றபடி.இன்னும் சிலநூல்களில் இவ்வேழையுமைந்துள்ளடக்கிக் குணங்களுந்தெனக் கூறியிருக்கின்றன அவ்வாறுகூறியிருத்தலை, “பலகையெட்டுங் கோணமாறும் - பல்கியதாய்புஞ் சுத்தியுக்கராசமு - மைந்துங்குணமென்றறைந்தனாபுலவா” எனலும் சூத்திரத்தாலறிக. (௬௪)

குலவிய தானா சேடு கொடுந்தானா மழுங்கல் கீறறு மலமொடு காசு பாதம் வருவோ பிளத்தல விரது பலகொடி கெடுதல் கோடி முறிதல்சம் படிமி ருதது விலகிய குற்ற மீரா ரென்றனா வென்யி நூலேலார்.

(இ - ள்.) விளக்கமுள்ள தானாகேடெனவும் கொடியதானா மழுங்கல்வெனவும் கீற்றெனவும் மலமெனவும் காசுபாதமெனவும் வருகின்ற துளையெனவும் பிளத்தலெனவும் விர்தெனவும் பலவாகிய கொடிகெடுதலெனவும் கோடிமுறிதலெனவும் சம்படிஎனவும் இருதலெனவும் தெளிந்த சுற்றக்கள் பன்னிரண்டாகுமென்று இரத்தின நூலிற்றோந் கொருணாததனா.—௭-று

இத்தகைய குற்றங்கள் பண்ணிரண்டும் வைரமணிக்குள்ளாவென பதை “சனாமலங்கீற்றுஞ் சமபடிபிளத்தல - துளாகரிவீத்து காசுபாத - மிருததுக்கோடி முறிதருணா - மழுக்கருமீரா வெண்விராறும் - வைரசுதிழிபென மொறிபவான்றோ.” என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நலவாரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணரூபத்திரத்தானு முணைய ஆணவீகக்குற

றங்கனின் பயறெவன, காகபாதம் என்பது நாகங்கொல்லுமெனவும், மல மென்பது உலகத்துள்ள உறவினர் போக்குமெனவும், விந்துகென்பது மனச்சஞ்சலத்தைத் தருமெனவும், கீற்றென்பது நல்குரவளிக்ருமெனவும் இலவமுதலாகக் கூறுவர். இவற்றை, “காகபாத நாகங்கொல்லு - மலம் பிரியாதது நலந்தருகிளகெகும் - விந்து சிந்தையிற் சந்தாபந்தரும் - சீற்றுப் பாரிலேற்றாமய்வர்” என்னும் சூத்திரத்தானும்தெளிக. குணங்களின் பய ஹவன - வேதியர் அணிந்தால் எழுபிறவிகளினும் வேதியராகவே பிரந்துவாழ் வார்கள், அசர்க்காணிந்தால் எழுபிறவிகளினும் அனேக அரசர்கள் தம்மைச் சூழும்படி இந்நிலவுலகத்தை அரசாள்வார்கள், வைசியாகாணிந்தால் இரத தினைக்குவியலும் பொற்குவியலும் விசேடமாகப்பெற்றுக் குறைவின்றி இந் நிலவுலகத்தில் வாழ்வார்கள், சூத்திரர்களணிந்தால் அளவிற்றத்தனமும் தானியமும் வாய்க்கும்படி ஆபரணாவங்கிதர்களாய் வாழ்வார்கள் என்பதாம். இவற்றை, “மறையோரணியின் மறையோராகிப் - பிறவியேழும் பிறந்து வாழ்குவரே.” எனவும், “மன்னவரணியின் மன்னவர்கூழ்-விந்நலவேந்த ரவ ரெழுபிறப்பும்.” எனவும், “வணிகரணியின் மணிபொன்மலிந்து - தணிவற உடைந்து தரணியில் வாழ்வா” எனவும், “சூத்திரரணியிற் றெகையில்கன கநெல் - வாய்ப்பவணியின் மகிழ்ந்துவாழ்குவரே.” எனவும் சிலப்பதிகாரத் தில் அடியார்த்கு லல்லாரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரங்களாற் றெளிக

(கரு)

அம்பலா லிம்பர் தையா வாட்படை ஞாட்பில் வெல்வார்
செம்பொருட் சிறுதே சத்தார் ரெலுத்துவா பல்வீற யங்கள்
பம்புல் குரவு பூதம் பராகபாம் பங்கி திண்டா
நம்பமுன் சொன்ன ஞாய நல்வா ரங்கொள் வார்த்தே.

(இ - ள்.) யாவரும் உறுதிகொள் ஞாய நு முன்பெடுத்துரைத்த சூர்ய கிரணம்போன்ற நிறமுள்ள சிந்தைவரத்தைக் கொள்பவர்க்கு, அம்பும் காஞரும் இவ்வுலகத்தில் தைக்காது, காலாட்படைகளை வல்லபத்தால் வெல் வார்கள், செம்பொன்னைப்படைத்த குறநிலத்தரசர்களும் பலதேசங்களி ழும் தமது செங்கோலைச் செலுத்துவார்கள், விசேடித்தவறுமை பூதம் பைசா சம் சர்ப்பம் தீஎன்னும் இவைகள் நெருங்கா. - ஏ - று.

இவ்வைரமணி கைக்கொள்வோர்க்கு இவ்வைப் பா னுண்டென் பதை, “குறநிலத் தரசந் தாங்கிற் குறைவுதீர செல்வா மெய்தி - யுறு பகை யெறிந்து தன்கோன் முழுதல கோர்சித் காக்குப்-வறுமைநோய் வில ங்து சாரா வரைந்தநா ளன்றிச் செல்லுங் - கறுவுகொள் கூற்றம் பூதங் கணங்களு மணங்கு செய்யா.” என்னும் திருவீளையாட்புராணத் திரு னிருத்தத்தானுந் தெளிக.

(கசு)

இனிமுத்தின் குணமு நுட்டி ரிபலுப்வான் மீனின் நிறகு
சுரை யு லின்மை உலங்கிற களிநுடல் படிசு நன்று

வினவுமொ னேறல் செந்ரீ சிவப்புமென் முகங்க றுத்த
வினமரு விவற்றி னேடு கோண்டென் னீரைங் குற்றம்.

(இ - ள்.) இனிமுத்தமணியின் குணங்களெவையெனின், உருட்சி பொருந்திய நட்சத்திரத்தின் ஒளி, திண்மை, மாசின்மை, பார்வைக்கிடை புறல், படிக்கம்போன்றிருத்தல் என்னும் இவையாறும் குணங்களாம், கேட்கத்தக்க மண்ணேறல் செந்ரீ சிவப்பு மிருதுவான முகங்கறுத்தல் இனாமருட்சி மண்ணேற்றற்சோணல் செந்ரீக்கோணல் சிவப்புக்கோணல் முகக கற்புக்கோணல் இனமருட்சிக்கோணல் என்னும் இப்பத்தும் குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு குணங்களும் முத்துக்குண்டென்பதை, “உடுத்தி மனையா காட்சி யுருட்சிமா சின்மை கையா-லெடுத்திற் றின்மை பார்வைக் கிடை புறல் படிக்க மென்மை - வடித்திடு குணமா றின்மை உணியின்மூ தணங்கா டின்மை - விடுத்திடுத் திருவந் செய்தும் விநாந்திடுந் செல்வம் ராழ்நான்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலும், இக்குற்றங்கள் பத்தையே காற்றேறு மண்ணேறு கல்லேறு நீர்நிலையென்னும் நான்கு குற்றங்களாகச் சிலதூல்களின் கூறியுள்ளன. அதுனை, “காற்றினு மண்ணி னுங் கல்லினு நீரினு - தோற்றிய குற்றங்களைத் துணிந்தவுஞ் - சந்திர குருவே யங்காரகளை - வந்தநீர்மை வட்டத்தொகுதியும்.” என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானுமுணர்க. (க ௭)

பனிமதி கதலி மேகம் மைந்தொடி கழுத்தா விற்பற்
றனியாண யேனக் கொம்பு நடங்கடா வுடும்பு கொக்கு
வினையரா சலஞ் சலஞ் கிப்பியின் மூங்கில பூச
வினெநெநெற் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதுமுத் தீனும்.

(இ - ள்.) குவிந்த சந்திரன் வாழை மேகம் மாநர்கண்டம் பசுவிற்பல் ஒப்பற்ற யானை பன்றி இவற்றின் கொம்பு பெரிய முதலை உடம்பு கொக்கு திங்கிமற்றும் சர்ப்பம் சலஞ்சலச்சங்கு சாதாரணச்சங்கு இப்பி மீன் மூங்கில கமுகு யாவரும் நீனைக்கின்ற செந்நெல் கரும்பு சாமரை என்ற விளங்கும இவ்விருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணியைப் பெறும்.—எ - று.

இவ்விருபது வஸ்துக்களுமே முத்தமணியைப் பெறமென்பதை, “தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதலி - நந்து சலஞ்சல மீன்நிலை கொக்கு நளின மின்னா - கத்தாஞ் செந்நெல் கழைகன்ன லாவிற்பல் கட செவிகா - ரிந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே.” என்னும் செய்யுளா னுமுணர்க. அன்றியும் இம்முத்தமணிகள் தலசமெனவும் சலசமெனவும் இருவகைப்படும். எனவே, தலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன தலசமாமெனவும், சலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன சலசமா மெனவுங்கொள்க. சங்கு முகில் இப்பி மீன் என்னும் இவற்றுட்டோன்றுவன சலசமும் வினையவை தலசமுமாமென் பர். இம்முத்தமணியின் உற்பத்தி வந்தவர்கள் இருபதென இங்கும் கூறி

ஹம் இன்னும் சின்னூல்களிற் பதின்மூன்றெனவே கூறியுள்ளன. முத்த
மணிகள் தலசம் சலசம் என இருவகைப்படுமென்பதையும், அவற்றின் உற்
பத்திஸ்தானங்கள் பதின்மூன்றென்பதையும், “தக்கமுத் திரண்டி வேறு
தலசமே சலச மென்ன - விக்கதிர் முத்தந் தோன்ற மிடம்பதின் மூன்று
சங்க - மைக்கநு முகிலவேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக் கோடுமிக்கவெண்
சாலி யிப்பி மீன்றலை வேழக் கன்னல்,” எனவும், “கரிமருப் பைவாய் மான்கை
கற்புடை மடவார் கண்ட - மிருசிறைக் கொக்கின் கண்ட மெனக்கடை
கிடந்த மூன்று - மரியன வாதிப பத்து நிரங்குநு மணங்குந் தங்கட் - குரி
யன நிறுத்த வாரே யேனவு முறைப்பக் கேண்மின்.” எனவும்வரும் திரு
விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களுந் தெளிக. இப்பதின்மூன்று
வகை முத்தமணிகளுள்ளும் சிங்கத்தின் சையிலும் ஸ்திரீகள் கண்டத்திலும்
கொக்கின் கழுத்திலும் உட்கிரும் மூன்றும் கிடைத்தற்கரியனவென்றும்
எனையபத்தும் எளியன என்றம்கூறுவர். அப்பத்தினுள்ளும் சங்கின்முத்த
மும் இப்பியின்முத்தமும் பெண்ணிறமெனவும், மேகத்தின்முத்தம் செந்நிற
மெனவும், மூங்கிலின்முத்தம் கல்மழையினிறமெனவும், பாம்பின்முத்தம் நீல
மணி நிறமெனவும், பன்றிகொப்பின்முத்தம் உதிரநிறமெனவும், வெண்
ணெல்லின்முத்தம் பசுநிறமெனவும், மீனின்முத்தம் பாதிரிமலரின் நிற
மெனவும், யானைக்கொம்பு கரும்பு என்னும் இவ்விரண்டின் முத்தங்களும்
பொண்ணிறமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, “யாடவெண் புரவின் முட்டை
வடிவெனத் திரண்ட பேழ்வாய் - கோடுகான் முத்தம் வென்றோ நிறுத்தது
கொண்மூ முத்த - நீய்செம் பரிதி யன்ன நிறத்தது கிராமுத் தாலி - பீயசா
னிறத்த ராவின் பெருமுத்த நீலத் தாமால்” எனவும், “எனமா வாரஞ்
சோரி யீரஞ் சுவைச் சாலி முத்த - மாணது பசுமைத் தாகும் பாதிரி யனைய
தாரு - மீனது தரளம் வேழ மிரண்டினும் விளையு முத்த - தானது பொன்
னின் சோதி தெய்வதஞ் சார்ந்த கேண்மின்.” எனவும்வரும் திருவிளையா
டற்புராணத் திருவிருத்தங்களுந் காண்க. இன்னும், வெண்ணிறமுத்தங்
கள் வருணனுக்கும், செந்நிறமுத்தங்கள் குரியனுக்கும், நீலநிற முத்
தங்கள் திருமாலுக்கும், உதிரநிற முத்தங்கள் வாயுதேவனுக்கும், பசுநிற
முத்தங்கள் யமனுக்கும், பொண்ணிறமுத்தங்கள் இந்திரனுக்கும், உரியனவா
மெனக்கூறுவர். இதனை, “பான்முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன் முத்தம்
பகலோன்முத்த - மான்முத்த நீல முத்த மாசறு குருதி முத்தம் - காண்முத்
தம் பசிய முத்தம் காலன்றன் முத்தம் தேவா - கோண்முத்தம் பொன்போன்
முத்தம் குணங்களும் பயனுஞ் சொல்வாம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புரா
ணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. இவ்வித முத்தமணிகளை அணிவதனால்
வரும்பயனை, மேலெழுத்துக்காட்டிய, “உடுத்திரளவைய.” என்னும்முதலை
யுடைய செய்யுளில், “அண்ணியின் மூதணங்கோடினமை - விடுத்திடுந் திருவந்
தெய்தும் விளாந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்.” என்பதனாலறிக. (சுஅ)

இருபது முத்தின் ருது மிப்பியின் முத்தே நன்றல்
விரவுமைப் பசியிற் சோதி மின்னெழி சிமிழு நாளில்

வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளிமுத் தென்ப
தருமணி நெடுநாட் செல்லிற் முய்வாயி னுருகி யொன்று ம.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய இருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணிகளைப்பெற்
றாலும் இப்பியினின்றிக்கும் முததமணியே சிறப்புற்றதாகும். மாதகங்
ளிற் கலந்துவருகின்ற ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாநிடட்சத்திரங்கூடிய மின் வீசு
கின்ற சிலதினங்களில், ஜலத்தில் தோன்றும் இப்பியின் வாயில் வீழ்ந்த மழை
நீர்த்துளியே பிரகாசமுள்ள முத்தமென்றுணாப்பர். அவ்வாறுண்டாகிய முத்த
மணி அநேகநாட்கள் கழியுமாயின், சனது சாயாயிய இப்பியினிடச்சே யுரு
கிப்பொருந்தும்.—எ - று.

மேற்கூறியபடி முத்தின் உற்பத்திவஸ்தானங்கள் இருபதாகவும் பதின்
மூன்றாகவும் பல்வேறு வகைப்படக்கூறி, அவ்வப்பகுப்பின் பேசுந் தோயும்
குணங்களையும் பயன்களையும் பலவாறாக விரித்துக்கூறினமையின், இவற்று
ளொதை முக்கியமாகக்கொள்வதென்னும் ஐயப்பாடெவர்க்குமுரியவாறு,
“இருபதுமுத்தின்றாலு மிப்பியின்முத்தேநன்றால்.” எனத் தெளிவுகூறினர்
வருடந்தோறும் மழைக்குரிய நாள்களென அநேகநாட்களைக் குறித்திருந்த
போதினும், அவற்றுள் அதிமுக்கியமாகவும் நிச்சயமாகவும் குறித்திருப்பது,
ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாநிடட்சத்திரங்கூடிய நாள்ளயாகலின், அந்நாளில் மின்
வீசி மழைபெய்கையிலே அம்பழைத்துளியானது இப்பியின் வாயில் வீழ்ந
தால் அதுவே முத்தமாகுமென விளக்குவான், “விாவுரைப் பசியிற் சோதி
மின்னெறி சிறிது நாளில் - வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளி
முத் தென்ப.” என்றார். ஐப்பசிமாதம் சுவாநிடட்சத்திரங்கூடியவன்று மழை
பெய்யுமென்பதை, “கோபந் தோன்ற வநிர்ந்தெழுந்து கோக்க டொறமின
வான்வீசிச்-சாபந் தோன்ற வளைத்தொழியாச் சரீம பொழிந்து காமகிலிந்-
தூபந் தோன்று குழப்பகைதான் ரோன்றிற் றிறைவன் றிருவெங்கைத -
திபந் தோன்றும் புயனிலைவைத் தீரா ரின்னும் வாராரே.” என்னும் சிவப்
பிரகாசசுவாமிகல் திருவாக்கானுந்தெனிக. (அக)

தடங்கட லிலங்கை முதுர்ச் சமனொளி சூழ்ந்த பாங்கர்
மடங்கலி லலகை யாறு மாவிலி கங்கை தங்கி
மிடங்கொள்கம் பலையி னோடு கலவினை யெனுநான் காற்றிற்
மிடம்பட வினைமா னைக்கத் திறங்களு மறிந்து சொல்வாய்.

(இ - ள்.) விசாலித்த கடலின்கணுள்ள இலங்கை என்னும் பழைய நக
ரத்திலே, ஒரேவிதமான பிரகாசம் சூழ்ந்த என்னவிடத்திலே, தடைட்டாகத்
கிய அலகையாறு மாவிலியாறு, கங்கைநதி தங்கியிடக்கொண்டிருக்கும் கம்
பலையாற்றடன் கல்லணியாறு என்னும் இந்நீர்வகையாறுகளிலே மிடத்
துடனே விளைகின்ற மாணித்தண்ணியின் சன்மைபுறந் தெரிந்துணாப்பாய் —
எ - று.

௭௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையாப்புராணம்.

எனவே, கடவினகணுள்ள இலங்கையிலே சமனொளி பரப்பப் படுகி
டகசில அலகையாறு மாவிலியாறு கம்பையாறு கல்லணையாறு எனனும்
நெநான்கும் சோகின்ற ஸதானத்திலே மாணிக்கம் விசேடமாய் உற்பத்தியா
மென்றபடி (௧௦)

குருவிசு மொடுசா தாங்குக கூறுகா வாங்க நனமை
புருவெசள குதிசால் கிண வடிவீன்ற குணங்க வீரா
றுருவீன்ற குற்ற மீடுட டொளிசகுண மிருபச கொள றன
பாவொளிச குணங்கடமமைப் பன்னிப்பின பகர லுற்றா

(இ - ன்) அம்மாணிக்கமணிகள் குருவிகள்கூறுதலுன சாதாங்கமெனவு ம
யாவரும் கூறும் சாதாங்கமெனவும், நன்மையமைநச் செளந்திரியெனவும்
நான்குவகைப்படும் அந்நான்குவகைகளின் வடிவிலே குணங்கள் பன்னி
ரண்டு, அவ்வடிவின் குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணம் இருபத்தொன
பது பரவுகின்ற ஒளியின் குணங்களுக்கூறி முடிசுது உதன்பின் மற்றைய
வரும் அக் கூறத்தெடங்கினோ - ௭௮

மாணிக்க மணிகள் வடிவகூறிற் குணங்கள் பன்னிரண்டு குற்றங்கள்
பதினாறு, ஒளியின் குணங்கள் இருபத்தொன்பது என்றாடி இவற்றை,
மாணிக்கசூரியல் வகுக்குந் தால் சமனொளிசூழ்ந்த விருநான்கிட லு - ரால்
வகைநெண்ணத்தி னாயினாவி டெயரும் பன்னிருகுணமும் பதினாறுகுற்றமும் -
மிருபதவச்சுவகை யிலங்கியதிறனு - மருவியல்லைபு மபத்தியம்பாயசலு
ரிவைபெனமொழிப வியலுணாநகோரே எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும்
கருசலாற் றெவிக (௭௯)

செவ்வையி லெடுக்கிற நேரப்பசிற றியின்ற ரோடுகிற றாடுகிற
பங்குறு சரடிந் குச்சி னிறப்பா வெயிலி னவ்விரவ
மங்குத லிலாசெய் பசுதின மகதக்க குழியி னெயநதுக
அங்குபா னையினி னோ துவாதுரா குணப் ராதே

(இ - ன்) சிவந்த நரங்ளிலெடுத்தாலும், தேயத்தாலும், நெருப்பும்
போட்டாலும், தூக்கினாலும், பாக்காமிருக்கும் ககட்டிலே வைத்தாலும்,
சூசிற்பு துத்தத்தாலும், வெயிலில் வைத்தாலும், நடுவிலும், கெடுதலிலா
வோரடிவிலும், மத்தக்ககுழியிலும், நெய்ப்பள்ளசாயிருத்தலினும் பாவை
யிலும், ஒரேதன்மையாட்ச செந்நொட்டிலும் குணங்கள் பன்னிரண்
டாகும் - ௭௯

இவ்வாறு பன்னிரண்டு குணங்களுள்வெஃபதை 'தேயக்கி நெருப்
பிற சோக்கினவகையிற் றுக்கின் தகட்டிற சடாவாய வெயிலிற - சூசி
யின் மத்தக்க குழியினோரத்தி னெயப்பிற பாவையி னோநது சிவநகா -
கொத்த நாரு முகடய பன்னிரண்டும' என வருங்கவலாட வகவலாறு
முண்டாக. (௮௦)

கருகிநொய்தாதல் செம்மண் கரும்புகை யிறுகல் கோபந்
திருகுதல் முரணல் காச மத்தகக் குழிவு செப்பில்
விரவிய புடாயம் நெய்ப்பிலி காற்றிலைச் சுமியே வெச்ச
மிருமைதீர் சந்தை கேடென் மிவைகுற்றம் பதினாறுமே.

(இ - ள்.) கருகிநொய்தாதல் செம்மண் கரியபுகை இறுகல் வெகுளி
திருகுதல் முரணல் காசம் மத்தகக்குழிவு, சொல்லுமிடத்து இவற்றுடன் கலந்
துள்ள புடாயம் நெய்ப்பிலி காற்று இலச்சுமி வெச்சம் இரண்டற்ற சந்தை
பொரிவு என்றுணாக்கும் இவைகளே பதினாறு குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு பதினாறு குற்றங்களுள்வென்பதை, “கருகிநொய்தாதல்
காற்று வெகுளி - திருகன் முரணே செம்மணிகுல் - மத்தகக் குழிவு காச
மிலச்சுமி - வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம் - சந்தைநெய்ப் பிலி
யெனத் தருபதினாறு-முத்திய நூலின் மொழிந்தன குற்றமும்.” என வரும்
கல்லாட வகவலானு முணர்க. (௪௬)

சாதகப் புள்ளி னூட்டந் தாமரை காவி கோபங்
கோதின்மின் மினியா தித்தன் கொழுங்கன லெரியி ளக்கு
மாதுவம் கனிப்புப் பத்துஞ் சாதாங்க மணிக்கு ணங்கா
னோதிப குருவித் தந்தி னொளிக்குண மினிமேற் சொல்கேன்.

(இ - ள்.) சாதகப்பற்றவையின்கண் தாமரை கழுநீர் இந்நிரகோபம்
குற்றமற்ற மின்மினி சூரியன் கொழுவிய அககினி எரிவின்ற தீபம் மாதா
ளச்சுனி மாதாளம்பூ என்னும் இப்பத்தின் நிறங்களுந் சாதாங்க மணியின்
குணமாகும் முன் சொல்லிய குருவித்தத்தின் நிறக்குணத்தை இனிக் கூறு
வேன்.—எ - று.

சாதாங்கமணிக்கு இத்தசைய பத்துக்குணங்களும் உள்வென்பதை
‘தாமரை கழுநீர் சாதகப் புட்கண் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு -
மாதாளம்பூ விதை வன்னி யீனாந்தம் - ஒது சாதாங்க வொரியா கும்மே.’
என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (௪௭)

செம்பஞ்சோ டரத்த நல்ல திலகநீ ரிலோத்தி ரஞ்சி
நம்பிய முபலின் சோரி நக்கசுந் தூரங் சூன்டி
வெம்புறு முருக்கம் போது வருமெட்டா மசோகு செம்பஞ்
சமபாடி மலரி பெமபேய் புலவாபூ வருங்கு யிழ்க்கண்.

(இ - ள்.) செம்பஞ்சுடனே செவ்வரத்தம்பூ சிறந்த மஞ்சாடிப்பூ நீட்
செயுற்ற வெள்ளிலோத்தம்பூ சிறப்புடனே நம்புவதான முயலிரத்தம் சிந்
தூதம் சூன்றிபணி வாசனையுள்ள முண்முருக்கர்பூ வன்னும் எட்டிணர்நிறா
கும், அசோகந்தலிற் சொம்பஞ்சு அழகுண்டாகிய செவ்வலரி செம்புடனே
இலவாபூ அநுலமயான முயலின்வண்.—எ - று.

குருவித் தமணிக்கிவ் வெட்டுக்குணங்களுள்வென்பதை, “குருவித் தத் தின் குறித்தன நிறமும் - திலக மலோத்தஞ் செம்பருத் திப்பு - கவிர்மலர் குன்றி முயலுதி ரம்மே - சிந்துரங் குக்கிற் கண்ணென வெட்டு-மெண்ணிப் குருவிந்த மண்ணிய நிறமே.” எனவரும் கல்லாடவகவலானும், “சாதாங்க நிறங்கமலங் கருடெய்த லீரவியொளி தழல்கச் சோத - மாதுளம்போ த்தன் வித்துக் கார்விளக்குக் கோபமென வகுத்தபத்து - மேதகைய குருவிந்த நிறங்குன்றி முபற்குருதி வெள்ள லோத்தம் - போதுபலா சலர்திலகஞ் செவ் வரத்தம் விதாரமெரி பொன்போ லெட்டு.” எனவரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௭௬)

இவ்வாறுஞ் செளகந் திக்கா மெழிற்ருண பிணிக்கா வாங்கின் மெய்வாய்த்த குணங் குராப்பு வெண்கோவை செங்கல் மஞ்ச டெவாய் குள்து மம்போற் சொல்லொளி யோனாந் தாகு மவ்வாய மணிக்ரு ணங்க ளாகவோ ரிருபத் தொன்பான்.

(தி - ன்.) எனமேற்கூறிய இவ்வாறு குணங்களும் செளகந்திக்காகும் அழகிய குணங்களாம். இனி காவாங்கின் உண்மையமைந்த குணங்களா வன குராமலர் வெண்கோவை செங்கல் மஞ்சள் தூய்மையான குங்குமம் என்னும் இவைகள்போற் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஒணாந்தாகும். அவ் வாறு வாய்ப்புள்ளனவாகிய நால்வகை மணிகளின் குணங்கள் ஆகமொத்தம் இருபத்தொன்பதாகும்.—௭ - று.

சாதாங்கம் குருவிந்தம் செளகந்தி காவாங்கம் என்னும் நால்வகை மணிகட்குள், சாதாங்கமணிக்குப் பத்தும், குருவிந்தமணிக்கு எட்டும், செள கத்திமணிக்கு ஆறும், காவாங்கமணிக்கு ஐந்தும் ஆகக்கூ றினமையின், முற் போந்த எழுபத்தோராம் செய்யுளில் “ஒளிக்குண மிருபத்தொன்பான்.” எனக்கூறிய தொலைக்கு வகைகூறி முடித்தவாறுகாண்க, செளகந்தியின் குணங்களாறென்பதை, “கோகிலக்கண் செம்பஞ்சி கொய்மலர்ப் பலாசம் - அசோகப் பல்லவ மணிமலர்க் குவளை - இலவத்தலர்களென் றுறுகுணமும் - செளகந் திக்குச் சாற்றிய நிறனே.” என்பதனனுமுணர்க. காவாங்கின் குணங் கிளந்தென்பதை, “செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை - குங்கும மைந் தின் கோவாந்த நிறமும்.” என்பதனனுமுணர்க. கோவாங்கம் என்பது காவாங்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. இன்னும் சாதாங்கமாதிய இந்நான்கு மணிகளும் முறையே நான்கு யுகங்களில் நான்கு தேயங்களி லுதித்தனவெ ன்றும், அவை முறையே நான்கு வருணங்களுரித்தெனவும் கூறுவர். இவற்றை, “வாளவிரு மாணிக்கங் கிரேதமுத லுகநான்கும் வழியே மக்கங் - காளபுரந் தும்புரஞ்சிங் களமிந்நான் கிடைப்படும்க் கமல ராக - மாளுநிற மொன்பதர விந்தமா துளம்பூவித் தழல்கல் லாரங்-கோளரிய கச்சோத நரந் தநறும் பலத்தீபங் கோபமென்ன.” எனவும், “இந்நிறத்த பொதுவாய் மா ணிக்க மறையலர்முன் னியனாற் சாதி - தன்னியல்பாற் சாதாங்கங் குருவிந் தஞ் செளகந்தி கவர்க்க வான்க - மென்வூமிவற் றுற்சிறந்து நான்காகு மிவ்

வடைவே யிந்நான் கிற்குஞ்-சொன்னவொளி பத்திருநான் கிருமுன்று நான் கவையுஞ் சொல்லக் கேண்மின்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களுனுந் தெளிக. எனவே மாணிக்கமணியின் உற்பத்தி முத் தியவற்றை விரித்துரைத்து முடித்தமைகாண்க. அன்றிபூம், அந்நால்வகை யுள் கனமுடையதாய் மேலும் கீழும் சுற்றும் ஒளியுடைய சாதாங்கமணி கள் முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமமெனவும், அத்தகைய சாதாங்கமணி களைத் தரிப்போர் கல்வியும் பசுவும் கன்னியும் அன்னமும் அனந்தவகைத் தானபலனும் யாகபலனு மடைவார்களெனவும், குருவிந்தமணிகளைத் தரிப் போர்கள், நிலவுலகமுழுவதும் தமது சந்திரவட்டக்குடைநீழலி லரசாண்டு தனலட்சமிவிலாசமும் விஜயலட்சமிவிலாசமும் பெறுவார்களெனவும், செள கந்திமணிகளைத் தரிப்போர்கள் செல்வமும் கீர்த்தியுமடைவார்களெனவும், காவாங்கமணிகளைத் தரிப்போர்கள் பாற்பாக்கியமும் நெற்போர்களும் பொ ருட்குவைகளும் பெறுவார்களெனவும், இமமணிகளுள்ளவர்களிடத்து மற் றைய இரத்தினங்களும் சேருமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, “திண்ணிய தாய் மேல்கீழ்க்கும் பக்கமுற வெளியிவிடுதல் செய்தாற் செவ்வே - யண்ணி யவுத் தமமுதன்மூன் றுமென்பர் சாதாங்க மணிவோர் விச்சை - புண்ணிய வான் கன்னியறு சுவையன்ன முதலான புனித தானம் - பண்ணியதும் பரி மேக யாகமுதன் மகம்புரிந்த பயனுஞ் சேர்வர்.” எனவும், “குருவிந்தந் தரிப்பவர்பார் முழுதுமொரு குடைநீழலிற் குளிப்ப வாண்டு - திருவிந்தை யுடனிருப்பர் செளகந்தி கந்தரிப்போர் செல்வங் கீர்த்தி - மருவிந்தப் பயன டைவர் கோவாங்கத் தரிப்போர்தம் மனையிற் பாலும் - பெருவிந்த மெனச் சாலி முதற்பண்ட முடன்செல்வப் பெருக்கு முண்டாம்.” எனவும், “எள்ளி யிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட் டிருள்கால் சீத்துத் - தள் றியவிச் செம்பதம ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத்-தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யா னோடு - மொள்ளியநற் செ ல்வமதற் கொப்பநெடும் பாற்கடலி னோங்கு மாலோ.” எனவும் வரும் திரு விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களுனுந் தெளிக. (எசு)

நிலத்தின் குணங்கா யாம்பூ நெய்தற்பூக் குல்லை பம்பூக் கோலிய கோக்கன் மின்னெண் குயிற்கழுத் தவிரிச் சாறு வாலிய மேக மெட்டாங் கிட்டமரு சணித ராக மேலுமன் பிணியும் வச்ச மிரசஞ்சர்ச் சரையெட் டினம்.

(இ - ள்.) நிலமணியின் குணங்களாவன, நாயாம்பூ நெய்தற்பூ துள சிப்பூ அலங்கரித்துள்ள பசுவின், கன்றினுடைய கண் குயிலின்கழுத்து அவி ரிச்சாறு சிறந்த மேகம் என்னும் எட்டிமாம். இட்டமும் மஞ்சம் அணியும் தராசும் பொருந்தியதாய் நிலபெற்ற பிணியும் வச்சமும் இரசமும் சருச்ச னையும் ஆகிய இவ்வெட்டும் குற்றங்களாம்.—எ - று.

நிலமணிக்குணங்க ளெட்டென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் வேறு சில நூலார், இம்மணியின் குணங்கள் புதினென்றென்றும், வெண்மை செம்

மை பொன்மை கருமை என்னும் நான்கு வன்னைகளுள்வென்றும், இவை முறையே பிரம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தவர் க்கும் உரித்தென்றும், இந்திரநீலம் மாநீலம் என இருபகுப்புடைத்தென்றும் கூறுவர். இவற்றை, “நீலத்தியல்பு நிறுக்குந்காலை - நால்வகைவருணமு நண்ணுமாகரமுங் - குணம்பதினென்றங் குறையிருநான்கு - மணியோர் செயலு மறிந்திசினோரே.” எனவும், “கோகிலக்கழுத்து குவளைசுரும்ப - ராகுலக்கண்ணோ டவிரிச்சாறு - காயாநெய்தல் கனத்தல்குல்லை - கொண்மூ மத்தி பாய்தவென்னக் - குணம்பதினென்றெனக் குறித்தனர்புலவர்.” என வும், “வெள்ளை சிவப்பு பச்சை கருமையென் - நெண்ணிய நாத்குலத் தியங் கிய நறமே.” எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்துக்காட் டிய உதாரணச் சூத்திரத்தாலும், “உந்தவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண் டரன் கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு - மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண் டெண் டந்தநீலம்.” எனவும், “அவை சிதறும் புலத்தோன்று நீலமா நீலமிவை யணியோர் வாறோர் - நவையறுசீர் மானவரிந் நகைநீலஞ் சாதியினு னுல்வே றந்தக்-கவலரிய வெள்ளைசிவப் பெரிபொன்மை கலந்திருக்கிற் கரிதாய் மூன் றுந் - தவலரிதா யிருக்கிலிரு பிறப்பாளர் முதன்முதலாற் சாகிக்காகும்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும் தெளிக.

பவளநற் குணஞ்சிந் தூரம் பன்னுசெம மணிச்செங் காப்பநற் துவமுச முசக்கை வீரை தூதுணம் பழம்போன் றுறந் கவைமுடந் தொளைக றுப்புத் திருகுதல வெளிற் றுனென் றிவைகளோ ராறுங் குற்ற மெனபாரந் புலமை யோரே.

(இ - ன்.) பவளமணியின் குணங்களாவன, சிந்தூரம் சொல்லுகின்ற செம்மணி செங்காய இரட்டித்துவருகின்ற முசமுசக்கைக்கனி வீரைக்கனி தூதுளங்கனி என்னும் இவைகள்போன்ற ஆறாகும். பிளவு முடக்கு தொளை கறப்பு திருகல் வெளிநல் என்றனாக்கும். இவ்வாறும் குற்றங்களாமென்று சிறந்த இரத்தின நூற்புலமையுள்ளவர்க ளுணாப்பார்கள்.— ஏ - று.

பவளமணிக்குக் குணங்களாறு குற்றங்களாறென இந்நூலாசிரிய ருணாப்பினும் வேறு சில ஞாலாசிரியர்கா, குணங்கள், முருக்கம்பூ பசுங்கிளி மூக்கு செவ்வரத்தமலர் கொவ்வைக்கலி என்னும் இந்நான்குமேயென்றும், குற்றங்கள், திருகிக்கோணுதல் புழுவரித்தல் முகமொடிதல் என்னும் இம் மூன்றுமேயென்றும், இப்பவளமணிகளைப் பெண்பாலாரே ஆணியத்தக்க வாகளென்றும், அவ்வாறவர்களணியின் அவர்கட்குப் புத்திரப்பேறு முதலிய பயன்களுண்டாமென்றும் கூறுவர். இவற்றை, “அவ்வழியிற் படுபவள முருக் கம்பூப் பசுங்கிளிமூக் கலர்கத செவ்விச் - செவ்வரத்த மலர்கொவ்வைக் கனி போலுங் குணங்குற்றந் திருகிக் கோட - லெவ்வமுறப் புழுவரித்தன் முக மொடிதல் பெரும்பாலு மிப்பூ ணேந்தல் - பெய்வளையார் தமக்கேயாந் தரிக் கிணமகப் பேறுமுதற் பேறுண் டாகும்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க.

பச்சையின் குணங்க ளோதற் பசுங்கிளி மயிர்க முத்து
மெச்சிளம் பயிர் பொன் வண்டின் வயிறுமின் பொன்ப சத்த
னிச்சயப் பத்தி பாய்க நெய்ப்பெழா வெளிநு கண்மண்
கச்சிடுந் தராசங் காற்று கருகுதல் பெறலே குற்றம்.

(இ - ள்.) மரகதமணியின் குணங்களைக் கூறுமிடத்து, பசுநிறமுள்ள
கிளி மயில் என்னும் இவற்றின் கழுத்து, புகழ்ப்பெயர், இளமையுள்ள பயிர்
பொன்வண்டின் வயிறு, மின்னல் பொன்மை பசுத்தல் நிலையாகப் பத்தி
பாய்தல் என்னும் எட்டாம். நெய்ப்பு நீங்காக வெண்மை கல்லேறு மண்
ணேறு வெறுக்கின்ற தராசம் காற்றேறு கருகல் என்னும் இவைகளை அடை
தலே எழுவகைக் குற்றங்களாம்.—எ - று.

மரகதமணிக்கு இவ்வாறு எட்டு குணங்களும் எழு குற்றங்களும்
உளவென்பதை, “நெய்த்த மயிர்க்குத் தொத்தபைம் பயிரிற் - பசுத்தல்
பொன்மை தன்னுடல் பசுத்தல் - தடித்துப் பாய்தல் பொன்வண்டின் வயி
றொத்துத் - தெளிதலோ டெட்டிங் குணமென மொழிப.” எனவும், “கரு
கல் வெண்மை கண்மணல் காற்று - புரிவு தராசா மிறுகுதல் மரகதத்-தெண்
ணிறி குற்றமிவை யேழென மொழிப.” எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடி
யார்க்கு நல்லார் எடுத்தக்காட்டிய உதாரணத்தாலு முணர்க. அன்றியும், மர
கதமணிகுட்குக் காடம் சுப்பிரம் காவம் என்னும் மூன்று குணங்களுள்வென
வும், அவற்றுள் அறுகிணிதழ்போன்ற பசுநிறமுள்ள காடமென்பது சகுணம்
சதோடம் என இருவகைப்படுமெனவும், இவற்றினுள்ளும் சகுணத்திலே
காடம் உல்லசிதம் பேசலம் பித்தகம் முத்தம் பிசாகம் என்னும் ஆறுபேதங்
களுள்வெனவும், இவ்வாறனுள்ளே காடமென்பது புல்லிப்போன்ற பசிய
நிறமும் உல்லசிதமென்பது மென்மைத்தன்மையும், பேசலமென்பது குள
நீரால் விளையும் செந்நெற்பயிரிற்றோன்றிய முதையொத்த பசிய நிறமும்,
பித்தகமென்பது பச்சைக்கிளியின் சிறகை நிகர்த்த பசிய நிறமும், முத்த
மென்பது துளபத்தின் நிறமும் உடைதசெனவும், சதோடத்திலே தோட
லேசாஞ்சிதம் துட்டம் தோடமூர்ச்சிதம் தோடலேசம் மந்ததோடம் என்
னும் ஐந்து பேதங்களுள்வெனவும், இவ்வைந்தனுள்ளே, தோடலேசாஞ்
சிதமென்பது எலுமிச்சையிலையின் நிறமும், துட்டமென்பது அலரியிலையின்
நிறமும், கருங்குவளையினிதழ் நிறமும், தோடமூர்ச்சிதமென்பது புல்லின்
நிறமும். தோடலேசமென்பது தாமரையிலையின் நிறமும், மந்ததோடமென்
பது மயிலிறகின் நிறமும் உடைத்தெனவும், இத்தகைய குற்றமுள்ளவற்றை
நீக்கி மேற்கூறிய குணமுள்ள மரகதமணியை யணிவோர்கள் நால்வகைச்
சைனியங்களையும் ஆயுள்விர்த்தியையும் பெறவார்களெனவும் கூறுவர். இவற்
றை, “காடமே சுப்பிரமே காளமெனச் குணமுன்றாக் கருடப் பச்சைக்-கீடறு
கிணிதழ்நிறத்த காடமது சாதிவினா விருவே ருகுஞ்சாடரிய சகுணமெனச்
சதோடமென வவையிரண்டிற் சகுண மரமும் - டீடுபெறு காடமொடு முல்ல
சிதம் பேசலம்பித் தக்கமே முத்தம.” எனவும், “புல்லரிய பிதுகமென வின்வ

யாற்றிற் காடமது புல்லின் வண்ண - மூல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே
குளச்செநெல்லொண் டரளம் போலு - மல்லடரும் பித்தகமே பசங்கினியின்
சிறைநிறத்த தாகு முத்தங்-குல்லைந்தம் பித்தகமரை யிலையினிற்று சதோடத்
தின் குணனைந்தாகும்.” எனவும், “தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோட
மூர்ச் சிதமே வெய்ய - தோடலே சத்தினொடு சூழ்மந்த தோடமெனத்
தொகுத்த வைந்திற்-ரோடலே சாஞ்சிதஞ்சம் பிரவிலையா மலரியில துட்ட
நீலத் - தோடதாம் புல்லினிதற் தோடமூர்ச் சிதமுளரி தோடலேசம்.” என
வும், “மகத்தோ டங்கலப மயிலிறகி னிறமாயிவ் வகுத்த தோடஞ் - சிந்தவா
னாதகுண மணியணிவோர் நாற்கருவிச் சேனைவாழ்நா - னுந்தவாழ் வார்வ
லன்க ணீலமிரண் டரன்கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு-மிந்திரசீ லந்தான்மா
நீலமென வேறிரண்டெண் டிந்த நீலம்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புரா
ணத் திருவிருத்தங்கரானுந் தெளிக. (௭௯)

தழைவயி ரீரி யம்பொற் றகட்டினின் முலைப்பால் வார்ப்ப
வொழுகிய வொளியாங் கோமே தகடவயி ரீரி யத்திற்
றமுவுறன் மேனி யாம்புட் பராகம் பொற றகட்டிற் றேன்பாய்
முழுநிற மாமி வைக்கு முமமணி யென்று நாமம்.

(இ - ள்.) விருத்தியாகின்ற வைரீரியமணிக்குப் பொன்னாலாகிய தகட்
டிலே முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமாகும். கோமேதக
மணிக்கு வைரீரியத்தடனே கலந்த நல்ல நிறமாகும். புட்பராகமணிக்குப்
பொன்னாலாகிய தகட்டிலே தேன்பாய்கின்ற முழுநிறமாகும். இவைகட்கு
முமமணி என்று பெயர்.—எ - று.

இந்நூலாசிரியர் வைரீரியமணிக்குப் பொன்னாலாகிய தகட்டிலே
முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமென்றாயினும், வேறு சில
நூலாசிரியர், வைரீரியமணி, மூங்கிலிலே, மயிலின் பிடரி, பூனைக்கண் என்
னும் இம்மூன்றின் நிறமும், திண்மையும் மென்மையும் பெறுமெனவும்
வலப்பாலொளியுள்ளன பிராமணவருணமென்றும், இடப்பாலொளியுள்ளன
கூத்திரியவருணமென்றும், மேற்பாலொளியுள்ளன வைசியவருணமென்
றும், கீழ்ப்பாலொளியுள்ளன சூத்திரவருணமென்றும், நான்குவருணமுடை
த்தெனவும், பெரியோர்கள் இகைத் தினந்தோறும் பூசித்துத் தரிக்கவேண்டு
மெனவும் கூறுவர். இம்மணிக்கு வலமிடங் கீழ்மேலென்னும் பகுப்பெவ்
வாறு கணிப்பதெனின், அம்மணியைக் கைப்பற்றினோன்றிருந்த திசைநோக்கி
யென்க. இவற்றை, “கழையிலைகார் மயிலெருத்தம் லெருகின்கண் ணிறத்த
தாய்க் கனத்ததாகி - விழைவுதரு தெளிதாங்கித் திண்ணியதாய் மெலிதாகி
வினங்கு மீதி - வழகுபெற வலமிடமேல் கீழொளிவிட் டனமுறையே யற
வோ ராகித் - தழைவுறுநாற் சாநிகளாந் தினமிதனைப் பூசித்துத் தரிக்க
சான்றோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தசதானுந்தெளிக.
வாழை மா பலா என்னும் மூன்றுக்கும் இனிமை மேம்பாட்டின் ஒற்றுமை
நோக்கி முப்பழம் எனக்கூறுவதுபோன்ற, இம்மூன்று மணிகளின் நிறமேம்

பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி மும்மணியெனப் பெரியோர் கூறுவென்பார்,
“முழுநிறமா மிவைவஞ்ஞ மும்மணியென்று நாமம்.” எனக் கூறினர். (அ)0

அத்தனா ரிந்தி யத்தால் வருமணிப் பச்சை செம்மை
யொத்தொரு நிறம் தாக்கு மொள்ளெரி யொளியென் னாரம்
வித்துரு மங்க ளென்றும் விளைவின்றி விளைவிப் பார்க
ளுய்த்தகண் மணியா னோக்கி னெண்மணி போலு மாலோ.

(இ - ன்.) சிவபெருமானுடைய விந்துவிலால் உற்பத்தியாகிய மர
கதமணியின் செவ்வியொத்து ஒரே நிறத்தினையுண்டாக்கும் மரகதமணியெ
ன்றும், சிறந்த அக்கினியினொளிபோன்ற பவளமணியென்றும், வெள்ளிய
முததமணிகளென்றும், இயற்கையுற்பத்தியில்லாமற் செயற்கையாலுற்பத்தி
செய்வார்கள். பார்க்கச்செலுத்துகின்ற கண்மணிகளாற்பார்க்குங்கால், அவை
களும் சிறந்த இயற்கைமணிகள் போன்றிருக்கும்.— எ - று.

திருமால் மோகினிவடிவங்கொண்டபோது சிவபெருமான் கூடிய
தருணத்திலொழுங்கியவிந்தவில் தோன்றியது மரகதம் என்று அட்டமணியின்
தோற்றங்களுள் ஒன்றிற்கூறியிருத்தலை விளக்குவான, “அத்தனா ரிந்தி யத்
தால் வருமணி” என்றும், மாந்தாளிப்பச்சை என்றும் பங்காளமுத்து என்
றும் கற்பவனம் என்றும் இக்காலத்தில் வழங்கும் மூன்றும், வைத்தியனால்
களிற் கூறியுள்ள பச்சைவைப்பு முத்தவைப்பு பவளவைப்பு என்னும்
முறைப்படி இயற்றுவனவாகையால், “விளைவின்றி விளைவிட்பார்கள்.” என்
றும், அவைகளும் பாற்ப்பவர்கண்களுக்குப் பொதுநோக்கத்தில் இயற்கை
மணிகள்போன்றே விளங்குமென்பார், “உய்த்தகண்மணியானோக்கி னெண்
மணிபோலும்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரான் விந்தில் மரகதமணியுற்பத்தி
யாயிற்றென்பதை, “முள்ளனா முளரிக் கண்ணன் மோகினி யணங்கா
யோட - வள்ளனா மதியஞ்சூடி மந்தர வராமட் டாகத் - தள்ளரி யேறு
போலத் தொடர்ந்தொரு விளையாட் டாலே - யெள்ளரி தாயசெந்தீ யிந்தி
யக் கலனஞ் செய்தான்.” எனவும், “அப்பொழு தமல் வித்தி லரிகர குமரன்
கான - வைப்புறை செய்வத்தோடும் வந்தன னந்த விந்து - துப்புறு கருடன்
கௌவிக் கடலிலுந் துருக்கநாட்டும் - பப்புற விடுத்த வாரே பட்டது கலு
ழப்பசை.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தச்சாணந்தெளிக.
இது கலுழப்பச்சை என்றமையின் வனைய இரண்டெய்ததோற்றங்களுளவெ
ன்பதை யுய்த்துணர்க. (அ)1

நல்லியற் கோர வல்லி நாட்டிய கனக கோர
வல்லிசொல் வியவா மற்று மணிகளு மேரு வெற்பிற
சொல்லிய நடவா நிற்குந் துணைமணி விடங்க டர்க்கு
மொல்லியன் மணிகளையாவு மும்மணி மாநு மன்னோ.

(இ - ன்.) சிறந்த இலக்கணமுள்ள கோரவல்லியும் நலைப்படுத்திய
கனககோரவல்லியும் சொல்லமுடியாத மந்தைய இரத்தினங்களும் மேரு

அசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

வரையிலே வழக்கமாக வழங்கிக்கொண்டிருக்கும், மேற்சொல்லிய இரண்டு இரத்தினங்களும் பலவகை விஷங்களைப்போக்கும், இயற்கையமைந்த அவ்வகை இரத்தினங்களைத் தும் உம்முடைய இரத்தினங்களாய்விடும்.—எ-று.

எனவே, மேருவரையில் கோரவல்லி கனககோரவல்லி என்னும் இரண்டு மணிகளும் இன்னும் உலாக்கவேலாத பல்வேறு வகை இரத்தினங்களும் வழங்குமென்பதும், அவ்வாறு வழங்குவனவற்றிள், முதலிற் சொல்லிய இரண்டுமே பலவகை விடங்களைத் தீர்க்குமென்பதும், மேற்கூறிப்போந்த மணிகளுள் குணமமைந்த மணி ஏதேனும் ஒன்றிருக்குமாயின், மேருவரையிற் கிடைக்கக்கூடிய இத்தகைய மணிகளும் உம்மதேயாமென்பதும் தாற்பரியம். குணமமைந்த ஓர்வகை மணியிருக்கின், ஏனையவகை மணிகளெல்லாம் சேருமென்பதை, “எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண நேற்றொளிவிட்டிருள்கால் சித்துத் - தள்ளியவிச் செம்பதும் ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத் - தொளியமுத துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யாளோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்படுகும் பாற்கடலி னோங்கு மாலோ.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. மண் - ஓ, அசைகள் (அஉ)

மாளுக மீன்ற வரன்ற மணிகளுமான் மார் பின்க
ஹைத மணியுஞ்சிந்தா மணியுமாங் காங்க மிந்து*
வாடைர் மகுடக காசு மதிப்பன வருமெற் கென்று*
பூநாகஞ் சடைக்க ணிந்த புண்ணிய னருளிச் செய்தான்

(இ - ள்.) சிறந்த நாகங்கள் கசகிய பெருமையமைந்த இரத்தினங்களையும், திருமால் மார்பின்கணுள்ள கெடாத கவுத்துவமென்னும் இரத்தினத்தையும் அவ்வவ்விடத்தில் குணங்களுணர்ந்து, தேவர்களுடைய கிரீடங்களினுள்ள மணிகளையும் மதிக்கதொரியும் எனக்கென்று, அழகிய சர்ப்பத்தைச்சடைக்குத் தரித்த புண்ணியராகிய பிராமணச்சிறுவர் திருவாய்மலர்ந்தனர்.—எ - று

எனவே, இரத்தினத்தோற்றங்களையும் அவற்றின் வேறுபாடுகளையும் குணகுற்றங்களையும் நிறங்களையும் பலன்களையும் முறையே கூறிமுடித்த பிறகு, கடைசியாகச் செயற்கையாயுள்ள மணிகளிலையிவையென அவற்றையுங்கூறிமுடித்து, மானிடர்க்கருமையானவையாயுள்ள நாகமணி கவுத்துவமணி சிந்தாமணி தேவர்கள் கிரீடமணி என்னுமிவற்றையும் யாழ்மதிக்க வல்லோம எனத்தமதாற்றிலே மிகுதியும் விளக்கினரென்றபடி. (அங்)

மற்றுள தொழிலவெவ் வேறு வல்லமை சொல்லு நல்லோன்
குற்றமில் குணத்தா னென்று குறித்தனர் திருவெண் காடர்
செற்றமில் சிறந்த யிந்த மைந்தனை திறைகொண்டாநென்
நிற்புணர்ந்த நகு ணா ரெழின்முக நோக்கிச் சொல்வார்.

(இ - ள்.) மற்றுமுண்டாகிய வேறுவேறான தொழில்களின் வல்ல பங்களெவற்றையும் கூறுகின்ற பிராமணச்சிறுவர், குற்றமற்றகுணமுடையவரென்று திருவெண்காட்டடிகள் கருதிப் பிடிவாதமற்ற என்மனதை இச்சிறுவனே கப்பமாகக்கொண்டானென்று நிச்சயித்தறிந்து, ஆதிசைவராகிய சிவசருமரது அழகிய முகத்தைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்கின்றனர்.—௭ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் மனமானது விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநிலைத் தன்மையுடையதாகலின், “செற்றமில்லிந்தை.” என்றார். எனெனின், ஒன்றி ணுண்மையை ஆராய்ப்புகுவோர் விருப்புவெறுப்பற்று ஆராயவேண்டும் எனவும் விருப்புடனே ஆராயின் குற்றம்விளங்காதெனவும் வெறுப்புடனே யாராயின் குணம் விளங்காதெனவும் தூல்கள் கூறுகின்றமையினென்க. இத்திருவெண்காட்டடிகள் அப்பிராமணச்சிறுவரின் வல்லபத்தினுண்மையை ஆராயத்தொடங்கியபோது அவரிடத்தில் விருப்பும் வெறுப்பும்ற்று நடுநிலையாயிருந்தாரேனும், அவர்மனம் அவ்வேதியச்சிறுவர்மீது அகியூற்றமாய்ப்பதிந்ததாகலின், “செற்றமில்லிந்தையிந்தமைந்தனே திறைகொண்டான்.” என்றனர். ஒருவர் ஒர்பொருளையாராயும்போது விருப்புவெறுப்பின்றி யாராயவேண்டுமென்பதை, “காய்க லுவத்த வகற்றி யொருபொருட்க - ணுய்த லறிவுடையார் கண்ணதே-காய்தலின்க-ணுற்றகுணந் தேன்றாரு தாகு முவத்தலின்கண்-குற்றமுந் தேன்றாக் கெடும்.” என்னும் வெண்பாவாணுமறிக. (௮ச)

என்னுடை யிடத்தி லிந்த மைந்தனுற் றியுத்தல் னோண்டு *
மன்னவன் நனக்குப் பொன்னோ ராயிர மளிககேனை. முனைஞட்
பன்னிய மூலவோலை, பலரறி தால வோலை,
யின்னநீர் நல்கீ ரென்றார், நம்பியு மியைந்தா னன்றே.*

(இ - ள்.) இப்பிராமணச்சிறுவர் என்னிடத்திலேயே வசித்திருத்தல் வேண்டும், அவருக்காக ஓராயிரம்பொன் தருகின்றேன், இதற்கு முன்பு இவர் உமக்கடிமையென்று செப்பியுள்ள மூலவோலையும், பலருக்கும் அறியும்படி காட்டத்தக்க படியோலையும் ஆகிய இவற்றை நீர்கொடுப்பீராக என் னுரைத்தனர். அதுகேட்ட சிவசருமரம் அதற்கொருப்பட்டனா.—௭ - று.

அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தாமேவைத்துக்கொள்ள விரும்பிய திருவெண்காடர், அவருக்கு விலையாக ஆயிரம்பொன்னளிப்பதாகச் சிவசருமருக்குரைத்து, அச்சிவசருமருக்கு இச்சிறுவரடிமையென்றொருதித் தந்தள்ள மூலவோலைபடியோலை என்னும் இரண்டையும் கேட்டாரென்றபடி. தாலமென்பது படியென்னும் பொருடருதலின், படியோலை என்பதற்குத் தாலவோலை என்றனர். மூலவோலை படியோலை என்னும் இவ்விரண்டையுமே இக்காலத்தவர்கள் அசல் என்றும் நகல் என்றும் வழங்குகின்றார்கள். மூலவோலை படியோலை என்பதுவே தமிழ்வுழக்கென்பதை, “ஆட்சியு லாவணத்திலன்றிமற் றயலார் தங்கன் - காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே-மூட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற்

அஅ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

காட்டவைத்தே நென்றணன் மாயைவல்லான்.” என்னும் அருண்மொழித் தேவரமுதலாக்கானுமறிக. (அரு)

ஒ நவணை மணம்வி லக்கியுற்றவன் றெண்டு கொண்டு*
பெருகுமா வணமுங் கொண்டோன், பிறங்குமங் கவன்குலத்தாற்
கிருமணஞ் செய்து வன்றெண் டாகியா வணமீ வேணபொண்
‘நருளினால் வந்த வன்ற னாவணந், தனங்கொண் டந்தான்’

(இ - ன்.) ஒப்பந்தவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருமணம் செய்யாமற்றித்து வன்றெண்டாக ஆட்கொண்டு, பெருமையுற்ற அடிமையோலையும் அவரிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டோராகிய சிவபெருமான், விளக்கமுற்ற அச்சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் குலத்திற் பிறந்த சிவசுருமருக்குப் பெருமையமைந்த திருமணஞ்செய்து முடித்து, வலிய தொண்டராய் அடிமையோலையெழுதிக்கொடுப்பவர்போலத் திருவருள்வந்த சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர் தமமுடைய அடிமையோலையைத் திரவியம்பெற்றுக்கொண்டு கொடுத்தருளினார். -எ - று.

முன்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணத்தைத் தடுத்து அவர் தமக்கு எழுதிக்கொடுத்ததாக அடிமையோலையாகட்டி அவரை வன்றெண்டாகக்கொண்டவர், இப்போது அதற்கு நேர்மாறாக அககுலத்தவரொருவாக்குத் திருமணமுடித்து, தாமே அவருக்கடிமையென்று ஒலையெழுதித் சுந்து அவரையாட்கொண்டாரென்றபடி. (அசு)

சுந்தபி னெழுந்து நம்பி யேகநா யகனை யேத்தி,
வாய்க்தவெண் காடர் நீடும்மாசிலா சிகளுங் கூழிப்*
போந்திடம்ருதிற் புக்குபு புதுமணம் புணர்ந்து வாழ்ந்தான்,
சேர்ந்திடு மருத வாணன் ரெய்கைமே லியம்ப லுற்றும்..

(இ - ன்.) அவ்வாறுகொடுத்தபின் சிவசுருமரெழுந்து, ஏகநாயகராகிய சிவபிரானைத் துதித்து, செல்வம்வாய்க்கப்பெற்றுள்ள திருவெண்காடர்மேன்மேலும் அபிவிருத்தியாகுமாறு, குற்றமற்ற ஆசுவசனங்களையு முரைத்துச்சென்று, தமது இருப்பிடமாகிய திருவிடைமருதூரிற் சேர்ந்து, மறுமணம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். திருவெண்காடரிடத்திற் சேர்ந்தவராகிய மருதவாணருடைய திருவிளையாடலை இனிமேற்கூறத்தொடங்கிலோம். -எ - று.

நம்பி - ஆண்மகனிற் நிறந்தோன். அன்றியும் முன்புசிவபெருமானால் மணம்விளக்கப்பெற்ற நம்பியாருராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப் போன்று இவரும் அப்பெருமானால் மணம்விளக்கப்பெற்றாராகையால் அவ்வொற்றுமைநோக்கி இவரையும் நம்பியென்றாரென்னலுமாம். சிவபெருமானைப்பிராமணச் சிறுவராய்வந்து அடிமையோலையெழுதிக்கொடுத்து, அவ்வோலையுடன் இவரையும் திருவெண்காடரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய், அங்குதமது இரத்தினப்பரிட்சாவல்லபம் முதலியவற்றை அவர்க்கு நன்குணர்த்தி, அவர் தம்மைவாங்கிக்கொள்ளும்படிச் செய்து, தமது விலையாக அவர்கொடுத்த திரவி

யத்தை இவர்க்குக்கொடுத்துத் திருமணம் முடிப்பித்தாராகலின், “புதுமணம்.” என்றா. (அவ)

மருதவா ணைவெண் காடர் மகன்மையாக் கொண்ட தன்ம
யுரிமைகூ ரடிமை யாக வொருகணப் போது மெண்ணு
மருளினு லீவனு மந்த வன்பருந் கன்ப னுணன்
மெரிவரா திருவ ருந்தான் மிருநெல்வே லியின்வே யொத்தார்.

(இ - ஈ) திருவெண்காடர் மருதவாணனைப் புத்திரமுறைமை யாகக் கொண்டதேயன்றி தமது தொழிலுக்குரிமைமிக்க அடிமையாக ஓர் கடினப் பொழுதேனுங் கருதார். இம்மருதவாணரும் தமது திருவருளினால் அன்ப ராகிய அத்திருவெண்காடருக்கு அன்புடையவராயினர். யாவருக்கும் இவர் கள் முறைமை தெரியாவண்ணம் இவ்விருவரும் திருநெல்வேலியின் கணுள்ள மூங்கிலைப் போன்றார்கள்.—எ - ம.

திருவெண்காடர் மருதவாணனைத் தமக்கடிமையாக அடிமைச்சீட் டுடன் விலைகொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டபோதிலும், தமது முற்பிறவியின் வாழ்விதேயாததாலும், அம்மருதவாணரது வல்லப மேம்பாட்டாலும் அவனைத்தமது புத்திரமுறையாகக் கொண்டிருந்தாரென்பதும், மருதவாண ராகிய சிவபெருமானும் தமது திருவருட் பெருமித்தால் அவ்வன்பருக்கண் பராயிருந்தாயென்றி அடிமையைப் போன்றிருந்தாரில்லையென்பதும், இவ்விருவருமிருந்த முறைமையை நோக்குவோர் யாவரும், மருதவாணருக் குத் திருவெண்காட்டடிகள் இன்னமுறையினரென்றும், திருவெண்காட் டடிகட்கு மருதவாணர் இன்ன முறையினரென்றும் உணரக்கூடாத தன்மை மையினரானரென்பதும், அவ்வாறிருந்தமையின், இவர்களிருவரையும் நோக் குமிடத்துத் திருநெல்வேலி என்னுந்தலத்துள்ள மூங்கிலைப்போன்றார் களென்பதும் கருத்து. என்னை, திருநெல்வேலியிலே சிவபிரான் ஓர் மூங்கிலினகணுநித்தாரென்பது சரிதமாகலின், அச்சரித்ததை நோக்குமி டத்து அம்மூங்கில் சிவபிரானுக்குத் தாயாக விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்கினும் அம்மூங்கில் அப்பெருமானைத் தனது புத்திரனாகக் கருதுகின் றதோ இல்லை. தெய்வமாகவே கருதுகின்றது. அப்பெருமானும் அதைத் தாயாகத் திருவுள்ளங்கொள்கின்றாரோ இல்லை. தமக்கு விருப்பமுள்ளதாகத் திருவுள்ளங்கொள்கின்றனர். நோக்குவோர் யாவரும் சிவபெருமான அம் மூங்கிலினிடத்து விருப்புற்று வீற்றிருக்கின்றனரென்றே கொள்கின்றனர். இவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள மருதவாணரை அடிமையாகக் கொண்டா ரேனும் அவரைத் தமது புத்திரமாகவே கருதினர். மருதவாணரும் அவ ரைத் தமது ஆண்டாளுகவாவது பிதாவாகவாவது கருதாசவராய் அன்பரா க்வ கருதினர். நோக்குவோர் யாவரும் மருதவாணர திருவெண்காட்டடி களிடத்து வைத்த நேயத்தால் அவரிடத்து வசித்திருக்கின்றனரென்றே கருதினரென்க. மூங்கிலின்கண் சிவபிரானுசித்தனரென்பதை, வேயின்ற முதத்தன்மை வெட்டிஞ் சேயிடை யன் - றயீவர மேனி தயங்க லை-பேயந

கே-னெத்தனைநா ளென்றே யிடறுவான்பாற்றுகடத்தை-யத்தனையும் வேண்டு
மவர்க்கு.” என்னும் இரட்டைப்புலவர்கள் திருவாக்கானுந் தெனிக. (அஅ)

இவ்வாறின் கொழுகு நாளி னெழிற்றொழில் வாணி பங்கள்.

செவ்வான மேனி யன்பா லளித்தனர் திருவெண் காட.

ரொவ்வாத ஹதைக டோறு,முதிய மதிக மாக்கித் .

தெவ்வான பெயரும் வந்து திறைபிடச் செய்வித் தானே.

(இ - ன்.) இவ்விதமாய் இவ்விடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் நாளி
லே, திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தமது தொழிலாகிய வியாபாரங்களைச்
செய்குப்போலும் திருமேனியுடைய சிவபிரானாகிய மருதவாணர் வசமீந்த
தனர். மருதவாணர் ஒன்றுக்கொன்றெவ்வாத பல்வேறு வகைப்பட்ட மார்க்
கங்களெவற்றினும் இலாபத்தை விசேடப்படுத்தி, பகைவர்களாயிருப்பவரும்
திருவெண்காட்டடிகளைக் கிட்டிப்பகுதிசுட்டச் செய்வித்தனர்—எ - று.

எனவே, திருவெண்காடர் மருதவாணரை மகன்மை கொண்டதற்
கிணங்கத் தமது வியாபாரங்களைத்தையும் அவர்பாலளித்தனரென்றும்,
அவரும் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த டேயத்தால் அவர் திரவியத்
தைப் பெருக்கித் தருவான் அவர் ஆதனாறும் செய்துவந்த வியாபாரங்களே
யன்றி என்ன பல்வேறுவகைப்பட்ட வியாபாரங்களையும் செய்யத்தொடங்கி
இலாபம் அதிகரிக்கச் செய்தாரென்றும், அவ்வாறு செய்ததால், ஏகசக்திரா
திபதிக்கு ஏனைய குறுநிலமன்னர்கள் கப்பம்கட்டுவதுபோல, மற்றுள்ள சிறு
வியாபாரிகளனைவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே தங்கள் தலைவராகக்
கொண்டு, தாங்கள் கடல்மாக்கமாய் வரவழைக்கவேண்டிய பல்வேறு சரக்கு
கட்டுங்கூடிய தொகையை அவரிடத்திலேயே கப்பமாகக் கட்டச்செய்தா
ரென்றும் விளக்கியபடி. இஃதன்றிப் பகைமையால் இவருடனெதிர்த்து
இவரைப்போன்றே சனித்து வியாபாரஞ்செய்துவந்தோரனைவரும் இவ
ரிடத்திற் சரக்குகளைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க அவ்வளவு பெரிய வியாபாரி
யாக்கினரென்றும் பேர்தருநல்சாண்க.

(அக)

செய்திக ளிவையு மன்றிச் சிந்துயரத் திரைக்குப் போந்திங் .

கெய்திடல் கருதி யாங்கு மிங்கும்வேண் டியவை யாவும் .

பைதிர மதிக்கச் செய்து பற்பல சரக்கு மொக்கப்

பெய்தனர், கலங்கொ மெய்த்தார், பெருந்திரு நீங்கா தோங்கு.

(இ - ன்.) இவ்வாறான சமாச்சாரங்களும்ல்லாமல், கடல்யாத்திரைக்
குச் சென்று இவ்விடத்தையே வேண்டுமென்பதைத் திருவுளங்கொண்டு,
தாம்போகும் அவ்விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும், தாம்பொருளவும் இவ்
விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும் அந்நாட்டிலுள்ளார் யாவரும் மதிக்கும்
படி இயற்றி, பல்வேறான சரக்குகளையும் ஒன்றாகவாங்கி மரக்கலத்திற்
சேர்த்துப் பெருத்த ஐஸ்வரியம் ஒழியாது விர்த்தியாகும்படி செலுத்தினர்.

—எ - று.

தம்தேயத்திற் பெருத்தவியாபாரமியற்றி ஊதியமறிக்கப்படுத்தியதமன்
றிக் தூரதேயத்து வியாபாரமும் செய்யத்தொடங்கினாரென்பார், 'செய்திக
ளியையும்ன்றிச்சிந்துயாத்திரைக்குப்போந்திங்கெய்திடல்கூறுதி.' என்றும்,
திருவெண்காட்டடிகள் தம்முடைய விவகாரங்களினைத்தையும் இம்மருத்
வாணர் வசம் ஒப்புவித்தாராகையால், இப்போதுதாம் கடல்யாத்திரை சென்
று மீண்டு வருமளவும், இவ்விடத்து வியாபாரங்கட்கு வேண்டியசரக்கு
முதலியவற்றையும், தாம் கடல்மார்க்கமாய்ப் போகும்தேயங்களிற் செல
வாகத்தக்க சரக்குமுதலியவற்றையும் சேகரித்து அததரகேற்ற ஏற்பாடுகளை
எனைய வியாபாரிகள் மதிக்குமாயிற்றினாரென்பார், 'ஆங்குமிங்கும் வேண்
டியவையாவும் - பைதிமதிக்கச் செய்து.' என்றும் கூறினர். (கூ0)

ஒங்குமா கலத்தி னுளு மோரையுந் ரேர நோக்கிப்,
பாங்குறக் கண்டு கொண்டு, பகட்டுமா முகத்து வன்வந்
காங்கனி யினிய செந்தே நமுதமோ டளாவி நல்கித் -
திங்கிலா தாணே யேத்திச் சேமுங்கனி பிறங்கி னாரே.

(இ - ள்.) மரக்கலத்தில் ஏறுதற்கேற்ற நட்சத்திரமும் முகூர்த்தமும்
ஒருங்குநடப் பார்த்து, அவையிரண்டும் அமைந்திருப்பதைத் தெரிந்து மரக்
கலமீதேறிக்கொண்டு, யானையின் ஈறத்தமுக்குள்ள விநாயகக்கடவுட்குரிய
கனிவர்க்கங்கோயும் இனிமையுடைத்தாய்ச் செந்நிறமமைந்த தேனையும்
பாலுடைக்கலந்து நீவேசித்து, கெடுதியற்றவராகிய அப்பெருமானைத் துதி
த்து விசேடித்த மகிழ்ச்சியின் விளங்கினர்.—எ - று.

விநாயகக்கடவுட்குக் கனிவர்க்கங்களும் பாலுந்தேனுமே நீவே
சித்தற் கதிமுக்கியப் பொருள்களாகலின், 'பகட்டுமா முகத்துவள்ளற்காங்
கனியினிய செந்தே நமுதமோ டளாவி நல்கி.' என்றார். இதனை, 'வாழைக்
கனிபல வின்கனி மாங்கனி தாஞ்சிறந்த - கூழைச் சுருங்குழை யப்பமென்
ருண்டையெல் லாந்துறுத்தும் - பேழைப் பெருவயிற் றோடும் புகுத்தென்
னுளம்பிரியான் - வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே.' என்
னும் கபிலதேவர் திருவாக்கானும், 'பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பு
மிவை - நாலுந் கலத்துனக்கு நான்றருவேன் - கோலஞ்செய் - துங்கக் கரி
முகத்தத் தாமணியே நீயெனக்குச் - சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.' என்னும்
ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (கூக)

அருங்கல மீது போது மமுதனைக் கங்கை நங்கை
கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னுள்போ,
னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த நெடுங்கட லோடி நாடி,
மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங் சுவ லுறுது ரென்றான்.,

(இ - ள்.) அருமையான மரக்கலத்தின்மீது செல்கின்ற அமுதேச்சுர
ராகிய மருதவாணரை, கங்கை என்னும் பெண்ணைவன் கருநீறுநெண்ட
கடல்வடிவமாகத் தானும் சுமக்கச் சித்தித்தவோ ப்போன்று, நெடுங்கடல் ஆலை

களென்னுங் கரத்தினுற் சுமக்க, நெடிய கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்று, அவ் வித வியாபாரத்தையே விரும்பித் தமது பக்கத்திற் சேர்ந்த ஏனைய வியா பாரிகள் மனம் வருந்தாதபடி சென்றனர்.—எ - று.

சிவபிரான் மருதவாணரென்னும் பெயருடன் தமது திருவருகைக் கரந்து வந்திருக்கின்ற ராகலின் அவரை விட்டுப் பிரியாத அவரது தேவி மார்க்ளிருவொன் பார்வதிதேவியார் தமது திருவருகைக்கரத்துகொண்டு அவரது திருவருளுருவாக விளங்குதலின், நீர்த்தன்மையுடைய யாம் எவ் வாறு அவரைப் பிரியாதிருப்பதெனக்கருதி, அவர் இப்போது கடல்யாத்திரை செய்வதால், அக்கடலின் வடிவாக யாமிருந்து அலைகளென்னும் கரத்தால் அவரைத் தாங்கிச்செல்லுவோமென்று கங்கை நீச்சயித்து வந்தனளென்பார், “அருங்கல மீது போது முழுதனைக் கங்கை நங்கை - கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னான்போ - நெருங்கிலைக் கரத்தா லேந்த.” என்றும், மருதவாணர் கருணாகரக்கடவுளாகலின் தம்முடன் அக்கடல்மார்க்கமா ய்ச் சென்ற ஏனைய வியாபாரிகட்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்துகொண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தாது சென்றாரென்பார், “நெடுநீரட லோடி நாடி - மருங்குறு வணிக மாக்களை மனங்கவ லுறுது சென்று.” என்றும் கூறி னார். தானும் என்பதன்கணுள்ள உம்மை, மரக்கலந் தாங்குதலேயனறித் தா னும் எனப்பொருடருதலின் இறத்ததுதழீஇய எச்ச உம்மை. (சுஉ)

சென்றுநா டியதோர் தீயிற் சேர்ந்துகான் கரையைச் சார்ந்து, வன்றிறா சரக்கு மாற்றி மறுசரக் கேற்றிப் போற்றிக் குன்றினின் நிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி மன்றலங் கொன்றை வேய்ந்த வாண்டகை மீண்டு வந்தான்.

(இ - ள்.) தாம் கருதிச்சென்றதாகிய ஓர் கீவிலடைந்து களையிலிற் றங்கி, தாம் கொண்டுபோன மிகமேலான தன்மைபெற்ற சரக்குகளை மாற்றி விட்டு, அவற்றின் மதிப்பிற்குத்தக்க வேறு சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு பா தாகாத்து, மலையினின்றும் கீழிறங்குபவரைப்போன்று ஒலிக்கின்ற கடலை அம்மரக்கலத்தால் தாண்டி, மணமும் அழகுமமைந்த கொன்றைமலர் மாலி கை சூடிய ஆண்டகையாரென்னும் மருதவாணர் திரும்பிவந்தனர்.—எ - று.

தான் - அகசு. மருதவாணர் கப்பலிலேற்றிச் சென்றது உயர்ந்த சரக் குகளெனக்குறிப்பிப்பான், “வன்றிறச் சரக்கு.” என்றும், குன்றும் குரைகட லும் பொதுவாக அநிதூர வொற்றுமையுடைமையின், “குன்றினின் நிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி.” என்றும் கூறினர். சிவபிரானுரே மருத வாணராகலானும், அவர் இப்போது தமது கோலங்களை மாற்றிக்கொண்டிருத் தலினாலும், இப்போதவர்க்குக் கொன்றைமாலிகை இன்மையினாலும், மன்ற லங் கொன்றைவேயும் என நிகழ்காலத்தாற் கூறாது, “வேய்ந்த” என இற ந்தகாலத்தாற் கூறினர். மருதவாணருடைய சாமர்த்தியத்தையும் பெருமிசத் தையும் மேம்பாட்டையும் ஒருங்கு உணர்த்துவான், “ஆண்டகை” என்றார். ( )

வந்தவாணிபத்தாற் பெற்ற வளமெலாம் வளர்பொன் னுக்கித்
தந்தனன் மிருவெண் காடர் தருக்கற மகிழ்ச்சி பொங்க
வெந்திறல் விடையி னாக்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி
புந்திடச் செய்தா ரிவ்வா ரொழுதுகனன் வழுவி லாதான்.

(9 - ன்.) மருதவாணர் அவ்வாறாகக் கடலய-தந்தைபாய் வந்து,
அந்த வியாபாரதசால் தாம் அடைந்த பல வளப்பங்களையும் விசேஷித்த
பொற்காசுகளாகக், திருவெண்காடர் களிப்புநீங்காத மகிழ்ச்சியின் மேம்படு
மாறு கொடுத்தனர். திருவெண்காட்டடிகள் பெருமையமைந்த வல்லபமு
ள்ள ஓட்டவாணமுடையராகிய சிவபிரானுக்குச் செய்யவேண்டிய அபி
ஷேகாதிக்குரிய சிறந்த வஸ்துக்களைக் கொடுத்தது, அவருக்குரிததாக்கும்
படிச் செய்யுதல்தான். குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர் இவ்வாறு நடந்தவந்
தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் கடல்யாத்தினா சென்றிருந்தபோது, திருவெண்காட்
டடிகள், அம்மருதவாணா சென்றிருக்கும் யாத்நினா ஓட்டையின் றி இனிது
முற்றுப்பெறுமாறு சிவபிரானுக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தா
ரென்று விளங்குவான், “வெந்திறல் விடையினர்க்கு வேண்டிய சிறப்பு
நல்கி.” என்றும், அபிஷேகாதிக்குரிய தூயியங்களைப் கொண்டு தாமே பூசி
யாமல், பூசித்ததற்குரிய ஆதிசைவர்க்குப் பற்றி பூசிக்கச்செய்தனரென்பான்,
“உத்திடச் செய்தார்.” என்றும் கூறினர். (கூச)

மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்தனா னொரு
சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க
வந்தவாணிபத்தாற் பெற்ற வளமெலாம் வளர்பொன் னுக்கித்
தந்தனன் மிருவெண் காடர் தருக்கற மகிழ்ச்சி பொங்க
வெந்திறல் விடையி னாக்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி
புந்திடச் செய்தா ரிவ்வா ரொழுதுகனன் வழுவி லாதான்.

(10 - ன்.) மனத்தைப் பரவியிருக்கும் பொருமையில்லாதவராகிய,
திருவெண்காட்டடிகளின் மந்திரிகளில் முதன்மைபெற்றவரான பேரறி
வுடைய சேந்தனநாயனாரும், தமது மனதின் கண் மகிழ்ச்சியானது மேம்
பட, கடல்யாத்தினா செய்தவந்த மருதவாணரைச் சதாகாலமும் பார்த்துப்
பாடித்து, அவரது அழகுக்குப் பொருந்திய மேன்மையமைய அலங்காரம்
வாய்க்கும்படிச் செய்தார்.—எ - று.

மனத்தைப் பரவியிருப்பது அழகாகாருகலின், “சூழமுக்கா றிலாதார்”
என்றும், மருதவாணருடைய அழகுக்கற்ற அலங்காரக் களைச் செய்து தினந்
தோறும் பார்த்துக் களித்தனர் சேந்தனா னொருவரார், “சேந்தனாருந்
சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க-வந்து மருதவாணன் எனப்புகு
சிறப்பு வாய்ப்பச் - சுந்தரம் பலிப்பச் செய்தார்.” என்றும், சேந்தனாருடைய
அறியின் மேம்பாட்டால் மந்திரிமாருள் முதல்வராயினரென்பார், “மந்திரத்
தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்தனார்.” என்றும் கூறினர். மனத்தைப் பரவி

யிருப்ப தழுக்காறென்பதை, ‘ஒழுக்காறாக் கொள்க வொருவன்நன் னெஞ் சத் - தழுக்கா றிலாத வியல்பு.’’ என்னும் திருக்குறளுரையானுந் தெளிக.

பின்னரு மார வாரப் பெருங்கடற் புக்கும், போந்துஞ்,

சென்னிய னுளு ருத ிவினு, மரும்பண் டங்க.

எரிநில மதிக்கக் கொண்டு வருமிருங் கலங்க ளோட்டிந் ,

தன்மை மீ காம ரெல்லாந், தங்கண் மீ காம னென்பார்.

(இ - ஈ.) அதன்பின்னும் ஒலியையுடைய பெரிய கடலில் யாத்திரா சென்றும் மீண்டும் திரும்பியும், சோழநரசாட்சிக்குட்படாத தீவுகளி லிருந்தும் அருமையான வஸ்துக்களை இவ்வுலகத்துள்ளார் மதிக்கும்படி கொண்டு வருவார், பெரிய மரக்கலங்களைத் தாமே யோட்டுவார், அதனால் மேம்பாடுற்ற கப்பலோட்டிகளனைவரும் இம்மருதவாணனைத் தங்கட்குத் தலைவரான மீகாமனென்று கூறுவார்கள்.—எ - று.

கப்பல்விபாபாரம் புரிந்த மருதவாணர் ஏனைய வாணிபர்கள் என்றஞ் செல்லாதனவும், சோழநரசாட்சிக்குட்படாதனவுமாகிய அனேக தீவு கட்டும் அக்கடல் மார்க்கமாகவே சென்று, அவ்வத்தீவுகளிற் கிடைத்த அருமையான பண்டங்கள் அநேகமாகக் கொண்டுவந்தாரென்பார், “சென்னி யுளுளுருத தீவினு மரும்பண் டங்க - எரிநில மதிக்கக் கொண்டு வரும்.” எனவும், மரக்கலங் செலுத்தும் தொழிலறியார் மீகாமனையே எதிர்பார்த் திருப்பதுபோன்றிராமல், இவரே அத்சொழிலை இயற்றிவந்தாரென்பார், “இருங்கலங்க ளோட்டிந்.” எனவும், அவ்வாறோட்டுகையில், அத்சொழிலிற் பயின்று தேர்ந்துள்ள மீகாமர்கள் ஒருபோதும் கண்டறியாத அநேக துட்பங் களை விளக்கிவந்தாராகலின், அம்மீகாமர்களினாரும் இவரையே தங்கட் கா சிரியராகக்கொண்டார்களென்பார், “தன்மை மீகாமரெல்லாந் தங்கண் மீகாம னென்பார்.” எனவும் கூறினர். (ககூ)

ஆயதன் கருணை யாகு மலேகட லிடையா னந்தத்

தூயமாக் கலத்தி லேற்றித் தொகும்பொரு டனையே நல்க.

மேயசீர் வெண்கா டர்க்கு விளையாட்டி காட்டி, நாட்டு.

நாயக னின்ன வாறு நாடக நடிக்கு மாலோ.

(இ - ள்.) இயற்கையாகிய தமது திருவருளாகும் அலையையுடைய கடலினிடத்து, ஆனந்தமாகிய பரிசுத்தமான பெரிய மரக்கலத்திலேற்று வித்து, தொகையாயுள்ள சிறந்த பொருளைத் தருவதற்கு, சீர்த்தியமைந்த திரு வெண்காடருக்குத் தமது திருவிளையாடல்சுளைக் காட்டி, சம்மிடத்தவர்க் குள்ள மெய்யன்பை நிலைபெறச்செய்துவரும் மருதவாணர் இவ்வண்ணம் நாடகம் நடிக்கின்றனர்.—எ - று.

ஆல் - ஓ அசைகள். சிவபிரானது திருவருள் கடல்போன்று எங்குஞ் சூழ்ந்து அளவுகடத்ததாகலின், ‘கருணையாகு மலேகடல்.’’ எனவும், அக்கட

லிற் செல்லுதற்குரியோர் சுகமென்னும் மரக்கலத்திலேறிச் செல்லவேண்டுதலின், “ஆனந்தத்தாய் மாக்கலம்.” எனவும், அவ்வாறு செல்வோரடைவது எவ்வகைப்பொருட்டும் காரணமாகிய பொருளாகவின், “தொகும்பொருள்.” எனவும், தமது குழந்தைகட்குத் தம்மிடத்துப் பிரியம் வரச்செய்கின்ற கருணையுடைய தந்தையர்கள் அக்குழந்தைகள் விரும்பும் விளையாடல்களைக் காட்டுவதென்பதாவதின், “விளையாட்டு காட்டி” எனவும் கூறினர். எனவே, திருவெண்காடனா அடிமைகொள்ளத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் தமது திருவருளால் அவர்க்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவித்து அழிவற்ற பொருளைத் தரவிழைந்து, முந்தி அந்ததியமாகிய கடலினிடத்துச் சென்று அந்ததியமாகிய வஸ்துக்களைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து அந்ததியமாகிய இன்பத்தை விளைவித்துக்கொண்டும் நாடகநடித்தனர் என்றபடி. சிவபிரான் தமது கருணையால் ஆன்மாக்களோ யாட்கொள்ளி நிலைவது ஆன்மாக்கள் நேரே சிவபிரானையடையாவென்பது நூன்முறையென்பதை, “அவனரு ளாலே யவனருள் வனங்கி.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “முதையா மெமது மனப்புலத்தை மூடுங் காம வெகுளிவன - முற்றங் கருணைத் தீக்கொளுவி முருக்கித் திருந்சிச் செருக்கெனுமா, மதயா னையைவந் தழியாது மறிப்பப் பொறாவே லியுமைத்து - வலிய சிவயந் திரப்படையால் வாய்ப்ப வுழுது சிவ விதையை, விதையா முளைப்பப் பிறதெய்வ விரவு களைகட்டறவளர்த்து - வீடாங் களிகொள் பருவத்து விடயக் கரவர் புருந்தத்தனைச், சிதையா வண்ணங் காத்தளிக்குந் திறத்தாய் தாலோ தாலேலோ - தேடற் கரிய சிவஞான தேவே தாலோ தாலேல்லா.” என்னும் சிவப்பிரகாசகவரமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

(கூள்)

இன்னம்ப ரெனுமு தூரு மிருக்குமிவ் வணிக னம்மம்
பொன்னம்பர், கமழு மாழிப் பூவம்பர், புழுது சார்ந்த
மின்னம்பர், மாலா மம்மை மேருவென் வரையாம் வில்லர்
நன்னம்ப ரென்று காணு நல்லவெண் காடர்க் கிவான்.

(பு - ள்.) திருவின்னம்பர் என்னும் புராதனக் கூத்திரத்தினும் வீற்றிருக்கும் மருதவாணராகிய இவ்வணிகர், திருமாலாகிய தவப்பெண்ணையும் மேருவென்னும் மலையாகிய வில்லையுமுடையவராகிய மேன்மையுற்ற சிவபெருமானென்று அறியாத சிறந்த திருவெண்காட்டிகட்கு, பொன்னம்பரையும், கடலினிடத்துண்டாகிப் பரிமளிக்கின்ற பூவம்பரையும், புணுகையும், குளிர்ச்சியாகிய மின்னம்பரையும் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்.—எ - று.

அம்ம - விவப்பிடைச்சொல், மருதவாணராய் வந்திருப்பவர் சிவபிரானென்று திருவெண்காட்டிகளறிந்திலரேனும், மருதவாணர் மிகவுயர்ந்த வில்லையுடைய பொன்னம்பர் பூவம்பர் மின்னம்பர் புணுகு என்னும் வஸ்துக்களைத் தந்துவந்தாரென்றபடி. எனவே, இத்தகைய அரியவஸ்துக்கள் அபரிமிதமாய் இவர்க்கெவ்வாறு கிடைத்ததென்ற றுலோசிப்பாராயின், இவரிடத்தேதோ தெய்வீகமிருக்கிற தென்றறிவரென்பது கருத்து, திருமால் வெகுநா

லம் அரியதவியியற்றிச் சத்தியுருவமைந்து சிவபிரானிடப்பாகத் திருக்கப் பெற்றனராகலின், “மாலாமம்மை.” எனவும், திரிபரதசனஞ் செய்தருளிய போது மேருவளையை வில்லாகக் கொண்டாராகலின், “மேருவென்வனாயாம் வில்லர்.” எனவும் கூறினர் திருமால் சிவபிரானுக்குத் தேவி என்பதை, “எரியலா லுருவ மில்லை யேநலா வேற வில்லை-கரியலாற் போர்வை யில்லை காண்டரு சோதி யாற்குப் - பிரிவிலா மமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிராணன் தேத்து-மரியலாற் தேவியில்லை யையனை யாற் றார்க்கே.” என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மேருவை வில்லாகக்கொண்ட மையை, “விருது குன்றமா மேருவினா ரவாவன லெரியம்பாற் - பொருத மூவெயில் செற்றவன் பற்றின் றுறைபதி யெந்நாளுந் - கருது கின்றஜர் கனைகடற் கடிமழ் பெழிலணி மாதோட்டங் - கருதிநின்றகே தீசரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாவே.” என்னும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

(௧௫)

பரந்தபாய் விரியா தோட்டும்படரெதிர் காற்றி லோட்டுஞ், சரம்படர் வதுபேர லோட்டுந் தடங்கடற குதினா நாவா, யரந்தையாற் தஞ்சார் பூட்டு மவாநலை நகைத்து நோக்கும், வரந்தரு மருத வாணை வருதிரு னீனாபாட் டன்றே.

(இ - ள்.) மரக்கலத்தைப் பரவியுள்ள பாயை விரிகாமலோட்டுவார், படர்கின்ற எதிர்காற்றி லேயோட்டுவார், அம்புசெல்வதைப்போன்ற வேகத்துடனோட்டுவார், விசாலித்த கடலின்கணுள்ள குதினாபென்று சொல்லத் தக்க மரக்கல துன்பமபுரிய, அதற்காகக் கயிறு பூட்டுகின்றவர்களைச் சிறித்துப் பார்ப்பார், இவைகள் யாவும் உரங்களைப் பாவிக்கின்ற மருதவாணரிடத் துண்டாகிய திருவிளையாடல்களாகும்.—எ - று.

அன்று - ஏ அசைகள். பாய்விரிக்கா தோட்டுவதும் எதிர்காற்றிலோட்டுவதும் அதிவேகமாய் அம்புவேகச்சைப்போலோட்டுவதும் ஏனையர்க்கே லாதாகையானும், அம்மரக்கலம் தங்கள் வயப்படாது துன்பமுடிகொள்ளாததற்குக் கயிறுபோடுகின்றவர்களைச் சிறித்தபார்த்தலினாலும், “மரு, வாணன் வரு திருவிளையாட்டு.” என்றனர்

(௧௬)

இவனில நெண்கு ளானோ வெண்ணாந் தெய்வங் கொல்லோ, தவறிலா யோகர் சித்தர், தம் மீறிந் கொருவ னேயோ, வவலமொன் றில்லா னிந்த வாண்டகை யொன்றொன் றென்றும், பவர்திரு நீங்கா தோங்கும் பட்டினம் பகரு மாலை.

(இ - ள்.) துன்பமென்பதொன்றமில்லாத இந்த ஆண்தன்மையுடைய இவன், இவ்விடத்திலெவருருக்கின்றானோ? நீனத்தற்கரியதெய்வந்தானோ? தவற்ற யோகிகள் சித்தர்கள் என்பவர்களில் இவனெருவனோ? என்றிவ்வாறு, எக்காலத்தும் நெருங்கிய ஐஸ்வரியங்கள் நீக்கமற்று மேம்பாடுற்ற அப்பட்டினத்தவர்கள் யாவரும் கூறுவர்.—எ - று.

ஆல் - ஓ. ஆஸ்கன். மருதவாணர் மானிடர்க்கே கலாத மகிமைகளை விளைவித்தவின், அவனானோடும் அப்பட்டினத்தார்களுள்ளும், இவரிருக குமிடத்தையும் நியாதவர்களாய் முதலில்தெய்வத்தானே னுக்கிதது, தெய்வ மாயின் ஓர்காலந்தோன்றி மறைமும், இவர் அவ்வாறின்றி எப்போதும்நாம் காணத்தக்கவராயிருத்தலினால் செய்வமல்லவென்ற நச்சயித்தவர்களாய், அந் புதச்செயல்களை யுடைத்தாயிருத்தலினால் யோகிகள் சிந்தாமன் என்னும் இவர்களிலொருவராயிருக்கவேண்டுமென் னுதித்தார்களுன்றபடி. எனவே, முதற்கருதியவாறு தெய்வமென்றே நிச்சயிக்கவொட்டாதவண்ணம் அவர்கள் வினைதடுத்ததென்பது கருத்து. (சுரு)

சிறிதுநா ளின்ன வானு திருவுறா சரித்த ரின்னா.

மறுளிவான், முன்போ லின்ப மரத்கலம் பாப்பி ரித்து.

நெறிசெறி வணிக ரோடு நெடுங்கட லொருநீ வத்து.

பொறியுறப் போததிருநது, புரிந்தவா புகல லுறமே.

(இ - ளா) சிலகிளங்கள் இவ்வண்ணம் ஐஸ்வரியம் மேம்படச்சூட் ரித்துக்கொண்டிருந்தபிறகு, குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர், முன்பு பல முறைசென்றதுபோலவே இனபத்திடே ரகப்பலின் பாயையிந்ததுக் கொண்டு, கடல்மார்க்கமாய்ச்செல்லுகொருந் திய ஏனைய வணிகர்களுடனே நெடிய கடலின்கண்ணுள்ள ஓர்காலிலே திரவியமேசேருமபடி கொன்றிருந்து செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லத்தொடங்கினான், — எ - று.

ஏனைய வணிகமாக்கள் சென்றதுபோன்றே தாமும் திரவியவழிப் பையின்மேற் செல்பவாபோன்று நடித்தனரென்பார், “நெறிசெறிவணிக ரோடு நெடுங்கடலொருநீவததப் - பொறியுறப்போந்திருந்து புரிந்தவா புகலலுற்றேன்.” என்றார். எனவே இம்மருதவாணர் இம்முறையோடு கடல் யாத்தினாயை நிறுத்தித் திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளக்கருதிப் பெரிய அற்புதம்விலைப்பான் நிருவுளங்கொண்டு, அவ்வெண்ணெயைத் தமமு டன்வந்த ஏனைய வணிகமாக்களும் மாதாபிதாக்களும் அறிந்துகொள்ளாத வண்ணம் நடித்தனரென்றபடி (சுரு)

வேறு.

கொடுபொகிய சரக்கெங்கணங் குலவா னிலை சிலவது.

திடமேலிடு நற்பொற்கிழி சேமந் திடை யொரங்கி.

கொடைமேம்பட லாகிட்டுநி ருவோர்மடம பலபோய்த்.

தடநீடிய புதழ்வேண்டி னன்றாந் துறம் புரிவான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் கொண்டொருபெய சரக்குடன் அத்தியின் வைய லிடத்தினும் பரவி நல்லவிலையுடனேயிற்க, நிலையுள்ளதாய் மேம்பட்ட வாகப் பொன்முட்டையை வைப்பிடத்திற்கேசரது, கொடை சரக்கையிலே மேம பாடிற்றவராய், மெட்டுவானொருவன் தவிராசரிபாசரானால் எவ்வளவு

கூஅ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

தோறும்சென்று, உலகத்திற் பரவியபுகழைவிரும்பினராய்க் காலதாமதமின் நித் தருமஞ்செய்யத்தொடங்கினர்.—எ - று.

உலகமெங்கும் பரவத்தக்க புகழையுடைய விரும்புவோர் அதவிளை தற்கு வித்தூப்போன்ற ஈகையையுடையரா யிருத்தல்வேண்டுமென்பார்“தட ந்டியபுகழ்வேண்டினன்னுதாதறம்புரிவான்.” என்றார். இதனை, “ஈத லிசை பட லாழ்த் ல வல்ல-துதிய மில்லை யுயிர்க்கு.” என்னும் திருக்குறளாலுந் தெளிக.

(க௦௨)

அலநதேதார்களுக் களித்தும், நெய் யறிமாதவாக் களித்து.
நலநீங்கின ரென்னுதா நல்காநதவாக் களித்துங்
கலநதேதார்புந் தினர்பா வாக்குங்கடனாவுட னளித்து.
நிலநதேயிடத்தேதவெராக்கு நிதிவெனைய தளிப்பான்.

(3 - ஈ.) தாரப்பெவோர்எருக்குக் கொடுத்தும், நன்மார்க்குணா நக பெருந்தவகிட்டுக் கொடுத்தும், நன்மையுடையவர்களை நிமையுடையவர் கள் என்று பாராமல் மிகவும வறமையுடையவர்கட்குக் கொடுத்தும், தம் முடன் கூடிவதிக்கின்றவர்கள் யாவர்க்கும் கடனாக உடனாக்ருடன்கொடுத்தும், உலகநீட்டேறும்படிக்குச் சிவபிரானாகும் வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பார்.—எ - று.

துயரமடைந்தோர்க்கும் சர்பாற்றிரகுக்கும், மிகவறியவர்க்கும் உடன் கூடிவாழ்பவர்க்கும், வெவ்வேறுக்கும் உபயோகப்படுத்துதலே திரவியத்தின் பபனென உலகத்தார்க்கறிவிப்பான் அக்வாறே இவருபயோகப்படுத்தின ரென்க.

(க௦௩)

உடன்போந்துள பலமாந்தரு முடையானறி குவனென்,
லடங்காடுவன புரிகாரியத் தாற்றிக்கிழைத் திடமால்.
முடங்காடுவன நாமாகவிய முறைகூறியன முனிவான்.
வடந்தாங்குமென் முல்பாடுவாடு மருவாதொரு நலனென்.

(3 - ஈ.) இவருதவாணருடன் சென்றிருக்கும் பலவணிகர்களும் இப்பொருளுக்குடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் ஓச்செய்தியை யுணர் வாராயின், இம்மருதவாணர்செய்யுங் காரியத்தா லுதித்தகோபம் தணியாத வராய்க் கொடுமைபுரிவர். இனி ஒளியாமல் நாமே இத்தன்மையை யுணர் போமாயின் இம்மருதவாணர் கோபிப்பார். ஆயின், இவர் முத்தவடத்தைச் சமக்கும் மிருதுவான தனங்களை யுடைய மாசர்களுடனே கலவாதிருத்தலே ஒரு நன்மையான காரியம்.—எ - று.

மருதவாணருடன் சென்றோரனைவரும் அவர்செய்யுங் காரியங்களைக் கண்டு சகியாதவர்களாய், இக்காரியங்களை இவர்பிதாவுடன் நாமேகூறுவோ மாயின், அவரும் கோபாவேசத்தால் இவர்க்கேசேனும் தீங்கியற்றுவர், இவரும் கூம்பி ஆகோப்பாரா என்றும், இவ்வண்ணம் பல்வேறுகிய விசேடசெல

வுகையற்றிலும், மாதர்கள் மயக்கத்திலாழ்மை மாபிழமே ஓர் நன்மை என்றும் ஆலோசித்தார்களென்றபடி. (௧௦௪)

என்றென்றவர் மொழிபாற்பொழி போமக்கொடை யுடையோன்,
குன்றொன்றினை வகாசெய்துநங் குறையாவதை கிதையப்,
பொன்றங்கிய திருவாலய மெடுப்பிப்பாது பொருட்டா.
என்றொன்றிய நிமித்தகங்களை நாட்டிப்பொருள் பூட்டி.

(௮ - ௩) என்று இவ்வண்ணம் அர்வணிகர்கள் கூறிக்கொண்டிருக்க, சதாபொழிகின்ற பொற்கொடையுடையோங்கிய மருதவாணர், ஓர் மலையைப் பிளந்து தருமமானது குறைவறப்பெருகுமாறு அழகு மூடிக்கொண்ட திருவாலயத்தைக் கட்டுவிக்கும்பொருட்டு, நன்னாயகம் நந்த சகுனரூபவிய தொகுதியை நீச்சயித்து, அதற்குடேயுண்டிய திரவியத்தையும் செலவழித்து. —௭ - ௩.

உடன்வந்த வணிகர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொள்வதைச் சற்றும் கவனியாதவராய்க் தாமெடுத்த காரியத்தை முடிக்கும்பொருட்டு, ஓர்மலையைப் பிளந்து அதில் ஓர் சிவாலயம்கட்ட உதேசதிதய, அர்வாறுசுட்டத்தொடங்குவதற்கேற்ற சகுனம் வாரம் நட்சாத்திரம் திதியோகம் கரணம் முகூர்த்தம் முதலியவற்றை நச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, அதற்குடேயுண்டிய பொருளையும் செலவழித்தனென்றபடி. ஓர் காரியத்தைத்தொடங்கிய ஊக்கமுடையோர் யாதொன்றுங் கருதார் என்பது நூற்றுண்பது. இதனை, “மெய்வருத்தம் பாரதார்பரிநோக்கார் கண்டுஞ்சா - ரெவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார் - டெவ்வியருமையும் பாரா ரவம்சரிப்புங் கொள்ளார் - கருமமே கண்ணாயி ஓர்.” என்றும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்காணுமறிக (௧௦௫)

மாலிங்கமெனத்தானமுடாத் திருந்தான் மணிகண்ட.
ஹலிங்கனம் பொருந்தாவுடை யானும் பெறநாளுங்
கோலஞ்செய்யோர பானபமுதய குளிர் ஆரியந தஞ்செய்.
தேவூம்படி கோலம்படி யெல்லாமமை விற்பான்.

(௮ - ௩) அவ்விடத்திலே கீலண்டராகிய சிவபெருமான், ஆலிங்கனம் பொருந்திய ஆலுடையானும் அடையும்படி மகாலிங்கமென்று சொல்லுமாறு தோன்றியிருந்தனர். எக்காலமும் அழகுசெய்கின்ற கற்படி முதல் குளிர்ச்சியுற்ற ஸ்தூபிவரையிற் கட்டிப்பொருத்தமாய்ச் சூழும் வண்ணம் மற்றையவனைத்தையும் கட்டுவிப்பாராய்.—௭ - ௩.

அவ்விடத்திலே சிவபெருமான் சிவலிங்கசொருபமாய்த் தோன்றினமையின், அதற்குக் கற்படிமுதல் ஸ்தூபிவரையிற் கட்டிமுடித்து, மற்றும் பொருத்தமாய் குழந்திருக்கவேண்டிய சட்டிடரங்கோக் கட்டத்தொடங்கினர் என்றபடி. (௧௦௬)

வெண்டிங்ங்ளை முடிஞ்றுய வியன்கோபுர முருங்கிற்,
கண்டங்கிப வாயிற்புடைகனமாமதி வியற்றி,
வண்டங்கணி யளகாடனி மட மாதரு மாடற்-
கெண்டங்குமுழாக்கொட்டிடு மிளமாய்ச்ஞ மிசைத்தான்.

(இ - ன்) வெள்ளிய சந்திரனைத் தனதுமுடியிலே தரித்த சிறந்த கோபுரமும், அதன்பக்கத்திற் கண்கள்பொராசிய வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் சனையுள்ள பெரியமதிலுளும் கட்டி, நீர்த்தனஞ்செய்வதற்காக வாய்க்கால் அவிடத்தமுருவிலோக்கும் அளகமென்னும் காட்டையுடைய இளமையுள்ள கணிகையார்களும், எண்ணிக்கையாய்ப்பந்த முழுவொலிக்கின்ற இளவயதுள்ள நட்புவர்களும் ஏற்படுத்தினர்.—எ - று.

எனவே அகியுன்னதமான கோபுரமும், அக்கோபுரத்தின் பக்கத்திற் கண்களையுடைய வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் பெரிய மதில்களும் கட்டுவித்து, அவ்வாயில்களில் நீர்த்தனஞ்செய்வதற்குக் கணிகையார்களையும், அவர்களுக்கு வாத்தியமொலிப்பதற்கு நட்புவர்களையும் மத்தாரென்றபடி. (30௭)

இசையிக்குதொளிர் மணிமண்டப மெழிலொருநா வியற்றி,
யரைவற்றிடு மல்லலானமக ளணிமீகாயிலுங் குயிற்றித்-
தசையிக்குதொளிர் வேழமமுங்ங்ங் வெவள் சினகமு-
நசையுற்றவிழா மறந்தய நடித்தானுடன் முடித்தான்.

(இ - ன்) இவ்வாறு ஏற்படுத்தியபிறகு, பிரகாசித்திருந்த இரத்தினங்கள் பதித்த மண்டபத்தை அழகுமையுடைய நட்புவர்கள், அழிவற்ற இமாசல புத்திரியாராகிய உராதேவியார் திருவாலயசபையுள் கட்டுவித்து, அஷ்ட திக்குள்ளும் பிரகாசித்திருந்த விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் என்னும் இவர்களுடைய திருக்கோயில்களையும், யாரும் விரும்பும் மந்தைய திருவிழா ஏற்பாட்டையும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவாலயசபையுடனே முடித்தனர்.—எ - று.

சிவபிரானுக்கும் தேவியார்க்கும் திருவாலயமடைத்த பின்னர், அவர்களின் மூத்தப்பிள்ளையார் இளையப்பிள்ளையார் என்னும் இருருக்கும் நடராஜப்பெருமானுக்கும் ஆலயங்களையமைத்து, இரத்தினக்கற்கள் பதித்த மண்டபமும் கட்டுவித்து, திருவிழாநடத்துதற்குரிய ஏற்பாடும் செய்தாரென்றபடி. (30௮)

தனைத்தானொரு சனையாற்றுவதல் சோனாட்டினுந் தடங்கார்
கனைத்தோடிய கடையுறியுங் கண்டெமெனப் பெரியோர்
புனற்குட்டிய சடைக்காட்டினன் பொருட்டிசனை புரிந்து
வினைத்தாங்குறு நிறுமாக்களு நிறைமாக்கதி பெறவே.

(இ - ன்) சிவபெருமான் தம்மைத்தாமே வழிபடுதல் சோழநாட்டினும் விசாலித்த மேகங்கள் ஒலித்தோடி நீருண்ணும் கடலின்கணுள்ள இத்

தீவினும் பாத்தோமென்று அலின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்கள், கங்கையைச் சேர்த்த சடாடலியினராகிய அப்பெருமானுக்குரிய மேலாகிய வழி பாட்டைப் புரிந்து, மனிதசகீரத்தைப்பெற்ற அபாராரும் நிறைவுற்ற டெருங்கதியை அடையுப்படி.—எ - று.

சோழநாட்டின்சுணுள்ள திருவிடைமருதூர் போன்றே இங்கும் மருதவாணராகிய சிவபெருமானே ஸ்ரீவாலயம் சமைத்தத் திருவிழாநடாத்தலின், சிவபிரான் தம்மைத்தாமே பூசித்ததலங்களிப்பென்று பெரியோர் கண்ணினைத்து வழிபடுவதேயன்றி, மிக அற்புதமும் வழிபட்டுக் குறைவற்ற பெருங்கதியை அடையுமாறென்றபடி. (கடு)

அத்தீவத்தி னுள்ளோர்களு மையனுட னடைந்தோ
ரித்தேயத்த ரெல்லோர்களு மிறைசெவையி னுயந்தார்.
மெய்த்தானத்து ளெக்காலமும் விழைபூசனை புரிவான்.
வைத்தானிலந் தலையூர்களு மற்றுமமை வுறவே.

(இ - ள்.) அத்தீவினுள்ளோர்களும், மருதவாணரோடு வந்தவர்களுடனே இவ்வுலகத்தினரெவர்களும் சிவபிரான் தரிசனத்தாலீடேறினர், உண்மையுள்ள அத்திருப்பதியில் எப்போதும் விரும்பப்படும் வழிபாடியற்றம் பொருட்டு, நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வேண்டியவைகளும் பொருத்தமாகும்படி ஏற்படுத்திவைத்தார்.—எ - று.

தாம் வழிபட்டவாதே தம்முடன்வந்தாரும் அவ்விடத்தள்ளாரும் வழிபட்டு ஈடேறினர் அதைக்கேட்ட இவ்வுலகத்தாரும் ஈடேறினர், தாம் இயற்றிய திருவிழா எக்காலமும் நிறைவேறுமாறு நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வரும்படிகளும் ஏற்படுத்தினரென்றபடி. (கடு)

பொன்னுமை பலவுருசெலப் போக்குந்தர நோக்கார்
நென்னுமினி யென்போர்களுக் கென்னுமினி யென்பான்.
பன்னாவரு மெருப்பாண்டி ல்குல பாலகாடிச ளுளவாற்.
நென்னுவென விசைபாடுமின் ரெல்'காமினி யென்பான்.

(இ - ள்.) பொற்குவியலானவை பலவும் வழியுபட்ட செலவிற்தன்மையைக் கருதார் இனி எவ்வாறுமென்று கூறுபோர்களுக்கு, இனிகாமென் செய்வதென்றுணாப்பார், சொல்லுதற்குரிய வரட்டிவண்டி உள் பலகோடிச ளிருக்கின்றன, தென்னுவென்று கீதம்பாடுங்கா, நாமினிமேற் போனோமென்பார்.—எ - று.

இம்மருதவாணர் தம்மிடத்துள்ள பொற்குவியல்கள் யாவும் தினந்தோறும் குறைவுபடுமாறு செலவெடுக்கக் கவனியாதுவராய், தாமரை ஏனைய வணிகரைப்போன்று ஈருதி இல்லாறு செலவிட்டால் இனி எவ்வாறுவதென்று கூறுவோர்களை நோக்கி, புனித நாபென்செய்தே, நரிடத்துப் பலகோடிகளாக வரட்டிவண்டிகளிருப்பதால் அகிமகிழ்ச்சியுடன தென்னுவென்

றிசைபாடிச் செல்வோமென்றுணாப்பாரென்றபடி. எனவே, பொற் குவியல்களையும் வரட்டிவண்டிகளையும் சமமாக மதித்திருந்ததால், கனிப் புடன் இசைபாடிச் செல்வோமென்றனை ரென்பது சந்தேகம். இத்தகைய நிலைமை சிவனடியார்புட்குண்டென்பதை விளக்குவான், அடியார்போன்ற நடத்துக்காட்டும் சிவபெருமானுனை மருதவாணர்வ்வாறுணாத்தனரென்க. சிவனடியார்புட்குண்டில் நிலைமையுண்டென்பதை, “ஒடுந் தனமும் புதமும் பழிபு முயர் விழிவுங் - கேடுந் திருவு முமுதமும் புற்கையுங் கேள்பகையும் - வீடுங் குடி து மகனிரு மண்ணையும் போரவே - நாடுங் கருத்த வருமோ வெனக்கென் லெகந் நாயகமே.” என்றும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

பன்னவருமெனற்பாலது எதுகைநோக்கிப் பன்னவருமென நின்றுது. ஆல் - அசை. (கக0)

எருவாட்டங்க ணநதேயத்து மிலவேபொருள் வருமா, பொருமித்திடு மென்பார்கட லுடனேயுய டுடையோர். வருமித்திற லோர்சொற்சொல், பொருமித்தனை மைந்தன். முரணிச்சரக் கீதற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.

(இ - ள்.) கடல்யாத்திணைக்குக் கூடச்சென்ற அயல்வணிகர்கள் வட்டமான இவ்வரட்டிகள் நம்முடையதேசத்து மில்லையோ, திரவியம் விரிசதியாகும்படி எங்களுடன் சேர்வீரென்றுணாப்பார்கள், சம்பூடன் வந்த இத்தன்மையுடைய வணிகர்கள் மேற்சொல்லிய வார்த்தையைக் கூறி, அவர்கட்குடன் பட்டவர்போன்ற மருதவாணர், மீண்டும் மாறுபட்டவராய்ச் சரக்குகளை யேற்றுவிர்க்களாகவென்று முறகூறியவார்த்தையையே கூறினர்.— எ - று.

இம்மருதவாணர் சேர்த்துள்ள வரட்டிகளின் மதிப்பறியாசவர்களாகிய வணிகர்கள் அவற்றைச் சாசாரணமாக மதித்துக்கூறினமையின், மருதவாணர் சினந்தவராய்ச் சரக்கேற்றுங்கொன்றலாத்தாரென்பார், “முரணிச்சரக்கீதற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.” என்றனர். (கக1)

கிடையாற்சரக் கேடுதேனுமிக் கிளர்பூங்கலங் காணே, நடையாற்றிடைப் போதற்கிவ னெருத்துணி வுற்று, னுடையேநமக் கிணையாவர்க ளென்றென்றுளங் களித்தார். தடையாவது மறப்போதற்கு வினாந்தான் தருக்குடையோன்.

(இ - ள்.) மற்றையவணிகர்கள், நம்தேசத்திற் கிடைக்காத சரக்கே தேனுமொன்று, விளக்கமுள்ள அழகிய இம்மரக்கலத்திற் கண்டோமில்லை, நடக்கின்றவழியாகப் போவதற்கு இம்மருதவாணர் மிகவும் நீசசயிந்தனர். நாமோ பல அரும்பண்டங்களையுடையோம், நமக்குச் சமாளர்சன் யாரிருக்கின்றார்கள் என்றென்றுணாத்து மனக்களிப்படைந்தார்கள், தருக்குடையவராகிய மருதவாணர் சாடகங்களொன்றுமின்றிச் செல்வதற்குத் துரிதப்பட்டார்.— எ - று.

வீனைய வணிகர்கள் மருதவாணருடைய வரட்டிகளின் மதிப்பையுணராதவர்களாகையால், தங்கள் வஸ்துக்களையே மேலாகமதித்து இறுமாந்தார்களென்பார், “உடையே நமக்கிணையாவர்களென்றென் றுளங்களித்தார்.” என்றும், மருதவாணர் தமது சரக்கின் மதிப்புணர்ந்தவராயையாற் களிப்புடன் செல்வதற்கு வினாந்தாரென்பார், “சுடைய வது மரட்போதற்கு வினாந்தான் றருக்குடையான்.” என்றும் கூறினர். எனவே, இவ்வணிகர்கள் மருதவாணர் மகிமையறிமராய் அவரது சரக்கை அவமதித்தனராகலின், இவ்வவமானத்தைப் பின்னர்த்தாங்க ளடைவார்களென்பது கருத்து. பெரியோர்முன் தம்மைத்தாம் புழுமேவார்கள் பின்னர் அவமானமடைவாரென்பதை, “பெரியோர்முற் றன்னைப் புணந்துரைத்த பேதை - தரியா துயர்வகன்று சாமுந் - செரியாய்மொல் - பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய் விந்தமலை - தன்னுயர்வு தீர்த்தன்று தாழ்த்து.” என்னும் சிப்பிரகாச கவாமிகள் திருவாக்காஹந்தெளிக.

(௧௧௬)

பலவாயபொற் சரக்கேகற்மினர் பலமுட்பல முறுவா
னலனாமிவன் சரக்காமெருநகையாடி டுலேற்றி*
யலையாழியி னைக்குடும்படி யருமாய்மாம் விரித்தார்*
சிலநாளிடை யடைபூங்கலஞ் செல்குவ்நன பலநாளி.

(இ - ள்.) பலவணிகர்களும் சிறந்த பிரயோசன மடையுமாறு பல வகைப்பட்ட சிறந்த சரக்குகளை மரக்கலத்திலேற்றினார்கள். அதன் பின் நல்ல வராகிய இம்மருதவாணருடைய சரக்காகிய வரட்டிகளைக் கண்டார் நகைக்கும்படி ஏற்றி, அலைகளையுடைய கடலிற் கப்பல் செல்லும்படி அருமையாகிய பாய்மரத்தை விரித்தார்கள். ஒழக்கம் யச் சிலநாளிடைகளிலே கனாசேர்கின்ற அழகிய மரக்கலங்கள் பல தினங்களாகக் கடலிலே ஒடுகின்றன.—எ - று.

வீனைய வணிகர்கள் கப்பலிலேற்றிய சரக்குகளினத்தும் அரியவைகளாயிருந்தமையின் கண்டோரெவரும் நகையாதவர்களாய், மருதவாணர் சரக்காகிய வரட்டிகளையேற்றுகையில் அவர்களனைவரும் அச்சரக்கின் தோற்றத் திழிவால் நகைத்தார்களென்பார், “சரக்காமெரு நகையாடிடவேற்றி.” என்றார்.

(௧௧௭)

உடன்போந்துள வணிகக்கோடி யுறுதிவிற கிலராய்க்*
கடன்கோடற்குக் கருதிக்கொடுங் கடல்வாய்விட மிடற்றி
லடங்காவரு மல்காக்கட னளிப்பாபென, வளித்தான்*
முடங்காச்சரக் கிவைபோலவ னளிப்பீரென மொழிந்தான்*.

(இ - ள்.) உடன்சென்றிருந்த வணிகர்களாகிய கூட்டத்தார்கள், வழியிலே நெருப்புண்டாக்குவதற்கு விறகில்லாதவர்களாய், கடன்வாங்குவதற்கெண்ணி, பாற்கடலிற்றேற்றிய கொடிய ஆலகாலவிடம் கண்டத்தில் அடங்கிவருகின்ற மருதவாணரைக் கடன்கொடுப்பீரென்று கேட்க, அவரவ்

மரபுவழிப் பண்பாடுச் சிவ்லாமல் இம்முறையில் மருதவாணருடைய திருநீரடியில்லாத திணைகள் நீட்டித்ததால், மருதவாணருடன் கூடியவரையுடைய வணிகத்தாக்கங்கள் சேகரித்திருந்த விறகுகளைச் செலவழித்து விட்டிவிட்டு, வழியில் நெருப்பு மூட்டுவதற்கு வேண்டிய விறகில்லாதவர்களாய், மருதவாணரைக்கிட்டி அவரிடத்திலுள்ள வரட்டிகளின் சிலவற்றைக் கட்டுகக்கேட்டார்கள். அப்போது அவர் அவ்வாறே கொடுப்பதற்கொருப்பட்டு, நம்முட்குச் சென்றவுடனே இம்மாதிரியான வரட்டிகள் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டு கொடுத்தனரென்க. இம்மாதிரியான வரட்டி கொடுக்கவேண்டிமென்று மருதவாணருரைத்தபோது அவ்வணிகர்கள் அம்மாதிரியென்பது அவ்வரட்டியினவென்று கருதினாகளேயெனினி, மகமதுவென்று கருதினாகளில்லை யென்பது பெறப்படுதல் காண்க

(சுருதி)

மொழிகின்ற, தற் கிரைந்தார்முறி முகமனெடுங் கொண்டான்
வழிவந்தவன் மதுராபுரி மருங்கேயுயி கருமபால்,
விழைவொன்றினை கூயிசையாளனை வென்றோரிட நினைநூ
னழிவெனறுபி லாகானவர் தமைவென்றிட லரிதேதா.

(இ - ளா.) மருதவாணர் இவ்வண்ணமுதாச்சதற்கு ஏனையவணிகர்களோ
ருப்பட்டவர்களாய் உபசாரத்துடன் சீட்டும எழுதிக்கொடுக்கப்பெற்றனர்.
வழிவழியடிமையாக வந்தவராகிய பாணபத்திரர் வசித்திருந்த மதுலாமா
நகரத்திற்கருகில், விநாயக சமையால், யாவருக்கும் விருப்பமுள்ள கித்தில்
வல்லபுத்தூளனை வெற்றிகொண்டு ஓரிடத்தில் நின்ற சிவபிரானாகிய ஸ்ரீ
அழிவுமற்ற மருதவாணர், அவ்வணிகமாகளை வெற்றிகொள்ளுதலருமை
யோ.— ஏ - று.

விறகுச்சுமையாளராய் உந்தபோதே ஓர் கீதவித்தவாளை வெற்றி
கொண்டவர், பெரிய வியாபாரியாய் வந்திருக்குமிப்போது, தம்போன்ற
வணிகர்களோ வெற்றிகொள்வதருமையோ என்றபடி. விறகுச்சுமையாளராய்
உந்து கீதவித்தவாளை வெற்றிகொண்டமையை, “நெடியவன் பிரமன் தேட
நீண்டவன் நென்னன் கேழின்-முடியதாஞ் சிவலோகத்தைக் காட்டிய முறை
யீரையுள்-படிமிசை நடந்து பாடிப் பாணனறன் விறகா ளாகியடிமையென்
றடிமை கொண்ட வுட்டிற மெடுதுச சொல்வாம்.” என்னும் திருவிளா
யாடற் புராண⁴ நிரவிரூதத்ததாணற் செளகிக, (ககக)

கடலோடிய கஷ்டிபகதாக்கண்டது. விண்டோ
யிழிபொன்முடிபெய்தார்நகமெல்லோர்களுமறிந்தார்,
மடியாதமனத்தெனநிவளிககந்தினைபெருமும்,
பயபேயினர்மலாவாண்முதகமபங்கிரகாக்கொருதார்.

(இ - ள்.) கடலிலே சென்றிருந்த மரக்கலம் நீண்டிருக்கும் கரையைச் சேர்ந்தது. உடனே நகரத்துள்ளா ரனைவரும் இச்செய்தியை யுணர்ந்தவர்களாய், ஆகாயத்திறோன் டுகிற இடியொலியைப்போன்ற வெற்றிமுரசுறைந்தார்கள். வேறுபடாத சித்தத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளுடனே மற்றுள்ள வணிகர்களின் தொகுதியினராகிய அனைவரும், கரையேறினவர்களாய் ஒளியுள்ள முகங்கள் மலர்ந்த தாமரையைப் போன்றவர்களுடனாக. —எ - று.

அந்நகரத்துள்ள வணிகமாக்களிலனைவர் மருதவாணருடன் சென்றிருந்தமையின் கப்பல் வந்ததென்று தெரிந்தமாத்நிமிஷத்தில், திருவெண்காட்டடிகளும் மற்றையவணிகமாக்களின் சுற்றத்தினரும் கரையில்வந்து தத்தம் உறவினர் அம்மரக்கலத்தினரின் நிறங்கூறசைக் கண்டவுடனே முகமலர்ச்சியுற்றவராய் வானத்திறீழுன்றுமிடியேர்நிலைவிடபோன்ற சத்தமுள்ள மொற்றிமுரசுறைந்தார்களென்றபடி. ஏனைய வணிகமாக்கள் தத்தம் உறவினர் இக்கப்பல் வியாபாரத்தில் இலாபத்துடன் மீள்வரோ நஷ்டத்துடன் மீள்வரோ என்னும் ஐயப்பாட்டினிருந்தனரென்றும், திருவெண்காட்டடிகண்மாத்நிரம் அவ்வித ஐயப்பாட்டாற்கலங்காச் சிந்தமுடையராய்ருந்தனரென்றும் விளக்குவான், “மடியாசமனத்தான்.” என்றனர். (கக௭)

திருமாநக ரெங்குங்களி தீயோக்கத்தெளி வினோக்கு
மருதாளியும், வெண்காடாத மணிமாளிகை புஞ்சுதா.
ஒருமாமணி யளித்தா ஷுவ ருவகைக்கடல் புச்சா.
வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர், வந்தின்னை மொழிவார்.

(இ - ள்.) மேன்மையுற்ற ஐஸ்வரியமுள்ள அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத் தெவ்விடத்தும் களிப்பின் மேம்பாடமையும்படி தெளிவை வினைவிக்கின்ற திருவிடைமருதூர் பெருமானாகிய மருதவாணரும் திருவெண்காட்டடிகளின் அழகிய மாளிகையிற் சேர்ந்தவராய், சிறந்த ஒர் இரத்தினத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளிடம் கொடுத்தனர். அதுபெற்ற திருவெண்காட்டடிகள், சத்தோட சாகரத்தமுந்தினார். அஃருடன் கப்பலிலிருந்து வருபவர்களிற்றுட்டர்களாகிய சிலர் திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்து இவ்வாறுரைக்கின்றனர்.—எ - று.

மருதவாணர் சாவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள திருவெண்காட்டடிகளிடம் வசிக்க வந்ததுமுதல் அந்நகரத்தார்களுட் பெரும்பாலார் அறிவாளிகளாக விளங்கினவென்று குறிப்பிப்பான், “திருமாநகரெங்குங் களிவினைக்கத் தெளிவினைக்கு மருதாளி.” என்றும், அம்மருதவாணருடன் சென்ற அநேகருள் நல்லோர் பெரும்பான்மையரென்றும், அவர்கள் கலககுணமில்லாதவர்களென்றும், பொல்லார் சிறுபான்மையரென்றும், அவர்களே தங்களியற்கைக்குணத்தாற்கலஞ் செய்யத்தொடங்கினரென்றும் விளக்குவான், “வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னை மொழிவார்.” என்றும் கூறினர். பொல்

லார்களாகிய இழிந்தோர்கட்கே குற்றங்கூறங் குணமியல்பென்பதை, “உண்டு குணமிங் சொருவர்க் கெனினுங்கீழ்-கொண்டு புசல்வதெர் குற்றமே-உண்டு மலர்ச்-சேக்கை விரும்புந் செழும்பொழில்வாய் வேம்பனாரே - காக்கை விரும்புந் கனி.” என்னும் சிவப்பிரசாசகவாமிகள திருவாக்காணுத்தெளிக. மருதாளியும் எனபதிலுள்ள உம்மை ஏனையர் தத்தம் மனைகட்குச் செல்ல இவரும் எனப்பொருடருதலின் இறந்ததழீஇய எச்சவும்மை. அவருவ வகைக் கடல்புக்கார் என்பதற்கு அம்மருதவாணரின் மாதாபிதாக்கள் ருவரும் சந்தோடசாகரத் தழுந்தினரென்றுரைப்பினுமாம். ஒருமாபணி என்பதற்கு விலையேரப்பெற்ற ஓர் மாணிக்கமணி எனப்பொருள் கூறினமமையும். திருவெண்காட்டடிக்குத் தெளிவருளுவான் மருதவாணரெழுந்த ருளினமையின, அத்திருவெண்காட்டடிகண் மூலமாய் ஏனையருந் தெளிவடைந்தார்களென்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒருவரால் ஏனையரும் சுகமடைவார்களென்பதனை, “நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் - புல்லுக்கு மாங்கே பொசிபுமாந் - தொல்லவகி - னல்லா ரொருவ ருளரே லவர் பொருட் - டெல்லாரக்கும் பெய்யு மழை.” என்றும் ஒளவைப் பிராட்டியார முதவாக்காரார் தெளிக. (1௧௨)

நீயிற்புகுந் ததுவுஞ்செறி மெய்பொறையிட் பெருக்கார் •
கோளிற் புனைந் ததுவுஞ் குறை கொண்டே பார்க்கனித் தனவு •
நாவிற் புகழ்க் தோர்க்கிந் தது நனின் முறியி தன்யிப் •
பூயிற் சரக் கெருர் லோகத்து மடிகள் நுந்நகை புந்நார் •

(இ- ற்.) இம்மருதவாணரும் சாங்களும் ஓர் நீயிற் றோர்ந்ததும், அந்ரு மருதவாணர் தம்மிடத்திற்சேர்ந்த பசும்பொற் குவியலின் விசேடத்தால், திருக்கோயில் கட்டுவித்ததும், வறுமையாற் குறைவுற்றோர்கட்குக் கொடுத்தனவும், தம்நாவினாற் றுதித்தோர்கட்கும் கொடுத்ததும் கூறினார்கள். அஃவல்லாமல் இவ்வுலகத்திற் சரக்காக எண்ணும்படி வரட்டிகளைச் சேர்ச்சதும் கூறினவர்களாய் நகைத்தார்கள்.—௭ - ௩.

மருதவாணர் வர்த்தகத்தாற் சேகரித்த திரவிரயத்தைப் பலவாறு செலவிட்டதைக் கூறிவந்தும், அச்செலவுகள் பெரும்பாலும் நீதிக்கேற்ற செலவாயிருப்பதையுணர்ந்த திருவெண்காடா முகத்திற் சினக்குறிதோன்றாமையைத் தெளிந்த கலகக்காரர்கள், அவர்க்குமருதவாணரிடத்தச் சினத்தோன்றமாறு கடைசியாக, உலகத்தாரெவரும் மதிக்கப்பெறாத வரட்டிகளைச் சரக்காகக் கொண்டுவந்தா ரெனக்கூறி நகைந்தார்களென்படி. (௧௧௧)

என்றேய்தனை யென்றின்னவன் முகநோக்கின் ழிவனும்
பொன்செய்தியி ன் பேராயிற் றினியிப் பெருநன் லெண்டியி தருகேன்
வன்செய்கையின் வெகுளென்தாழி வினென்றுரை வகுத்தான்
முன்செய்கைமொ ழிந்தாரகளு முரண்டு நாண்டயல் போனார்,

(இ - ன்.) உடனே திருவெண்காடா, என்னகாரியம் செய்தாய் என்று இம்மருதவாணர் முகத்தைப் பார்த்தனர். அப்போது மருதவாணரும் நான் சம்பாதித்த பொற்கூவிய லீனைத் தும் செலவாய்விட்டன, இனி உமக்குவேண்டிய திரவியம் தருகின்றேன், கொடுஞ் செய்கையினாலே கோபியா நிரப்பி ரென்றுத்தரமுரைத்தனர். முன்பிவரிப்பற்றிய செய்கையைக் கூறினோரும் மாறுபட்டவர்களாய் வெளியே போய்விட்டார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காடர் வினவியபோது பொருளபேட்சையே பெரிதாக வுடையரா யிருந்தனரென்றுரைத்த மருதவாணர், திரவியம் பலவாறு செலவிட்டது வாஸ்தவமே, உமக்குவேண்டிய கீதியளிப்பேன் அப்பொருள் சூறித்து என்மீது சினங்கொள்ள வேண்டாமென்றுரைத்தவு னே, கோட்செயல் லவந்தவர்களும் மேலும் மேலும் சினமூட்டிவந்த செலாவனவாகாரா யோட்டெடுத்தனரென்க.

(உஉ)

உருப்பாவாடி வக கொல்லாஞ்சூரக் கிடுசாலையி லிறைப்பபத் , தருக்காலி வல் கொற்றாணிதை தாமாதுரெய் தழைத்தார் மருப்பூவலி வெண்காட்டாகம் வயதநாங்கொ முறிப்பால் விருப்பாலவித் தனவ்வாசுத்து வெகுண்டாரபொருள் விழுவால்.

(இ - ன்.) உண்டுகளிலுள்ள வரட்டிகளிலே சூடியும் சரங்குகள் வைத் தின்ற சாலையினின்றுகூடும்படி தருக்கினாலே அம்மருதவாணருரைத்தனர். இறையனவும் தாமதியாமல் அவ்வாற்றெசைய னு மணமுள்ள மலரின் அழகு வாய்ந்த திருவெண்காட்டிகள் எளைய வணிகர்களை யழைத்தவராய் அவா களின் சீட்டுத்தொருநியை விருப்புடனே அவர்கள் செமீந்தனர். பொரு ளபேட்சையால் அதை வாசித்துப்பார்த்தன உ கோபித்தார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் கொற்படியே அவ்வாட்டிகளைச் சாக்கரையிற்சேர்த்து, கடனூரிகளாய் ன வணிகர்களை வரவழைத்து, அவ்வவர்கள் சீட்டைத் திரு வெண்காட்டிகள் காட்டியபோது, அதை வாசித்தணர்த்த வணிகர்கள் பொருளபேட்சையாற் கோபித்தார்களென்றபடி. எனவே, அவர்கள் சடனாக வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி யொன்றக்கிவ்வவென்று கிரயங்காட்டின மையின் அத்தொகையைப் பார்த்தபோது திரவியாபேட்சை நிறைந்த அவ் வணிகர்கள் வரட்டியின் விலை இவ்வளவாவென்று சினத்தார்களென்பதாம் ( )

பொருளீ குவ நெருப்பாண்டிலிற் புக்கொன்றிவண் கொடுவா. மருளுள்ளவம் முறிபாளரை வரவிங்கையவர்புண் கறையொன்றினை யென்றொரு கைவல்லவன் கரைத்தா. நெருவுள்ளொரி யெனத்தொம்மணி வெயிலிளிட்டெழித் தனவே.

(இ - ன்.) அப்போது மருதவாணர் திருவெண்காடரை நோக்கி, உமக்குப் பொருளளிக்கின்றேன், உன்னசென்று வரட்டி வண்டுகளிலிருந்தவன் வரட்டியை இங்கே கொண்டுவரும், மயக்கமுள்ள அக்கடன்காரர்களை உய்க்

விடத்தில் மாவழையுங்கள், அவர்கட்கெதிரில் ஓர் வரட்டியைச் சலத்திற்
களையுங்கொன்றனர் மகவிலையுள்ள ஒருவன அங்வாறே களாததனர். அப்
போது அங்வரட்டிக்குள்ளே மாணிக்கமானது அங்கினியைப்போன்று கிர
ணம்விசிப் பிரகாசித்தது.—எ - று.

அங்கட ன் னாராகன் கோபத்ததைக்கண்ட திருவெண்காட்டடிகள்
திரவியம் வருவதாயில்லையென்று அதைநியப்பட்ட போத, அதுதெரிந்த
மருதவாணா, அவ்நாறு அதைநியப்பட்டுண்டாம அங்வரட்டிகளின மதிப
பிவ்வொவ்வைபதை அவர்கட்கு முன்பாக நானேகாட்டி ஆவாகன் நமசுகுக்
கொடுக்கவேண்டிய திரவியத்தை நானே சேகரித்தத தருகின்றேனென்க
கூறி இவ்வாறு செய்தனரென்க (கஉஉ)

இத்தன்மையிற் கடல்கொண்டுள்ளொருநப்பாண்டி லநென்கென்கும,
வைத்தனனவா விலை நேரங்களை எவ்வளவாகக்கொ டமாக
வெள்ளத்தின்ன வெள்ளாடுபெற்று எவ்வெண்ணுரை வந்ததா
ரத்தனமையிற் வெண்காட்டரு மடிமைத்திறங் கொண்டாது.

(இ - ளா) இவ்வாறே நாயகன் கடன்வாங்கி யிருக்கின்ற வரட்டிக
ளனை நாயகம் கிரயமேற்படுத்தி, அவ்வணி க்குரிய உறவினர் அத்திரு
வெண்காட்டடிகள் காட்டியசெட்டின் விலையையும் டாத்ததர்கள். இரண்டு
தொகையும் ஒத்திருக்கின்றன வென்றதைத், ஆயின் இக்கடனைத் தீர்க்கப்
பொருளில்லையென்று கூறினார்கள். அத்கனமையினாலே திருவெண்காட்
ட்டிகளும் அவர்களை அடியாமகளாகக் கொண்டனர்.—எ - று.

மருதவாணா சலத்திற் களாததுக்காட்டிய ஓர் வரட்டியிலிருந்த மாணி
க்கத்தை மதிப்பிட்டு, அம்மதிபுக் கொலையிசைதரங்கள் வாங்கிக்கொண்ட
வரட்டியவண்டிகளுக்கு மதிப்பிட்டுப் பாசத்தெளிந்த அங்வணிகர்கள யாவ
ரும் திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியபுகடன பத்திரத்தொகையும் தங்கள்
மதிப்பெடுகளையம் சரிப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அங்வுளவுதொகை
கொடுக்கத் தகுக்குச் சதகயிலையென்றம தெரிவித்தமையின், அச்சீட்
டில் முன்னமே கவாடிந் தபடி அங்வுணிகர்களைவரையும் திருவெண்
காட்டடிகள் அடிமைகளாகக்கொண்டன ரென்றபடி. (கஉங)

கொண்டாரருண் மருமான்றண்ட கொண்டாடி னாகுளிர்தேய
வண்டாமரை மலர் போனமுத மலர்ந்தாரும்கிழந் ததற்பி
னெண்டானிறையெ நப்பாண்டி ல்க ளாராயநதன ரெரிநேர்
தண்டாமணி கண்டாரிலே தவருமிது வென்றா.

(இ - ளா) இவ்வாறு அடிமைகொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிக
கள் திருவருணிறைத் மருதவாணைபட்டகழ்தவராய், குளிர்ச்சியடைந்த
வளப்பமுள்ள மலர்போன்ற முகமலாச்சியுற்றவராய் மகிழ்வடைந்தபின்பு,
கணக்கின் மேம்பட்டுள்ள வரட்டிகளைத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து

பார்த்தார், அவ்வரட்டிகளில் முன்பு மருதவாணர்சாட்டிய அக்கினியைப் போன்ற நெருள் தவற்ற மாணிக்கமணியைப் பார்க்கவில்லை, உட்கொண்ட மருதவாணர்செய்த இக்காரியம் தவறாகுமென்றலாத்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் ஓர் வரட்டியிற் சாட்டியவாறு தமது சரக்கறையின்கணிரப்பிய வரட்டிகளொவ்வொன்றினுமிருக்கப் பார்க்கவேண்டிமென்று திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வண்டிகளிலுள்ளவற்றையெல்லாம் சோதித்தபோது ஒன்றிலேனும் அவ்வாறிருக்கக் காணாமையால், மருதவாணர்செய்த காரியம் தவறானகாரியமென்றும், அதற்கிணங்கத் தம்மர்ப்பனரனைவரையும் அடிமையாக்கிக்கொண்ட நமது காரியமும் தவறானதென்றும் கருதிச் சினந்தனரென்க. (கடச)

எருவஞ்சுக னிவனைதகனி யிருத்தித்திடந் திருத்தித்,
திருவஞ்சுகி ரொருவ்கேண்மின்க ளென்றாது செய்தார்.
கருநெருசின னொருபக்குவக் கவினையெய் கிருந்தார்,
ஊருவஞ்சுகி திருதுண்டல ளொருவன்மெளி யொளியையான்.*

(9 - ஈ.) வரட்டிக்கபடனாய் இவ்வனைத தளியிடக் கவிருத்தி, நீச்சுயத்தைக் கூறும்படிசெய்து, ஐலையரிபற்றின மேம்பட்ட பெருந்தொகையைக் கொடுக்கச்சொல்லிக் கருநெருவகளுமறு தண்டமாக்களுக்குர் கட்டியிட்டனர். அவர்களவ்வாற இயற்றினர் அப்போது திருவுருவம் சற்றுண்டு இல்லை என்றும் திரைநெருவும் அல்லாநார் என்றும், ஒப்பற்றவரென்றும் தெளியத்தகந ஒளியுள்ளவராகிய சிவபிரானான மருதவாணர், கபடமனமுடையவராய், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பரிபக்குவச் சிறப்பை எதிர்பார்த்தவராய் அவிட்டத்திருந்தனர்.—எ - று.

உருவமுடையரென்றும் இல்லரென்றும் அல்லரென்றும் ஒருவரென்றும் உணர்ந்தோராத் தெளியத்தக்க ஒளியுருவராகிய சிவபெருமான் திருவெண்காட்டடிகளேவிபதண்டமாக்களின் வசப்பட்டிருந்தனரென்றபடி, சிவபிரானித்தன்மைபுடையாரென்பதை, “மண்ணல்ல வண்ணல்ல வலையல்ல மலையல்ல கடலல்ல வாயுல்ல - யெண்ணல்ல யெழுத்தல்ல யெரியு மல்ல யிரவல்ல பகலல்ல யாவு மல்ல - பெண்ணல்ல யாணல்ல பிடு மல்ல பிறிதல்ல யானாயும் பெரியாய் நீயே - யுண்ணல்ல நல்லார்க்குத் தீயை யல்ல யுணர்வரிய வெற்றியு ருடைய கோவே,” என்னும் திருச்சாண்டகதசானும், “இவ்நெனக் கடுகி யிருன்கடிந் துள்ளத் தெழுதின்ற ரூயிதே டோன்று - நீ, அந்நனைமை நீனைப்பற நீனைத்தேவீயலாத் பிறிதுமற் பின்மை - சென்றுசென் றதுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றத் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனை - யொன்று நீயல்ல யன்றி யொன்றில்ல யானுனை யறியகற் பாரே.” என்னும் மணிவாசகப் பிரானமலர்வாக்காறு மறிக. (கடரு)

ஒளியானென விவதினாரிடத் துறைந்தானெங்கு நிறைந்தான்,
குளிர்போகிய கங்குற்பறை கொட்டுஞ்சில பூத,

கக0 பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

மனிந்ரிய சிலபூதங்க ளாடுஞ்சில பாடும்.

வெளிமேயிய கணநாதாகள், விண்ணோர்துழுத தழுவும.

(இ - ன்) ஒளியுடையவனென் றனாக்கும்படி இம்மருசுவாண ஓரி டத்திலிருந்தவராகவே எவ்விடத்தும் நினைந்திருந்தார். அச்சம்விளைத் துருவாகிய நடுராத்திரியில் சிலபூதங்கள் பறைகொட்டி, கிருபை விசே டித்த சிலபூதங்களாடு, சிலபூதங்கள் பாடும், ஆராயத்தில் வசிக்கின்ற சிவ சுணாதிபர்களும் தேவர்கூட்டங்களும் அவனாடி தழுவிக்கொள்வார்களா -- எ - று.

மருசுவாணர் சிவபெருமானாகையால், தமமுடைய இயற்கைத் தன் மையால் ஓரிடத்திலிருந்தகொண்டே எங்கெங்கும் ஈழந்தவராகக் காணப் பட்டனரென்றும், பூதங்களோ அப்பெருமானுக்குப் பரிசனங்களாகலின், சில பூதங்கள் பறைகொட்டினவென்றும், சிலபூதங்களாடினவென்றும் சிலபூதங் கள்பாடினவென்றும், சிவசுணாதிபர்களும் தேவகூட்டத்தினரும் அவனைத் தழுவினரென்றும் கூறினர் சிவபெருமானுக்குப் பூசப்படைகளே இங் வாறு செய்வதாயிப்பென்பதை, “கொட்டுஞ் சிவபவ சூழ்ந்த ஞாக்குங்குப் புற்றெழுந்த - நட்ட மநியுங்க ஈடிக்கும் பாடு நகும்பெருட்டம் - வட்டம வருமருளு சாரணை செல்லு மலர்சயம்பு - புட்டம் சருமபொழில் குழ் மறைப் பாட்டரன் பூதங்களை.” எனலும் பொருளவண்ணத் து, தாதுயானு முணாச. (க௭௭)

மாஷித்தின், மலரோன்முதல் மறைபாடுணிக கணங்கள்.

சேலந்தரு சிவஞானிக டெய்வத்திரன் மட வார்.

ஞாலமாடி முனைதாரதர், நல்லோர்கலை வலகொர்.

காலமூல மனுவாகமடி காணுமாடி, மிடைவார்.

(இ - ன்.) திருமாற் சேவெந்திரன் பிரமன் முதலியவர்களும் லேதத் தில் வல்ல சிறந்த முனிவர் கூட்டங்களும், ஆய்மை விளைக்கின்ற சேவஞானி யர்களும் சேவமாதர்களின் கூட்டமும், உலகத்தாராற் புகழப்பட்ட பிள்ளை யில் வல்லபராகிய நாரதமுனிவரும், பலவகைப்பட்ட காலங்களும் மந்திரங் களுங் கூறும் சாத்திரங்களிலும் சிவாகமங்களினும் உல்லவர்களும் மருத வாணராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்படி நெருங்குவார்கள். -- எ - று.

நாலப்பதங்களும் மந்திரங்களும் சிவாகமங்களும் வங்குணவென ஆவ் வவற்றின் அதிதேவதைகளையே இங்குக்கூறினமையின் “மிடைவார்,” என உயர்த்தினையாற் கூறினர். (க௭௮)

மருகப்பெரு மானிங்ன மகிழ்நாள்களி லொருநா.

பிருவிற்பெருந திருவோலக்க மிருந்தான்றெரிந திரிமா.

திருள்ளிட்டெறி வெள்ளிக்குவட் பிருக்குநதர மிருந்தான்.

மருளொற்றிசெய் வெள்ளாடர்த மனையாடுடன் கண்டார்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் இவ்வண்ணம் திருவிளையாடல்களியற்றித் தனிச் சிறுநாள் நான்களிலேநான், யாவர்க்கும் தெரியும் வண்ணம் அழகில் விசேடித்த திருவோலக்கங் கொண்டிருந்தனர் திருணங்குப பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிமலையென்னும் திருச்சுக்கலாயத்திலிருக்கும் தன்மைமையப்பென்றிருந்த மருதவாணரை, அஞ்ஞானத்தை வெற்றிமே கொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார் உடனே தரிசித்தார் — எ - று.

மேற்கூறிய செய்யுளிற் குறித்தபடி திருமால் இத்திரன் பிரமண சிவ ஞானியாதேவமாதர்கள் நாரதமுனிவர் சகல சாதவிரவல்லபர்சுவரையும் இவர்கள் நெருங்கினமையிள், அவர்கட்குக் காட்டும்படி திருவோலக்கங் கொண்டாரென்று குறிப்பிப்பான், “இருளவிட்டெறி வெள்ளிக்ருவட்டிருக்குத் தமிருந்தான்.” என்றார். (கஉஅ)

கண்டோடினா வெண்காட்கங் குருத்தூச்சுற மொழிவார்,
வெண்ணிணி பணிவெண்டையன் மென்பச்சினம் பாவை
செண்டாடிய மிடலாகுவன சிறுசெம்பவளச்சேய்
தண்டாவிடை யுண்டென்றனர் தககார்பய மிங்கார்.

(இ - ள்.) பார்த்தவுடனே ஓடினவராய், திருவெண்காட்டடிகளின் மனம் அச்சமுறும்படி கூறுவராய், வெண்ணிறமுள்ள திருமேன்கூற்றி நித்த சர்ப்பவெண்டையமுடைய ஒருவர், மென்மையுடைய பசுற்றமமைந்த இடமவாய்த் பாவைப் பான்ற உமாதேவியாருடனே பந்தாடிய வலியுள்ளனாகவும் ஒருவனிருக்கின்றான், சிறந்த பவளம்போன்ற திருமேனியராகிய சிறுவயதுடைய முருககூடவுள் இவ்விருவா மத்தியிலுமிருக்கின்றனரென்றுணர்த்தார். தகுதியுடைய ராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இருக்கேட்டவுடனே அச்சமெய்பட்டனர் — எ - று.

எனவே, திருக்கயிலையின் திருவோலக்கத்துடனிருந்தாரென மேற்கூறினமையின் அக்கோலம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமெனத் தெரிவிப்பான், “வெண்ணிணி பணிவெண்டையன் மென்பச்சினம்பாவை - செண்டாடிய மிடலாகுவன் சிறுசெம்பவளச்சேய் - தண்டாவிடையுண்டு.” என்றனர். சஹா உமாஸ்கந்தா என்பது சோமாஸ்கந்தரெனலாயிற்று. உமாதேவியார் பாசமாகவும் மத்தியில் முருகக்கூடவுள் வீற்றிருப்பதாகவும் கொண்ட திருக்கோலமென்பது பொருள். இம்மூர்த்தத்தையே சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் கூறுவாரமுள்ளார். (கஉக)

பயந்தோடினர் கண்டார்வரு பசைப்பெரு மாணா
கயந்தோன்றிய மலராளி பங்காணுதகொடி காட்சி
வியந்தாரொரு பேரற்புத மெனறாழ்வின வெருண்டார்
நயந்தாருடன் மீண்டார்விழி ஆரிலார்நனை பாரிசு

(இ - ள்.) குற்றச்செய்கை பயின்றறியாத திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றோடினவராய், முன்னர் ததரிசனத்திற்கு வரத்தக்க பசுநிறமுள்ள திருமாலும், நீர்க்கயகதிற றோன்றுவதாகிய தாமரைமலராசனான பிரமனும் கண்டறியாத நுகரற்ற காட்சியைத் தரிசித்தனர். அதிசயித்தவராய் இஃது ஒப்பற்றமேலான அற்புதமெனக்கூறினர், மீண்டும் அச்சமுற்றனர், உடனே விருப்பமுள்ளவராய்ச் திருமபினர், அன்றிரவு முழுமையும் நித்தினா கொள்ளார். — எ - று.

மருதவாணரைப் பொருளபேட்சையால் இவ்வாறு செய்வதொன்றோழிய மற்றொரு சீமையும் புரியாதவரெனவிளக்குவான், “நவைபயிலார்.” எனவும், தமது மனைவியார் அக்கோலக்கைக்கண்டிவந்து சொல்லியவளவில் சிவபெருமானுடைய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் இங்கு விளங்கவேண்டியதெனனை? ஒருக்கால் தமதடியாராகிய மருதவாணரைத் தண்டித்தது சகியாதவராய்ச் சிவபெருமானே வந்தனரா? அவ்வாறு வந்திருக்கின் அவர்நமமைத் தேடிவராமுன்னர், நாமேசெல்வது முறையாமெனக் கருதினவராய் அச்சத்துடன் விரைந்தோடினரென்பார், ‘பயந்தோடினர்.’ எனவுட, இவ்வாறாகிய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் திருமால் பிரமன் என்னும் இருபுருமே என்னுதற்கருபையுள்ள தென்பார், “பச்சைப்பெருமானுங் - கயங்கோன்றியமலராளியுங் காணாத தொர்காட்சி.” எனவும், இவ்வாறானேகோலம் திருக்கைலாயத்திலன்றிவேறெங்கும் நிதரிசனமாய்க் காணக்கூடாததாகலின், அத்தகைய கோலம் மிக எளிதில் இந்நிலவுலகத்துள்ளார் பலருங் காணும்படி வந்தது அதிவியப்பும் அற்புகழுமாகையால், “வியந்த ரொருபேரற்புத்தொன்றார்,” எனவும், மருதவாணரை இவ்வாறாய் கோலங்கொண்டமையின் அவர் சிவபெருமானென்பதற்கையமென்னை” அக்கையோலையாம் சூழடிக்கோடும் இதுணல் இனி என்விளையுமோ எனசுகந்தித்தது மிகவும் அச்சமுற்றனரென்பார், “மிகுறெண்டார்.” எனவும், நமங்கிசுகையக் கோலத்தை என்னே காட்டியுள்ளதற்குச் திருவுளங்கொண்டதான் இவ்வாறு தனித்திருக்கச்செய்வித்துக்கொண்டனர்போலுமெனச் சிந்தித்துவராய்த் திருபினரென்பார், “மீண்டார்.” எனவும், இத்தகைய சிந்தனை பலபலவாற விரிந்தமையின், தம்மனைக்கணவந்து பொழுதுவிடியுமளவும் நித்திரையின்றியிருந்தனரென்பான், “விழிதுயிலார்.” எனவும் கூறினர். (ககப)

கங்குற்புலர் சிறுகாலையி லெழுந்தூர்பருங் காண்.
வெங்கட்குறை மருதப்பெரு மாளாய்ததனிக் திருந்தான்,
துங்கக்கம லசசேவடிந் துணையேதுணை யாகசு*
செங்கைத்திரு மலராதத்தினர் சென்னிக்குறப் படுத்தார்,

(இ - ள்.) இரவுவிடிகின்ற உதயகாலத்தில் மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் சயனத்தைவிட்டெழுங்கு முன்பு தரிசித்தவிடத்திற்போய்ப்பார்க்க, எங்கட்குச் சிலைவராகிய சிவபெருமான் மருதவாணராய்த் தனியேயிருந்தனர். அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் அம்மருதவாணரு

906526

ஆட்கொண்டசருக்கம்.

சுகந.

டைய பரிசுத்தமான சிவந்ததாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளிரண்டுமே தமக்குத் துலையாகுமாறு, தமது சிவந்த சுரங்களாகிய அழகிய தாமரைமலர்களைச் சாத்தினவராய், அத்திருவடிகளைத் தமது சிரசிற் கணியாகும்படி தண்டாகாரமாய்ப் பலித்தனா -- எ - ன்.

இரவுசரிசித்ததுமுத னித்தினாயின்றி விழித்திருந்த திருவெண்காட்டடிகள் பொழுதுவிடிந்தவுட னெழுந்துபோய்ப் பார்த்தபோது, பழையபடியே மருதவாணராய்த் தனித்திருக்கக்கண்டு, இவரே நம்மையடிமையாகவுடைய சிவபெருமானெனத் துணர்ந்து, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தம்திருசுரங்களாற் பற்றிக்கொண்டு, அத்திருவடிகளையே தமது சிரசிற் கணியாக்கித் தண்டாகாரமாகப் பலித்தனவென்க. (காநக)

புன்மைப்பிழை புரிந்தேனைவை பொறுத்தாண்டி டெண்ணும்.
வன்மைக்கொன வினையாதுகொண் மருதப்பொரு மாய்.
நன்மைப்பொரு ளாய்வில்லிடு நாதப்பொரு ளாய்.
தன்மைப்பொரு ளாய்நின்றுமி தனியேயெனை முனியேயல்.

(இ - ள்.) பொல்லாக்காகிய குற்றங்கள் அடியேனியற்றினன், அவைகளை மன்னித்து அடிமைகொள்ளவேண்டும், அப்பிழைக்கேற்ற கடுத்தண்டனைசெய்யும் வல்லபத்தைக் கொள்ளும்படியாகத் திருவுள்ளங்கொள்ளாது மருதவாணரே அருபைகொள்வீராக, யாவர்க்கும் நன்மையைப் பாலிக்கும் பொருளாகி ஒளிவிடுகின்ற தலைமைப்பொருளாகிப் பெருந்தகைமைவாய்ந்த பொருளாகி விளங்குகின்ற ஒப்பற்றவரே! அடியேனைக் கோரிக்கவேண்டாம். -- எ - ன்.

ஒளிமயமாய் விளங்குவதும் தலைமைவாய்ந்த பெருந்தகைமையுள்ள பொருளாய் விளங்குவதும் சிவபிரானுக்கியல்பாகலானும், மருதவாணராய் வந்த இப்போதும் உலகத்துள்ளாரனைவரினும் மேம்பாடுற்ற ஒளியுடையராயும் எவர்கட்கும் தலைவராயும் விளங்குகின்றமையானும், நன்மையைப் பாலிப்போவென்னும் பொருளையுடைய சங்கரரென்னும் திருநாமம் வகித்திருந்தலானும், “நன்மைப்பொருளாய் வில்லினாதப்பொருளாய் தன்மைப்பொருளாய் நின்றிடுதனியே.” என்று கூறினர். ஒளிமயமாய் விளங்கி எவர்கட்கும் தலைமைபெற்றிருக்கின்றனவென்பதை, “சோதியே சுடரே குழொளி விளக்கே சுரிசுழற் பனைமுலை மடந்தை - பாதியே பரணை பால்கொள்வெண்ணீற்றாய் பங்கயத் தயனுமா லறியா-நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையுணிறைமலர்க் குருந்தமே வியசு - ராதியே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கரானும், சங்கரரென்னும் திருநாமத்திற்குச் சுகத்தையருள்பவரென்பது பொருளென்பதை, “புரளுந்திரை யெறியுங்குரை கடலும்பகை தமிழோன் - பொதியும் பகை மதியும்பகை மதனன்பகை முலைசேர், தரளம்பகை பனையன்றில்கள் பகையங்குயில் பகையே - தமரும்பகை யனையும்பகை சகியும்பகை கசர்வாழ்-திரளும்பகை மலர்சிந்திய வனையும்பகை பனிரீர் - திரிநுங்குளிர் கனபம்

பனக யொளிலென்செய வடியே, னருளுஞ்சு மருள்சென்றிலன் பெயர்ச்சுக்கா
 (வென்றி - யானிலவென்கையில மரிகினதவ ரதுமென்குறையனமே.), என்
 னும் சிவப்பிரகாசகவாபிவன திருவாக்காணுந் தெளிச. வில்லிக்கு நாதப்பொரு
 ளாய என்பதற்கு ஒளிவீசும் நாதபத்தவமாய் எனப்பொருள்கூறுவாரு
 முனி. (க-உ)

வனமுறணி யானமயின்மு முறவோமென வினபநகரம்,
 தவபுறமிடு தேவாயின்ன தருவாய் சக்கர சூறமொ*
 யாவமுறணி யேவமுறணிபு மவ்வமுறன் குறவோமோ#
 துநிற்காமற் மணமடப்பவமுறணி துடுவெண் முனிபோல்.

(கு - ந) கற்பகதகருவப்போன்று அடியுண்டு வேண்டியவற்
 ளைப்பாவிக்கும் புதாரியீர் அடியும் வவலுக்கீதர் பு அடியையாவுமா
 னீர், அன்பிபும் அடியுண்டு ய அடியுமுறையானென்றும் பொருந்தினர்
 அந்நிறற் பெய்தமகவும் விளையினீர் அந்நிறன் மாதற்கு விருப்பிய
 துறியினையும் ஆண்டருவோமோ மலரில் மணக்கின்ற வானோமோன்று
 மேம்பாமிற்ற தாயோர் அடியினும் கொடுக்கவெண்டாய.—எ - று.

யாவரும் தொழுதருளிய தெய்வீமாவும் ஆசாரியாசவும் விவந்து
 சிந்திதேவீர், அடியுறுக்கீதரடியுமாயவும் உலின்முறையாராகவும்
 விளங்கினீர். அவ்வாறே அடியுறும் தேவீருக்கீதர் அடியுமாயவும் உற்
 வின் முறையாகவும் விருமபியவண்ணம் ஆட்கொண்டருவோமோ என்பதாம்.
 தெய்வமே ஆசாரியராகவருகென்பது நூற்றண்பாவின், “பாவற்றிடு
 தேவாயின் தருவாப்ததருகுருவே” என்றும், அடியுறக்கிசையாசுதல் சிவ
 பிரானியல்பாகவின், “எவரநனியாவாயினே.” என்றும் மருதவாணரென
 னும் நிருநாமத்தேயு திருவெண்காட்டமகட்குரு குமாரமொன்றும் முறையுடன்
 வந்தனாயின், “முறையோரெனவிரைதாம்.” என்றும், மலரின் மணம்
 போல் விளங்குவது சிவபெருமான் நன்னையாகலின், “பூவிற்கமழ்ப்பணம்
 போன்றுயர் புனிரா” என்றும் கூறினர் தெய்வீம ஆசாரியராகவருவ தெ
 ண்பதை, “மருதமுறையகனில் விளங்குகு மொளியே மணிதொப் போலவந்
 தெனது - அந்நிறவிரச சாணுட சிவப்பிரகாச தேசிகன தன்னையுற் றவந்து-
 னனமவ மருதயப் போற்றிபுற் சாச நாயகன் தன்னே மற் றுன்ற-னிறை
 யருந பெற்ற பதமொ முறியை நெஞ்சிது விரித்தியே பணிவாம்.” என்
 னும் சிதம்பரசுவாமிகு திருவாக்காணும், அடியார்க் கெவியராய் வருதல்
 சிவபெருமானுக் கியல்பென்பதை, “அடியார்க் கெனியவசிற் றம்பலவன்
 கொற்றங்-குடியார்க் கெனியவசுக் கீட்டு - படியின்மிசைப் - பெற்றான்சாம்
 பாணுக்குப் போமருக் கீக்கை செய்து - ருத்தி கொடுக்க முறை.” என்னும்
 அபபெருமான் திருவாக்காணும், அடியார்க்குறவிரைதது மியல்பென்பதை,
 “அப்பவீ ராமகவீ யன்புடைய மாமனு மாமிபுரீ - யொப்புடைய மாதரு
 மொண் பொருளுரீ பொருடையமுஞ் சுதர மு மொருருரீ - துய்ப்பனவு முய்ப்
 பனவுந் தோற்றவாந் துய்யயவனவனருக் துய்ப்பியாய்கீ - யிப்பொரு

எனீ யிம்மணிநீ யிம்முத்தூனீ யிணைவனீ யேறார்க்கெல்லவீயே.” என்றும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்காரும், மலரின்மணம்போல் விளங்குவது சிவபெருநான்நன்மைமெய்ப்பதை, “பூவண்ணம் பூவின்மணம் போலமெய்ப்போசுவின் ப - மாவண்ண மெய்கொண்ட வண்ணாவி யானேதார்க்கு-மூவண்ண நன் சந்நிதி முத்தொழில் செய்யவாறா-மெய்வண்ண வண்ணன் வீனாயாட்டினை வினையை வெல்லாம்.” என்றும் திருமு. 1111-ம் புராணத் திருவிருத்தச் சான்றுத்தெளிக.

(ககரு)

மறையாடமறை யீறும்பெரு வானோ கரு மாபியா,
விதையாடுவனையடிமைக்கொள வெனாவித கலாநீ சனைமையா,
சிறுமானிட னடியே னுறு தெய்வப்பெரிய மாபீ,
குறையாடுபாவியே குறையுண்டெனிற கொடுப்பாயினி முனிமையால்,

(3-ம்.) வேதச்சிலாரோ! வேதச்சுனச்சுமம் பெருமையுற்ற தெனர்களும உணராதமுதல்வரே! என்னை அடிமைகளெனவதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு நிச்சயித்தோ! அடியேன் சிற்றறிவினையுடைய மாறுடப்பிறவியுற்றவன், அடியேன் அடையத்தக்க செயல்கமுள்ள ஆண்டவரீரே ஆனமையின், அடியேன் இன்றும்வெண்டத்க்க குறைபாடொன்று மில்லை, பெறவேண்டிய குறையாடு-மேனே முடியாயின பாலிட்டிரா இனி அடியேனை மேலிடக்கொண்டார். —எ - று.

வேதமருளிப் தலைவர் சிவபிரானாவின், “மறையா.” என்றும், அவ்வேதத்தின் முடிவும் தேவர்களும் அறியப்படாத தலைவராயின, “மறையீறும் பெருவானோர்களு மறியாவினறா.” என்றும், தமிழேனை அடிமை கொள்ளுதற்குத் திருவுள்ளங்வுள்ளாமலும், புருக்கால் கொண்டபோதினும் தாமதிக்காமலும் காரணியத்தாற் திருவுளங்வுகாண்ட தருணமே மாறுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளி அடிமைகளென நிச்சயித்தோரென்பான், “எனையடிமைக்கொளவெண்ணித் துணிந்தனோ.” என்றும், மானிடர்சிற்றறிவினராகலின், “சிறுமாறுடனடியேன்.” என்றும், அத்தகைய மானிடப் பிறவியெய்தினோர் அடையத்தக்க செயல்கமுள்ள பெருமானதேவரீரே என்பான், “உறசெய்வப்பெருமானீ.” என்றும், அத்தகைய தேவரீர் அடியேனுக்குக் கிடைத்திருத்தவின் குறையொன்றிலை என்பார், “குறையோவிலை.” என்றும், அவ்வாறுண்டாயின, தேவரீரே கொடுத்தருளெண்டுமென்பார், “குறையுண்டென்ற்கொடுப்பாய்.” என்றும் கூறினா. வேதத்தலைவரென்பதை, “குறையிலா நிறைவே கோவினா வமுதே யீறிலாக் கொழுஞ்சடர்க் குன்றே - மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் கந்தென் மனத்திடை மன்னிய மன்னே - சிறைபெறா நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - யிறைவனே நீயென் னுலிடந் கொண்டாயினியுன்னை யென்னிரக் கேனே.” என்றும், வேதத்தினாலும் தெனர்களாலும் அறியப்படாத தலைவரென்பதை, “கொணாடரு மறிபொருதநீ மறையன்னீ முன் றொடரொனுகநீ-யேனை” - 1111 தெரியொனுகநீ யென்னையெனினா

வாண்டுகொண்டவா - ழுன்னாடக மாடுவித்தவா வருகிறானுனைப் பருகவைத்
தவா-ஞானநாடக மாடுவித்தவா வையவையகத் துடையவிச்சையே." என்றும்,
அடியார்கட்கு வேண்டித் குறைபாடுகளுண்டெனிற்பாலிப்பது சிவபெரு
மான் கடனென்பதை, "வேண்டாததக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தரு
வோய்நீ, வேண்டமெயன்பாந் கரியோய்நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்
டாய் - வேண்டியீயா தருள்செய்சா யாணுமதுவே வேண்டினல்-வேண்
டும்பரிசொன றுண்டென்னி னதுவுமுன்றன விருப்பன்றே." என்றும்வரும்
மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானுமறிந். மானிடர் சிற்றறிவினரென்
பதை, "ஐயைய நிருகாந் பசுக்கண்மற் றிவறா லியன்றிடத் தக்கதொன் றிலை
யே - வாழிய நலந்தீங்கிந்நயி ரியற்ற டல்லதோ யாங்கனும் விரவிச் -
சூழநீ யெவ்வா றுசைத்தனை யவ்வா றுசையிற் சுந்தர மிவதாந் - பாழி
மால் விடையா யவ்வுழி ராந்நோ பநித்திந் தனையதொன் றன்றே." என்
னும் சிவபெருவாய் வந்த நிருவிருத்தகாரனும் சொல்க (கக௬)

பல்காலிவர் புகலிப்பயிற் பரந்தாணுமபுருவ
மல்காவரு முநத்திந்நயி புகலிமுழுபுடைய
நல்காவருள் செய்வருகை னென்முனையிற் கென்றான்
செல்காரிய மலநீங்குப நிருவிருவன் செய்தான்.

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் பலமுறை நிவ்வண்ணங்குந
லும், இவருடன் பழகிய மேம்பாடுற்ற தலைவாங்கிய மருதவாணரும், பரிபாகம்
விசேடிசுவருகின்ற உள்கு முடிபின்பதனைப் பாலிவின்ற ஞானோப
தேசஞ்செய்து திருவருள் புரிவதற்காக யான் வந்தேன் எனத்திருவாய்மலர்ந்
தனா, அனைத் துடவடனே முருகென்றகாட்டடிகள் அருகைய உபதேசத்
தைச் செய்வீரென்பபிராஜ்ஞத்தனர், விடையங்களின்பேர்தென்கின்ற காரிய
மலம் நீங்குநற்குரிய உபதேசத்தைச் சிவபெருமானாகிய மருதவாணா புரிந்
தனா. - எ - று.

சிவபெருமான் மருதவாணரென்றும் நிருநாமத்துடனே நிருவெண்
காட்டடிகளின் புத்திரரென்னு முரிமைகாட்டி அவருடன் பழகியிருந்தன
ரென்று குறிப்பிப்பான், "பயில்பர நாசன்." என்றும், நிருவினையொப்பி
னால் மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்றதச் சான்றிப்பாதம் பதிந்த பரிபாகிகட்கே
முந்நிபேற்றி விச்சையுண்டாடுமென்பது ஈற்றணிபாகலின், அவ்வித
முத்திப்பேற்றிற்கு நெர் காரணமாயுள்ள சத்திர்பாதத்தின் காரணமாகிய
மலபரிபாகம் விச்சடிக்கும் பருவம் நிருவெண்காட்டடிகட் கடுத்ததெனக்
குறிப்பிப்பான், "பருவால்காவருமுனக்கு" என்றும், சத்திரிபாதம் பதிதற்
கேதுவாயது ஞானோபதேசமாகலின், "உதிவழங்கும் முபதேச நல்காவருள்
செய்வந்தனன்" என்றும், அத்தனைய ஞானோபதேசம் சாமானியமெனவும்
விசேடமெனவும் நிருநிற்பபடுமென்றும், அவற்றின் சாமானிய ஞானோப
தேசம் புறப்பற்றை நீக்குமென்றும், விசேட ஞானோபதேசம் அகப்பற்றை
நீக்குமென்றும் குறிப்பிட்டான், "செல்காரியமல நீங்குபதேசஞ் சிவன் செய்

ஆட்கொண்டசருக்கம்.

சான்.” என்றும் கூறினர். இருவினை யொப்பென்பது நல்வினை தீவினை எனனும் திரண்டையும் சமமாப்பார்த்தல், மலபரிபாகம் என்பது யானென தென்னும் அபிமானமற்றிருத்தல், சத்திநிபாதமென்பது சிவடெருமான் திருவருள் பதிதல். எனவே, நல்வினையின் பயனான சுகத்தையும் தீவினையின் பயனை துக்கத்தையும் ஒன்றாகப் பார்ப்போர்க்கு யானென்பதும் எனதென்பதும் அறவே விட்டொழியும், ஒழியவே எங்கும் சிவமாய் விளங்குந்தன்மைபுண்டாகுமென்பது கருத்து. இருவினையொப்பு வாய்ந்தவர்கள் தன்மை துத்தைகத்தென்பதை, “மேடு மாக்கடுங் கொட்டி றுவிட்டு - மொட்டு செம் பொண்ணு மொக்கவே கோந்தவார் - கூடு மன்பணிற் றுட்பிட்ட லென்றி - வீடும் வேண்டா விதலின விளங்கினார்” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அருத வாக்கானும், மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் சன்மை துத்தைகத்தென்பதை, “யானென தென்னுந் செருக்கறப்பான் வ றோர்க்கு - குன்றத் துலகம் புக்கும்.” என்னும் கிருக்குறளானும், சத்திநிபாதம் வாய்ந்தவர்கள் தன்மை துத்தைகத்தென்பதை, “எவருஞ் சிவமொழிய வல்லையான் துனனா - யங்கத் திரள் கருவி யாணவமாம் - பொங்குமயல் - மைசெய்க யாமாயை மாயையினை மற்ற னேத்தும் - பொய்பொய்ப்பொய் பொய்ப்பொய்ப்பொய் பொய்” என்னும் ஒழி விவொடுக்கத் திருவெண்பாவானும், “முந்திரு வ்வேயுந் தமவேன விருப் பின் முற்றவற் றின்பயன் றருவய் - வந்தவை ர்னவென் றிருப்பனங் கவற் றை மாற்றிய டிரவரார் குவையே - நின்றாய் லெனவொ டு கனதநெஞ் செனமெய் நனதுமெய் யென்றா ரி - நியர்ன் - னந்நிய லொனகொண்ண டெக்கா திருக்கு மீசனை மாசிலா மணியோ.” என்னும் சிவப்பிரசாசகவாமி கள் திருவாழ்வாந் தெவிக. செல்காரிய மலநிகுபதேச சமேதத்தை “ஊரீ நும்கொ ருபதேசங் கேட்டு முடம்படநகம் - பொரீர் சாணைக் கழு வேற்று நீற்றாப் புறந்திண்போயிற் - சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றினை நீங்கிச் சகநாடி - வேரீ நும்கொர் த மே தருவ ரியோயடையே.” என்னும் திரு வெணகாட்டடிகள் திருவாககாநாந் தெளிச.

(சகநு)

செய்கநவனஞ் சிலநாட நிக் கிருததாந்திவ நன்னு

செய்துமாயடி படியெனறவிந் திளநாயி.ய மீட்டலவான்.

வைவரதன நன்னுல்களுங் கலாடாவுதி வநதும்.

பெய்தங்கிய மருள்வாழ்ந் கையும. மீட்டகாதவுங் கண்டான்.

(ஆ - ௩.) அவ்விதமாகத் திருவினையாடலியற்றிக் கொண்டு சிவ தினங் கள் வசித்திருந்தனர். அகனபின்னர் பாலசூரியனைப் போன்ற மருதவாணர், நன்மையடையும்படி சிறந்த சாத்திரங்களை வாசிப்பீராவென்று திருவாக் களித்து, ஒழுங்கமைந்தவாகிய மேம்பாடுற்ற சாத்திரக் கையுந் தந்தருளி னார். அச்சாத்திரங்களை வாசித்த னார்தும் அஞ்ஞானமும் உருவாகிய வாழ் வும் அவனாவிட்டு நீங்காமையையும் பார்த்தனர்.—௭ - று.

தமது திருவினையாடல்களாற் பலவாறு அற்புதங்களைக்காட்டி அவற் றுற்றானே இவ்வுலகவாழ்வு அஞ்ஞானமுடையதெனத் தெருட்டியும் தெளி

யாமைகண்டு, இவருக்குச் சாத்திரவுணர்ச்சி சாலாமையின் தீவ் வாறு மயங்குகின்றனரெனத் திருவுளங்கொண்டு சிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றனரும்படி அவர்க்குக் கட்டளையிட்டு, அவ்வாறு சட்டளையிட்டபிறகு, அவர் அச்சாத் திரங்களைத் தேடிக்கொண்டு சாத்திரத்தையாயிருப்பதை யுணர்ந்து, தாமே சிறந்த சாத்திரங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் கற்பித்தும், அவ்வாறு அவர் கற்ற பிறகும் அவ்ஞானமும் அதனால் விளையும் மாயவாழ்வும் அவனாவிட்டொழி யாமையையுங் கண்டருவியிற் றென்படி. எனவே, மாமயமானது எவனா யும் விடாமற் பற்றி அஞ்ஞானத்தின் இழிவு தோற்றவொட்டாமலும், அத னால் விளையும் வாழ்வில் வெறுப்புறவொட்டாமலும் தடுத்தா, மேலும்மேலும் அஞ்ஞானத்தை யவ்விந்தியாக்குமாகவின், திருவெண்காட்டடிகளையும் செ ல்வமென்னும் மாயை எனது கேடலாகலத்தால் வேண்டியவளவு மாயவாழ்க் கையை விரித்தித்குருவால், மருதவாணரிடற்றிய அப்புத்த கிருவிளையா டல்களாலும், சாத்திரவுணர்ச்சியாலும் தெளிவடையாமல் குடும்பச்சேற்றில் மூழ்கியிருக்கின்றனரென்பது கருத்து. செல்வமே பலவகைக் கவலைக்கும் கார ணம். சிற, அப்பற்றை அறவே விடாதார்க்குச் சகம் கிடையாதென்பது தூற்றணிபு. முதலாம், “கெடுவ தாம்பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிடுசெ மற் றதுதன்னை - விடவ த்தசக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம் விடுததுனோர்க் குணப்போலு - நெடிய யுகம் தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யிளிப்பற் றற - நடைபு மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்காளும், “துனை தரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்ன னைப் பேணுகலுந் துன்பமே - யன்ன-தழித் தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறாபா - விழத்தலுந் துன்பமே யென்.” என்னும் நீதிவெண்பாவாறு மறிக. இச்செல்வம் முதலாக வினைநிறுக்கும் மாயை எத்தகையோர்களையும் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தி யிருக்கின்றதென்பதை, “கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைச் கடவுளொ - டிலையை மதிக்கு முனிவரதைத் திசைமாழுகனை நிலாவளையார் - கிலையை மதிக்கு நெடியோனை விழுகி யுமிழாத் திறன்மாயைத் - தலையை மதிக்கு மல்லமன் செந் கமல மலர்ததா டலைக்கணவாரம்” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்காளும் தெளிக. செல்வம் முதலியவற்றினும் உறவினர் முதலிய வற்றினும் பத்தப்பட்டுள்ளோர்க்கு மருணங்கொதென்பதை, “தந்தைதாய் புத் திரர் தன்னுடன் றேனன்றிறார் தாரமென்னும் - பத்தநீங் காதவர்க் குய்த்து போக் கில்லெனப் பற்றினாயே - வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத - செக்கையா னார்வொழு துய்யவா மையல்கொண் டஞ்சனெந்நீசே.” எனவும், “பழகிலை வரும பண்ணிள் சுற்றமும்-விழவி டாவிடின வேண்டிய தெய்வொரு - நுகழ்வொரு பேசறையிற் செந்நெறி மேவிய - வழகரு ருள ரஞ்சவ தென்னுகக.” எனவும் வரும் தேவாரங்களைத் தெளிக. (ககக)

நவகோடிபாற் குவைநீடிய நாட்டத்திவெண் காட, ரிவைபோயிடத்துறக் குமவண்ண மெவ்வண்ணமென் றென்னும், பவமாற்று, பவகைவமாறெனப் பார்க்குஞ்சிவ மாக்குங் கவலாத் தம குருநாதனைக் கண்ணமுபதம் துணும.

(இ - ளீ.) நவகோடி களென்றும் எண்ணியுடைய பொற்குவியல்களில் விசேடித்த அபேட்சையுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இவ்வளவு பெருஞ்செல்வமும் அழியும்படி நாம் துறவடையும் மார்க்கம் எம்மார்க்கப் என்று எதிர்ப்பார், பிறலையை ஒழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றும் ஏனைய பரிகாரங்களும் முரணமென தூங்கிதுப்பார்ப்பார். தம்பைச் சிவமாக்குவதற் றெழுந்தருளியிருக்கும் கவலைபற்ற சற்குருநாதாரியே மருதவாணாத தரிசிப்பார், அவர் திருவடிகளைச் சிரசிற் குடிகொள்ளார்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் எனைய செல்வனாப்போன்ற சாமானிய செல்வமுடையாரல்லரென விளக்குவான், “நவகோடி டொட்டி நவ நீடியராட்டத்தர் வெண்காடர்.” எனவும், இவ்வளவு பெருந், ரயித்தலையனுபவித்தற்குரிய புத்திரப்பேறும் நமக்கில்லையே! நாம் எப்படி இப்பெருஞ்செல்வத்தை விட்டெ துறப்போமென்றெண்ணாநென்பார், “சுவையோ யிடசதுறக்கும் வண்ணமெவ் வண்ணமென் றெண்ணும்.” எனவும், நாம் பிறவியறவொழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றே பகையாமெனச் சிந்தித்தாரென்பார், “பவமாறறுதற் கிவையாறெனப் பார்க்கும்.” எனவும், தம்மிடத்தின மருதவாணர் தமக்குப் புத்திரராகவாவது அடியாராகவாவது வந்துருப்பவரல்லரென்றும், தம்மையாட்கொள்ளத்தக்க குருசிகாமலினியாய் வந்திருக்கின்றனரென்றுமுணர்ந்தாரென்பார், “சிவமாக்குங் கவலாத சர்குருநாதனைக்காணும்.” எனவும், இப்பற்றையொழிப்தற்கு நம்மாடல்லாது. ஒழியும்படி செய்யவேண்டியவை திருவருட்கிருப்பிடம் கிய இக்குருநாதரின் திருவடிகளே எனக்கருதி அம்மருதவாணருடைய இரண்டு சரணங்களையும் சிரசிற் குடிக் கொள்வாரென்பார், “பதம் பூணும்” எனவும் க ளீனர். மிக்க பெருஞ்செல்வமுடைய நாம் இவ்வளவு செல்வத்தையும் எவ்வாறு துறப்பதெனச் சிந்தித்தாரென்றமையின், தமது செல்வத்தையே விசேடித்ததாக நோக்கினரே யொழியத் தம்மினும் உயர்ந்தோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தருக்கழிவும், தம்மினும் தாழ்ந்தோனா நோக்கித் திருத்தியுட் அடைந்தாரில்லை என்பது பெறப்பட்டது. அறிவுடையோராகிய எவரும் தம்மினும் மிக்கோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தமது செல்வமற்பமாக எண்ணித் தருக்கடையாரென்பதை, “தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தே ற்த்தோ மென்று-தலையா யவர்தெருக்குச் சார்த - லிலையா - லினைக்கும்மண் டீதுமல ரீர்த்கோதாய் மேரு - வரைக்கும்வந் தன்று வளைவு.” எனவும், தம்மினிழிந்த செல்வலாக் கண்டு திருத்தியடைதலே அறிஞர் செயலென்பதை, “தம்மின் மெலியாரா நோக்கித் தமதுடைமை - யம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க - தம்மினுங் - கற்றா லா நோக்கித் கருத்தழிக் கற்றதெல்லா - மெற்றே யிவாக்குநா மென்று.” எனவும் வரும் சிவப்பிரகாசுவாமியன் திருவாக்காணுந் தெளிக இப்பொருட்பற்றாகிய அவாவே பிறப்பறுத்தற்குப் பகையென்பதை, “ஆமு னிச்சையே மேலுமே னும்பிறப் பளிக்கும்வித தென்கருஞ்சே - நீமறித்திடா லைக்கடல் சுற்றமே நீளவெனுந் தினாமாயும் - போமிறந் தெலா ந்நிலவுமெப் பொழுதிவப் பொழுது புரணமாய - சோமசேகரத் தெத்தைபொற் கழியைந் தொழ லையமில்லா நாமே.” எனவும், ஞானசாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினும்

றான் பற்றுக்களைத்தும் ஒழியுமென்பதை, “ஊரியமாகலாற், சகம்படைக் குங் காரணன் குவாலனி லுளனென் - ரேரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணையனேனும் - பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப் பினையுறவகை கெடப்பார்க்குங் - கடரிய விழியோ னுதலினறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில்.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “தன்னிலையு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய் - நின்னையல தெஞ் ஞான்று நீங்குவது தானன்றே - தன்னிருள்வாய் முழங்குதினாச் சுருட்டு கடன் முகட்டெழுந்த - மன்னுக்கி. ராலன்றி மற்றென்றான் மாயுமோ.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் செவிக. (க௭)

மருளுத்தெரு ளும்பிபார்புரி மாருட்டமுங் கண்டான் *
நெருளொன் றிடம் மருணின் றிடக், திருவுள்ளத்திற் கிடத்தி
யொருநத்திரம் புரிசின்று னுடையா னெவை யெவைக்குந்
தருமந்தணப் பொருட்குஞ்சுதந் தரணைசங் கரனே

(இ - ன்.) என்னை யடிமையாகவுடையவரும், உலகத்துள்ள எவ்வெவ் வஸ்துக்களுக்கும் அருள்பாலிக்கும் ரகசியமான உண்மையப்பொருட்டும் உரிமையுடையவருமாகிய சிவபிரானான மருதகாணர், திருவெண்காட்டடிக்கட்கு மேற்கூறியவாறு அஞ்ஞானமும் ஞானமும் போராடுகின்ற மாறுபாட்டையும் பார்த்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானமே பொருத்துமாறும் அஞ்ஞானம் நீக்குமாறும் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, ஓர் தந்திரம் புரியலாயினர்.—எ - று.

உலகத்துள்ள எவ்வெப்பொருட்டும் உண்மையப்பொருட்டும் சிவபெருமானே தலைவரென்பதை, “ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு ளசரசர பேதமான - யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை யாதிநூலையும் வகுத்துச் - சைவமுத லாவனவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்தமோன - சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னெநா னனுசுவந் தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ - பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே பொய்யிலா மெய்யதறிவீந் - போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப் போக்குவர வற்ற பொருளே - தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொருபியே சித்தாந்த முத்தி முதலே - சிரகிரி விளங்கவரு தகழிண மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே.” என்னும், தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அஞ்ஞானமும் ஞானமும் இருபாரிசத்தும் போராடுகின்றனவென்பதை, “தீர்க்கின்ற வாநென் பிழையெரிந் சேரு னென்கொவென்று - வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண்டாய் விரவார் வெருவ - வார்த்தின்ற தார்விடை யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே - யீர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை யேனை யிருதலையே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் மறிக. (க௮)

ஆட்டுநோண்டசூகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துறவறச்சருக்கம்.

முன்னெறித் தவம்பல முயன்ற நன்னரான்
மின்னெறித் தனவென விளக்க மோங்குவார்,
சென்னெறிக் கதியுறு திருவெண் காடனார்
பன்னெறித் துறவறச் சருக்கம் பன்னுவாம்.

(இ - ள்.) பூர்வுத்திலே முறைமையமைந்த தவங்கள் பலவற்றை இயற்றிய நன்மை காரணமாக, மின்னுக்கொடிகள் பிரகாசித்தவைபோன்று விளக்கத்தின்கண் மேம்படுவாராய், முத்தான்மாக்கள் செல்லுதற்குரிய சன்மார்க்க முத்தியை யடையப்போகும் திருவெண்காட்டடிகளுடைய யாவராலும் துதிக்கப்படும் மேம்பாடுற்ற துறவறச்சருக்கத்தைச் சொல்லுவோம். - ஈ - று.

முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறவியிற் றவம் பலிக்குமென்பது நூற்றுணிபாகலின், “முன்னெறித்தவம்பலமுயன்றநன்னரான் - மின்னெறித்தனவெனவிளக்கமோங்குவார்.” என்றும், சரியை, கிரியை, யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களுையுங்கடந்து நான்காவது பாதமாகிய ஞானநிலையை எய்தினோர் அடையத்தக்க சன்மார்க்க முத்தியை யடைதற்குரிய திருவெண்காட்டடிகளென விளக்குவான், “சென்னெறிக்கதியுறு திருவெண்காடனார்.” என்றும், வினையர் யாவருடைய துறவினும் அதிமேம்பாடுற்றதாய் உலகத்துள்ள பெரியோர்கள் பலராலும் புகழப்படுவது திருவெண்காட்டடிகள் துறவேயென்றறிவிப்பான், “பன்னெறித்துறவறம்.” என்றும் கூறினர். முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தோர்க்கே இப்பிறவியிற் றவம்பலிக்குமென்பதை, “தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை - யஃதிலார் மேற்கொள் வது.” என்னும் திருக்குறளானும், சரியாவான்கள் சாலோக பதவியையும், கிரியர்வான்கள் சாமீபபதவியையும், யோகவான்கள் சாளுபதவியையும், ஞானவான்கள் சாயுச்சியபதவியையும் அடைவார்களென்பதையும், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்குமே சதுஷ்பாதங்களென்பதையும், இவற்றிற்கே முறையே தாதமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் சன்மார்க்கமெனப் பெயர்களுண்டென்பதையும், அதனானே இந்நூலாசிரியர் சன்மார்க்க முத்தியென்பதற்குச் சென்னெறிக் கதியென்றொரென்பதையும், “சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்ர மார்க்கந் தாதமார்க் கம்மென்றுஞ் சங்கரனையடையு - நன்மார்க்க நாலைவதான் ஞான யோக நற்கிரியா சரியையென்று நலிற்றுவதுஞ் செய்வர்-சன்மார்க்க முத்திகள் சா. லோக்கியசா மீப்ய சாளுப்ய

சாயுச்சு மென்றுசுதூர் விதமா - முன்மார்க்க ஞானத்தா லெய்து முத்தி முடி வென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர்.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திரு விருத்தத்தானும், திருவெண்காட்டடிகள் துறவையே யாவரும் வியக்கின்றன ரென்பதை, “பாரணீதும் பொய்யெனவே பட்டணத்துப் பிள்ளையைப் போ - லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே - மனத்தறவு மப்படியே மாண விவற்று - ஞானக்கியைந்த தொன்றெனவே யோர்,” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், “நீந்தருந் தெய்வப் புலமைவன் ஞவனார் நீத்தவர் பெரு மைதான் முகப்பாற் - சிறந்திட வமைத்தாங் கதகொடில் வாழ்க்கைச் சிறு மைதாற் றிரைது தெரியார்க் - கறந்தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி யதிக மா மெனமன மருது - துறந்துளோ னையும்பட்ட ணத்தெம தடிக டொருத் தகட் டொதிகழ்த் திடமே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. இனித் தாதமார்க்க முதலிய நான்குபாதங்களி னிலக்கணங்களிவை யிவையென்பதை, “தாதமார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரன்நன் கோயிற் றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்-போதுகளுங் கொய்தபூந் தார்மாலே கண்ணி புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித் - தீதிருந் விளக்கிட்டுத் திரு நந்த வனமுஞ் செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியென் செய்வ - தியாதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு மியற்றுவதிச் சரியை செய்வோ ரீசனுல கிருப்பர்.” எனவும், “புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியலிடைப் போது புகை யொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண் டைந்து - சுத்தியெய்தா சனமூர்த்தி மூர்த்தி மாணஞ் சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த-பத்தியிலு லருச் சித்துப் பரவிப் போற்றிப் பரிவினெடு மெரியில்வரு காரியமும் பண்ணி - நீத்தலுமிக் கிரியையினை யியற்று வோர்க ணின்மலன்ற னருகிருப்பர் நீன யுங் காலே.” எனவும், “சகமார்க்கம் புலனெடுக்கித் தடித்துவளி யிரண்டிஞ் சலிப்பூற்று முச்சுதூர முதலாதா ரங்க - ளகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொ ருள்க ஞுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின் - முக மார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி முழுச்சோதி ரினைத்திருத்தன் முதலாக வினைக - ளுக்கமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று முழுத்தலுழந் தலர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்.” எனவும், “சன்மார்க்கஞ் சகலலே புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து - பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு - நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம் - பின்மார்க் கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யுயோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.” எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (க)

திருவிடை மருதுடைத் தெய்வ நாயக*

நெருபுடைக் காதறை யூகி வாசியாற்

பிரிவுடைச் சரட்டொடு பேணி மாணுறப்*

பரிவுடைப் பட்டினம் பயிலச் சூழ்ந்தோ*

(இ - ள்.) திருவிடைமருதுணைத் தமதிருப்பிடமாகக்கொண்டருளிய தெய்வநாயகராகிய மருதவர்ணர், ஓர் பக்கத்திற் காதற்ற ஊசியை அதிக

மாகப் பிரித்திருக்கின்ற தூலுடன் கோத்து, மாட்சிமையடையும்படி யாவரும் விரும்பும் தன்மையுடைய பட்டுவஸ்திரத்தினால் விளங்கும்படி சுற்றி.—
எ - று. அரோ - அசை.

சிவபிரான் ஏனைய சிவதலங்களெவற்றினும் மிக்கபிரீதியுடையராய், மறைய தலங்களிற் றரித்துள்ள திருநாமங்களெவற்றினும் மேம்பாடிற்ற மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் திருவிடைமருதூரில் வீற்றிருக்கின்றனராகலின், “திருவிடை மருதுடை.” என்றும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் ஏகநாயகர் என்னும் திருநாமத்தையும் தரித்து விளங்கலின், “தெய்வநாயகன்.” என்றும், அறவே காத்தற்றிருந்தார் சரடேரூதாகலின், ஒர்பக்கமாதிரம் காத்துப்பட்ட ஊசி என்பார், “ஒருபுடைக் காத்தறையூசி.” என்றும், இழைகள் சேர்த்து முறுக்கிய சுயிறல்ல வெறும் இழைகளாகவே யுள்ளதென விளக்குவான், “வாசியாற் பிரிவுடைச் சரடு.” என்றும், அக்காத்தற் றஊசியையும் இழையையும் தனியாகக்கொடுக்கின் பார்ப்போர்க் கழகன்மையுடன் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து பயன்படாதொழியுமாகலின், பார்ப்போர் யாவரும் காமுறும்படி பட்டினாற் சுற்றிக்கொடுத்தாரென்பார், “மாணுறப் பரிவுடைப் பட்டினாற் பயிலச் சூழ்ந்து.” என்றும் கூறினர். சிவபிரானுக்குத் திருவிடைமருதூர் மிக்க பிரீதியுடையதென்பதை, “எங்கு முற்றுகின்றியாவையு முணர்ந்திடு மெங்கள் - சங்கரன் றனிக்கயிலையா மருதிடைச் சார்ந்து - பொங்கு மத்தரு நீழலிற் பொருந்துறு விசும்பிற் - றுங்க மால்விடை நிறுத்திரின் றின்னது சொல்வான்.” எனவும், “இனைய மாதல மநாதியா யிருப்பது நமக்கீ - தனைய மாதலம் பரவைகுழகிலத்தி னில்லை - நனைய மாமலர்ச் சோலையும் வாவியு நன்கு - புனையு மீடறு மிதனெழில் பாரெனப் புகன்றான்.” எனவும் வரும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தங்களானும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமமேயன்றி ஏகநாயகரென்னும் திருநாமமும் அத்தலத்தில் வகித்திருக்கின்றனரென்பதை, “தேறுபுகழிடைமருதி லுறையேக நாயகன்மற் றெய்த தானு - மூறுமது மலர்க்கூந்தற் பசியமயி லுறையிடமு மோங்கு கங்கை - யாறிலகு சடைமுடியு மைம்முகமு நாற்றோள் மணிமுகக் கண்ணுங் - கூறுதிரு விருமானு மொருமழுவு மனவரதங் குறித்து வாழ்வாம்.” என ஷே. மருதவனப்புராணத்தில் வரும் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (உ)

ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக்கூட்டுறத்.

தேற்றமா முத்திகைச் சின்னஞ் சேர்த்தினன்.

கோற்றொடி யன்னைகைக் கொடுத்தான் காந்தனுக்.

காற்றலீ தனித்தியென் றகன்று போயினான்.*

(இ - ள்.) மருதவாணர் அதன்பின் அவ்ஞ்சியையும் சரட்டையும் தருதியமைந்த அழகிய பெட்டியில் வைத்துப் பிணிப்பமையுமாறு தெளிவாகிய முத்திகை என்னும் அடையாளத்தையும் பொருத்தினவராய் அழகிய வனைய லணிந்த தமது தாயார்வசமளித்து, உமது கணவனுக்கு இதுதான் வலுவுடையது, ஆதலால் இதனைக் கொடுப்பீரென்று நீங்கிப்போயினர்.—எ - று.

முன் பட்டினுற் சுற்றிய அம்மூட்டையை வெறுமனே கையிற்றந் தால் யாவரும் பிரித்துப் பார்க்கும்படி நேருமெனத் திருவுளத்தெண்ணி, திரு வெண்காட்டடிகணீங்க ஏனையோர் பிரித்துப்பாராவண்ணம் அசனை ஓர் பெட்டியினுள் வைத்து மேல்மூடி முத்தினாசெய்தாரென விளக்குவான், “ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக் கட்டுறத் - தேற்றமா முத்தினாச் சின்னஞ் சேர்த்தினன்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகட்டு இவ்வுசியினாலும் சரட்டி னாலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகப் போகின்றமையின், “உன் கார்த்தனுக்கு ஆற்றலீது.” என்றும், அவ்வாறு ஞானேதயம் பிறப்பித்தற்காகவே தாமெ முந்தருளியதாகலின், அக்காரியம் நிறைவேறியவுடனே தாம் நீங்கினரென் பார், “அகன்றுபோயினான்.” என்றும் கூறினர். இவ்வுசியினாலும் சரட்டி னாலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகுமோவெனின், அற்றன்று, மருதவாணப் பெருந்தகையார் இத்தனைகாலமாக இடைவிடாது இத்திருவெண்காட்டடிக ளுடன் வசித்திருந்ததால், அவருடைய நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு என் னும் இவற்றால் நாளுக்குநான் பக்குவப்பட்டு இருவீணீக்கம் மும்மலபரி பாகம் நாற்கரணசுத்தம் ஐம்புலனிலைமை அறுவகைக்குற்றாசம் என்னும் இவைகளைப் படிப்படியா யடைந்துவந்தாராகலின், இவ்வுசியையும் சரட்டை யும் கண்டவுடனே மெய்ஞ்ஞானேதயமாதற்குப் பருவம் வாய்த்ததென் றறிக. ஆசாரியருடைய நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு என்னும் நான்கினு லாவதே, சட்சுதிட்சை எனவும் பரிசுதிட்சை எனவும் பாவனாதிட்சை என வும் வாசகதிட்சை எனவும் சதுர்வித தீட்சைகளாகக் கூறுவர். இவையே, நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு நூல் யோகம் என ஆரூகக் கூறுவதுமுண் டி. அவ்வாறனுள் யோகத்தைப் பாவனையுள்ளடக்கியும் நூலை வாக்கினுளடக் கியும் நாலாகக்கொண்டாமென்க. இவ்வாறு கொள்ளல் நான்முறைமையெ ன்பதையும் ஆறு தீக்கைகளுண்டென்பதையும், “தேட்டந் திரண்ட திரு மேனி யுட்புறம்பாய்க் - காட்டு மனவே கறாபுரண்டு - கேட்ட - வறிபக்கு வத்தார் - ககம்புறமென் றுறு - விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.” எனவும், “பரிசித்துஞ் சித்தித்தும் பார்த்து மலமாயைக் - கருமத்தை பெல்லாங் கழற் றிச் - சரிதாதி - வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே - போதை செய்து போக்கிவிடப் போம்.” எனவும் வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண் பாக்களானு முணர்க. இவை நான்கனுள் திருநோக்கம் பாவனை என்னும் இவ்விரண்டும் அகத்தீட்சை எனவும், பரிசம் வாக்கு என்னும் இவ்விரண்டும் புறத்தீட்சை எனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் பறவை தன் மூட்டையைச் செட்டையாற் பரிசித்தல்போன்று மாணுக்கனைக் கரசரணங்களாற் பரிசித்தற் பரிசுதிட்சையென்றும், ஆமை கணாக்கணிருந்த மூட்டையைத் தன் மனதிற் பாவித்தல்போல் மாணுக்கனைத் தமதருளுருவாகப் பாவித்தல் பாவனாதிட்சை யென்றும், மீன் தனது சினைையைப்பார்த்தல்போற் றமது மாணுக்கனைக் கிரு பானோக்கத்தாற் பார்ப்பது சட்சுதிட்சையென்றும் கூறுவதுமுண்டு. இவற் றை, “மூவுகையா ருயிர்வர்க்க மலத்தார் கண் மூலமலத் தார்மூன்று முடை யா ரன்றே-நீலகமா மெனவுருவாய் வந்து நாதன் திருநோக்காற் பரிசத்தாற்

நிகழும் வாக்காற் - பாவனையான் மிகுதூலால் யோசப் பண்பாற் பரவிலுரு
மவுத்திரியாற் பாசநாச - மேவவரு ஞதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும் வியன்
கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே.” என வரும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்
தத்தானுந் தெனிக. (க)

பண்டுபோன் நிருந்தனன் பரம நாயகன்
மண்டுகா தலின்வரு மதிவெண் காடரும்
புண்டரீ கத்திருப் பொருநது மாளிகை
யண்டனைக் காணவென் றணைந்த போதினில்.

(இ - ள்.) பரமநாயகராகிய மருதவாணர் அங்குநின்றும் நீங்கிச் சிவ
லிங்கத்திற் பழையபடி கலந்திருந்தருளினர். விசேஷத்த விருப்பத்தினாலே
வருகின்ற அறிவின் மேம்பாடுற்ற திருவெண்காட்டடிகளும், தாமதமாவதில்
வீற்றிருக்கும் இலக்குமி வசத்திருக்கின்ற தமது மனைக்கண், கடவுளாகிய
மருதவாணரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனே சேர்ந்தபொ
ழுது.—எ - று.

இதுகாறும் திருவெண்காட்டடிகளின் தபோபலத்தினால், ஒரு நாமம்
ஒருருவம் என்னும் ஒன்றுமில்லாமாகிய சிவபெருமான் தமது அருவருவத்
திருமேனியினின்றும் பிரிந்து மானிடவுருவந்தாங்கி மருதவாணரென்னுந்
திருநாமத்துடனெழுந்தருளியிருந்து, அத்திருவெண்காட்டடிகளைத் தமதடிய
ராக்கிக்கொண்டு மீண்டும் பழையபடியே அருவருவத் திருமேனிகொண்டன
ரென்று விளக்குவான், “பண்டுபோன் நிருந்தனன் பரம நாயகன்.” என்
றும், அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குச் சிவபிரானி
டத்து விசேஷத்த அன்புதியாதாகலின், “மண்டுகா தலின்வரு மதிவெண்
காட்ர.” என்றும், அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் திருவெண்காட்டடிகளினு
மேம்பட்ட திருவுடையோரினமையானும், அத்தகைய திருவாய்த்தவர்களின்
மாளிகையிலேயே சதா குடிக்கொண்டு விருப்புடன் வீற்றிருப்பது திருமகட்
கியல்பாகலானும், “புண்டரீகத்திருப்பொருந்துமாளிகை.” என்றும், மருத
வாணராகிய சிவபெருமான் சகலாண்டங்கட்கும் அதிபனாகலின், “அண்டன்.”
என்றும் கூறினர். சிவபிரான் ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாரென்பதை,
“திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவுடைய - யுருநா மறியவோ
ரந்தணனா யாண்டுகொண்டா - னொருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற்
காயிரந் - திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.” என்றும், அறி
வின் மேம்பட்ட அறிஞர்க்கே சிவபிரானிடத் தன்புதிக்கும் என்பதை, “அரிக்
கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந் - தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம்
வந்துநம்மை - யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் கிலகமெல்லாந் -
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.” என்றும், சிவபெரு
மான் அண்டங்கட் கதிபனென்பதை, “நஞ்சமா கண்டத்த நண்டத் தவந்நா
தன் - மஞ்சதோய் மாட மணியுத்தர கோசமங்கை - யஞ்சொல்லா டன்னோ
கிங் கூடி யடியவர்க - ணெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து - துஞ்

கஉக பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

சல் பிறப்பறுப்பான் தூயபுகழ் பாடிப் - புஞ்சுமார் வென்வனையீர் பொன்னுச
லாடாமோ," என்றும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

ஞானசற் குருவினி நயந்த நாயகன்*
போனதிக் கறிவுறாப் புனித ரானவர்*
வானனைக் கண்டி லார்*வனச வாளிவிழிப்*
பானல்வெண் டுளங்கள் பரப்பி னாரேரோ.

(இ - ன்.) ஞானசற்குருவைப்போன்று திருவெண்காட்டடிகளிடத்து
விரும்பமுற்ற தலைவராகிய மருதவாணர், சென்ற திசையை யுணராதவராகிய
பரிசுத்தரான திருவெண்காட்டடிகள், தேவர்பெருமானாகிய மருதவாணரைக்
காணாதவராய், தாமரைபோன்ற ஒளியுள்ள நேத்திரங்களினின்றும் சிந்த
வெள்ளிய முத்துக்களையொத்த நீர்த்துளிகளைச் சிந்தினார் — ஏ - று.

மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து அடிமையாக வந்து அவ்
வடிகளால் மகன்மைகொள்ளப்பட்டித் தற்காலம் ஞானசாரியராக விளங்கின
ராகலின், “ஞானசற் குருவினி நயந்த நாயகன்.” என்றும், திருவெண்காட்
ட்டிகள் தாய்மையெவற்றினும் மேம்பட்ட வாய்மையென்னும் அகத்தாய்மை
யமையப்பெற்றாராகலின், “புனிதர்.” என்றும், சிவபெருமான் தேவர்களே
வர்க்கு மறிதற்கரியராய்த் தேவாதிபனென யாவரும் வழுத்தற்குரியாராக
லின், “வானன்.” என்றும், மருதவாணர் சென்ற திசையுணராதவராய் அவ
ரைக் காணப்பெறாத திருவெண்காட்டடிகள் பிரிவாற்றாமையால் ஆராமை
மேற்கொண்டவராகிக் கண்ணீர்விட்டனரென்பார், “வனசவாளிவிழிப்பா
னல்வெண்டுளங்கள் பரப்பினார்.” என்றும் கூறினர். தாய்மை யெவற்றி
னும் மேம்பட்டது அகத்தாய்மை யென்பதையும், அத்தாய்மை வாய்மையா
னமையப்படுமென்பதையும், “புறந்துய்மை நீரா னமையு மகந்தாய்மை -
வாய்மையாற் காணப் படும.” என்னும் திருக்குறளானும், சிவபெருமான்
தேவாதிபரென யாவரும் வழுத்தற்குரியாரென்பதை, “தேவர்கோ வறியாத
தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தமிழ்க்கு மற்றை - மூவர்கோ
னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை-யாவர்கோ
னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்
சோ - மேஹினே மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு
வோமே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (இ)

துருவின ரெங்கணுந் துளங்கிக் காண்கிலார்*
துருவினையே யவ்வயின் வினாந்து தாயரு
மருவினா பெரியவர் மணிகொள் பெட்டியொன்*
தருவினா ருமக்கென வருளிப் போயினார்*

(இ - ன்.) திருவெண்காட்டடிகள் எவ்விடத்தும் திரிந்து தேடினார்
மருதவாணரைக் கண்டாரில்லை. உடனே அம்மருதவாணரின் தாயார் அச்ச

முற்றவராய்த் திருவெண்காட்டடிகளிருக்குமிடத்து அதிவினாவாகச் சேர்ந்தவராய், பெரியவராகிய மருதவாணர் இரத்தினங்களிழைத்த ஓர் பெட்டி உமக்காகக் கொடுத்தவிட்டுப் போயினரென்றுரைத்து அப்பெட்டியைக் கொடுத்துச்சென்றனர்.—எ - று.

மருதவாணரைத் திருவெண்காட்டடிகள் பலவிடங்களினும் தேடிக்காணாமல் வருந்தியதையுணர்ந்து அவ்வடிகளின் மனைவியார், நமது தலைவர் இதுகாறும் மருதவாணரைத் தேடியுமுலும்படி வாளாவிருந்தோமே, மருதவாணர் நம்மிடத்திந்த இப்பெட்டியை அப்போதே நமது தலைவரிடம் கொடுத்திருந்தால் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் மருதவாணரைத்தேடாது, அதிலுள்ள விஷயத்தால் அமைகிபெற்றிருப்பரே, இத்தனைகாலம் அவர் வருந்தும்படி பெட்டியைத் தராதிருந்தது பெருமபிழையாமே என்று இவ்வாறு பந்தலவாக வெண்ணி, அதிக அச்சத்தடன் மிக்க வேகமாய்ப் பட்டினத்தடிகளிடம் வந்தனரென்று விளக்குவான், “வெருவியே யவ்வின் வினைந்து தாடரு மருவினார்.” என்றும், அப்பெட்டியை ஈந்து, அவரிருக்கும் வெளியிடத்தில் தாமிருக்க அச்சமுற்றவராய் அங்கு நீன்றும் நீங்குகுரென்பார், “அருளிப் போயினார்.” என்றும் கூறினர்.

(சு)

எனமொழி யேழையப் பேழை யீந்தனண்.

மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்பருங்.

கணிகெழு சிலம்பணி கமல னீந்ததைத்.

துணைவினல் விழித்துறச் சோதித் தாரரோ.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அவர் மனைவியார் அப்பெட்டியைத்தந்தனர். மனம் வாக்கு காயமென்னும் திரிகரணங்களும் ஒருப்பாடுடையவராய் மருதவாணரை வழிபடுகின்ற மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும், ஒலி மேம்பாடுற்ற சிலம்பைத்தரித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளையுடைய மருதவாணர் தந்தருளிய அப்பெட்டியை, அதிவினாவிலே கண்களைத்திறந்து பொருந்தும்படி ஆராய்ந்தனர்.—எ - று.

திரிகரணசுத்தியுடையோர் செய்யும் வழிபாடே சிவபிரானுக்கேற்புடைத்தென்பதை விளக்குவான், “மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்பரும்.” என்றும், வேதமே சிலம்பாகப் பாதங்களிலணிந்தவர் சிவபிரானாகவினானும், அவரே இப்போது மருதவாணராய் வந்திருத்தலினனும் “கணிகெழு சிலம்பணி கமலன்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் மருதவாணரைக்காணாமையார் கலககழுற்றுக் கண்களை மூடி விழிகீர்சோர நின்றராகலின், அவர் மனைவியார் மருதவாணரீந்த பெட்டி இதுவென்று தந்தமாத்நிரத்தில அக்கலக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்து அப்பெட்டியைச் சோதித்தாரென்பார், “துணைவினல் விழித்துறச் சோதித்தார்.” என்றும் கூறினர். திரிகரணசுத்தியுடையாரியற்றும் வழிபாடே, சிவபிரானுக்கேற்புடைத்தென்பதையும், அவ்வழிபாட்டிற்காகவே இச்சரீரம் நமக்குக் கிடைத்ததென்பதையும், தியா

கஉஅ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

னித்தல் வாழ்த்தல் வணங்கல் என்னும் இம்மூவித வழிபாடுக்காகவே முக் கரணங்களமைந்தவென்பதையும், “கையொன்றுசெய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப் - பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழு - மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் - செய் கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே.” எனவும், “கண்ணு ண்டு கூணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்-பண்ணுண்டு பாடச் செவி யுண்டு கேட்கப்பல் பச்சிலையா-லெண்ணுண்டு சாத்த வெதிர்த்த வீச னிரு க்கையிலே - மண்ணுண்டு போருதை யோகெடு வீரிந்த மாணிடமே.” என வும் வரும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், “நெக்கு நெக்கு நினைப வர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும் பொன்னாச்சடைப் புண்ணியன்-பொக்க மிக் கவர் பூவுநீருங் கண்டு - நக்கு நிற்ப ரவர்தமை நாணியே.” எனவும், “வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞ்சர் - தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ் த்த மாமலர் தூவித் துதிபாதே - வீழ்த்த வாயினை யெனெடுங் காலமே.” என வும் வருந் ஆளுடையவரசு களாள்வாக்கானும், “வீடு கூட்டிவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனீ தலினம்பாற் - கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெ ணிக் கொள்வதென் பயமாசை-நாடு போழ்தவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவ னவ னாவாதி - யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப் பாயே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுக்கு வே தமே சிலம்பென்பதை, “எழுதரிய மறைச்சிலம்பு கிடந்துபுறத் தலம்ப வன் ப ரிதய மென்னுஞ் - செழும்வரோ டையின்மலர்ந்து சிவானந்தத் தேன்ற தும்பு தெய்வக் கஞ்சத்-தொழுதருசிற் றடிப்பெரிய விரல்கவைத்து மைக்க ணீர் துளும்ப வாய்விட் - டமுதலையா டையிற்கிடந்தா னனைத்துயிரு மீன் றுகாத் தழிக்கு மப்பன்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுத் தெளிக.

(எ)

முத்தினை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச்

சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத் தீர்த்தபின்

குத்திர மொன்றறக் கொடுத்த தோர்பொரு

ளத்திர வாக்கினு லறியப் பண்டமே

(இ - ள்.) அப்பெட்டியிற் பொறித்திருந்த முத்தினை கீழேவிரும்படி திறந்து, முழுமையும் அவிரும்படி சித்திரமமைந்த பட்டுவஸ்திரச் சுற்றை அவிழ்த்தபிறகு, வஞ்சகமொன்றுமில்லாமல் மருதவாணரீட்சருளிய ஒப்பற்ற வஸ்துவானது, மேம்பாடுற்றதாகிய உண்மையான வாசகதீட்சையினு லுண ரப்படுவதான சிறந்த பொருளாயிருந்தது.—எ - று.

காதற்ற ஊசியையும் சுரட்டையும் பட்டுவஸ்திரத்திற் சுற்றி இரத் தினங்களிழைத்த அப்பெட்டியுள் வைத்து முத்தினாயிட்டிருந்தாராகிலின், அப்பெட்டியைத்திறக்கையில், திருவெண்காட்டடிகள் அம்முத்தினையைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் சுற்றியிருந்த பட்டுவஸ்திரத்தை அவிழ்த்தாரென்பார், ‘முத்தினை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச் - சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத்

தீர்த்தபீன். என்னும், அதனுள்ளிருந்த காதற்ற ஊசியும் சரடும் தயாராக
மருதவாணராளிய உண்மை வாசகத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய மெய்ப்பயனை
வினக்கதக்க சிறந்த பொருளாயிருந்ததென்பார், “கொடுத்த தோர்பொரு
சாதிர வாக்கிளு வறியப்பண்டம்.” எனறும் கூறினர். (அ)

ஒடிவுறப் புனாவீழுந் தூழிக் கூமுறிக்
தடிபடு காதறை பர்கிச்சுடெய்கையர்ய்
நொடிதர முறுக்குறு ஊலுங் கோத்துள்
வடிவினா மூசியின வாசி நோக்கினா

(இ - ள்) திருவெண்காட்டடிகள் வளைவுற்றுப் பிளப்புண்டாய நாட்
பட்டிக் கூர்மையற்று நசுங்குண்டு காதற்றதாகி, செயற்கையாயக கூறுதற்கு
முறுக்கமையாத சரட்டையுங் கோக்கப்பெற்றுள்ள உருவதாலாகிய அவ்
வூசியின் மெம்பரட்டைப்பார்த்தனா — ஏ - ரு

அவ்வூசி ஏனைய ஊசிகளைப்போன்று பளபளப்பாய் வளைவின்றிக் கூர்
மையமைந்து காதடைததாயினமையினனும், அதிற் கோத்திருக்கும் சரடும்
செயற்கையானமைந்ததென றுறாததற்கேலாததாய் முறுக்கேறாத இழைக்
ளாயிருத்தலினனும், அவவிரண்டையும் அதிசயமாகப் பாரத்கனரென்பார்,
“ஊசியின் வாசி நோக்கினா.” எனறார். (க)

நோக்கினா நீக்கற நெடிது நோக்கினா
பூக்கம்ழ் சடையினா பொற்பு நோக்கினா
பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினா
தேக்கிய வலகுவிண் டேற நோக்கினா

(இ - ள்) அவ்வூசியைப் பார்த்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள்
அதைப்பார்ப்பதினின்றும் நீங்காதவராய் நீடித்தகாலம் பார்த்தனர் கொண்
றையுலர் பரிமளிககின்ற சடையையுடையவராகியவிவிரான திருவருளின்
அழகைப்பார்த்தனா. நமக்கு வேண்டிய முததிச்செல்வம் இதுவேயென்று
விருப்பமுறதுப்பார்த்தனர். நிறைந்துள்ள உலகத்தினரும் தேவர்களும் இவ்
வுண்மையைத் தெனியுமபடி பார்த்தனா — ஏ - ரு.

அவ்வூசியும் அதிற் கோத்துள்ள சரடும் இன்னவிஷயத்தை விளக்குவ
தென்று விளங்காமைவின், அவ்விரண்டையும் பார்க்கத்தொடங்கின திருவெ
ண்காட்டடிகள் விடாமற் பார்த்தனரென்பார, “நீக்கற நெடிது நோக்கினா.”
என்றும், சிவபிரான் தயது திருவருளை இவற்றால் விளக்கினதெனக் கருதிய
தால், “பூக்கம்ழ் சடையினா பொற்பு நோக்கினா.” என்றும், அதன்பின் ஒரு
வாறு ஊசி சரடு என்னும் இரண்டின் படினும் விளங்கினமையின் உலகை
யுற்றவராய், “பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினா.” என்றும், இவ்வு
ரண்டால் விளையும் மெய்ப்பயனைத் தாமுணர்ந்தவரே, உல
கத்துள்ள ஏனையரும், தேவலோகத்துள்ளாரும் தெளியவேண்டும் என்னும்

கருத்துடன் நோக்கினரென்பார், “தேக்கிய வுலகு விண்டேற நோக்கினர்.
என்றும் கூறினர், (க0)

காதினூல் போதலுங் காதிற் கல்விநூல்
போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமா,
மேதகு மூலகெலாம் விடுங்கு றிப்புமாஞ்*
சேதமிப் பாசுநம் பாசச் சேதமாம்.*

(இ - ள்.) இவ்வுசியின் காதிலே நூல் செல்லுதல், நமது செவியிற் கல்வியின் மேம்பட்ட நூல்கள் செல்லுதலைக் குறிப்பாகக்கூறிய உவமையு மாகும். மேம்பாடுற்ற உலகப்பற்றுக்களனைத்தும் விடுதற்குரிய குறிப்புமா கும். படுதூற்ற பாசமென்னும் இச்சரடி நமது பாசத்தின் சேதத்தைக் குறிப் பித்ததுமாகும்.—எ - று.

இவ்வுசியின் காகில் எவ்வாறு நூல் செல்லினும் பிணிப்புற்றிருக்க வில்லையோ அதுபோல நமது செவிகளில் ஞானநூல் செல்லினும் பிணிப் புற்றிருக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பால் விளக்குவதற்காக இவ்வுசியையும் நூலையுட் தந்தனரென்பார், “காதினூல் போதணங் காதிற் கல்விநூல் போத லைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமாம்.” என்றும், அன்றியும், அந்நூல் ஊசி யின் காதிற் செல்லினும் எவ்வாறு பந்தப்படவில்லையோ அதுபோல நீ உலக விவகாரங்களிற் செல்லினும் பந்தமற்றிருப்பாயென்பதையும் விளக்குவதென் பார், “மேதகு மூலகெலாம் விடுங் குறிப்புமாம்” என்றும், அன்றியும், இவ் விழைகள் எவ்வாறு முறுக்கேறுதலா லொன்றுபடப் புணர்ந்து பந்தமுறாது தனித்தனி பிரிந்திருக்கின்றதோ அதுபோல உனது பாசங்களும் இனித் தனித்தனி பிரிந்துபோமென்று குறிப்பால் விளக்குகின்றதென்பார், “சேத மிப்பாச நம்பாசச் சேதமாம்.” என்றும் கூறினரெனினார். சிவபிரான் புகழ் கேளாச் செவிகள் பயனிலவாகலிற், நம்காதில் கல்விநூல் போதலைக் காத ற்ற வுசியிற் சரடி செல்லுவதற் குவமிதசனரென்றார். இசனை, ஆளா காரா ளா னாரா யடைந்துய்யார் - மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ணிர்கிலார் - தோளா தசனா யோதொழும் பர்செவி - லாளா மாய்ந்து மண்ணுக்கிற் கழிவ ரே.” என்னும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும், உலக விவகாரங்களுட் னிருக்கினும் பந்தமற்றிருத்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, “தருவ நீமையு நன்மையு முழுதித் ததையுயர் கழைமேனின் - றுகை ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைச் சொருமக டவனேவல்-புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிரா சையைநீயுற் - றிரவி னும்பக லினும்விடே நெஞ்சமே யின்பவீ டெளிதாமே.” என்னும் சாந்தலங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் உணர்க. (கக)

ஊசிகாந் தச்சிலை யுற்றுப் பற்றல்போ,
ஞாபி லாப்பர ஞான மாற்றலா*
மாசிலோ மென்றுகொண் டலங்க லோங்கிய
மாசினு லங்குல வயுவம் போயினார்.*

(இ - ள்.) ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பொருந்திப்பிடிப்பதுபோன்று அழிவற்றதாகிய மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தால், நாம் குற்றமற்றேறமென்று எண்ணி, ஒழிவானது விசேடித்த மழையினால் அழகிய குலாசாரவுருவம் நீங்கினார்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்றவூசியும் சரமொகிய இரண்டு வஸ்துக்களை விடாது நோக்கியதால், ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பிடிப்பதுபோன்று, உறுதியாகத் தம்மைப் பற்றிக்கொண்ட மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தாலே, இனி நாம் குற்றங்களினின்றும் விடுபட்டோமெனக்கருதி, அறுதியா மொழிவின் மேம்பாட்டாற் குலாசார தருமங்களினின்றும் நீங்கினவராயினர் என்பது கருத்து. மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றோர் குலாசார முதலிய தருமங்களை அறவே விட்டொழிப்பாரென்பதை, “சமயா சாரசங் கற்ப விசற்பமு - மமையா சாங்குல வாசார மானது - மிமையா தாரும் விடாசவில் வாழ்க்கையு - மமையார் தோளி விடுத லாசாரமே” என்னும் தேவிகாலோத்தரத்தானும் தெளிக.

(கஉ)

இச்சைஞா னந்தொழி லிவைக ஷீசஞ

ரிச்சைஞா னந்தொழி லிவற்று ளாக்கினு.

ரச்சமில் பரையுட னாக வாருயிர்க்

கச்சஞ மவனிடை யடைந்தொன் றுயினார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம்மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றினுள்ளுஞ் சேர்த்தார். அச்சமற்ற பராசத்தியுடனே உலகெங்கும் நிறைந்த சர்வான்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாகிய அப்பெருமானுடன் கலந்து ஒன்றாக விளங்கினார்.—எ - று.

தனது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தன்னதாகக் கருதி, யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னது யான் என்னும் இச்சேவ போதச் செருக்குறுது யாவும் சிவன் செயலென்னும் பதிகரணம் வாய்க்கப் பெற்றார்க்கு, அவ்விச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றாலும் விளையும் சுகதுக்கங்களிலவாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தனையு சுகதுக்கங்கள் தமக்கிலவாகுந்மித்தம் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியையென்னும் மூன்றுட் சேர்த்தனரென்பார், “இச்சை ஞானத் தொழிலிவைக ஷீசஞ ரிச்சை ஞானத் தொழிலிவைக்கு ளாக்கினார்.” என்றும், அவ்வாறு இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தமதல்லவென்று விடுத்தமையின் தமக்கென ஓரசை வின்றிச் சிவத்திற் கலந்தனரென்பார், “பரையுடனாக வாருயிர்க் கச்சஞ மவனிடை யடைந்தொன் றுயினார்.” என்றும் கூறினர். இவ்வாறு சேவபோதச் செருக்கொர்க்குச் சுகோதயமுண்டாகாதென்பதை, “யான்செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்னதியா நென்னு மிக்கோணை ஞானவெரி யால்வெதுப்பி நீமிர்

தகஉ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

த்தித் - தான்செல்வே நின்றிடவத் தத்துவன்று நேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டு டோடு - நான்செய்தே நெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கண்ம - மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே.” எனவும், இவ்வாறு செய்வோர் சிவனிற் கலந்தொன்றாகலின் இவர் சொல்களெல்லாம் சிவன்செயல்களாகவே முடியுமென்பதை, “இவனுலகி விதமகிதஞ் செய்த வெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு - மவளிலுளாய் நின்றமுறை யேக னாகி பரண்பணியி னின்றிடவு மகலங் குற்றஞ் - சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்-பவமகல வுடனாகி நின்று கொள்வன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே.” எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானு மறிக்க.

(கூ)

மறைபெறு சிவமுனே மறைந்து நின்றபின்
குறைபற விளங்கிய கோலம் போலுழாடத்
திறமுறு தாமுமச் சிவத்துட் புக்கொளித்
தறிவுறு விளங்கினு ரதித விற்பமே.

(இ - ன்.) வேதங்களாற் றுதிக்கப்பெற்ற சிவமானது தமக்குள்ளே ஒளித்துநின்றபிறகு, பூரணமாய்த்திகழ்ந்த மாதிரியை யொத்து, மிக்க மெய்ஞ்ஞான எல்லபமுற்ற தாடும் அச்சிவத்திற்குள்ளே புரந்து மறைந்து தெரிந்துகொள்ளாதவண்ணம் நிரதிசயானந்த இன்பமூடையவராய் வினங்கினார்.—எ - று.

தமக்குட் சிவம் மறைந்திருந்தகாலத்தில் எவ்வாறு பூரணமாகச் சிவ சொரூபமாகவே விளங்கினாரோ அதபோன்று, தாம் அச்சிவத்தின் மறைந்த இப்பாது பூரணமாகச் சிவசொரூபமாகவே விளங்கி, இவ்வாறு விளங்குவதை ஒருவரானு முணரப்படாதவராய் நிரதிசயானந்த இன்பவடிவாயிருந்தன ரென்றபடி. இவ்வனுபவத்தையன்றோ, “உடையா ஞன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன் - னடியார் டடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம்-முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே.” என மணி வாசகப்பிரானும், ‘நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுன முண்டாத - ருனெனவொன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன் - றிலென்று தானே யெனுமவனாத் தன்னடிவைத் - திலென்று தானு மிறை.” என மெய்கண்டதேவநாயனாரும், ‘ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவ ணை - டேதனைத் தோண்டி - டேதனைத் - சேதனைச் - சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப - ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்றூ.” என உய்யவந்த தேவநாயனாரும் திருவாய்மலர்த்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு கலத்தல் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் கலத்தலுக்கொப்பெனக்கூறுவர். தூவ லொளியாகிய கண்ணொளியைச் சேவனுக்கும் சூக்குமவொளியாகிய விளக்

கொளியைச் சிவத்துக்கும் உவமையாக்குவர். இவ்விரண்டெ-ளிகளும் அத் துவிதமாய்ந் கலந்த நிற்ரும் நிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிரித்தறிய மா ராமையின், கண்ணொளியாய் நோக்குங்காற, னஹுந்தன்மையே விசேடித்து விளங்குமல்லது விளக்கொளி விசேடித்து விளங்காமையோன்று சேவனாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சேவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சிவபோதமாக விளங்கா. அவ்வாறே சிவமாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சேவபோதமாக வே விளங்குமல்லது சேவபோதமாக விளங்கா. ஆலின் திருநெண்டாட்டடி கள் சேவபோதத்தை அறவே விட்டுச் சிவபோதமெய்தினுராசலின், சேவபோ தத்தா னிசழ்கற்குரிய சுகதிக்காணுபவர்களு சற்றமின்றி ந்ரதிசயாநந்த மெய்தினரென்றிக.

(கசு)

இன்பமா மதிதமே னிருக்கும் வள்ளலா.

ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந்

தன்பினு லரனடி யமுத மாந்தினு

ரென்பரா லிவந்நல மியம்பொ னாகதே.

(இ - ள்.) இவ்வாறு அநிதவன்பமாகிய ந்ரதிசயாநந்தத்திலிருக்கும் வள்ளலாகிய திருநெண்டாட்டிகள், உலகமெல்லாம் அநிததியமென்னும் காட்சி பிறந்து ஆசையற்றவராய், மெய்யன்பினுலே சிவபிரானது திருவடியெ ன்னும் அமுதம்புசித்தனரென்று பெரியோர்கூறுவர். இத்திருநெண்டாட்டி களுடைய நன்மை இன்னபடியென்று சொல்ல வேலாததாகும்.—எ - று.

ந்ரதிசயாநந்த 'வீன்பெய்தினுர்க்கு நிததியப்பொருளாகிய சிவ பிரான் திருவடியொன்றின்மேலல்லது ஏனைய அநித்தியமாயுள்ள உலகப் பொருள்களெவற்றினும்' அன்புதியாதென்பதை யுணர்த்துவான், "இன்பமா மதிதமே லீருக்கும் வள்ளலா - ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந் - தன்பினு லரனடி யமுத மாந்தினு" என்றனர் இதனை, "செயலெலா மந் மாகச் செய்யுங் காலந் திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழுங் கால-மயலெலா முறவாகி யமையுங் கால மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங் கால - மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங் கால மனமெலாம் டேரன்பு மாமாங் கால - மியலெ லாம் பிறப்பொழிய வெகெருந் கால மென்கன் சிவஞானியரு ளிசையுங் கா லம்." என்றும், இத்தகையோர் பெருமையை எவருமுரைக்க வேலாததாரு மென்பதை, "குன்ற மறையுன் வீழ்தியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப் - பொன்றத் செல்ல மெனப்பொருள் கூறுமென் பூசரருந் - தன்ற மமாமல ர்க் ஸகநீறு சாற்றத் தவம்புரிவ - ரென்ற லெவ்சிவ ஞானிதன் மேன்மை யிசைப்பவரே." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருநாக்காணுந் தெளிக.

(கரு)

எயிந்தனர் முயிந்தலு சிவினை யேந்தலார்

செயிந்தன சிறமுயிதெளிந்த நீரெனப்

பிறிந்தன ரில்லறம் பெரிய நூற்படி

கிறிந்தனர் துறவற நெய்கொ ணீர்மையே.

கருசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்

(இ - ள்) தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்ற ஊசியை எறித்துவிட்டவராய், நிறைவுற்றனவாகிக் கரையுடைபட்டுத் தெளிந்தோடும் சலத்தைப்போன்று இல்லறத்தை விட்டுப் பிரிந்தனர். மேம்பாடிற்ற ஞான துற்கிணங்கத் துறவறமார்க்கத்தைக்கொண்ட தன்மையிணைவுற்றனர்.—
எ - று.

ஞானதூலிற் கூறியுள்ள துறவற விலக்கணமெவையெனின், உயிர்ச் சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இடைப்பற்றுகிய உட்பற்றென்றும், சுரணங்களாகிய உட்பற்றென்றும் இவ்வாறு பற்றக்கள் மூலகையாய் விளங்கும். இம்மூன்றனுள் காயத்துடன் கரணத்தைச்சேர்த்து உட்பற்றென்றும், முன் சொன்னவாறே உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இவ்விருவகையையும் விடுதலே உட்பிறவென்றும் புறத்துறவென்றும், இவ்விரண்டனுள் அகப்பற்றையேனும் புறப்பற்றையேனும் தனியாய் விடுதல் துறவன்றென்றும். அவ்விரண்டையும் அறவே விடுதல்தான் துறவென்றும், இவ்விரண்டையும் விடத்தணிந்தோர் முன்னர்ப் புறப்பற்றையே விடல்வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு விடவே அகப்பற்றுத் தானாய் நழுவுமென்றும் கூறியுள்ள இவைபோலவனவே யாம். இவற்றை, “இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங்கடையுடற் பற்றும் - விரிகரணங்க ளாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம்விளங் கிடுமித் - திரிவிதத் துணியுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்தியொன் றுக்கொ டுட்பற்றும்-வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக மதிப்பரவ் வணந்தற வையு மே.” என்றும், “இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப் பற்ற தேனு - மொருவத லிலரு மெவணம்ப் பெயருக் குரியர்வே ரொன்று மில் கொடியுந் - தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார் - மருவினு மஃதோ ரொருவரவே ரன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுரு வகையே.” என்றும், “வேரறக் கொடிவா டிதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றையபற்று நேரே-சொருத வியல்பா மதீனையே முன்னர்த் தொலைக்கவேண் வேதெனிற் கடுமுட் - சாருமோர் கொடியின் கிளையினத் தையுமுன் றறித் தொழித் தலத்த னிடையா - ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழி த்தலும் புறப்பற்ற துறவே” என்றும் வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திரு வாக்காணுந் தெளிக. (கக)

விடுத்தனர் வீடுநல் வீடு கூடுமா

றெடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவை யேபெற *

வடுததலு ரம்பல மதனிற் புக்குளார் *

நடத்துளா னம்பல நண்ணும் வண்ணமே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் உயர்வுறற வீடென்னும் முத்தியை யடையும்வண்ணம் தமது கிருகத்தை விட்டனர், மேம்பாடிற்ற துறவாச்சிர மத்தை யடையும்வண்ணம் துணிவுமேற்கொண்டனர். ஆனந்தநடனமுடைய

சிவபிரானது சிற்றம்பலத்தை யடையும்வண்ணம், தமதூருக்குச் சமீபித்த ஓரம்பலத்திற் சேர்ந்திருந்தனர்.—எ - று.

நாம் வசித்தற்கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுமெண் ணம் அவிலேகமுடையதாகலின், இவ்வீட்டைவிட்டு, எல்லாப்பற்றுக்களையும் விடுதற்குக் காரணமாகிய முத்திவீட்டை யடையவேண்டுமென் றணர்ந்தா ரென்பார், “விடுத்தனர் வீடு நல்வீடு கூடுமாறு,” என்றும், நிச்சயமான வெ றுப்பென்னும் வைராக்கியமுடையார்க்கன்றித் துறவு கைகூடாதாகலின், அத்துறவையடைவானெண்ணியவிவர் துணிவென்னும் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டாரென்பார், “எடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவையே பெற.” என் றும், இத்துறவிஞலாகிய பட்டின முத்தியினபத்தைச் சிற்றம்பலத்தின்னை நாமடைதலுண்மையென் றறிவிப்பான், அவ்வூர்க்கருகிலுள்ள ஓர் அம்பலத் தடைநதாரென்பார், “அடுத்தலு ரம்பல மதன்றி புக்குளார் நடசதுளா னம் பல நண்ணும் உண்ணம்.” என்றும் கூறினர். நாம் வசித்தற் கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுதல் அவிலேகமென்பதை, “காணி யீசெம திட மிது வெனமனைக் கருதிமண் ணாகினராய் - நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுட லிது நமகிட மலவென்றார் - பேண வும்படு மோவிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப்-பூணி னன்றிருச் சரணமே யுயிரககெலாம் புகலிட மததேரே.” என்றும், துறவுக்கு வைராக்கியமே முக்கியமென்பதை, “சயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென தெனவு - மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட் டிதனையா னெனவுமவைத் தெனாமோர் - மயலதா மிருளைத் துற வெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகததினை விளகஞ் - செயலினிற் தூற் குப் பெயர் வயிராக தீபமென் றிதாததிடப் படுமால்.” எனறும் வரும் சாந்த லிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (கள)

போந்தபின், சுற்றமும், புடையிற் சுற்றழேல்
வேந்தனும், பட்டினம் விளங்கு மேன்மையார்
சேர்ந்தனன், மயக்கறத் தேற்றந் தேற்றினு,
ராய்ந்திடி னளவுகாண் பரிய வன்னவே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு சென்றபிறகு, அவரு டைய உறவின்முறையாரும் பக்கத்திற் சூழ்ந்தகொள்ள, வேலேந்திய அவ் ளுரரசனும் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கும் பிரசித்தியான பெருமையால் அடைந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வேந்தன் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானம் நீங்காத தெளிவைப் பலவாறாகத் தெளிவித்தனர். அத் திருவெண்காட்டடிகள் தெளிவித்த ஞானோபதேசங்களாகிய அவைகளை ஆராயின் அளவு கூறுதற்கரியனவாகும்.—எ - று.

இவ்வாறு திருவெண்காட்டடிகள் தமதூர்க்கருகிலுள்ள அம்பலத்திற் சேர்ந்தபோது அவருறவினர்கள் யாவரும் அவரைப் புடைசூழ்ந்துகொண் டார்கள். அவ்வாறு யாவரும் புடைசூழ்ந்து உலகெங்கும் பிரசித்தமானமை

யைக் கேள்வி புற்ற அவ்வூர் அரசனும் அங்குவந்து சேர்ந்தான். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் கொண்டிருக்கும் மயக்கமறாத தெளிவைத் தெளிவிக்கும்வண்ணம் பற்பல ஞானோபதேசங்களைப் புரிந்தனர். அவையனைத்தையும் ஆராய்மிடத்து இவ்வளவின்வென்றுரைத்தற்கேவாதனவாம் என்றபடி. எனவீவ, அவ்வரசன் தான் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தையே முடிவான தெளிவெனக் கருதியிருக்கின்றனனென்றுணராத திருவெண்காட்டடிகள், அரசனை மயக்கமுற்றிருப்பானாயின் குடிகளு மயங்கக்கிடப்பாராகலின், முநதி அரசனைத் தெளிவித்தால அவன் ஆணையினவழி நடக்கும் குடிகளனைவரும் தெளிவுறுவாரெனெனச் சித்தித்து அவனுக்கு ஞானோபதேசம் புரியத்தொடங்கினரென்க. அரசன் தெளியின் குடிகள் தெளிவார் என்பதை, “அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி.” எனவும், “மனைனெப்படி மன்னுயிரப்படி” எனவும் வழவகுப் மூதுரைகளாலும், “குலமகட்டுத் தெய்வங் கொழுநனை மன்ற - புதலவர்க்குத் சப்தையுந் தாயு - மறவோர்க - கடிகளே தெய்வ மனைரோர்க்குந் தெய்வ-மீஸுமுகப பைம்பூ ணிறை.” என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாகவானும செவிக.

(௧௮)

மாயையின் போதமுற ஸ்ருக்கு மன்னவற்,

காயிரம் போதமங் காற்றி னூரீ

தேயின வல்லவாயி டுத்த நெஞ்சினர்.

துயரர் விருந்தனா துனக்க மினறியே.

(இ - ன்.) அஞ்ஞானபோதமடைந்திருக்கும் அவ்வரசனுக்கு அவ்விடத்து அனைகவிதமான ஞானோபதேசங்களைத் திருவெண்காட்டடிகள் புரிந்தனர். அவ்வுபதேசங்கள் யாவும் அமமனைனுக்குப் பொருத்தமில்லாதனவாகக்கண்டு அவனை இகழ்ந்த மனமுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அசைவற்றவராய்ப் பரிசுத்தமெய்தியிருந்தனர்.—எ - று.

அஞ்ஞானமுடையோர்க்கு எத்தகைய ஞானோபதேசமும் பயனுறுதென்பது தூறறுணிபாகலின், “மாயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற் - காயிரம் போதமங் காற்றினூரீ - தேயின வல்லவாய்.” என்றும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் நாம் ஏன் வீணே இவரிடத்தில் வசனிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அசைவின்றிப் பரிசுத்தராயிருந்தனரென்பார், “இகழ்ந்த நெஞ்சினர் துயரர் விருந்தனர் துனக்கமின்றி.” என்றும் கூறினர். இதனால் ன்றே தாம் ஞானோபதேசமொழியுமும் பக்குவமிலார்க்குப் போதிப்பாராயின், அவர் அஞ்சாரியரென்றும், அவ்வாறு பக்குவமுடையோன், தேனை நிறையவுண்டு அதனை மீட்டுங்க்குந் தன்மைபோல உள்நுழையும்புமாயெவங்கும் நிறைந்து மவுனமாயிருந்த சிவானந்தவெள்ளம் காருண்ணியத்தினால் ததும்பி ஞானோபதேசமொழிகளைக் கூறும் காலத்தளவும் பணிவிடைசெய்துகொண்டு நின்று, அதுவிதுவென்று ஒன்றையும் சுட்டாது பதைப்பறவிருந்து அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவ்வாசிரிய ருபதேசிக்கும் ஞானோபதேசம், இஞ்ஞாக்குவினக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும்

பிரகசித்து ஆணவவிருளை நீக்குமென்றும், அத்தகைய ஞானோபதேசம் அபக்துவர்க்குப் பயன்படாதென்றும் நூல்களிற் கூறியுள்ளன. இவற்றை, “பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானஞ் - சையோக போக தரங்கத்தி - னையும் - பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங் - குருவேகாண் ஞானக் குரு.” என்றும், “தேனுண் மெழும் நரம்போற் சிவானந்த-மோனந் துளம்பி மொழிகாலத் - தேநன்று - தோனறிநுது போலுமொன்றைச் சுட்ட டாது கேட்பவர்கட் - காந்தவம் வேத மது.” என்றும், “இருளிற் சுடரெ ன்ன விந்திரவி யென்ன - வருளைக் கடந்தபரா னந்தர் - நிருவாக்-கமுதம னையம் பரச்சொ ணன்னிமித்த மாங்கே - மமவையிரா தென்றே மதி.” என்றும், “உடற்குயிர்போற் கட்குமைபோ னாகிநா லொத்து - விடிந்புவிதி பாம்பினில்வீழ் வாரக்காஞ் - சுடச்சுடினும் - வாழைக்கா காவேதி மட்கலத் துக் காகாவா-நேழைக்கா காகாத திது.” என்றும்வரும் ஒழிவிவொடுக்கத் திரு வெண்பாக்களானுமுணர்க. (கக)

பகர்த்தனர் பட்டினப் பலரும் பணிபுனன்

மிகுந்திருச் சேந்தனார் விளம்பு விரெனப் .

புகழ்ந்தனா மவுனமாம பொற்பின் வைகினார் .

திசுழ்ந்தனா ககாமொழிச் செல்வ ராக்கினார் .

(3 - ள்) அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தள்ள பலரும், தகுதியான் மேம்படுற்ற சேந்தனாரே நமது திருவெண்காட்டடிகட்கு நீரேனும் கூறு விரென்றுரைத்தனர். அவ்வாறே அச்சேந்தனார் திருவெண்காட்டடிகளைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தார். உலகத்தில் விளங்கியிருந்த ஊமர்களைப்போன்ற அநேகரை வார்த்தையென்னும் செல்வமுடையவராகச் செய்த திருவெண்காட்டடிகள் மவுனமென்னும் நிலைமையிலமர்ந்தனர்.—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனையர் திருவெண்காட்டடிகளைப் பழையபடியே இல்லறத்திலிருக்கும்படி பலவாறு வேண்டியும் அவர்கட் கொன்றும் மறுமொழி கூறாதிருந்ததை நோக்கி, அவருக்கு மிகப்பிரீதி யுடையவராயும் குணவிசேடங்களின் மேம்பட்டவராயுமுள்ள சேந்தனா னாரோக்கி, நீரேனும் திருவெண்காட்டடிகட்குரைக்கலாகாதா வென்றனரெ ன்பார், “பகர்த்தனர் பட்டினப்பலரும் பணிபுனன் மிகுந்திருச் சேந்தனார் விளம்புவிரெனப் புகழ்ந்தனர்.” என்றும், அவ்வாறே அச்சேந்தனார் கூறிய வனைத்திற்கும் உத்தரமின்றித் திருவெண்காட் மவுனமாயிருந்தனரென் பார், “மவுனமாம பொற்பின்வைகினார்” என்றும், அவ்வாறுவைகிய திரு வெண்காட்டடிகள் எத்தன்மையரெனின், அதற்குமுன் யாதோர்விஷய மும் பேசவறியாது மூகர்கள்போலிருந்த அநேகரை விசேடமான ஞான போதங்களைக் கூறத்தக்க வாக்கின் செல்வமுடையச் செய்தவர் என்பார், “திசுழ்ந்த மூகரை மொழிச் செல்வராக்கினார்.” என்றும் கூறினர். அப்பட்டி னத்திலுள்ளார் பலரும் தங்கட்குமறுமொழிகூறாத திருவெண்காட்டடிகளிடமிருந்து ஏதேனும் ஒருத்தரம் பெறுமாறு, அவர்க்குரியவராகிய சேந்த

னாப் பிரார்த்தித்தனர். இத்தகைய விஷயத்தில் இவ்வாறு செய்வதே நீதியென்பதை, “தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர்-தங்கட் குரியவரார் ஞாங்கொள்க-தங்கடுநெடு-குன்றினார் செய்தனைய கொங்கையா யாவின்பாற்-கன்றினார் கொள்ப கறந்து.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. அன்றியும், பண்பினான் மிகுந்திருச் சேந்தனார் வினம்பு வீரேனப் புகழ்ந்தனர் என்றுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுவாரு முளர். (உ௦)

மற்றவர் மவுனமுற் றுறைந்த வாய்மையா *
 லற்றைஞான் றெவர்களு மகலவன்பாப் ,
 பெற்றபே றெனையென றரண் பேசினு ,
 னிற்கரீ ரிருக்கயாம் பெற்ற நீர்மையே *

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகள் அங்கு வார்த்தையாடிய பலர் க்கும் மறுமொழிகூறாது மவுனநிலைமையுற்றிருந்த உறுதியினாலே, அன்று அவ்விடத்து வந்திருந்தவர்களினவரும் நிகங்கிட, அப்போது அங்குவந்து காத்திருந்த அரசன், நீர் துறவடைந்ததனாலடைந்த பயன் யாதென்று வினா வினன். அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் பெற்றுக்கொண்டதன்மையே.—எ-று.

அரசன் அவ்விடத்திற்குவந்து திருவெண்காட்டடிகளைத் தனித்துக் காணவேண்டிமென்று காத்திருந்தானென்பார், “மற்றவர் மவுனமுற்றுறைந்த வாய்மையா லற்றை ஞான் றெவர்களுமகல.” என்றும், அவ்வாறு நீங்கியவுட னேஅரசன் அவ்வடிகளிடத்துத் தனித்துச்சென்றுகிட்டி,சுவாமிகளின் நீர்துற வடைந்ததனாலெய்தியபயன் றான் யாதெனவினாவினானென்பார், “அன்பாப் பெற்றபேறெனையென்றரசன் பேசினான்.” என்றும், அதுகேட்ட திருவெ ண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் வார்த்தையை ஓர் பொருளென மதியாமலும், முன்பு தாம் ஞானபோதங்கூறியபோது பயன்பெறாது போனதைச்சிந்தித் தும், செல்வமேம்பாட்டையும் அதிகாரமேம்பாட்டையுமுடைய நீர் நிற்க வும் யாமிருக்கவும்வாய்த்ததே பெரும் பயனெனக் கூறினாரென்பார், “நிற்க நீரிருக்கயாம்பெற்றநீர்மை.” என்றும் கூறினர். அரசனது வார்த்தைகளெழு தப்பட்ட திருமுகத்தைக் கண்டபோதே அவனது அரசாட்சிக்குட்பட்ட குடி கள் மிகப்பயந்து அதன்படி நடக்கத்துணிவார்களாகலின், இவர் அத்தகைய அரசன் நேரில் வந்தபோதே சற்றேனும்மதியாதவராய் அவனது செல்வத் தின் சிறுமையை யுணர்ந்துதெளிந்து துணிந்துகூறினாரென்பது கருத்து. அரசன் திருமுகத்திற்கே அவனது அரசாட்சிக்குடிகள் நடுங்கிடப்பார்களெ ன்பதை, “அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க வதுவரக் காணின்மற் றவனா - டரையின்வாழ் பவருண் ணெடுங்கியோர் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றா - கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட டொ யென்னின்வே றென்னை-யுரையுள வேதா கமவ வெனக்கண் டொ ததவா புரிசுவ தல்லால்.” என்றும், அரசசெல்வமும் சிறுமையுடைத்தென்

பதை, “இளமையிற் பிணியற் றெருகுடை நழிந்தி ழிருந்ல முழுவதும் புரக்கும் - வளமைபெற் றடைய மகற்குமெப் பொழுது வருங்கொல்குற் றெனும்பயத் தானு - முளமிகப் பணநின் றறையுமேற் புலிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங் - களிமிருத் திருப்பர் தெனிலிலா மையின்மேற் காரியங் கருதுறா நரரே.” என்றும்வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (௨௧)

எனவிசைத் தன்பளு ரியைந்த காலையி
லனகவம் பலத்துளா னடியர் மேன்மையை,
நினையவு மரிதெனா நிருபன் கூறினான்
மனையறக் கிளைஞரோ வழக்கம் பன்னுவார்.,

(இ - ள்.) என்றுகூறி மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள் தமது நிலைமையின்பொருந்திய போது, மாசுற்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ளா ராகிய சிவபிரானுடைய அடியார்களின் பெருமையை எண்ணவும் அரிதென்று அரசனுரைத்தனன். அப்போது இல்லறத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் சுற்றத்தாரனைவரும் வழக்கத்தைக் கூறலாயினர்.—எ - று.

சிவனடியார் பெருமையை இற்றென யாவருமுரைத்தற்கரிதென்பதை, “சிவநாலு மறையாலு முணர்வி னாலுந் தெரியாத பரன்வெங்கை யரசன் தன்மா-தவனாலு மயனாலு மலரி யாலுஞ் சசியாலுங் குருவாலு மமரர் கோவா-மவனாலுங் குகனாலு முனிவ ராலு மரவாலுஞ் சுரராலும் புலவ ராலு-மெவ ராலும் வெலற்கருமம் புலன்கள் வென்ற வெழிலடியார் பெருமைதனை யியம்பொ னாதே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “பெரிது பெரிது புலனம் பெரிது-புலனமோ நான்முகன் படைப்பு - நான்முக னோ கரியமா லுந்திவந்தோன்-கரியமாலோ வலைகடற் றுயின்றோன் - அலைக டலோ முனிகையி லடக்கம்-முனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன் - கலசமோ வுலகிற் சிறுமண் - உலகமோ வரவினாக் கொருதலைப் பாரம் - அரவோ வுமையவன் சிறுவிரன் மோதிரம் - உமையவனோ விறைவர் பாகத்தொடுக் கம் - இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம் - தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.” என்னும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானும் தெளிக. (௨௨)

மன்னகே ளிவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத் *
தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப்
பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்கவென் *
றுன்னின ருரைத்தலுமே கையாகியே *

(இ - ள்.) வேந்தரே! வினவுவீராக, இத்திருவெண்காட்டடிகளின் மேம்பாடுற்ற குடிவாழ்க்கை விருத்தியடையுமாறு, தமக்குத்தாமே நிகராக வளங்கும் இவரது மருகரை அவ்வீட்டிற் குடியிருத்தி, குறைபாடின்றி யாவர்க்கும் கூறுதற்கரிய இவருடைய ஐஸ்வரியங்களைத் தையும் பரிபாவிக்கச்

கச்சு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

செய்வீராகவென்று ஆலோசித்தவர்களாய்க் கூறுதலும், அதுகேட்ட வேந் தன் களிப்புற்று.—எ - று.

மாமனாச்சித்தத்திற்கு மைந்தனில்லாவழி மருகனே யுரியனென் பது மனூரீதியும் வழக்குமாகலின், மேற்செய்யுளில் “வழக்கம் பன்னுவார்.” எனவும், இச்செய்யுளில், “இவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத் - தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப் - பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்க.” என்றும் கூறினர். மாமனாச்சித்தத்திற்கு மருகனே யுரியனாதல் வழக்கென் பதை, “தந்தை பிறந்திரவாத் தன்மையினாற் றன்மாமன் - வந்து பிறந்திறக் கும் வண்மையினா - முந்தொருநா - னேணிக்கு வேளை யெரித்தான் மகன் மாமன் - காணிக்கு வந்திருந்தான் காண்.” என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானு மறிக.

(உக)

அரசனுஞ் சுற்றமு மகன்று போயொளி
யிரவிநேர் மருகனை ரீவர்க்கு நேரென,
வரிசைசெய் திருத்தினார், மைந்தன் றாங்கினான்.
புரையிலா விழுதுவிட்ட டன்ன பொற்பினன்.

(இ - ள்.) அப்பால் அவ்வேந்தனும் உடவினரும் அங்கு நின்றும் செ ன்று, சூரியப்பிரகாசத்திற்கு ஒத்த இவரது மருகனா இத்திருவெண்காட்டடி கட்டு ரிகசென்று சிறப்புக்களியற்றி அம்மனையிலிருக்கச்செய்தார்கள். அழ குடையவராகிய அம்மருகர் குறைவுற்ற ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோ ன்று அவ்வாழ்க்கையின் பாரத்தைத் தாங்கினார்.—எ - று.

இத்தகைய பெருஞ்செல்வத்திற்குரியவனாவோன் சாமுத்திரிகாநூ லிற் கூறியுள்ள இலங்கணங்களைமந்த எழிலுடையவனா யிருக்கவேண்டுமாக லின், “ஒளி யிரவிநேர் மருகனை.” என்றும், அச்செல்வமனை ததும் அவனுக் கே யுரிமையுடைத்தென்பதற்கேற்ற சாதனங்களும், அத்திருவெண்காட்டடி களின் விவகாரங்களினத்தையும் அவனை நடத்தவேண்டியதற்குரிய நன்மு கூர்த்த நீச்சயமும், அம்முகூர்த்தத்தில் நடத்தவேண்டிய கிரியைகளும் குறைவின்றி நடத்தினவென்பார், “வரிசைசெய் திருத்தினார்.” என்றும், ஆல விருட்சம் அடியற்றுப்போகையில் அதன் விழுது அம்மரத்தை விழுவொட் டாது தாங்குவதுபோன்று, திருவெண்காட்டடிகளின் குடிவாழ்க்கை ஆதர வற்றதாகிய காலத்து இடமைந்தன் தாங்கினமையின், “புரையிலா விழுது விட்டன்ன பொற்பினன்.” என்றும் கூறினர். விழுதுவிட்டன்ன என்றமை யின், மரங்களுக்குட் பெரும்பாலும் விழுதுவிடல் ஆலமரமொன்றேயாக லின், ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோன்ற எனப் பொருள்கூறிலும். விழு துவிட்டன்ன பொற்பினனென்று கூட்டி, அழகென்பதொன்றே பற்பல அவயவங்களாய் விழுதுவிட்டதுபோன்றவன் எனப்பொருள்கூறுவாரருளர். அவ்வாறு கொள்ளின் திருவெண்காட்டடிகளுடைய செல்வத்தைத் தாங்கின ரென்பதற்கு விசேடமின்னமையாயறிக.

(உச)

இவன் ஏறந் திருந் துழி யொழுந்த கற்பினை
ணவம் புனை மனைவியார் தாழு நாடொழந்
தவம்புரி குவனெனைத் தனிவெண் காடருந்
கவன் மூகட்டறவழி காட்டி யோட்டினா

(இ - ள்.) இம்மருநர் இவ்வண்ணம் சிரப்புற்றிருக்குங்காலத்த, தற்
பிற்சிறந்த விநோதமான ஆலக் காரமமைந்த திருவெண்காட்டடிசளின் மனை
வியார் வீட்டினின்றும் வெளிக்கொண்டு, தாழும் தினந்தோறும் தவம்புரிவே
னென்றுரைக்க, ஒப்பற்ற திருவெண்காட்டடிகளுட சினந்த அறவே நிற்கும்
படி வீட்டிற்கு வழிகாட்டித் துரத்தினார்.—எ - று.

கட்டற வழிகாட்டி யோட்டினார் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள்
காருணிய மூர்தியாகவின், மனைவியாருடைய பந்தபாசங்களும் இல்லாத்
திருந்தவண்ணமே நீங்கும்படியான ஓர் மாக்கத்தை யுடதேசித்துத் துரத்தி
னார் எனப்பொருள்கோடலுமொன்று. பிறவியறுதற்பொருட்டுத் துறவினை
யடைந்தோர்க்கு இச்சரீரத்தைச்சுபந்து திரிதலே பெருமபச்சமாகவின். அச்
சரீராபிமானத்தானேந்த மனைவியாதிய பந்தபாசங்களைக் கைப்பற்றவரோ,
பற்றாராகவின், தம்மைப் பின்றொடர்ந்த மனைவியின் பந்தம் அறவே ஒழி
யும்படி நீக்கித் துரத்தினாரென்க. பிறவியறுப்பார்க்குச் சரீரமே பெரும்பாத
மென்பதை, “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறக்க - லுற்றார்க்
குடம்பே மிகை.” என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. துறக்கத் துணிர்த
ஏனையரும் இவ்வாறே மனைவியைத் துரத்தினாரென்பதையும், இம்மனைவி
மக்கள் முதலியோர்க்கு நாமோர் துணையன்ற, சர்வான்மக்கட்கும் சிவபிரா
னொருவரே துணையாயவரென்று துணிகாரென்பதையும், “ஆகமததின்
விதிதவறா தறைந்தனை நீ வீவேகியெ யாவா யானுந் - தேகமுதற் பிரபஞ்ச
மதனினைச விடுத்தவனஞ் செல்லா நின்றேன் - நாகமுலை யாயெனுரை
தடுத்தலுன்றன் விரதமல நாடுதன்னிற் - போருதியென் றவளைவிடுத் தேதி
லலாப் போலவன்று போகாநின்றான்” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கா
ளும், “நவிலி னிம்மனை மக்களுந் கொருதுணைநாமல நீலயென்றே - கவலை
யுற்றரன் றுண்மறந் தனைபுனைக் காலனா கொடுபோகிற் - குவல யத்தடைந்
திவனாநா டொறும்புந் திடுவையோ குறிக்குங்காற் - சவலை நெஞ்சமே சிவ
னலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே.” என்னும் சார் தலிங்கசுவாமி
கள் திருவாக்காளும் தெளிக. (உரு)

நங்கையா ரிற்புக நடாத்தி விட்டாள்.

மங்கலச் சேந்தனார் மனங்க ளாந்துவீழ்ந்.

கெங்கனா யகமென விதைஞ்சிப் பின்னரும்.

பங்கயச்சேவடி பிடித்துப் பன்னுலார்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் தமது மனைவியார் வீட்டிற் சேரும்படி செ
லுத்தயிரினா, பொலிவுற்றோராகிய சேந்தனார்நாயனார், திருவெண்காட்டிடம்

க ௪2 பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

வந்து மனவுருக்கத்துடன் தீழேவிழுந்து எங்கள் தலைவரேயென்று பணிந்து, மீண்டும் தாமதமாவர்போன்று சிவந்த நிறமுள்ள திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு விண்ணப்பிக்கின்றனர்.—எ - று.

சேந்தனார்நாயனார் திருவெண்காட்டடிகளிடம் மந்திரியாராக விருந்த மையானும், அவரது மெய்யன்பின் தன்மை இத்தன்மைத்தென நன்குணர்ந்திருந்தமையானும் அவரைவிட்டுப்பிரிய மனந்துணியாமல், அவரது திருவடிகளை விடாது பற்றி விண்ணப்பிக்கலாயினரென்க. தமது தலைவர் துறவடை தற்கேருங்காலத்து மந்திரிமார் பிரிவாற்றாமையாற் கருத்துருகிக் கலங்குதலியல்பென்பதை, “அலது நீயேதி வைனியுங் காப்பற் நவத்திலே யலைத்திடும யாழுஞ் - சலனம் ஆறுவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்கவிட் டேருதல்கடனன் - நிவகிட வெமக்கீ தருளை வமைச்ச ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே - யுலகமெய் யெனவெண்ணுறமதி யுடையோர்க் குணப்பினு முணர்வுதி யாதால்” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார்நாயனார் திருப்பல்லாண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அது திருவிசைப்பாவுடன் சேர்த்திருக்கின்றனர். (2௬)

எனையுமீ டேற்றுத லெந்த ஞான்றுகொன்,
மனையறம் புகுதலோ மன்று ளாடலை
நினைவினி னிறுத்தலோ, நிகழ்த்து விரென,
வனையவர் கருத்தினுக் கமைந்த செய்கென்றார்.

(இ - ள்.) அடியேனையும் ஆட்கொள்வது எந்தக்காலமோ? இல்லறத்திற் சேரவோ? பொன்னம்பலத்தில் நடராஜப்பெருமான் புரிந்தருளும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கவோ? திருவாய்மலர்ந்தருள்வீரென்று விண்ணப்பிக்க, அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் உம தெண்ணத்திற் கெது பொருத்தமானதோ அதைப்புரிவீரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

இல்லறத்திலிருப்போரும் சதா நடராஜப்பெருமானது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சிந்தித்திருப்பார்களாயின், ‘அச்சாதகத்தால் அவ்வானந்தத்தாண்டவத்தின் சிலம்பொலி தினந்தோறும் அவர்கள் பூசைமுடிவிற்கேட்கப்படுமென்பது நூற்றுணிபாசலானும், அவ்வாறே சதாதிடையானித்துக்கொண்டிருந்த சேரமான்பெருமானையுளும் தினந்தோறும் அச்சிலம்பொலியைக் கேட்டுவந்தாராகலானும், இச்சேந்தனாரும் பின் திருச்சிற்றம்பலச்செல்வருக்குக் களியமுது படைத்தாராகலானும், அப்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள பேரன்பை ஆசாரியராகிய திருவெண்காட்டடிகட் கறிவிப்பான், “மனையறம் புகுதலோ மன்று ளாடலை - நினைவினி னிறுத்தலோ,” எனக்கூறினரென்க. சேரமான்பெருமானையுள் நிதமும் சிலம்பொலி கேட்டுவந்தாரென்பதை, “வாசத் திருமஞ் சனம்பள்ளித் தாமஞ் சாந்த மணித்துபந்-தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப முதலா யிவந் திருவமுது - மீசர்க்கேற்ற பரிசினு வர்ச்சித்த

ருள வெந்நாளும்-பூசைக் கமர்ந்த பெருங்கூட்தர் பொற்பார் சிலம்பி னெலி யளித்தார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும், ஆனந்தத் தாண்டவத்தைச் சதாதியானிப்பவர்கட்குச் சிலம்பொலி கேட்டுமென்பதை, “ஔசையெலா மற்று லொலிக்குந் திருச்சிலம்பி - ஔசை வழியேசென் றொ த்தொடுங்கி - லோசையினி - னந்தத்தா னத்தா னரிவையுட னம்பலத்தே - வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து.” என்றும், சேந்தனார் களியமுது ந்வேதித் தாரென்பதை, “அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வவிழை-யவிழ்ந்த மனத்தா லவி ழுக்க - வவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற் - சேந்தனார் செய்த செயல்.” என்றும் வரும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திரு வாக்கானும் தெளிக, இச்சேந்தனார்நாயனார் மேற்கூறிய சாதனத்திற் சாத்தி யராயிருக்கின்றமையைத் திருவெண்காட்டடிக ளுணர்ந்திருக்கின்றாராகலின் அத்தகையார் இல்லாததிருக்கினும் துறவறத்திருக்கினும் ஒன்றே என்னும் கருத்துடையவராய், “கருத்தினுக் கமைந்த செய்க.” என்றனர். இத்தகைய யோர் எவ்வறத்திருக்கினும் தியானத்தைக் கைவிடாராகலின் ஓர் பற்றுமின் றிப் பற்றற்றவராகவே விளங்குவொன்பதை, “வீட்டிலே சென்று வினை யொழிந்து நின்றிடுவென் - ளுட்டிலே நல்லிணைகள் செய்திடுவென் - கூட் டில்வான் - சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனாற் வேன்விசெய்த - மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து.” என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், “துயிலினும் போகினு நிற்கினும் வீழினுஞ் சொல்லினுமொன் - நயிலினுங் காணினுங் கேட்பினும் வாழினு மல்லலொடு - பயிலினுஞ் சோரினுக் தே ரினு நீக்கினும் பற்றினும் பொய் - குயிலினுஞ் சோம்பினு நிற்கட வேனென் கைக் கொற்றவனே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும்

ிக.

(உஎ)

பக்குவக் குறைவறு பண்ப ராதலா,
லக்கணம் விடைகொளா வகன்று தம்மகம்
புக்கனர், முக்கணுன் புனித வன்பரு,
மிக்கஞா னக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்.

(இ-ள்.) சேந்தனார் பரிபாகக்குறைவற்ற தன்மையராகலின், அந்தக்ஷண மே திருவெண்காட்டடிகளிடம் விடைபெற்று அங்குநின்றும் நீங்கித் தமது மனையிற்சேர்ந்தனர். திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரானுடைய மெய்யன் பினராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகள் மேன் மேல் விர்த்தியாகும்படி வாழ்ந்திருப்பாராயினர்.—எ - று.

சேந்தனார்நாயனாரும் பரிபாகம் மேம்பட்டவராகலின் திருவெண்காட் டடிகளிடம் மீண்டும் யாதொன்றும் வினவாதவராய்த் திருவெண்காட்டடி களுடைய திருவுள்ளக்கிடை இதுதானென்றுணர்ந்து தம்மகத்திற் கேகித் தமது சாதகப்படி சிவத்தியானத் திருந்தனரென்பார், “பக்குவக்குறைவறு பண்பராதலா - லக்கணம்விடைகொளாவகன்று தம்மகம் புக்கனர்.” என் றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகளாகிய வங்கும்

சிவமாய்க்காணுதல் சுகதுக்கம் சமமாய்ப் பார்த்தல், உறவுபகை ஒன்றாக நாடுதல் என்னும் இவையையும் மேன்மேல் விருத்தியாயின என்பார், “முக்கணன் புனிதவனபரு - மிக்கஞானக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்.” என்றும் கூறினர். பரிபாகமுற்றவர்களின் தன்மை இத்தகைத்தென்பதை, “தேனுன் மிமிழந் திறம்போற் சிவானந்த - மோனந் துளும்பி மொழிகாலத்-தேநின்று-தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்-கான்றதவம் வேதமது.” என்னும் ஒழிவிலொடுக்கக் திருவெண்பாவாரும், ஞானோசையமான போது மேற்கூறியகுணங்கள் மேன்மேலும் அபிவிர்ந்தியாமெனப்பதை, “நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு-மகமகிழ்ந் தங்கையேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுடீளார் பேயென் நெண்ணிச் சிரித்திட நாணமினறி-யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனா யுலா வ ஹற்றான்.” என்றும், “தோன்றிடு மூலக மெங்கே தோன்றிடு மென்னை நோக்கித் - தோன்றிடு நீனைவி வெனறே தோன்றிய நீனைவு சாணுந்-தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துக் தோன்றிடுந் சொருபத் தென்றே-தோன்றிடுந் பொருள் கனெல்லாஞ் சொருபமே யென்று கண்டான்.” என்றும் வரும் குமாரபுத்தவர் திருவாக்கானும் செளகியம்.

(உஅ)

சுகவுநன் மனைவியாய், தனைய ராமவர்.

மிதுமுயி ராய்ச்சிலம் விரவுந் தொண்டரே

புகுமுற வாயுறப், பூமென் பாயலா.

நகைமலர்ப் பள்ளிமே னயந்து நண்ணுநான்.

(இ - ன்.) மேம்பாடுற்ற சிறந்த தமது மனைவியாரும் தாயாரும் மைந்தர்களும் ஆகிய அவர்கள், விச்சடித்த ஏனைய சீவர்களாகவும், சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பர்களே தம்மிடம்சேரும் உறவினர்களாகவு மிருக்கும்படி, பூமியென்னும் மிருதுவான படுக்கையாகிய ஒளியுள்ள புட்பசயனத்தின் மேல் விரும்பிப் பொருந்தும்நாளிலே.—எ -று.

மனைவி தாய் மைந்தரென்னும் இவர்களிடத்துத் தமதுறவினரென்னும் சிறப்புநோக்கமின்றி, ஏனைய சீவர்களிலிவர்களுங் கலந்தவர்களாகவே பொதுநோக்கமுற்றும், சிவஞானத்தாற் சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பினர்களே தமதுறவினர்களென்று அவர்கண்மீது சிறப்புநோக்கமுற்றும், பூமிமே மிருதுவானபடுக்கை யென்றுரைக்கத்தக்க புட்பசயனமாகக் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தனரென்றபடி மனைவிதாய் மைந்தரென்னும் உறவினர்களிவர்களல்லரென்றும், சிவபிரானே பிதாவும் உமாதேவியே அன்னையும், மெய்யறிவே இன்பத்தருதலான் மனைவியும், முத்தியின்பமென்னும் அமுதை யூட்டித்தலால் மைந்தனுமாமென்றும் தெளிந்தனராகவின், இவ்வுறவினரைப் பெறுவாகக்கண்டனரென்றார். இதனை, “விடையது நிறையே தாழை மற் றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக்-கடையரே மறந்து துறந்து தான்ன்றோ கடுப்பவ விடும்பையுற் றனமில் - வடை வுணர்ந் திலேபோன்றுட லித்தற்கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ்-சுடைவுறு நின்றாய் பவந்தொ

றிவ்வணமுற றுளவுயிர்க் களவியா துளையே.” எனவும், “தனதசத் தகலர் திருந்துபே ரின்பத் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா-லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா கிருத்திவீட் டமுதருத் துதலா - லுன்னருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனு தெயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே-பினையிஃ தன்றி மனை சுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.” எனவும், சிவன்டியார் களே உறவினராமென்பதை “விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விம லனுக் காளல்லார்-பொருப்பு றேர்தனஞ் சொரியினு மவர்கேணர் புன்னுனித் துணையன்புந்-திருப்பி டேலரன் றொழுமபர்தந் தொழுமடனாய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தின் - டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லேநம் பிலையேற் பொல்லாயே.” எனவும்வரும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பூமியே மலர்ச்சயுனமாகக் கொள்ளல் துறவினரியல் பென்பதை, “பூவணை யாகி வா னம் பொருந்துமேற் கட்டி யாகித்-தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசங் காற்று-மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக் - கேவல மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சி யாய் நின்றான் வேந்தன்.” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக் ()

அங்கணின் தகன்றுபோ யுகங்க டோ றும்புக் *

கெங்கண யகனென விரந்த ருந்துவார் *

பொக்கொளி வணிகர்தாம் பொறுது மானத்தாற் *

றங்களு ரனமிடற் றடைசெய் தார்களே *

(இ - ள்.) அங்குநின்று நீங்கிச்சென்று வீடுகளெவ்வொன்றினும் பிரவேசித்து, எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானைப்போன்று பலியேற்றுப் புசிப்பார். விசேடித்த கீர்த்திவாய்ந்த ஏனையவைசியர்களனைவரும் சய்யாத வர்களாய் மானமேலிட்டால், தங்களுரில் திருவெண்காட்டடிக்குப் பிட்டு சையிடுதலைத் தவிர்த்தார்கள்.—எ-று.

துறவிகளாயுள்ளார் ஓரிடத்திற்குளே புசித்துக்கொண்டிருப்பார்களா யின் அவ்விடத்தின்மீதும் அங்குவசிப்பவர்கள் மீதும்பற்றண்டாமெனவுணர் ந்து ஓரிடமின்றிப் பலவிடங்களினும் பலவீடுகளினும் இரந்துபுசித்தலே ஐய ல்பாகலின், திருவெண்காட்டடிகளும் பலவிலங்கடோறுஞ்சென்று யாசித் துப் புசித்துவந்தனரென்க. துறவிகளியல்பித்தன்மைத்தென்பதை, “பொருந் திவா றிடமொன் றுகிற் பொருந்திடும் பற்றென் றெண்ணி-யிருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு மொருவ னாகித்-திருந்திய சமாதி விட்டித் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி-யிருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றான்.” எனவும், “நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு - மகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுனோர் பேயென் றெண் ணிச் சிரித்திட நாண மின்றி - யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகளு யுலாவ லுற்றான்.” எனவும்வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானுமறிக. சிவபெருமான் பலியேற்கின்றமையின், “ஆண்டானெவ்வழி அடிமையவ்வழி” என்னும் பழ மொழிக்கிணங்கத் திருவெண்காட்டடிகளும் பலியேற்கத் தொடங்கின ரென் பான், “எங்கணையீ னெனவிரந்தருந்துவார்.” என்றனர். சிவபெருமான் பலி

க்சுசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

யேற்றனரென்பதை, “அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியு-நம்ப னையுந் தேவனென்று நன்னுமது வென்னேடி-நம்பனையு மாமாகே னுண் மறைகடாமறியா-வெம்பெருமா னீசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ.” என் னும் ஆளுடையவடிகளருள்வாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகள் அவ் வூரில் மிக்கசெல்வமும் தக்ககீர்த்தியுமுடையவராய் வாழ்ந்தாராகலின், அத் தகையோர் இக்கால் இல்லங்கடோறுஞ் சென்றிரத்தலைக்கண்ட அவர் மர பினராகிய ஏனைய வணிகர்கள் மாணிக்கூர்வாராய், திருவெண்காட்டடிகட்கு வேண்டியவரையில் நல்வார்த்தைகூறி இல்லறத்தில் முன்போலவே இருக்க வேண்டியும் அவ்வடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்காமையின் அகரி டத்து வெறுப்புற்றவர்களாகி, அவ்வூரிலுள்ள தங்கள் மரபினர்க்கெல்லாம், ‘இன்று முதல் திருவெண்காட்டுக்குப் பிச்சையிடாதொழிவீர்களாக.’ எனக் கட்டளையிட்டுத் தடுத்தார்களென்றுணர்த்துவான், “தங்களுரனமிடற்றடை செய்தார்கள்.” என்றனர். (கூ0)

அடைவிலா வாலமிட் டுப்ப மெய்ப்பயங்

கொடுசமைத் துடன் பிறந் தவன்கொ டுந்திடக்

கடுவிட னடியவர்க் கடுகி வாங்கினார்.

முடிபொரு ளறிகிலா மூர்க்க மாக்களே.

(இ - ள்.) இனி விளையப்போகும் விஷயம் அறியாத மூர்க்களான ஏனையவர்கள், பொருத்தமற்ற விஷமிட்டு ஓரப்பம் உண்மையான நெய் யைக்கொண்டு சமைத்து உடன்பிறந்தவளாற்கொடுப்பக்க, கொடுமூள்ள விடமுண்டவரான சிவபிரானுடைய அடியவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதிவினாவிலே வாங்கிக்கொண்டார்.—எ-று.

அப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவை சர்க்கரை நெய்முதலியவையும் பொருத்தமாகாதது விடமுமாகலின், “அடைவிலாவாலம்.” என்றும், அவ் வாறு ஆலங்கலந்த அப்பத்தை ஏனையனாக்கொண்டு கொடுப்பியாமல் அத்திரு வெண்காட்டடிகளின் தமக்கையைக்கொண்டே கொடுப்பித்தார்களென்பார், “உடன்பிறந்தவன் கொடுத்திட.” என்றும், ஆலமிட்ட அப்பமென மெய்யு ணர்வினாற்றெளிந்த திருவெண்காட்டடிகள், ஆலமுண்ட அண்ணலாரடிய ராகலின் அச்சத்தினாற்றாமதியாது உடனே வாங்கினாரென்பார், “கடுவிட னடியவர்க் கடுகிவாங்கினார்.” என்றும், “அவ்வாறு செய்வித்தவணிகர்கள் இன் னது விளையும் என்றுகித் துணராத மூடர்களென்பார், “முடிபொருளறி கிலா மூர்க்கமாக்கள்” என்றும் கூறினர். ஆலமுண்டாரடியயான ஆலம்வருந் தாதென்னும் துணிவினால் அவ்வப்பத்தை அதிவினாவில்வாங்கினாரென்பது கருத்து. ஆலமுது செய்தாரடியார்க்கும் ஆலமுதாமென்பதை, “பொடி யார்க்குந் திருமேனிப் புனிதர்க்குப் புவனங்கண்-முடிவார்க்குந் துயர்நீங்க முன்னவிட மமுதானுந்-படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய - வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ.” என்னும் அருண்மொழித் தேவர் அமுதவாக்கானுமறிக. (கூக)

வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பியப்பரீண்
மனையின்மேற் செருகினார். மனையின் மண்டழல்.
துணைவுறப் பற்றவுந் துயர்கண் டன்னபோ
தனையவர்க் கிரங்கியா ரெரியை மாற்றினார்.

(இ - ள்.) அவர்களியற்றிய தீவினையைக் காரணமாகக்கொண்டு ஓர் வாக்கியம் திருவாய்மலர்ந்து, அவ்வப்பத்தை தமக்கையாரது நீண்ட மாளிகையின்மேற் செருகினார். உடனே அம்மாளிகையில் நெருங்கிய அக்கினியானது அதிவினாவாக அவ்வூரெங்கும் பற்றிக்கொள்ளலும், அத்தருணத்தில் அவ்வூரார் துயருறுவதைக் காக்கியருளி, அவ்வூரர்க்காகத் திருவுளமிரங்கி ஊரெங்கும் கிறைந்த அக்கினியைத் தணித்தருளினார்.—எ - று.

அவ்வூரார் ஒருமித்து இத்தீவினை இழைத்தமையின், இத்தீவினை இத்தகைய கெடுதியை விளைக்குமென்றவர்க்குணர்த்துவான், “தன்வினைதன்னைச்சுகம் ஓட்டப்பம்வீட்டைச்சுகம்” என்னும் ஓர்வாக்கியம் திருவாய்மலர்ந்து அவ்வப்பத்தை வீட்டின்மேற் செருகினாரென்பார், “வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பியப்பரீண் - மனையின்மேற் செருகினார்.” என்றும், இவ் செருகினது மனையிலேனும் அவ்வினைவுக்குக் காரணம் ஊரிலுள்ளாரெவருமாகலின் அதிவினாவில் ஊரெங்குபற்றியசென்பார், “மனையின் மண்டழல் துணைவுறப்பற்றி.” என்றும், பெரியோர்கள் இயற்கையிற் காரணயராகலின், அவ்வாறு அத்தீவினையின்பயனை விளக்கியவுடனே, அப்பயனால் அவ்வூரவர்கள் படுத்துயரத்தைக்கண்டு திருவுளமிரங்கி அவ்வக்கினியைத் தணித்தாரென்பார், “ஊர் துயர்கண் டன்னபோதனையவர்க் கிரங்கியாரெரியை மாற்றினார்” என்றும் கூறினார். திருவெண்காட்டடிகள் ஓட்டப்பத்தை வீட்டிற் செருகியமாத்திரத்தில் தீ எவ்வாறுபற்றியதெனின், அவரது சினத்தீயே அவ்வாறுபற்றியதெனக, பெரியோர்கள் சினத்தீ இத்தன்மைத்தென்பதை, “குணமென்னுங் குன்றேறி கின்றார் வெருளி-கணமேனுங் காத்தலரிது.” என்னும் திருக்குறளானுமறிக.

(கஉ)

வேறு.

தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்தில மென்னுந் தடந்தமிழ் சாற்றினு ருதம்பின், பொங்கெரி புருத்தல் ஓரெலா முண்ணப், பூம்புகார் மாந்தர்க் கெவருஞ், செங்கன லவியா திரங்கினு ருதனும், சிறியவ ரறிவிலா தவரென், தங்கியை யவித்தார், பலபுர மெரித்தா ரடியரோர் புரஞ்சுட லரிதோ,

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டும் “தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திலம்.” என்னும் முதலடியுடைய விசாலித்த ஓர் தமிழ்க்கவிதையைத் திருவாய்மலர்தனர். அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தபிறகு பெருந்தீ பிரவேசித்து அவ்வூர் முழுமையையும் தனக்கினாயாகக்கொள்ள, அக்காவிரிப்பூம் பட்டின

த்கிருந்த மனிதர்களனைவரும், செந்நிறமுன்ன அவ்வக்கினி தணியாமையினால் வருந்தினார். அவ்வாறு வருந்தியதனால் சிறியோர்களுரைவந்தவர்களென்று திருவுணங்கொண்டு, அவ்வக்கினியையும் தணித்தார். பல உலகங்களையும், எரித்தருளிய சிவபிரானடியார் இவ்வொருநகரசத்தை எரித்தருளலருமையோ —எ-று.

அவ்வூரார் முன்புதணித்தீ தங்கனாலியற்றிய காரியங்களாற் றணிந்த தெனக் கருவித்தமையுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், திருவருட் செயலாற் றணிந்த தென்றுணர்ந்து செருக்கறுமாறு, மீண்டும் “தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திலம்.” என்னும் கவிதை திருவாய்மலர்ந்து தீப்பற்றச்செய்தனரென்க. சிவபிரான் சங்காரகிர்த்தியத்தை மேற்கொண்டகாலத்து அளவிறந்த உல கங்களையும் தகித்தருளுகின்றனராகலின், அவர்க்கு மெய்யடிமைபூண்ட திரு வெண்காட்டடிகள் இவ்வொருநாத்தகித்த வருமையோ என்றார். (நக)

பின்னருந், தமையே முன்னைநாட்கருதிப், பெறலருந் தவத் திஹற் பெற்ற, வண்ணையக குறித்துக், குடியிருந் துனவி டன லிடு வேனென வறைவா, ரின்னவா சகத்தா லென்கொலோ வென் றென் றிரககுலாரா நகருளோ டொருந், பன்னுமவ் வண்ணை யிறந்த காள் வாக்கா லாக்கைதீப் பற்றிடப் பணித்தார்.

(அ - ள்) அதன்பிறகும் முற்காலத்திற் பின்னாப்பேற்றைச் சிந்தித் துப் பெறுதற்கரிய அருமையான தவத்தால் சம்மை ஈனறருளிய மாதாவைப் பற்றி, குடியிருந்த உன்வீட்டை அக்கினிக்கிராயாக்குவேனென்று கூறுவார். இவரிவ்வாறுணாக்கும் வார்சைதயால் யாதுவினையுட்மாவென்று நகரத்துள் ளாரனைவரும் வருந்துவார். சொல்லுகின்ற அமமாதா இறந்ததினத்திலே தம்முடையவாக்கினாலே, அச்சரீரத்தில அக்கினிபற்றும்படி கட்டளையிட்டார்.—எ-று.

அவர்மாதா புத்திரப்பேற்றைக்கருதிப், பலவகைத் தவங்கள் புரிந்து அவளை ஈன்றமையின், அவ்வருமைதோன்ற, “சமையேமுன்னைநாட்கருதிப் பெறலருந் தவத்திஹற் பெற்றவனனை.” என்றும், அத்தகைய மாதாவுக்குத் தாமியற்றவேண்டிய ஈமக்கடன்களை இப்பற்றத் தாம் கடமைப்பட்டவராக லின், அக்கருத்துத்தோன்ற, “குடியிருந்துனவீட்டனலிடுவேனெனவறைவார்.” என்றும், அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நகருளோரனைவரும், முன்பிவர் தீவி னைக்க அதனால் அச்சமுற்றோராகலின் மீண்டும் எவ்விதத்தியை வினாவிப் பாறோ என்றெண்ணி வருந்துவோராயினரென்பார், “இன்ன வாசகத்தா லென்கொலோ வென்றென்றிரந் குவார் நகருளோரெவரும்.” என்றும், அவ் வாறே அவ்வண்ணையார் இறந்ததினத்திலே தாம் திருவாய்மலர்ந்த ஓர் பாடலி னாலேயே அவர்சரீரம் திக்கிராயாகும்படி கட்டளையிட்டனரென்பார், “பன் னுமவ்வண்ணையிறந்தநாளவாக்கரவாக்கைதீப்பற்றிடுப்பணித்தார்.” என்றும் கூறினர். புத்திரப்பேற்றுக்காக மாதாபிதாத்கள் புரியும் தவம் இவை

யென்பதை, “கட்கையே முதலா மிக்க கடவுண்மாந்தியிற் றேயுந்தம்-பங்கயா சன்னமா றிங்கட் பவளவார் சடையான் தன்னையங்கையாற் பூசை செய்து மதிதிகட் களித்துத் தீயிற்-பொங்குமா குதிக் ள்ந்தம் பூவலம் கந்துத் தேவர்.” எனவும், “ஆயுஞ் சிலை யக்கிராரநத் தனவ னங்கள்-கோலமா ரிலஞ்சி கூபங் குளம்பல செய்து மீரேட்-டேலுமா தானத் தோடேயிரணிய முதலீ னாந்து-சாலநற் றான மீந்தத் தருமமெண் ணான்கு செய்தம்” எனவும், “தவம்பல புரிந்து வேந்தன் தனயனைப் பூத்த பின்னர்ப்-பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டென்-றுவந்தசா தககன் மத் தோ டொழிவறு கரும் மெல்லா-நவந்தரச் செய்து நாம நன்மகா ராஜ னென்றே.” எனவும்வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், சமத திருவாக்கால் ஆண் னையார்சாரம் அக்கினிக்கிணையாகும்படி கட்டினையிட்டனரென்பதை, “முண்ணையிட்டதி முப்பு ரத்திலே-பின்னையிட்டதி சென்னி லக்கையீ—லன்னையிட்டதி யடிவ யிற்றிலே-யானு மிட்டதி மூள்க மூள்கவே.” என்னும் திரு வெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக.

(௩௪)

வேறு.

எண்ணும்ப சங்குடி பன் னீரா யிரவருள்ளு,
நண்ணும் பிறருள்ளு, நல்லோர் பலாகுமுமி
யண்ணில யேகுதியாய், வாரா வமுத்தியெங்
கண்மணியேயென்னும் கனிந்து கரைந்தழுகார்.

(இ - ள்.) அதன்பின், யாவராலும் மதிக்கப்படும் செல்வமிக்க வைசியர்களாகிய பன்னீராயிரங் குடிகளிலுட, அன்றி அவ்வுயிற் சோந்தள்ள. பலவகை மரபினர்களிலும் பெரியோர்களாகிய பலர் ஒருங்குகுடி, பெருந்தன்மைவாய்ந்தவரே! செவிட்டாத அமுதம்போன்றவரே? எங்கள் கண்களுக்கோர் மணிபோன்றவரே! எங்களைவிட்டுச் செல்கின்றீரோ? என்றுகூறிய மிகக்கனிவுடையவர்களாய் மனமுருகித் துக்கித்தாரர்கள்.—எ - று.

அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தம்மரபினர்களாய்ச் செல்வமேம்பாடுற்ற பன்னீராயிரங்குடிகளிருந்தமையானும், அக்குடிகளிற் பெரியோராயுள்ளாரும், அந்நகரத்தின் ஏனையமரபினருட் பெரியோராயுள்ளாரும் இத்திரு வெண்காட்டடிகளின் மேம்பாட்டை நன்குணர்ந்தார்களாகலானும், அவ்வடிகள் தம்தாயாருக்குரிய ஈமக்கடன்களை நிறைவேற்றியேகுதலைக் கண்டவளவிற்கருத்தினகி மனமுருகித் துக்கித்தார்களென்றபடி. எனவே, திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர் அவர் பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு துக்கித்தது மரபாபிமானத்தின்மேலேனும் உறவின்முறைப் பத்தத்திலேனுமிருக்கினும், ஏனைய மரபினருட் பெரியோரும் இவ்வடிகளின் பிரிவுக்காற்றாராய் மனங்கொந்து துக்கித்ததெற்றுக்கெனின், அவ்வடிகள் உறவினர் பகைவர் என்னும் பேதமின்றி யாவரிடத்தும் ஒரேதன்மைத்தாயிருந்ததாலென்க. பெரியோர்கள் இத்தன்மையுடையரென்பதை, “ஒடுங் தனமும் புகழும் பழியு முயர்வழிவுங்-கேடுங் திருவு மமுதமும் புற்கையுங் கேள்பகையும்-வீடுங்

கரு0 பட்டணத்துப்பின்னையார் புராணம்.

குடி லு மகளீரு மன்னையும் வேறறவே-நாடுக் கருத்து வருமோ வீவனக்கென்
னகந் நாயகமே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக.
இத்திருவெண்காட்டடிகள் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தள்ள ஏனையவணி
கர்க்குட் செல்வத்தின் மேம்பட்டிருந்தது போன்றே அறிவினும் மேம்பட்ட
வராய்ச் சகலக்கும் மெய்யறிவூட்டி வந்தாராகலின், “அண்ணலே” என்றும்,
அவ்வாறு அவ்வாறு நூட்டிடவரும் மெய்யறிவானது, அமுதம் புசித்தோர்க்கு
மீண்டும்படுகோ பெய்தாதவாறுபோல், அறியாமை தலைகாட்டவொட்டாமற்
செய்தபடியாலும், அவர் திருவாக்கைக் கேட்கக்கேட்க வெறுக்காது அமு
தம் பின்று அபேட்சையைத் தருதலினாலும், அத்தகைய அமுதமுடையோ
யானையே அமுதமாக உபசரித்து, “ஆராவமுதே.” என்றும், கண்களிரண்
டொ மிக்கவிசாலமுடைத்தாய்க் கருமையும் வெண்மையும் படைத்திருக்
கினும் உள்வீடாகிய மணியே ஒளிதருவதாகலின், தாங்கள் யாவரும் கண்
களாகவும் அக்கண்களுக் கொளிகொடுக்கும் மணி திருவெண்காட்டடிகளாக
வும் உவமித்து, “கண்மணியே.” என்றும் கூறினரென்க. (கரு)

ஆதித்த னேலாதவம்பரம்போ லீந்நகரம்.

பேதிக்கு மென்னிலிஃ தென்றும் பெரியோனே.

தேகற்றற் றுக்கயனை யெண்ணுந் திறம்போலுன்

பாதத்தை யெண்ணிப் பணிகின்றோம் பண்ணவனே.

(டி - ன்) பெரியவரே ! இக்காவிரிப்பூம் பட்டினமானது சூரியன்
பொருந்தாத ஆராயத்தைப்போல மாறுபடுமுகில் இது ஏதாய்முடியும். பிற
விக்கொடுமையை நீவாரணித்தற்குத் தேவரீர் எவ்வாறு சிவபிரானைத் தியா
னிக்கின்றீரோ அத்தன்மையைப்போன்ற, அடியேங்கள் தேவரீர் திருவடி
களை வணங்குகின்றோம் சுவாமீ !—எ-று.

இத்திருவெண்காட்டடிகள் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஞான
திவாகரராக விளங்கியிருந்தமையின் அந்நகரத்தில் அஞ்ஞானமென்னும் அந்த
காரம் தலைகாட்டாது மறைந்திருந்தது. இனி இத்திவாகரர் அங்குவிட்டுப்
பெயரின் அந்நகரம் எவ்வாறாய்விடுமோ என்னும் ஏக்கத்தினால், அப்பெரி
யோரனைவரும் “ஆதித்தனேலாதவம்பரம்போலிந்நகரம் - பேதிக்குமென்
னிலிஃதென்றும்பெரியோனே” என்றாரென்றும், தேவரீர் பிறவிக்கொடு
மையை நீவாரணித்தற்குச் சிவபிரானை எவ்வாறு பணிகின்றீரோ அது
போன்றே, அடியேங்களும் எங்கள் பிறவிக்கொடுமையை நீவாரணித்தற்குத்
தேவரீர் திருவடிகளைப் பணிகின்றோம், அதுகுறித்துத் தேவரீர் இவ்விடத்
தெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தாரென்பார், “தேகற்றற்
றையனை யெண்ணுந் திறம்போலுன் - பாதத்தையெண்ணிப் பணிகின்றோம்
பண்ணவனே.” என்றும்கூறினர். எனவே, சிவஞானமுடையோர் ஞான
திவாகரரென்பதும், அன்றோர் சிவனடிகளை இடைவிடாது பற்றுதல்போ
ன்று அன்றோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடியாரிவக்
கணமென்பதும் கருத்து, சிவஞானமுடையோர் ஞானதிவாகரரென்பதை,

‘முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்த-னெதனைச் சனக்
கும் ராஜ னெனமையிட வேறில் வென்று-சத்தியம்-ச வெண்ணித் தன்னிட
மதனிற் றன்னைச்-சுத்திசெய் தனைதது மாகிச் சுயஞ்சோகி யாகி நின்னா
ன்.’ என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், அன்றோர் திருவடிக்கே இடை
விடாது பற்றுதல் மெய்யடியரியல்பென்பதை, “செங்கமலத் தாவ்ணை
கள் சேர லொட்டாத் திரியலங்க ளறத்தீச னேசரொடுஞ் செறிநீட்ட-
டங்கவர்தந் திருவேட மாலயங்க ளெல்லா மரெனெனவே தொழுநிறைஞ்சி
யாடிப் பாடி - மெங்குமியா மொருவர்க்கு மெளயோ பல்லாம் யாவர்
க்கு மேலானே மென்றிறம்” பெய்தித்-திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ
மென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்கி யுடையோரே.” என்னும் சிவ
ஞான சித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கசு)

முன்னிச் சுடப்படுவா ரில்லாத முப்புரங்கள் ,
வன்னிக் கிடுமவன் போன் மாதாவின் முப்புரங்க ,
டொன்மைச் சுடாளுன வங்கியிறை சுட்டளித்தாய் ,
விண்ண படுவோமுக் கின்னருளொன் திருநாளாய்.

(இ - ற்.) இவ்வாறியற்றலாமென்றெண்ணித் தகிக்கத் சக்கவரில்லா
திருந்த திரிபுரங்களை அக்கினிக்கிரையாகிய சிவபிரானைப்போன்று, தா
யின் மூன்று சரீரங்களையும், புராதனமான சோதிபயமாகிய ஞானாக்கினியாற்
றகித்தருளினவரே, துயரப்படுகின்ற அடியேங்களுக்கு இனிமையான ஓர்
திருவருளைப் பாலித்தருள்வீராக.—எ-று.

வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்றசுரர்கள் தாரக
னுக்குப் புத்திரர்களாய்த்தோன்றிப் பிரமனைநோக்கிப் பெருந்தவம்புரிந்து,
அவன் பிரசன்னமானபோது, சொர்க்கம் மத்தியம் பாசலமென்னும் மூவு
லகத்தினும் தாங்கள் மூவரும் வசிக்கவும், அம்மூவிடங்களிலும் முறையே
பொன் வெள்ளி இருப்பு என்னும் மூவகையுலோகங்களாற் கோட்டை
களும் வாய்க்கப்பெற்று, சிவபிரானைத் தவிர மற்றையரெவராலும் அபியா
திருக்கவும் வரம்பெற்றிருந்தனராகலின், “முன்னிச்சுடப்படுவாரில்லாத முப்
புரங்கள்.” என்றும், அதற்கைய புரங்களை அக்கினியின்றியே தமது நகை
யாற்றானே தகித்தனரென்பார், “வன்னிக்கிடுமவனபோல்.” என்றும், திரு
வெண்காட்டடிகள் தமது தாயாரின் தூலசரீரத்தைத் தகித்தபோதே சூட்
சமம் காரணமென்னும் இரண்டும் காணுதொழிந்தனவாகலின், “மாதாவின்
முப்புரங்க-டொன்மைச் சுடாளுன வங்கியிறை சுட்டளித்தாய்” என்றும்,
தேவரீர் இந்நகர்விட்டேருதலாற் றுயரப்படுகின்ற வக்களுக்குத் தேவரீர்
இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருப்பதாக வாக்கருளித் திருவருள் பாலிப்
பீர் என்பார், “இன்ன படுவோமுக் கின்னருளொன்றீர் தருளாய்.” என்றன
ரென்றும் கூறினர். வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்ற
சுரர்களும் இவ்வாறு வரம்பெற்று மூன்றுகோட்டைகளும் பெற்றிருந்தன
ரென்பதையும், அக்கோட்டைகள் மூன்றையும் சிவபிரான் நகைத்தெரித்

கரு 2 பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

தனரென்பதையும், “தாலமேற் புசுழ்வைத் துள்ள தாரகன் சீரூராய் வித் துன்-மாலியே தார காக்கன் வயக்கம லாக்க னெனை-வேலுலாந் தடக்கை வென்றி வீரர்கண் மூவர் பாவ-மூலகா ரணம தாய முக்குற்றம் போலுண் டானூர்.” என்றும், “பேருக மனைக மெண்ணில் பெரும்புலி யண்ட மாண் ட-தாருக னுயிர்கூற் றுண்ணச் சட்டகங் கடைவாய் பெய்யெய்த்-தோருக வயிலிற் செவ்வெ டொலைத்தபின் மூவ ரும்பங்-கேருக விறையை நோக்கிக் கெடலருந் தவமு யன்றார்.” என்றும், “மூவுல கத்து மொன்ற மூவெயி லளிக்க வேண்டு-மூவரு மவனு றைந்து முடிவிலா வுங்க ளாண்டு-மேவ லர்ச் செருக்க வேண்டும் பததுநூ ருண்டிற் கோர்கான்-மேவுற வெயில்கண் மூன்றுங் கூடவும் வேண்டு மன்றே.” என்றும், “இன்னமு மொன்றுண் டைய வெந்தமக் கிறுகிநாளுண்-டென்னினு மொருவ னேநின் றெளிதினி லாட லேபோற்-றன்னொரு கணையா வெம்மை யொருங்குறத் தடிவ தல் லாற்-பின்னொரு செயலான் வெல்லாப் பெருமையும் வேண்டு மென்றார்.” என்றும்வரும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரான் அப்பு ரங்கன் மூன்றையும்தகித்து அவ்வசுரர்மூவரும் சிவபூசாத் தந்தரர்களாகலின் அவர்களை யடிமைகொண்டருளினரென்பதை, “எண்ணுடை மூவ ரிராக்க தர்க ளெரிபிழைத்துக்-கண்ணுத் தெந்தை கடைதலைமு னின்றதற்பி -னெண்ணிலி யிந்நிர ரெத்தனையோ பிரமர்களு-மண்மிசை மால்பலர் மாண் டனர்காண் டோடேறக்கம்.” என்றும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், தூலகுக்கும காரணமென்றும் மூவகைச் சரீரங்களும் ஒன்றைவிட்டொன்று நில்லாதனவாய் ஒன்றினொன்று லயிப்பனவா யிருக்குமென்பதை, “தூலவிவ் வுடலை விடுத்திற் ல்லாது குக்குமஞ் குக்குமம் விடுத்துத்-தூலநல் லாதீ திர ண்டையும் விடுத்துத் தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விதெதுத்-தூலகுக் குமங்க ணின்றிடா துயிருஞ் குக்கும மும்முடி வடைந்தார்-தூலமு முடிவை யடை ந்திடா திந்தத் தொல்லுல கினில்யிழந் திடுமோ.” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரான் எவ்வாறு அத்திரிபுரங்களை அக்கினி யின்றி நகைத்தெரித்தனரோ அதுபோன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தம தன்னையாருடைய மூவித சரீரங்களையும் அக்கினியின்றியே தமது திருவாக் கினாலருளிய செய்யுண் மாத்திரத்தானே தகித்தமையின், சிவபிரான் செய லும் அவரடியார் செயலும் ஒத்திருத்தலுணாக. அன்றியும், சிவபோதமுந் துர்செய்கை கீவபோதமுந் துர் செய்கைக்கு நேர்மாறுபடுதலுங்காண்க.(௩௭)

முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்க்
கொத்துக்குடி ப்பெரியோ ரில்வாறு கூறுதலும்
வைத்துப்படர்வாரா முன்போய் மறிப்பாரா
யுய்த்துத் திருவடிமே லொன்று வணங்கினரால்

(இ - ள்.) முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷ்டமுண்டாக்குகின்ற கடற் கரையிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் கூட்டமாகிய குடிகளிலிருக்கும் பெரியோர்கள் இவ்வாறு தத்தவனவில், அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்திச் செல்

லுகின்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை எதிரிற்போய்த் தடுப்பவர்களாய், தங்கள் கால்களை விசையாய்ச் செலுத்தி அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பா தங்களின்மேல் ஒரே தொகுதியாய்ப் பணிந்தார்கள்.—எ - று.

முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷித்தல் கடற்கியல்பாகலானும் இக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடற்களையிலுள்ள நெய்தனிவமாகலானும், நெய்த னிலக்கருப்பொருள்களுள் முத்தே முதன்மையுடைத்தாகலானும், “முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்.” என்றும், அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத் தில் வணிகர் குடிகள் பன்னீராயிர மிருந்தமையானும், அக்குடிகளிலுள்ள பெரியோர்களைவரும் இத்திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்திருந்தமையா னும், “கொத்துக்குடிப் பெரியோர்.” என்றும், அவர்களைவரும் மேற்செய் யுளிற்கூறியவாறு பிரார்த்தித்தும், அப்பிரார்த்தனைக் கோருத்தரமுங்கூறுது சென்றரெனக் குறிப்பிப்பான், “வைத்துப்படர்வாரா.” என்றும், அப் பெரியோர்கள் யாவரும் அங்குநின்றும் அவரெதிரிற்போய்த் தடுப்பவர்களைப் போல வினாந்துசென்று அவ்வடிகளின் திருவடிகளிற் பணிந்தார்களென் பார், “முன்போய்மறிப்பாராயுய்த்துத்திருவடிமேலொன்றாவணங்கண்.” என் றும் கூறினர். அந்கரத்துள்ள பெரியோர்கள் பிரார்த்தித்தபோது அப் பிரார்த்தனைக்குச் சற்றும் மனமிரங்காது மறுமொழிகூறுது வாளாசெல்லு தன் மரபோ எனின், இப்பெரியோர்கள் பட்டினத்தடிகள் செல்லும் பெரு நெறிக்கு விலக்காகிய வசனங்களைக் கூறினமையின் அவர்கள் வார்த்தைக்கு மறுமொழிகூற மனமின்றி வாளாசென்றனரென்க. இவ்வாறு செல்லுதலே பெருநெறிபிடித்த பெரியோரியல் பென்பதை, “இந்த யுணர்வு நமக்கின்னு மெய்த வில்லை நாமிற்கே - யெந்த யுணர்வு கொடுநின்பே மென்ன வமைச் சன் யுகித்து-வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே-பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்த்தா னரச னியற்கையெல்லாம்.” எனவும், “கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டா சென்று மிம்முனிபோற் - தேட்ட முடனே யவரவர்க் டேடி வந்து பணிந்திடவும்-வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையான் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு - நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந் தா னன்றவனே,” எனவும், “வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா திருப்ப தவறிந்து-பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்த்தா ன்ரேன்று மெனத்திரும் பித்-தந்த மிடத்திற் சென்றார்க் டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத் - தொந்த மொன்று மில்லாத சுயமா முத்தி தாளுணை.” எனவும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே, பெருநெறிசெல்வாரைப்பிழைபட்கூறி மறுத்தல் பிழையேயன்றி, அவர்க்குத்தரங்கூறுது தம்நெறி பிசகாவண்ணம் அப்பெரியோர் செல்லுதல் பிழையன்றென்பது கருத்து. அன்றியும், பெரு நெறிசெல்ல உண்மையிற் கருதினோரைத் தடுத்துச் சிறுநெறி செலுத்தவும், சிறுநெறியின் இழிபுடோக்காது அந்நெறியிலேயே மகிழ்ந்து நாட்கழிக்கும் மதியில்களைப் பெருநெறியிற் செலுத்தவும், தினந்தோறும் ஒய்வின்றிப் பிச்சையெடுத்துத் திரிபவர்களை அவ்வண்ணம் பிச்சையெடாதிருக்கச் செய் யவும் எவராலுமேலாது. இதினை, “ஆவாண யாரே யழிப்ப ரதுவன்றிச் -

கருசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

சாவானா யாரே தவிர்ப்பவ-ரோவாம-லையம் புருவானா யாரே விலக்குவார்-மெய்யம் புலியுதன் மேல்.” என்னும் ஓளவைப்பிரட்டியார் அமுதவாக்கானுமறிக. (கூஅ)

வேறு.

வணங்கினர்க் கருள்கு ரெனுமுப தேச மறைப்பொருட் பாடலே திருத்திக் குணங்குறி யறியப் படாதமாப் பொருளே. குலாயமெண் காட்டிடைக் குறுகியிணங்கிடும் போதி ழிறைவர் தக் கோயி லேயவர் தாயவர் யாருங், கணங்கொள வெதிர்த்தார், வணங்கிட வணங்கிக் காமர்பூங் கோயிலுட் புருந்தார்.

(இ - ள்.) அங்வுறு வழிமறித் தெதிர்த்துத் தம்மைப்பணிந்த அப் பெரியோர்கட்கு “அருள்கூர்.” என்னும் முதலையுடைய உபதேசம்புரியத் தக்க வேதார்த்தமடங்கிய திருப்பாடலொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்து, அவர் களை அங்வுனே இருக்கச்செய்து, குணங்குறிகளறியப்படாத பரம்பொரு ளான சிவபிரானே குலாவியீற்றிருக்கும் திருவெண்காடென்னும் கேசத்தி ரத்தைச் சமீபித்தடையும்பொழுது, சிவபிரானுடைய அந்திருவாலயத்துள் ளவர்களும் பெரியோர்களுமாகிய அனைவரும் கூட்டமாகக்கூடி எதிர்கொண் டவர்களாய்ப்பணியத் தாமும் பணிந்து மிக்க அழகுடைய திருவாலயத்தி னுட் பிரவேசித்தனர்.—எ - று.

அப்பெரியோர்கட் கோருபதேசமாக “அருள்கூர்” என்னும் முதலையுடைய ஓர் திருப்பாசுரம் திருவாய்மலர்ந்து அவர்களை அங்வு ன றிதுத்தித் தாம் திருவெண்காட்டை யடைந்தனரென்க. அப்பாசுரம் இவ்வுடிகளின் திருப்பாடல்கள் ஒருங்குசேர்ந்துள்ள பதினோர்த் திருமுறையுளும் தனிப் பாடல்களிலும் காணப்படாடையின் இரந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். அப் பாடல் வேதத்தின் சாரமாகிய உபநிடசார்த்தப் பொருளடங்கியதென்று குறிப்பிப்பான், “உபதேசமறைப்பொருட்பாடல்” என்றும், திருவெண்கா காடென்னும் கேசத்திரம் குணங்குறிகடந்த பரம்பொருளான சிவபிரான் திருவுளக்களிப்புடன் வீற்றிருக்கும் பெருமிதமுடையதென்று விளக்கு வான், “குணங்குறியறியப்படாதமாப்பொருளே குலாயமெண்காடி” என் றும், இவ்வுடிகளெழுந்தருளுதலேகேட்ட அவ்வாலயத்துள்ளாரும் ஏனைய மெய்யன்பராய பெரியோர்களும் ஒருங்குகூடித்தங்கண் முறைமைப்படி எதிர் கொண்பெணித்தார்களென்றுணர்த்துவான், “இறைவந்தககே யிலேயவர் தாய வர் யாருங்-கணங்கொள வெதிர்த்தார்வணங்கிட” என்றும், அடபோது திருவெ ண்காட்டடிகளும் அவர்களை வணங்கினரென்றறிவிப்பான், “வணங்கி.” என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் குணங்குறிகடந்தவர் எனபதை, “பல கலையா கமலேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதி பரமே யதுதா - னிலவுமரு வருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமா யேகமாய் நித்த மாகி-யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசல மாகி யகண்டிதமா டானந்த வருவா யன்றிச்-செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்க் சிறிதாகிப் பெரி

தாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமெனப் தெளிந்துனோரே.” என்னும் உமாபதி தேவ நாயனார் திருவாக்கானும், மெய்ஞ்ஞானியர் ஓர் தலத்திற்கெழுந்தருளு கின்றனரெனக் கேள்வியுற்றபோதே, அத்தலத்துள்ள மெய்யன்பர்களனை வரும் எதிர்கொள்ளுதன் முறைமையென்பதை, ‘பொங்கு கொங்கையிற் கறந்தமெய்ஞ் ஞானமாம் போனகம் பொற்குன்ற-மங்கை செங்கையா லூட் டவுண்டருளிய மதலையார் வந்தாரென்-றங்கண் வாழ்பெருந் திருத்தல்லை யந்தண ரன்பக் ஞடனீண்டி - யெங்கு மங்கல உணியிக வலங்கரித் தெதிர் கொள வண்ணவர்கள்.” எனவும், “வேத நாதமு மங்கல முழுகமும் விசும் பிடை நிறைந்தோங்கச்-சீதவாசகீர் நிறைகுடந் தீபங்க டிசையெலா நிறைந் தாரச்-சோதி மாமணி வாயிலின் புறஞ்சென்று சோபன வாக்கமுஞ் சொல் லிக-கோதி லாதவர் ஞானசம் பந்தனா யெதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்.” என வும் வரும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும்றிக. அத்தலத்திருவா லாம் ஏனைய தலங்களினுள்ள திருவாலயங்களெவற்றினும் மிக்கமெப்பா டுற்ற அழகமைந்ததெனக் குறிப்பிப்பான், “காமர்பூங்கோயில்.” என்றார். (1)

அன்பினு லுருகி யாதரம் பெருகியையயனை யமுகவா ரிதி யேயென்பொலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித் தலையே யிளம்பி றைப் பவளவே ணிபனே, பொன்புனை பொருளே யென்றவப் பொழுதிற் பூசுநர் மாணிக்கக் கருதை, யின்புறக் கொடுத்தா ரிறை யவருதிதற் கென்றன ரென்செய்தா ரிவரே.

(இ - ள்.) மெய்யன்பினுலே மனவுருக்கமெய்கிக் காசலநிகரித்து, எமது தலைவரே! பாற்கடல்போன்றவரே! அடியேனுடைய கொடும்பிழைகள் யாவையும் மன்னித்துப் பரிபாலித்தீரே! இளஞ்சந்திரனைடணிந்த பவளம் போன்ற சிவந்த சடையையுடையவரே! பொற்கடல்போலழகமைந்த பொருளா யிருப்பவரே! என்று துதித்தபோது, அங்குள்ள மறையவர்கள் சிவபிரான் உடுத்திக்கொள்வதற்காக, இரத்தினங்களிழைத்த வஸ்திரமொன்றைத் தந் தனரென்றீந்தார்கள். இவர் என்செய்தாரென்று திருவுளங்கொண்டு.—என்று.

ஒருவருக்குப் புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென் பதம், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்கும் காரணமென்பதும், உத்தமகய அன்புடை யார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமென்பதும், அஃதில்லார் சரீரம் உயிரில்லாச் சரீரமென்பதும் நூற் றுணியாகலின், “அன்பினுலுருகி யாதரம்பெருகி.” என்றும், தலைவராய்ருப் போர் பாற்கடல்போன்று விசேஷதத இனிமையுடையராதலும், அவ்வினி மையால் தமதேவலரிழைத்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளுதலும் இயற்கை யாகப் பெற்றிருப்பாராகலின், “ஐயனே யமுதவாரிதியே - யென்பொலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித்தனையே.” என்றும், அத்தகைய தலைவர் இதற்கு முன் எவருடைய பெரும்பிழையேனும் பொறுத்துள்ளாரோவெனின், சந் திரனியற்றிய பெரும்பிழையானோந்த சாபம்காரணமாகக் குறைந்தகலைகளு டையவனாகித் தம்மைச் சரணடைந்தவுடன், அச்சாபத்தை நிவாரணித்துத்

கநிசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

தமது சடையிறுஞ் சதாருடியிருக்க வைத்தாரென்று விளக்குவான், “இளம்பிறைப் பவள மேணியனே.” என்றும், அத்தகைய தலைவர் பொன் போலும் விளங்குகின்றவ ரென்றறிவுறுத்தவான், “பொன்புனைபொருளே” என்றும் கூறினர். புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்பதை, “அறத்திற்கே யன்புசார் பெண்ப வறியார்-மறத்திற்கு மஃதே துணை.” எனவும், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்குக் காரணமென்பதை, “அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு-நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு.” எனவும், அவ்வன்புடை யார்க்கே மனவுருக்க முண்டாமென்பதை, “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக் குந்தா மூர்வலர்-புன்கணீர் பூச றரும்.” எனவும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமும் அஃதில்லாச் சரீரம் உயிரற்ற சரீரமுாமென்பதை, “அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு” எனவும்வரும் திருக்குறள்களானும், தலைவராயுள்ளார் தமதேவலரிழைத்த பெரும்பிழைகளைப் பொறுத்தவியல்பென்பதை, “மறுத்தனன் யானுன் னருளறியாமையி னென்மணியே-வெறுத்தெனை நீவிட்டிடுநிகண்டாய்வனை யின்றொருதி - யொறுத்தெனை யாண்டுகொ ஞ்சூர கோசமங் கைக்கரவீச-பொறுப்பரன் றேபெரியோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்காளும், சிவபிரான் சந்திரனுடைய சாபத்தை நவாரணித்துச் சடையிற் றரித்தனரென்பதை, “சடையிடை புக்கொடுங்கி யுட்டங்குவெள்ளம் வளர்திங்கள் கண்ணியலே - யிடையிடை வைத்ததொக்கு மலாதொத்துமலை யிறைவன்னிடங்கொள பதிகான் - மடையிடை வானை பாய முகிழ்வாய் நெரிந்து மணநாறு நீலமலரு - நடையுடை யன்னம்வைகு புனலம்பட்பை நனிபள்ளிபோலு நமர்கான்.” என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்வாக்காளும், சிவபிரான் பொன்போலும் திருமேனியுடையாரென்பதை, “பொன்றார் மேனியனே புலித் தோலனாக் கசைத்து-மின்றார் செஞ்சடைமேன் மி. பிர்கொன்றை யணிந்தவனே-மன்னே மாமணியே மழபாடியுண் மாணிக்கமே-யன்னே யுன்னை யல்லா வினியானா நீனக்கேனே.” என்னும் ஆளுடைய நம்பிக ளருள்வாக்காலு முணர்க. திருவெண்காட்டிலுள்ள திருவாலயத்தில் பட்டினத்தடிகள் செல்வதற்கு முன்னமே, சிவபிரான் அவ்வாலயத் தருச்சகர் கனவிற்றோன்றி, அவ்வடிகளின் விரத்தியை அனைவாக்கும் தெளியிககுமாறு, ஓர் இரத்தினமிழைத்த பீதாம்பரத்தை அவ்வருச்சகர் வசமளித்து, இதனைப் பட்டினத்தடிகள்வசம் அளிப்பீரெனத் திருவாய்மலர்ந்து கரந்தருளிரைராகவின, “பூசரர் மாணிக்கக் கந்தையின்புறக் கொடுத்தாரிறையவருடுத்தற்கெனறனர்.” என்றார். (சு0)

நாயினுக் காகாடாமணியிர ணியங்க ணுயனுக் காகுமோ வென்னு, வாயினிற் புகலா முனமுத லினரான் மாணிக்கக் கந்தையாங்களைத்தும், போயினுநகக னென்னும்பெயர் புதுக்கிப்புணர் திசைத் திருவுடை யாடை, யாயின ரூனந்த வன்பருக் கின்ப வருட செல்வம் விளக்கினு றன்றே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு அப்பீதாம்பரம் அக்கோயிலர்ச்சகர் கொடுத்தவுடனே, நாயனைய அடியேனுக்குப் பயனற்ற இவ்விரத்தினம் பொன் என்னும் இவைகள் தலைவராகிய சிவபிரானுக்குப் பயன்படுமோ என்று வாயாற்சூறி முடிவதற்குமுன்பே உதறிவிட்டனர். இரத்தினங்களிழைத்த அவ்வஸ்திரம் முழுவதும் கிழிந்துபோயிற்று. அப்போது நக்கனென்னும் சிவபிரானுக்குரிய திருநாமத்தைப் புதியதாகச் செய்து, சலந்திருக்கின்ற திசைகளென்னும் செல்வமமைந்த வஸ்திரமுடையவராயினர். அதுகண்ட அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பமிக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேலும் விளங்கச்செய்தனர்.—எ - று. ஆல் ஆக்கு அன்று ஏ - அசைகள்.

அடியேனுடைய விரத்தியினால் ஓர் பொருளாக மதிக்கப்படாத இவ்விரத்தினம் பொன் என்னுமிவைகள், அவ்விரத்தியை அடியேனுக்கருளிய தலைவராகிய சிவபிரானுக்கு மதிப்புள்ளதாகுமோ என்று வினாந்து உதறின ரென்பார், “நாயினுக்காகாமணியிரணியங்களுையனுக்காகுமோவென்னு - வாயினிற் புகலா முனமுதறினர்.” என்றும், அவ்வாறுதறியவுடனே அதிலிருந்த இரத்தினங்கள் சிதறினதுடன் அவ்வஸ்திரமும் கிழிபட்டது என்பார், “மாணிக்கக்கந்தையனைத் தும் போயின.” என்றும், சிவபிரான் திகம்பரராகவின் அதுகாரணமாகப்பிறந்த நக்கனென்னும் பெயர் புராணமாயிருந்ததை இன்று புதுப்பித்தனரென்பார், “நக்கனெனும் பெயர் புதுக்கி.” என்றும், உடனே நக்கனென்னும் பெயர்க்குரிய நிருவானி என்னும் பொருட்கியைந்த திகம்பரர் என்பதற்கேற்பத் திசைகளையே ஆடையாகவுடையாராயினரென்பான், “புணர்ச்சிசைத்திருவுடையாடையாயினர்.” என்றும், தம்மைப்போன்ற அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பம்பெருகத்தக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேற் பெருகச்செய்தாரென்பான், “அனந்தவன்பருக்கின்பவருட் செல்வம் விளக்கினர்.” என்றும் கூறினர். மெய்ஞ்ஞானியர் மணிமுத்து பொன்முதலிய யாவும் அப்பெருமானாகவே பாவித்து, உலகத்தாராலிச்சிக் கப்படும் இம்மணி பொன்முத்து என்னும் இவைகளிற் பற்றற்றிருப்ப தியல் பென்பதை, “அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமலு மாமியுநீ-யொப்புடைய மாதருமொன்பொருளு நீ யொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோருருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய்நீ தனையா யென்னெஞ்சந் தூறப்பிப்பாய்நீ-யிப் பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யேறுந்ந்த செல்வனீயே.” என்னும் ஆளுடையவரசுகளருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பிட்சாடனமூர்த் தங்கொண்டகாலத்து ஆடையின்றித் திக்கையே ஆடையாகக்கொண்டனரென்பதை, “நங்குற்றந் தீர்க்கும் பழமலை நாதர்க்கு நத்பலிகொண்டங்குற்று மென்றுகில் போக்கினன் வெற்றலா யாகியந்தோ-விங்குற் றினையென வெம் பெரு மானிவ் விருநிலத்திற்-றங்குற்றம் பார்க்கு மவருள ரோவெனத் தாழ்ந்தனளே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவர்க்கானும், பெரியோர்கள் தாம்பெற்ற இன்பத்தை எனையரும் எய்திக்களிக்க இச்சையுறுவாரென்பதை, “தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு - காமுறுவர் கற்றுணர்ந்தார்” என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. அன்று ஏ என்பவற்றை அசைகளாகக்

கருது பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

கொள்ளாது அன்றே எனக்கூட்டி, மேற்கூறிய இன்பத்தை ஏனையோரும் பிற்பட்டுச் சின்னங்கழித்துப் பெறவொட்டாமல் அந்தத்தினத்திலேயே அடையச்செய்தாரென்று விளக்கினு ரென்னலுமொன்று. (சுச)

அளக்கர்வெண் காட்டி லருட்டிருப் பொருத்தி யமர்ந்துல கறிவுறும் பொருட்டால் விளக்கினை வைய முய்யவென் பாடல் விளம்பினார் விளங்கிய மேலோர், அளக்கனிக் களத்தா ரருட்பொ ருட் பிடித்தார், கரும்பினு மினியசெந் தமிழ்ப்பாத், துளக்கறப் பரவி யுளக்கருத் துருகித் துளிக்கணீர் மழைபொழிந் துறைந்தார்.

(இ - ள்.) மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கிய மேம்பாடுற்றோராகிய திருவெண் காட்டிகள், கடலாற்குழப்பட்ட திருவெண்காடென்னும் சூழ்த்திரத்தில், திருவருட்செல்வமுடையவராய் வீற்றிருந்த, அப்பெருமான் திருவருளை உலகத்தாரறியும்பொருட்டு மெய்ஞ்ஞான தீபமாகிய சிவபெருமானே “வைய முய்ய” என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், களாக்கனிபோன்ற நிறமுள்ள கண்டத்தினராகிய அப்பெருமானுடைய திரு வருளென்னும் ஓர் பொருளைக்கைப்பற்றிக்கரும்பினும் மதுரமுள்ள செந்தி மூலாகிய திருப்பாடல்சுளால் அசைவறத் துசித்து, சித்தையினாலே மன வுருக்கமுற்று, கண்ணீர்த்துளிகளாகிய ஆனந்தபாஷ்பங்களை மழையாகப் பொழிந்துகொண்டு வசித்தனர்.—எ - று.

வையமுய்ய என்னும் முதலையுடைய பாடல் இறத்ததாகச்சொள்ள வேண்டும். ஏனைய செந்தமிழ்ப் பாடல்களான—“புதமுங் கரணம் பொறிக ளோம் புலனு மொருந்திய குணங்களோர் மூன்ற-நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயு நானுமாய் நிரகுநா னுளதோ-வாதமுஞ் சமய பேரமுங் கடந்த மனோ லப வின்பசா கரணே-யேதுமொன றறியேன் யாதூன் செயலே யிறை வுனை யேகநா யகனே.” எனவும், “யாவரே யிருந்தம் யாவரே வாழ்தும் யாவரே யெமக்குற வாயுந் - தேவரீ ரல்லாற் றிசைமுக மெனக்குத் திருவுள மறியவே றுளதோ-பாவலர் னொருவன செந்தமிழ்க் கிரங்கப் பரவையா ருடலை மாற்ற-வேவலா ளாகி யிரவெலா முழன்ற விரைவனை யேகநா யகனே.” எனவும், “உண்டதே யுண்டு முடுத்ததே யுடுத்து மடுத்ததெத் துணத்ததே யுணத்துங்-கண்டதே கண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழிந்தன கடவுநா ளெல்லாம்-விண்டதா மணாமே லன்னம்வீற் றிருக்கும் விழகுரூ வீதிவெண் காடா - வண்டரே போற்ற வம்பலத் தாடு மையனே யுய்யுமா றருனே.” எனவும் வருவனவாம் என்க. மெய்யன்புடையார்க்குச் செந் தமிழ்ப் பாடல்கள் திருவாக்கிற் றேன்றுதலும், மனவுருக்க முறுதலும், ஆனந்தபாஷ்பங்கள் பொழிதலு மியல்பென்பதை, ‘வென்னந்தாழ் விரி சடையாய் விடையாய் விண்ணோர் பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட வெஞ்சாய்ப்-பன்னந்தா முறுபுனலிற் கீழ்மே வாகப் பதைத்தருகு மூர்ந்த வெண்ணை யாண்டாய்க்-குன்னந்தா ணின்னச்சி யளவு ரெஞ்சா யுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணு யண்ணு-வென்னந்தான் பாயாதா னெஞ்சங் கல்

லாங் கண்ணிணையு மரமார்தீ வினையி னேற்கே.” என்னும் மணிவாசகப் பிரான் மலர்வாக்காறு மறிக. (௨௨)

ஒருவிடை கொடுப்பின் மமக்குவந் தளித்த வுத்தம ருவப்புற வுறையுந் திருவிடை மருதை நோக்கின் றிறைஞ்சிச் சிறந்தகா வதம்பல கடந்து; மருவிடை யறாத வாகியப் பதியி லெதிர்த்தவர் வணங்கிட, வணங்கி, யுருவிடை மருவு குருபான் றிருமு னொருமை யிற் பணிந்துரு கினரால்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டினின்றும் ஒப்புற்ற விடையைப்பெற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு, தமக்குத் திருவருள்பாலித்த சிவபிரான் திருவுள்ளங்களிப்புடன் வீற்றிருந்தருளும் திருவிடைமருதாரென்னும் கேடத்திரத்தைப்பார்த்து நின்றுபணிந்து சிறப்புற்ற பலகாதலிதூரம்தாண்டி, நன்மமை இடையறாது பரிமளிவ்வன்ற தடாகங்களையுடைய அத்திருவிடை மருதூரில் எதிர்கொண்ட மெய்யடியார்கள் தம்மைப்பணிந்தித் தாமும் அவர்களைப்பணித்த, உருவத்துடன்கலந்த குருமூர்த்தியாகிய மருதவாணருடைய சந்திக்கெதிரில் ஒற்றுமையுடனே வணங்கி மனமுருகினார்.—எ - று. ஆல் - அசை.

மெய்யடியார்கள் ஓர் கேடத்திரத்தைத் தரிசித்துத் திரும்புகையில் பெறுவது பிரியாவிடையாகையால், “ஒருவிடை” என்றும், திருவெண்காட்டினின்றும் திருவிடைமருதூர்க்குச் செல்லத் திருவுளங்கொண்ட பட்டினத்தடிகள் அங்கிருந்த வண்ணம் அந்த கேடத்திரமிருக்கும் திசைய நோக்கிப் பணிந்தாரென்பார், “திருவிடைமருதைநோக்கினின்றிறைஞ்சி.” என்றும், திருவெண்காட்டிற்கும் திருவிடைமருதூர்க்கும் அநேககாத தூரமுள்ளனவென்பார், “சிறந்தகாவதம்பலகடந்து.” என்றும், அத்திருவிடை மருதூரில்க ணெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானே மருதவாணரென்னுந் திருநாமந்தாங்கித் திருவுருக்கொண்டு ஞானோபதேச மருளினராகவின், “உருவிடைமருவுகுருபரன்றிருமுன்.” என்றும் கூறினர். (௨௩)

உருகிரீ ரிடத்திற் பிறந்தவொண் கமல மொளிகொணீ ருத விய தென்னப் பெருகுரீ ரருவி யிருவிழி பொழியச் சிவங்களி பிறங்கின் றாடி யுருவெலாம் புளகம பரந்திடத் தெளிந்த வுறாதழு தழுப்பவு மொருவி மருவின றிறைதன் விடைகொடு மீண்டு வசித்தன ரங்கண்மா தவத்தான்.

(இ - ள்.) ரீரிடத்திற்குன்றிய ஒள்ளிய தாமரைமலர்கள் உருக்கமுற்று ஒளியுள்ள சலந்தைக்கொடுத்ததுபோல, இரண்டுகண்களும் பெருக்கெடுக்கும் ஆனந்த பாஷ்பத்தை அருவிபோன்று பொழியும்படி சிவானந்தம் விளங்கியிருந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி, திருமேனிமூலுவதம் புளகம்போர்ப்படி, தெளிவாகிய வார்த்தைகள் தழுதழுப்புறவுமிருந்து பிறகு, அம்மருதவாண

ரது விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பி ஆலயத்தினின்றும் அந்த ஊரையடைந்து அந்நகரத்திற்குள்ளே பெருந்தவமுடையராய் வசித்திருந்தனர். ஏ - மு.

திருவெண்காட்டடிகளின் விழிகள் தாமரைபோல்வ தாகலானும், அத்தாமரை நீரிற்றோன்றுவதாகலானும், அவ்விழிகளில் ஆனந்தபாவப்பம் சொரிவது தாமரை நீரைச்சொரிதல்போன்றிருத்தலானும், “உருகிரீர்தத் திற்பிறத்தவொண்கமலமொளிகொணீருத்வியதென்னைப் - பெருகுரீரருவியிருவிழிபொழிய” என்றும், மெய்யன்புடையார் ஆனந்தக்கூடதாதெலும் புனகாங்கிதங் கொள்ளுதலும் உரைதழுதழுப்பெய்தலும் இயல்பாகலின், “சிவக்களிபிறங்கின்றாடி - யுருவெலாம் புனகம்பரங்கிடத்தெளிந்தவுணாதழுதழுப்ப.” என்றும் கூறினர். இத்தகைய இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதனவாய் மெய்ப்பன்புக்குளவென்பதை, “மெய்தா நரூம்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரையார்கழற்கென்-கைதான றிலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதுப்பியுளம் - பொய்தான் றவிர்ந்துண்பை போற்றி சயசய போற்றியென்னுங் - கைதா நெகிழ விடேனுடையெய்னைக் கண்டுகொளவே.” எனவும், “ஆடுகின்றிலை கூத்துடையாங்கழற் கன்பிலை பென்புருகிப் - பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்-ஆடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே - தேடுகின்றிலை தெருவுதொ றவறிலை செய்வதொ றறியேனே.” எனவும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக்க. ( )

முதல்வனைத் தெய்வத் தாமரை முதலா மும்மணிக் கோவையாற் றுகிப்பாடி, திதியவ னநாதி நிலைபரம் பரையாய்ச், சித்தசித்திவொடா தாரம், விதியுற வொன்றா நிலைமுத லுரைத்தார், வியனிரண் டாயவா சிரியத, ததிகனிந் திடித்தா லன்றியுற பவமபோகாதெனு மருமையும புசனாரா.

(இ - ள்.) தலைவராகிய சிவபெருமானே, “தெய்வத்தாமரை.” என்னும் சொல்லைமுதலாகக்கொண்டு, மும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபத்தத்தால் உதிசெய்பவராய், அப்பெருமானுடைய இரட்சகத்தன்மையையும், அவரது அநாதித்தன்மையையும், பரம்பரையாகச் சித்துத் தன்மையையும் அசித்துத் தன்மையையும் அறிவாததன்மையையும் ஆதாரமாந் தன்மையையும் முறைமையாக ஒருபடித்தாம் தன்மையையும் முதலாசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மேன்மைமிக்க இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், மேம்பாடுற்ற சிவபெருமானே ! தேவரீரைப் பற்றினாலன்றிப் பிறவியொழியாதென்னும் அருமைப்பாட்டையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். — ஏ - மு.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையிலுமுதலாசிரியப்பாவில், உமாமகேசமூர்த்தத்தைச் சிறப்பித்து அதன் இடையிடையே அப்பெருமானது இரட்சகத்தன்மை அநாதித்தன்மை சித்துத்தன்மை அசித்துத்தன்மை அறிவுருத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை ஒன்றாத்தன்மை என்னும் இவைகளையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், சிவபெருமானைப் பற்றினாலல்லது பிறவியொழியாதென்பதையும் விளக்கினாரென்றபடி - எனவே, சீவர்களை இரட்

சிக்கும் ஆற்றலுடையார் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகவும், சித்துக்குச் சித்தாகவும் அசித்துக்கு அசித்தாகவும் அறிவுக்கறிவாகவும் ஆதாரத்துக் காதாரமாகவும் ஒருவராகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதும், அத்தகையோரைப் பற்றினரே பிறப்பொழிப்பாரென்பதும் விளங்குதல்காண்க. இத்தகைய இலக்கணம் வாய்ந்த இறைவனைப்பற்றுகின்றார்களே பிறப்பொழியுமென்பதை, “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்று - பற்றக பற்று விடற்கு.” என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. (சுரு)

மூன்றில்வன் ரெண்டார், வாசவன் செல்ல முழுக்கடல் குளப்படி யென்றார், மானறரு கரத்தா னஞ்செழுத் தருங்காய், மருத மாணிக்கத்திங் கனியென், றானறினர், நான்கி லோந்தினிற், சகல முற்றகே வலத்திலெற் காணை, னேன்றநின் கருணை ஞானநாட்டத்தா னின்பெருந் தன்மையான் கண்டேன்.

(இ - ள்.) உரத்தபத்திமையுடைய அன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகன், இந்திரனுடைய கடல்போன்றபோகமும் சிவபோகத்தை நோக்கஞ் சாப்படி நீருக்கொப்பாமென மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மானேந்தியதிருக்கரமுடைய சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தாகிய அரிய காயே பின்னர்ப்பழுத்து மருதமாணிக்கமென்னும் மதுரமுள்ள கனியாமென்று நான்காவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில் நனவிற்குழுத்தியிலே என்னைக்கண்டேனில்லை, ஏற்றமாகிய தேவரீரது திருவருளென்னும் ஞானநோக்கத்தால் தேவரீருடைய பெருமிதத்தை அடியேன் அறிந்தனன்.—எ - று.

ஏனைய போகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்மூன், கடல்நீர்மூன் குளப்படி நீர்போலாமென்பது தூற்றுணிபாகலின், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில், “வாசவன்செல்வமுழுக்கடல் குளப்படியென்றார்.” என்றும், திருவைந்தெழுத்தை மறவாது செப்பிப்போர்க்கு அதுவே சிவமபாமென்பார். “அஞ்செழுத்தருங்காய் மருதமாணிக்கத்திங்கனி.” என்றும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள் விளக்கத்தால் சிவதரிசனமாமென்பார், “என்றநின்ருணை ஞானநாட்டத்தானின்பெருந் தன்மையான்கண்டேன்.” என்றும் கூறினர். ஏனையபோகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்மூன், கடல்நீர்மூன்னே குளப்படி நீர்போலாமென்பதை, “மன்ன ராவா ருறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு, மணிப்பைந் நாகத் தவாரசுகமு மற்றையோர்க ளடைசுகமும் - பன்னு மிடத்திற் சிவத்தெழுந்த பரமா னந்த லேசமென்ப, பகர்ந்தாய் குருவா யெழுந்தருளிப் படிநேன் மறந்திங் குழல்கின்றேன்-கன்ன லெழுந்த தெளிசாதே கட்டு மாவின் றீங்கனியே, கதலிக் கனியே நற்பலவின் கனகச் சுரையே கதிமுளையே - பொன்னம் பொருப்பே யென்விருப்பே போதச் சுகமே கிஞ்சுகமே, புரண வெளியே யுள்ளொளியே போரூர் முருகப் பெருமானே.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது தியானிப்போர்க்கு அதுவே சிவமபாமென்று

கசு2 பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

தை, “அண்ணன் முதலா வழகா நெழுத்தைந்து - மெண்ணி விராப்பகலத்
நின்பத்தே - நண்ணி - யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மணுவை - யிருளா
னதுதீர வின்று.” என்னும் மனவாசகங்கடந்த தேவநாயனார் அருள்வாக்கா
னும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள்வினக்கத்தாற்
சிவதரிசனமொடுன்பதை, “வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தையுலன்
வினைமாரியே - நனவிற் சுழுத்தியிலே வரினப் பொருட்டிகழு நலமாகவே.”
என்னும் தத்துவராயசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (சசு)

கண்டபி னெனையுங் கண்டுளே நென்றார் கருதுமா றுவதி.
லொருவ, னுண்டிவேட் டிருத்த லயினியின் குறையோவுன்குறை
யில்லையென் குறையீ, கண்டனே யென்றார் வல்லுனர் வல்லா ரும்
பரத் தெயிந்தனர் நிலத்திற, கொண்டிடல் போலுன் னஞ்செழுத்
துணாப்போர் குறைவீலா ரெவறன ரேழில்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு கண்டபிறகு என்னையும் கண்டேனென்றாரு
ளிடச் செய்தனர். யாவரும் சிந்திக்கத்தக்க ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில், ஒருவன்
ஆகாரத்தை இச்சித்துப் புசியாதிருத்தல் சாத்திங்குறையோ? அல்ல அது
போல தேவரீனா யடையாதிருத்தல், கடவுளே தேவரீரார் குறையிலே,
ஐந்து என்குறையெயாரும் எனத்திருவாய்மலர்ந்தனர். ஏழாவது ஆசிரியப்
பாவில், உவியுள்வாராயினும் வலியில்லாராயினும் ஆகாயத்தெறிந்த வஸ்துவை
நிலத்திலிழிப்பெறுவதுபோல், தேவரீருடைய திருவைந்தெழுத்தைச்செ
யிப்போர் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

அறுசுவைகலந்த கறிவகைகளுடன் சாதம்சமைத்துச் சித்தமாயிருக்
கவும் அனைப்புசியாது ஒருவன்பகியோடிருத்தல் சாத்தின் குற்றமாகாதது
போலத் திருவருள்புரியத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் தேவரீரையடையா
தது ஆடியேன்குறையெயன்பதும், வல்லபமுள்ளானொருவனும் வல்லபமில்
லானொருவனும் ஆகக்கூடிய இருவரும் ஆகாயத்தெறிந்த கல்நிலத்தில் விழப்
பெறுவதுபோல், உபதேசமுடையானும் உபதேசமுடையானுமாகிய இரு
வரும் திருவைந்தெழுத்தைச்செய்ப்பராயின் குறைவற்றவராவாரெனத் திரு
வாய்மலர்ந்தருளினர். (சஎ)

எட்டினி லடிசாரந் தவர்க்கருட் டெல்ல மிறைவரீ யாதினுங்
குறையா, திட்டனை யென்று டொன்பதிற் புத்த நெயிந்தக னன்
குணக் கென்றார், பட்டவோ பத்தி லென்செய லன்றிப், பரமநின்
செயலினே நென்றார், முட்டிலிங் கிசைத்த திருநிசைப் பாவின்
முடிவில்தெவன் காடவென் றனரே.

(இ - ள்.) எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில், தலைவரே! தேவரீர் உமது
திருவடிகளையடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வத்தை எவற்றினுங் குறை
புபொருது தந்தீர் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஒன்பதாவது ஆசிரியப்
பாவில் புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கற்கள் தேவரீருக்கடிபட்டன

வோ? நன்னெய்யந்தனவே ஆயிற்றெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பத்தரவது ஆசிரியப்பாவில் அடியேன் செய்கை யாதமின்றித் தேவரீருடைய செய்கையினேனுயினெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மூட்டின்றி இத்தலத்திறநிருவாய்மலர்ந்தருளிய மூட்டணிக்கோவை என்னும் திருவிசைப்பாவின் கடைசியிலுள்ள கட்டளைக்கவித்தறையின் மூன்றாவதடியில் வெண்காடெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.— 6 - று.

எனவே முசலாவது ஆசிரியப்பாவின் சிவபெருமானுடைய இரட்சகத்தன்மை அனாதைத்தன்மை பரம்பலாததன்மை சித்தசித்தத்தன்மை அறிவுத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை என்னும் இவற்றையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவபெருமானே மெய்யன்பிழைப்பற்றினவனறிப்பிறவியருதென்பதையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் இவ்வுலகத்தின் போகங்களையன்றித் தேவலோகத்தக்குரிய இந்நிரபோகமென்னும் கடலும் சிவபோகத்தை லோக்குங்காற் குளப்படி நீரொப்பாமென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவதலையடைந்தத் திருவைந்தெழுத்தையுச்சரித்தலே சாதனமென்பதையும், ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில், சகலகேவலத்தில் என்னெங்காணென், தேவரீருடைய திருவருணாட்டத்தால் தேவரீருடைய பெருத்தன்மையைக் கண்டபின் என்னையுங் கண்டென் என்பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில் இத்தகைய சிவபோகத்தைப் பாலிக்கத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் அடியேனே தேவரீரை உடையாது பிறவுகோயில் வருந்தியிருப்பது எதற்கொப்பாமெனில், புசிப்பதற்கு வேண்டிய சாசம் சமைத்தச் சித்தமாயிருக்கவும், அனைக்கிட்டியருந்தாமல் பசியோடருததலுக்கொப்பாமென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வல்லுன்னமாட்டாளுகிய இருவரெறிந்த கல்லும் நல்லதில்வீழ்வது நிசயமாமாறுபோல, உபதேசக்கிரமத்துடன் திருவைந்தெழுத்தை நியாணிப்பவன் அஃதின்றித் தியாணிப்பவன் ஆகிய இருவரும் பயனுறுவார்கென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் புலரக அடைந்நிலாகட்டுத் திருவருட்செல்வம் குறைவின்றிப்பாலித்திரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில், புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லும் அவரது அன்பின் மேம்பாட்டால் தேவரீருக்கு நன்காயிற்றென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில், யாவும் நின்செயலன்றி அடியேன் செயலல்லவென்பதையும் ஒன்றுக்கொன்றியை புடைத்தாக வரிசைப்படுத்திக் கூறினாரென்பதாம். இரமூட்டணிக்கோவையின் ஈற்றில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளைக்கவித்துறையாவது:—“கரத்தினன் மாலவன் கண்கொண்டு நன்கழல் போற்றாடல் - வரத்தினையியு மருசலப் பாமகி யொன்று மில்லென - சிரத்தியு மாயென்றன் சிந்தையு னாகி வெண் காடென்னென்று - தரத்தியு மாயது நின்னடி யாந்தெய்வத் தாமரையே.” என்பதே. மெய்யன்பர்கனாகிய சைவசமயாசாரியர் நால்வருள் ஒருவர் தமது திருநாமத்தைத் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஒவ்வொருபதிகத்தின் ஒறுதியினும் அமைத்திருப்பதுபோன்று, இப்படி ஐனத்தடிகளும் தரது திருநாமமாகிய திருவெண்காடர் என்பதை இப்படி ரடந்ததின நற்றுக்கல் டாங்கு மேற்

குறித்த கட்டளைக்கவித்துறையில் அமைத்தனரென்பான், “திருவிசைப்பர் வின் முடிவில் வெண்காடனென்றனர்.” என்றார். இதுபோன்றே ஏனைய பிரபந்தங்களின் ஈற்றிலும் தமது திருநாமத்தைக் குறிப்பித்திருக்கின்றன ரோ எனின், அவ்வாறு வேறொன்றினும் கண்டோமில்லை. இதுகுறித்தே வெண்காடனென்றது சிவபிரானையே எனச் சிலர் கூறுவர். (சஅ)

இவைமுதற் றமிழாற் றுதிபல வியம்பி யிருக்கும் நாடனி லொருநா, ணவைவிடாய் கழிக்க நீர்பெறு திருப்ப நாதர்தம் பா ணிதண் பாணி, யுவகையா லுதவு மின்றெனும் பாட லுரைத்தனர் மற்றுமோர் தினத்திற், கவலும்வல் விடத்தா லுறங்குறார் கட்டிக் கரும்பிடு கழனியீர்ப் புண்டார்.

(இ - ள்.) இவ்வாசிரியப்பாக்கள் முசலாகிய திருப்பாடல்களால் பல வகைத்தோத்திரங்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் நாள்களில் ஓர் நாள், குற்றமுள்ள தாகவிடாய் தணிப்பதற்காக நீர்க்கிடைக்காதிருக்க, இத்தி னத்திலே சிவபிரானுடைய திருக்கரமானது குளிரந்த ஜலத்தைப் பாலிக்கும் என்னும் கருத்தமைந்த ஓர் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனர். மற்றோர் தினத்திலே வருந்துகின்ற கொடிய சர்ப்பலிஷத்தால் நித்திகொள்ளாத வராய், சர்க்கரையுண்டாகும் கரும்புகள் வளர்ந்துள்ள கழனியிலே வலிய டைந்திருந்தார்.—எ - று.

தாகம்மேற்கொண்டபோது நாவரட்சியும் வார்த்தையாடக்கூடானம யும் ஆகிய இவைபோன்ற அனேக கெடுதிகள் விளையுமாகலின், “நவை விடாய்,” என்றும், சிவபிரானது சடையின்மீது தெய்வகங்கையிருத்தலின், அவர் தமது திருக்கரத்தால் அள்ளியுதவுவர் என்னும் கருத்தால், “நாதர்தம் பாணிதண்பாணியுவகையாலுதவுமின்று.” என்றாரென்றும், அந்நகரத் துள்ள கருப்பஞ்சோலையின் வழியாய்த் திருவெண்காடர் வருகையில் ஓர் சர்ப்பம் தீண்டுதலும் அவ்விடவேகத்தால் அக்கழனியிலே வருந்தியிருந்தா ரென்பார், “கவலும்வல்விடத்தாற்கட்டிக்கரும்பிடுகழனியீர்ப்புண்டார்.” என் றும், விடவேசங்கொண்டார் உறங்கிற் கெடுதியாமென்பதையும், வலி யினால் நித்திகொண்டிடல ரென்பதையும் விளக்குவான், “உறங்குறார்.” என்றும் கூறினர். நாதர்தம்பாணிதண்பாணியுவகையாலுதவுமின்று என் னும் கருத்தமைந்தபாடலாவது.—“மென்று விழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேட - லென்று விடியுமெனக் கென்கோவே-நன்றி-கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழ லாற் செற்ற-மருதாவும் சந்தித்தே வந்து.” என்னும் வெண்பாவே. எனவே உடனே சிவபிரான் ஓர் மறையவர்போன்று வடிவெடுத்துவந்து நீருதவித் தாகவிடாய் தணித்தனரென்பது கருத்து. (சக)

இந்தவா ரீர்ப்புண் டொருபுறந் திண்ண யிடங்கிடந் துறங் குறும் பொழுதி, லந்திவான் மதியம் வலம்புரிக் கண்ணி யாமெ னப் புனைமரு தாரி, வந்துதன் னுடையூர் காப்பவன் போல வடி

வுடுகான் டிவர்தமனஞ் சோதித், துந்துவான் கருணை புரிசுவான் கருதி யோரி ரா நள்ளிரு ளணைந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் வலியடைந்தவராய் ஓர் புறத்திண்ணையிற் படுத்து நித்திரைசெய்யுமபொழுதில், அந்தக்காலத்தில் ஆகாயத்ததயமாகும் சந்திரனை வலம்புரிமாலையென்று அணிந்துள்ள மருதவாணரெழுந்தருளி, தம்முடைய நகரைப் பரிபாலிப்பவனையொத்தத் திருமேனிதாங்கி, இத்திருவெண்காடருடைய மனத்தைச் சோதித்தச் செலுத்துகின்ற சிறந்த திருவருளேப் பாலிப்பதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, ஓர்நான் மிகுந்த இருளடைந்த பாதிராத்திரியிற் சேர்ந்தனர் — எ - று.

மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச்சடையலணிந்திருப்பது வலம்புரிமலை போன்றிருத்தலின், “அந்திவான்மதியம் வலம்புரிக்கண்ணி யாமெனப்படுளை மருதாவரி” என்றும், ஊர்காக்கும் சேவகன்போல் வடிவெடுத்தவரின் அதிகாரத்திற்காக அச்சமுறுவரென்று திருவுளங்கொண்டு அவ்வாறே வந்தனரென்பான், “ஊர்காப்பவன்போல் வடிவுகொண்டு” என்றும், அவ்வாறு அச்சமுறுதற்கேதுவாக வந்ததும் அவர் மனநிலைமையை மற்றுள்ளோருணருமாறு சாதித்துத் திருவருள் பாலிப்பதற்காகவே யென்பார், “இவர் மனஞ் சோதித் தந்துவான் கருணை புரிசுவான் கருதி.” என்றும், அவ்வடிவு கொண்டு பகற்காலத் தவரின் விச்சடமாக அச்சமுறுவரென்று திருவுளங்கொண்டு நிராத்திரியில் வந்தனரென்பான், “ஒரிநாநள்ளிரு ளணைந்தான்.” என்றும் கூறினர். மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச்சடையலணிந்திருப்பது வலம்புரிமலைபோன்றிருப்பதென்பதை, “திங்கண் மதிக்கண்ணி யானைத் தே மொழி யாளொடும் பாடி - மெங்கரு ணல்குந் கொ லெந்தை யெனக்கிளி யென்னு வருவே - னக்கிள மங்கைய ராடு மையா ரடைகின்ற போது - பைக்கிளி பேடையொ டாடிப் பறந்து வருவன கண்டேன் - கண்டே னவர் திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.” என்னும் ஆளுடையவரசுகளாள் வாக்காஹழிக.

(இடு)

காரிரும் பொலிக்குந் தடிநிலத் திடித்துக் காலினான் மாற்பிடைத் தாக்கியானை யென்ன வினாவிட, வெருவா வழுதவெண்காடரு மிசைப்பா, ருரிடை யெவைக்குங் காவலுக் குரியோ யுணர்ந்தியா னுரைக்குமா கேட்டி, சோரிபுன் மயிரின் றொகைகளோ டிறைச்சி தோலொடு மென்புழைகளோ.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்ட இரும்பிறைச் சத்திக்கின்ற தடியைப்பூமியிலே தட்டிக்கொண்டு, அந்தத்தடியைக் காலிலேவைத்து நிறுத்தி மாற்பிலை ஊன்றிக்கொண்டு திருவெண்காட்டடிகளிடம் கிட்டி, நீ யாரென்று கேட்க, யாவார்க்கும் அமுதம்போல்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றவராய்க்கூறுவார். இவ்வூரினிடத்துள்ள அனைத்திற்கும் காப்பதற்குரிமை பூண்டவரே! யாந்தெளிந்து கூறுவதைக்கேட்பீராக! உதிரம் அற்பமான

கூடகம் பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

மயிர்க்கூட்டங்களுடனே தசை சருமம் அஸ்தி மூளை என்னும் இவைகளோ? — எ - று.

ஒருநகரில் அந்நகர்க்காவலாளன் பாதிராத்திரியில் நகர்ப்பரிசோதனை செய்வதும், அவ்வாறுசெய்ய வருங்கால் இருப்புப் பூண்கட்டிய தடியொன் றைப் பூமியில் தட்டிக்கொண்டு வருவதும், வந்தபின்பு யாராயினும் ஒருவர் தூதனமாய்த் தனியாய்ப்படுத்திருந்தால் அந்நகர்க்கட்டி, அத்தடியை மார்பில் ஊன்றிக்கொண்டு நன்று விசாரிப்பதும் இயல்பென்பதை யுணர்ந்துவான், “காரிரும்பொலிக்குந் தடிநல்லத்திடித்துக் கால்னான் மார்பிடைத்தாக்கி யா ரைநீயென்ன வினாவிட.” என்றும், உலகத்துள்ளாரைநவர்க்கும் திருவெண் காடர் அமுதம்போலவாரென்பதையும், அத்தகையோர் இந்நகர்க்காவலா ளனை நோக்கியவுடனே அச்சமுற்றுக் கூறவாரென்பதையும் விளக்குவான், “வெருவாவமுத வெண்காடருமிசைப்பார்.” என்றம்கூறினர். (ருக)

சுனமா மெண்ணி நத்துவக் குழாமோடி விண்ணதென் றென் னையான் காரீணந்த யானல் தொன்றை, யானென நினைபு மிது வென துள்ளமென் றிசைத்தார்த் தேனல் ரித்தழிச் சேவகப் பெரு மான் நெரிநிலர் மறைந்தனர். சிறந்த; ஐனெலா முருகிப் பெரு குமன் பினரா யுவகையங் கடலிடைப் படிந்தார்.

(இ - ள்.) அற்பமாகிய அளவிந்த தத்துவக்கூட்டங்களோ? இவற் றுள் இதுதான் நானென்று என்னை யறிந்தேனல்லீல. நானல்லாத ஒன்றை நானென்று சிந்திக்கும் இதுதான் எனது மனநிலைமை என்றுமொத்தனர். சேவகராகவந்த தேன்பொருந்திய கொன்றையல்லாத் தரிக்கும் சிவபெரு மான் உடனே காணப்பட்டாதவராய்க் கராதருள் னர். தகஷணமே திருவெண் காட்டடிகள விசேடித்த மெய்யன்புடையவராய்ச் சரீரமுழுவதும் உருகப் பெற்று மேம்பாடிற்ற களிப்பெனுங்கடலில் மூழ்கினர். — எ - று.

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக்கூட்டங் கள் என்னும் இவைகள் ஒன்றுக்கட்டிச் சமைந்த ஐத்தீதகத்தில் எவையா னெனக் கூறுவதென்பார், “விசாரிபுன் மயிரின் நெருக்கைகளோ டிறைச் சிதோலொடு மென்புமூளைகளோ சுனமாமெண்ணிறத்துவக்குழாமோ வின் னதென்றென்னை யான் காணேன்.” என்றும், யானல்லாத ஒவ்வொன்றையும் யான் யான் என்று சிந்திப்பதே எனது மனநிலைமை யென்றனரென்பான், “யானல்தொன்றை யானென நினைபுமிதுவென துள்ளமென றிசைத்தார்.” என்றும், காவலாளனைப்போன்று வடிவுகொண்டு வந்தவர் சிவபிரானென்று ணர்த்துவான், “தேனலரிதழிச் சேவகப்பெருமான்.” என்றும், திருவெண் காட்டடிகளுனாத்த உத்தரத்தைக் கேட்டவளவில் மறைந்தனரென்பான், “தெரிந்நிலர் மறைந்தனர்.” என்றும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகுதலும் உவகைக்கடலிடை மூழ்கலும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான், “ஊனெலாமுருகிப் பெருகுமன்பினராயுவகையங் கடலிடை

ப்படிந்தார்." என்றும் கூறினர். உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக்கூட்டங்கள் என்னும் இவற்றுலாயது சரீரம் என்பதை, "தோலிரத்த மெலும்பிறைச்சி சுல்லமேதை மச்சையொன்றாய்த்-து விசரித்த வுடம்பாகுந் தொட்டவெவையுந் தன்வடிவாய்க் - கோலியடக்கிக் கொளுமித னைக் கூறுகூறு நோக்காது-போலியுணர்ஹார் மகிழ்வெய்தும் புனிதபெண் றும் பரமபதம்." என்னும் குமாரசேவர் திருவாக்கானும், நானல்லாததை நானென்றுணர்ந் திருப்பதே ஆன் மாக்ளியல்பென்பதை, "பொருளல் லவற் றைப் பொருளென் றுணரு - மருளாந் மாணப் பிரப்பு." என்னும் திருக் குறளானும், "பொய்யை மெய்யென்றறிந்து போதமின்மை யாலே-பெய்யைப் பொய்யென்றெண்ணி மெலிந்த யுழல்வருவகர்-பொய்யைப் பொய்யென்றறிந்து போதகுருவி னருளின்-மெய்யை மெய்யென்றறிந்தே மெலிவு தீர்வருயர்ந்தோர்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெனலா முருகலும் சுவைக்கடன் மூழ்கலு மியல் பென்பதை, "வேனில்வேண் மலர்க்கணைகடும் ளெண்ணகைச்செவ் வாய்க் கரிய - பானலார் சண்ணியாக்கும் பதைத்தருகும் பாழ்நெஞ்சே - யுனெ லா நின்றருகப் டகுந்தாண்டா னின்றபோய் - வாணுளான் காணாய் நீ மாளா வாழ் கின்றயே." என்னும் மணிவாசகப்பாண் பலர்வாக்கானும் அதிக. ( )

படிந்தவ பெழுநறு திசையினை நோக்கிப் பலரிதனை மணிந்த வெண் ணிற்றார், விபுந்தன விருளுந் தாமரை ர சரண மெல்லிதழ் நொந்தவோ வென்பார், கடிந்தொன் னடந்த கருணையைப் புகழ் வார் காந்தவ நுத்திநிற குழிப்பார், முடிந்தமாப் பொருளைமுடி விலா வருளை முன்னினா பன்னின நிருந்தார்!

(இ - ள்.) அவ்வாறு களிப்புக்கடலில் மூழ்கிய திருவெண்காட்டடிக ள் திருமேனிமுழுவதும் திருவெண்ணீர்தரித்தவராய், எழுந்து நின்று சேவகராய் வந்த சிவபிரான் மறைந்துசென்றருளிய திக்கைப்பார்த்து வணங் கினார். உடனே இருளுமரீங்கி உதயகாலமாயற்று. அப்போது திருவெண் காட்டடிகள் இவ்வேடங்கொண்டவர் சிவபிரானென்றுணர்ந்து, மிருதுவான இழக்கையுடைய தாமலாமலர்போன்ற திருவடிகள் வருந்தினவோ என் றுரைப்பார், தாமரைத்த கடுமையான சொற்களால் அங்குநின்றும் சென் றருளிய திருவருளைத் துதிப்பார், அப்பெருமானுடைய திருவடிச்சுவட்டை மார்பில் ஒற்றிக்கொள்வார், சர்வாதீதமான பரம்பொருளையும் அவருடைய அழிவில்லாத திருவருளையும் சிந்தித்தவராய்த் துதித்துக்கொண்டிருந்தார்.— ௭ - று.

ஊர்க்காவலாளனாக வடிவெடுத்துவந்து நீ யாரென்று வினாவிமறைத் தவர் சிவபிரானே யென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அவர் மறைந்த திசையை நோக்கிவணங்கிப் பின்னர் அடியேன்பொருட்டு நள்ளிருளில் நடந்துவந்த திருவடிகள் நொந்தனவோ என்றும், அடியேனுரைத்த கதேர மான சொற்சளிவோ அவிவிடத்தினின்றும் சென்றருளியது திருவருளை

௧௬௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

யெனப் புகழ்ந்தும், அப்பெருமானுடைய சரணச்சுவட்டை மாப்பிலொற்றிக் கொண்டும், அதித பரம்பொருளான பெருமானையும் அவருடைய திருவருளையும் தியானித்துத் தோததிரஞ்செய்துகொண்டு மிருத்தனரென்பதாம். (நூ.)

அறுவகைச் சமய மிடைமரு தாளி யாறுமா முகத்தினுந் தோன்றி, மறுவற நடக்கும் புறநெறிச் சமய மற்றுள வாறுமா ருப, புறநடைச் சமயப் புன்மைபற் பலவாம் பொருளிலை மரு தனை நோக்கி, புறவரு மனைத்து மென்றனர் சமயா தீதமுற் றிரு ப்பவ ரிவரே.

(இ - ற்று.) சமயாதீத நிலமையுற்றுள்ள இத்திருவெண்காட்டடிகள் அன்பின், கிரு விருடமருதாரின் கண்ணுத்தொளியுள்ள சிவபிரானுடைய ஆறு திருமுகங்களினின்றும் சனமதக் கருமுற்பவித்ததுக் குற்றமின்றி நடைபெற்றுவரும். உலகப்பன்றி வேராயுள்ள சமயங்களாறும் புறச்சமயங்களாகும். இவையிரண்டிற்கும் எதிர்ப்புறையாயுள்ள புரப்புறச் சமயங்களின் கொடுமைகள் அனந்தமாகும். இச்சமயபேதங்களின் பயன்கள யாவும் ஒப்பற்றவராகிய அம்மருதவாணனா அகமார்க்கமாகத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க வருமென்றெண்ணினர்.—எ - று.

உலகத்து விளங்கும் சமயபேதங்கள் உட்சமயம் புறச்சமயம் புறப் புறச்சமயம் என முகதிறப்படுமென்றும், அவற்றுள் உட்சமயங்களாறுமே சிவபிரான் திருமுகங்களாற்றினும் தோன்றினவென்றும், அவ்வாறு தோன்றிய பால் அவ்வாறு சமயங்கள் மாத்திரம் குற்றமின்றி நடைபெறுமென்றும், புறைய புறச்சமயங்களாறும் உட்சமயங்களாறையும் அடைதற்கேதவாமென்றும், மற்றுள்ள புரப்புறச் சமயங்களாறும் தீமையுடையனவென்றும், சமயாதீத நிலமையுடையோரே முற்கூறிய உள்ளும் புறம்புமான சமயங்கள் பன்னிரண்டின் பயன்களும் சித்திக்குமென்றும் தமக்குத்தாமே சிந்தித்தாரென்றபடி. சிவபிரான் திருவடிகளை யடைகற்கற்ற நன்மார்க்கத்தை யடைவதற்காக இச்சமயபேதங்களேரப்பட்டனவென்பதை, “ஒன்றதே பேரூர் வறியா ததற்குள் - சென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க - ணன்றிது தீவிது வென்றுரை மாந்தர்கள் - குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே.” என்றும், “ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு - மத்த னொருவனு மென்ப தறிநில - ரத்த னொருவனு மென்ப தறிந்திடின் - முத்தி வினைக்கு முதல் வனு மாமே.” என்றும், “முதலொன்றா மானை முதுகுடன் காலங் - தித முறு கொம்பு செவிதுதிக்கைகான்-மதியுட னந்தகர் வசைவகை பார்த்தே - யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே.” என்றும் வரும் திருமந்திரங்களானும், சிவபிரானைச் சதா தியானித்துக்கொண்டிருக்கின் இச்சமயபேதங்களின் பயன்களெவையும் வருமென்பதை, “அவறென்று மாமென்று மாறு சமயங்க - ளொன்றோடொன் றொவ்வா துணாத்தாலு - மென்று - மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு - மருதனையே நோக்க வரும்.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. மேற்செல்லியவாறு திரு

வெண்காட்டிகள் கருதியபோது இத்திருவெண்பாவையே திருவாய்மலர்
மனரென்க. (௧௪)

இடைமரு தானி சமயபே தங்க ளின்னவா றிழைத்ததென்
னென்னின், முடிவிலா வுயிர்கள் பக்குவக் குறையான் மொழிகதி
யடைதர மவுன, வடிவுறு மவர்கள் புகலிட மியம்மின் மாயைமா
மாயையு ளடங்கும், படியிலா வென்றி னின்றன ரிவர்தம் பாக்
கியம் யாவரே பகர்வார்.

(இ - ள்.) திருவிடைமருதானிக ணெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்
இவ்வாறாய சமயபேதங்களை என் இயற்றினரென்றால், அளவிற்றத ிவர்கள்
பக்குவக்குறைவினாலே யாவராலும் சொல்லுதற்குரிய முததியின்பத்தை
அடைவதற்காகவே, மௌனநிலையுடையவர்களது சேர்விடத்தைச்சொல்
லுவோமாயின், மாயையானது மகாமாயையுடங்கிய தன்மைக்கொப்பாம்.
ஒப்பற்ற ஓர் நிலைமையிலிருந்த இத்திருவெண்காட்டுடைய பாக்கியத்தை
எவர்கள் அளவிட்டுரைப்பார்கள் -- எ - று.

சமயபேதங்கள் யாவும் சிவர்களின் பக்குவபேதங்கட்குத் தக்கவாறே
அமைத்துள்ளனவென்பதை, “வேதம்பல் பக்குவ மேரந்தொரு வீட்டிணை-
கோதும்பல் லாற்றாறு முந்திபற - வுண்மைகண் டார்க்கேக முந்திபற” என்
னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “சமய வாதிக டத்த மதங்களி -
லமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்.” என்றும், “இருமுச் சமயத் தொருபேய்த்
தேரினை - நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணர் - தவப்பெரு வாயிடைப்
பருகித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன” என்றும்வரும்
மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “உரைத்த துறையா துறைக்குஞ் சம
யம் - பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி - னவயவத்தி லோரொன் றறிந்
தார் மரமா - மவயவத்தைக் கொண்டவா றும்.” என்னும் அமுதசாரத் திரு
வெண்பாவானும் தெளிக. (௧௫)

பிரிவில்சித் தாந்தர் சமயபே தங்கள் பேசிய தெய்வமொண்
றெனினு, நிருபனு நிருபன் மைந்தரும் புரத்தி நிகழ்தரு மமைச்ச
ரு மார்க்கம், பெருகுதந் திரரும் ஞானிகைக் கொள்ளும் பின்னை
மாக் களுகிகர் பகரீ, முரிமையை யுலகோ ரயிவுறப் பாடி யுடை
யவ னடிவிடா துறைந்தார்.

(இ - ள்.) பிரிவற்றவர்களாகிய சித்தாந்திகள் சமயபேதங்களுக்குரிய
வைகளாகக்கூறிய செய்வம் ஒன்றேயாயினும், ஓர் அரசனும் அவன் புத்திர
ரும், புத்தி மேம்பட்டு விளங்கும் அவனுடைய மந்திரிமாரும், படைவகுப்
பிலே பெருகிய சேனாபதிகளும், நாயைக் கையிற் பிடித்துக்கொள்ளுகின்ற
மற்றுள்ள சேனாசமூகங்களும் நிகராகக்கூறும் சம்பந்தத்தை உலகத்தார் தெ
யும்படி பாடி, தம்மை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளை
இடைவிடாது தியானித்துக்கொண்டு வசதிசெய்தனர். -- எ - று.

எனவே, சமயங்கடோறும் அததற்குரியதாக ஒவ்வோர் அதிதேவதை யைக் கூறுதலின், அத்தெய்வங்கள் யாவும் சிவபிரானைத் தவிரவில்லையென் பதை, ஓர் அரசனைத் தவிர அவனது புத்திரர் மந்திரி சேனாபதி சைனிய சமூ கம் எவ்வாறில்லையோ அதுபோலாமென்ற வகைதள்ளார் தெளிந்துய்யுமாறு பற்பல பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே அத்தலத்தினில் வசித்திருந்தனரென்றபடி. எச்சமயதகார் எவ்வருவாக எப் பெயருடன் பூசிக்கிறும் அவ்வச்சமயததார்க்கும் பக்குவத்திற்கேற்றவாறு அனுந்நிரகமபுரிவோர் சிவபிரானே என்பது கருத்து. இதனை, “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ மாங் யாங்வே - மாதொரு பாக ஞர்தாம் வரு வர்மற் றைத்தெய் வங்கள் - வேதனைப் படுமி ற்க்கும் பிரகருமேல் வினையுஞ் செய்யு - மாதலா லவையி லாதோ னறித்தருள செய்வ னனே.” எனனும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுடைய தெளிக.

(இசு)

அறுகுறா மிலுமா ஞநைநகர விடைபெற்றருட்குறிக் குடந் தைவர யடைந்து, சங்கரற கன்பாற் றுதிபல் வழங்கிச சடைமுடி யுடையவ னிடங்க, னொங்குறு மிறைஞ்சி யநதனு ருந மிறைஞ்சி யங் கமருநாட் களவாற், பொங்நகர மந்தா லிறந்தவற பாரத ஆச் செயுமொரு வாய்க்கெனப் புகன்றா.

(அ - ள.) அத்தலத்திற்குளே பொருந்தும்படி சிலநினங்கள் உசித்தி ருந்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் பிரியாவிடைபெற்ற மீண்டு, திருவருட் குறியினுலே திருவருட்குணத்தெழுந்தருளி, அர்விடசெழுந்தருளியிருக் கும் சிவபிரானிடத்தாழையவராய்த் தோதநிரங்கள பலாகத திரவாய் மலர்ந்து, அத்தலத்தை யடுத்தானை சடைமுடியினரான சிவபிரான் கேஷத் திரங்கள் பலவற்றையும் பணிந்து, அழகுந் தடபமுமவாய்த் திருவாரூரென் னும் கேஷத்திரத்தையும் பணிந்து, அபரவாகில் வீற்றிருந்தருளும் நாளில், களவிறைவ விசேஷத்த காமங்காரணமாக ஓர் கிடப்பவனைப்பாந்தருளி, “எருவாய்கு.” எனமுதலெழுத்து ஓர் திருவெண்பாமைத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார்.—1 - று

திருவிடைமருதாரின்கணவீற்றிருந்ததிருவெண்காடருக்கு ஓர்வகைக் குறியால் திருக்குடந்தைச் செழுந்தருளாயு சிவபிரான் கட்டளையிட்டன ரென்றும், அவ்வாறே திருவெண்காட்டடிசை திருக்குடந்தைக் கெழுந்தரு ளினரென்றும் விளத்துவான், “அரு விடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவா யடைந்து.” என்றும், அப்பால் ஆங்கு சிவ்ஞான வீற்றிட்டுத் து அத்தலத்தை யடுத்துள்ள லையை கிருப்பதிகள பலவற்றையும் பணிந்து கொண்டு திருவா ரூர் கெழுந்தருளினரென்பான், “சடைமுடியுடையவ னிடங்களைக்கொ ணு மிறைஞ்சி யருமொரு நுமிறைஞ்சி.” என்றும், திருவாரூரில் இவ்வடிகள் வீற் றிருக்குங்கால் திருவிடைமருதா மிகப் பதவிபுடைமையாற்பணிசெய்திருந்ததிருவ னெருவன, இவரது கட்டளைப்படியே திருமணம்முடித்து வாழ்ந்துவருகை யில், எண்ணெயிட்டி நீராடிய ஓர் தினத்திற் காமமேலிட்டாற் கலவிபுரிய

ஜன்னிகண்டு உயிர்த்துறந்தான். அவன் உயிர் துறந்த அதிவினததில் அவ்வீதி வழியுலாப்போந்த திருவெண்காட்டடிகளும் துணர்ந்தருளி, “எருவாய்க் கிரு விரன்மே வேறு புழந் கூட்டி 9-நாறய்க்கோ கண்டலக்கப் பட்டாய்-திருவா ஞர்த்-தேரோமம் வதியில் செத்துக் கிடந்தாய் - நீ நாடுத் தானாகுகேள்” என்னும் திருவெண்பாவு வச திருவாய்மொந்தனாகவின, “கனவாற்றொரு காமதகா விற்றதவற்பார்க்குச் செபுனாருவ”ம்க்கெண்டபுகன்றார்.” என்றும் கூறினர். அச்சிறு கவனபுகத் திருமணமுடிக்கையில் பசுவையிடுவதற்காக, “நாப்பிளக்கப் பொப்புவாசது நவந்தியந் தேடி நலமொன்ற மறியாத நாரிய னைக் கூடிப் - பூப்பிளக்க வெழுக்கின்ற புற்றீசலபே வப் புலபுலெனம் சல கவெனப் புதல்காளைப் பெயலீர் - காப்பதற்கும் வகையாறியிர் கைவிடவு மாட்டீர் கவர்விளந்த மரத்தொலையிற் காறு வழக்குக் கொண்டே - யாட்ப த்ளைப் பிடிசதனைசத்த பேய்க்குரா சூ போல வகப்பட்டா கிட நகழல வகைப் பட்டீர் நீயா.” என்றும் திருப்பாடலையும், இச்சிறுவன் (நாற 9) கிடக்கை யில், “வழார் தானும் வாலிபம் மகளுந் தாபு மாறியும் படிக்கொண்டாரு மூரிலே பதினொன்றா ட னீ, சிலியா - குடிவந் சாறு மேலழையோ சூயவன றுநாங் கூழையோ - நபின் றுநாம வீணேனா நகாந் சூயா யானதே.” என்னும் திருவிருத்தத்தையும், “மண்ணு முருகு மரமுருகு மாயை யுருகு மாறுருகும் - பெண்ணு முருகு மாணுருகும் பேதாபேத வையுருகு-மண்ண லுருகு மிடக்கமாந்த வா ரதா றுருகு மரவணையா - மெண்ணி யுருபுங் குரு நாத மென்பா லுணைத்த வோர்மொழியே.” என்னும் திருவிருத்தத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினவென்றும் கூறுவர். (௫௭)

அரபையாட்டயருங் கூத்தனை நேரகுகி யங்குநின் றருள விடை கொடுப்பாய் வசையுடைய பாண்டி மனடலம் புகுநது வண்டமிழ் மதுநாமா நகரி, லிசையிறை போற்றி மல்கொண்ட டிள்ள விலைவாலை லயங்களு மேகதி, நசையிலு வங்காங் தனபினு வின்ப நாத்தனார் கருந்தமிழ் புனைந்தார்.

(௫ - ௭.) அசபாநடனம்புரிகின்ற சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அவ்வி டத்தினின்றும் பிரியா விடைபெற்றுக்கொண்டெ டுதாசருளி, இழிவற்ற பாண் டிமணடலத்தையடைந்து, வளவிய தமிழ்நாடாகிய மதுநாமாநகரமென் னும் கேசத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் புகழ்மயந்த சோகந்தரக்கட வுளைத் துதித்து, மலைநாடாகிய சேரநாட்டின்கண்ணுள்ள சிவபிரான் ஆலயங் களையும் துதித்துப் பெருங்காதலுடன் கூடிய மெய்யன்பினாலே, அவ்வாதல ங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இன்பமயமான சிவபிரானுக்கு அரும மமிக்க தமிழ்ப்பாமாலைகளைந்தருளினார் -- ௭ - று.

அசபாநடனமென்பது அனுபவஞானிகளுணர்வாற் தரிசிக்கப்படுவ தொன்றாகவின் அதனை ஈண்டு விரிக்கலாகாதெனினும், அவ்வனுபவ ஞானி கள் அந்நடனத்தைப்பற்றிக்கூறியுள்ள பாடல்களுள் ஒத்திருப்பாடலை இங்குக் கட்டிவோம். அது, “ஒன்றிரண டாட்டவா ரொன்ற முடனாட-வென்றின் டு

ன்றாடலோரேழு மொத்தாட-வொன்றினு லாடலோ ரொன்ப துடனாட-மன்
 நிளி லாடினான் மாணிக்கக் கூத்தே.” என்னும் திருமுலநாயனாரருளிய திரு
 மந்திரமேயென்க. சேரசோழபாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாண்ட மும்
 மண்டலங்களில் பாண்டிமண்டலத்துள்ள மதுரைமாநகரத்திலேயே சோம
 சுந்தரர்க்கடவுள் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணந்து சவுந்தரபாண்டியராக
 அரசாண்டதும் அவரே சங்கத்தவரிலொருவராயிருந்து தமிழைவளர்த்ததும்
 அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களியற்றியதுமாகலின், “வசையுருப் பாண்
 டிமண்டலம்” என்றும், “வண்டமிழ் மதுரைமாநகர்.” என்றும், அதன்பின்
 பாண்டிநாட்டைக்கடந்து சேரநாட்டிள்ள திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கச்சென்று
 ஆங்காங்குள்ள திருத்தலங்களினும் செந்தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்து
 கொண்டே சென்றாரென்றுணர்த்துவான், “மலைகொண்டிள்ள விழைவனா
 லயங்களு மேத்தி - நசையினாலாங்காங் கன்பினு வின பநாதனார்க்கருந்தமிழ்
 புனைந்தார்.” என்றும் கூறினர். மதுரைமாநகரத்திற்கெழுந்தருளி ஆங்கு வீற்
 றிருந்தருளும் சோமசுந்தரர்க்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும்
 பணிந்து, “விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனை-திடப்படு
 மோநின் னருளின்றி யேயுதின மேயலையக் - கடப்படு மோவறப்ர் வாயிலிற்
 சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப் - படப்படு மோசொக்க நாதா சவுந்தர பாண்டி
 யனே.” என்னும் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனரென்றும், மலைநாடாகிய
 சேரநாட்டின்கணுள்ள திருப்பேரூர் அவிநாசி திருமுருகன்பூண்டிமுதலிய
 திருத்தலங்கட் கெழுந்தருளியகாலத்தில் மோனவிரதங் கொண்டிருந்தன
 ரென்றும் கூறுவதுண்டு. (டுஅ)

ஆலமுண் டவர்க்குத் தமிழமு தளிப்பா ருருளிடை மருதி
 ல்வர் தடைதது, பாலவெண் டிங்கட் பழையவற் பணிந்து. பற்
 பல காலமங் கிருந்தது மீமல்விடை யவரை விடைகொடு மீண்டு
 வினாந்துவெண் காட்டிடைப் புகுந்து, வாலிய குல கபாலியை
 நீல மாலினி வாமனைப் பணிந்தார். ௨

(இ - ள்.) பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை அமுதுசெய்தருளிய
 சிவபிரானுக்குத் தமிழ்ப்பாவாகிய அமுதத்தைத் திருச்செவியாலாட்டுகின்ற
 திருவெண்காட்டிகள் தமக்கருள்புரிந்த கேட்த்திரமாகிய திருவிடைமருதூர்
 க்கு மீண்டுமெழுந்தருளி, பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய சந்திரனையணி
 ந்த சடாதாரமாகிய புராதனரை வணங்கி, அநேககாலம் அத்தலத்தைவிட்
 டகலாது வசித்திருந்து, அதன்பின் இடபாருடராகிய சிவபிரானிடத்திற்
 பிரியாவிடைபெற்று வெளிக்கொண்டு, அதிதூரிதமாகத் திருவெண்காடென்
 னும் திருத்தலத்திற்சேர்ந்து, சுத்தமாகிய குலத்தையும் கபாலத்தையும் ஏந்
 தினவரும் நீலநிறமுள்ள உமாசேவியை இடப்பாகத்துடையவருமாகிய சிவ
 பெருமானை வணங்கினார்.—எ - று.

சிவபிரான் பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை யமுதுசெய்தவ
 ராகலானும், அத்தகைய ஆலகாலமுண்டவர்க்கு அமுதளிப்பது விசேடமாக

லானும், “ஆலமுண்டவர்க்குத் தமிழமுதனிப்பார்.” என்றும், மருதவாணரே திருவெண்காட்டடிக்கு ஆசிரியராய் யெழுந்தருளி அனுங்காசம் புரிந்தாராகவின், “அருளிட்ட மருத” என்றும், சிவபிரான் திருமுடியிலணிவது கலைநம்பாத இளஞ்சந்திரனையாகவின் களநகமற்ற சந்திரனென்று குறிப்பிப்பான், “பாலவெண்டின்கன்.” என்றும், அப்பெருமான் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகவின், “பழையவன்.” என்றும் கூறினார். சிவபிரானுக்கு ஆலமே அமுதாயிற்றென்பதை, “கோலால மாகிக் குரைகடல்வாயனறெழுந்த-வாலால முண்டா னவனசதார்தா னென்னேம - யாலால முண்டிலனே லந்தரன் மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவ ரெல்லாம் வீடுவர்கண் சாழிலோ.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக. தமிழ் இனிமையுடையதென்பதையும், அவ்வாறினிமையுடைமைபற்றியே சிவப்ரானுக்கு இப்பாவையிலமிக்க பிரியமென்பதையும், அத்தகைய பிரியத்தினால் யுத்தமற்றும்பட்ட களால் அளவிறந்த மகிமைகள் விளங்கினவென்பதையும், இத்தமிழாகியதென்மொழியென்றே வடமொழிக்கொப்பானதென்பதையும், “கடுக் கவன்பெறு கண்டனூர் தென்றிசை நோச்சி - யடுக்க வந்துலர் தாடுவா னுடலின்னைப் புவிடுக்க வாரமென் காறிரு முரத்திடை வீசி - மடுக்க யுந்தம்மு திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ.” எனவும், “விடையு கைத்தவன் டாணின் கிலக்கண மேலான் - வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன மலமா முனிக்குத் - திடமுறுத் தியம் மொழிக்கெதி ராககிய தென்சொன்-மடம கட்கரங் கென்பது வழுதி ஈடன்றோ.” என்றும், “கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோட மாந்து - பண்ணு நத்தொர் தாய்ந்தவிப் பசுந்தாமிழேன - மண்ணி டைச்சில விலக் கண வரம்பிலா மொழிபா - லெண்ணி டைப்பட்டக் கிடந்ததா வெண்ண வும் படுமோ.” என்றும், “தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலே-யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண்ணுருவாக் - கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் - தண்ட மீழ்சசொலோ மறுபுலச் சொற்க ளோ சாற்றீர்.” என்றும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களை னூர் தெளிக.

(ருக்)

ஐயனை வணங்கி வழிபடுங் காலத் தகன்றிடு மந்திரிச் சேந் தர், செய்யசேய் வந்திங் கிரையு பண்யச் சேருநீ யாரெனச் சேந் தர், கையுறு தனையெனெ னுபுன் றெழிலாற் கைதளைப் பட்டனன் றுதை, வெய்யவச் சிறைமீட்டருள் கெனப் பணிந்தான் விரைந்து வெண் காடரு மெழுந்தார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டின் திருவாலயத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப் பட்டினத்தடிகள் பணிந்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்கும் தருணத்திலே, அவ்வுடிகளைவிட்டு நீங்கிய அமைச்சராகிய சேந்தநாயனாருடைய சிறப்பமைந்த புத்திரர்வந்து இவ்விடத்தில் இத்திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுடிகளிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதலும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இங்குவந்த நீ யாரென்று வினாவியானு, சேந்தநாயனா

ருடைய சிறுமையமைத்த புத்திரனென்று விடைபகர்ந்து, அடியேனுடைய பிதாவாகிய சேந்தநாயனார் அரசனுடைய கொடேச்செய்கையால் விலங்குடையவராயினர். அவரை அக்கொடிய சிறையினின்றும் மீட்டருளவேண்டிமெனப் பிரார்த்தித்து வணங்கினார். அப்பிரார்த்தனையாத் திருச்செவியிலேற்றருளியவுடனே அதிவினையில் திருவெண்காட்டடிக ளெழுந்தருளினார்.—
எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் தமது கிருகம் தாச்சிரமத்தைவிட்டுத் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்து, அல்லரசன் அவ்வுடிகளுடையசெல்வத்தின் ஆளவையைத் தெளியவெண்ணி, அவ்வுடிகளுடைய மந்திரியாராகிய சேந்தநாயனாரை வரவழைத்து, அவரைநோக்கி, உமது தலைவராகிய பட்டினத்தடிகளின் செல்வப்பெருக்கு விட்டமெனக் கேள்வியுற்றிருந்தேனே, இப்போது இவ்வளவு குறைந்த தொகையாகக் காணப்படுகின்றதெனக்கேட்டபோது, கோதனார் ய சோர் வஞ்சகமுற்றவராகையால், அவ்வுடிகளின் செல்வத்திற் செலுழித்தது போகத் தற்காலத்திலுள்ளது இவ்வளவுவள உண்மையைக்கூறினார். அவ்வாறுகூறிய உண்மை அவ்வரசனுக்குப் பொய்யாகப்புலப்பட்டமையால், அச்சேந்தனரைச் சிறையிலிடம்படி கட்டளையிட்டனான். அவ்வாறே சண்டனாளர்கள் சேந்தனர்க்குக் கைத்தளைபூட்டிச் சிறைப்படுத்தினர். அச்செய்கையை அவரது குமாரர் திருவெண்காட்டடிகட்கு விண்ணப்பித்தது தமது பிதாவை அச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனையென்பார், “சேந்தர் கையறுதலைமையென்று புன்றொழிலாற் கைதள்ளப்பட்டனனானே—வெய்ய வச்சிறை மீட்டருள்கெனப்பணிந்தான்.” என்றனர். புன்றொழிலாற் கைத்தளைப்பட்டனன் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள்தாம் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்துத் தமதருப்பெருஞ் செல்வமனைததையும் குறைவிடச் சேந்தனர்க்குக் கட்டளையிட்டபோது, இவ்வளவுபெருஞ் செல்வத்தையும் வீணே குறைவிடக்கட்டளையிட்டனரே எனச்சிந்தித்த ஓர் தோடமாகிய புன்றொழிலாற் கைத்தளையிடப்பெற்ற சேந்தனரைனப் பொருள்கூறுவாருமுனர். தமதாசிரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கிற் குறையுனதாகச் சிந்தித்ததே தோடமாகலிவென்க. சிந்தித்தலாலும் தோடம் நேரக்கூடுமென்பதை, “சொல்லால் வருங்குற்றஞ் சிந்தனை யால்வருந்தோடஞ்செய்த - பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியதூலல்லாத டீகள்வியைக் கேட்டிடுந் திங்குக ளாயவுமற-றெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி யேகம்பனே.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக.

(௧௦)

எழுந்துபோந் தண்ணல் சந்திதிப் புறத்தி லிசைந்துமத் தனை தயிர்ப் பாடல், கொழுந்தெழுப் பாடி முடித்திடக் கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தனைக் கொணர்ந்து, தொழுந்தகை யவர்புன் கூட்டி டவருளரற றென்மைசால் சேந்தருந் தொழுது, விழுந்தெழுந் தாடிப் பாடின ராறகு மெய்யன்ப ரிருளந் மிவரே..

(இ - ன்.) திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளியிடுத்து சிவபிரானுடைய திருச்சந்நிதிக்குப் புறத்தில் நின்று, “மத்தளைதயிர்” என்னும் திருப்பாடலைத் திருவருளின் காமுந்து தோன்றும்படி திருவாய்மலர்ந்து முடிசைத்து, அப்பெருமான திருவருளினால் சிவகணங்கள் சென்று மிக்கபுகழ் வாய்ந்த அச்சேர்க்கையைச் சிறைமீட்டிக்கொண்டேவந்து, யாவரும் தொழுத தக்க தன்மையுடைய திருவெண்காட்டடிகளுக்குக் கெதிரில்விட்டுவிட்ட, பழமை மேம்பட்ட சேந்தலுறும் திருவெண்காட்டடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர். அசன்பின் உண்மையடியார்களாகிய இவரிருவரும் சிவபிரானுக்குத் தோதிரம்பாடியருளினர். -- எ - று.

அத்தருணத்திற் சிவபிரானுக்குரிய வழிபாடுகள் புரிந்தகொண்டிருந்தாராகலானும், அவ்வழிபாடு நட்காமியமானதாகலானும், இப்போது சேந்தலுறாச் சிறைமீட்டகவேண்டியது காமியமாகலானும், அத்தகைய காமிய விண்ணப்பத்தைத் திருச்சந்நிதியிலியற்ற மனமில்லாராகலானும், அவ்வாறு சிறைமீட்டலாகிய காரியமும் இவரது பெருந்தன்மையுணர்ந்த சிவகணங்களே இப்பற்றவேண்டுவதாகலானும் சந்நிதிக்குப் புறம்பேவந்து நின்று துதித்தாரென்பார், “எழுந்த போந் தண்ணல் சந்நிதிப்புறத்திலிசைந்து.” என்றும், மத்தளைதயிர் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலிற் சிவபெருமானுடைய திருவருளின் லேசம் உதயமாம்படி பாடியருளினாரென்பார், “கொழுந்தெழுப்பாடி முடித்திட.” என்றும், அமசனது சிறையுற்றாரை அங்குள்ள காலாளனைக்கடந்தட்டிசூழ்ந்து பற்றிக்கொண்டு மீட்டும் அக்காவலாள ரறியாவண்ணம் வெளிக்குகொண்டுவருதல் எனையோலேலாதாகலின், “கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தனைக் கொணர்ந்து.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் யாவராலும் பணிதற்குரியபெருந்தகைமை வாய்த்தோராகலின், “தொழக்கைப்பவர்முன்காட்டிட.” என்றும், இவ்வனவிற்கும் காரணம் திருவெண்காட்டடிகள் சேந்தநாயனார் என்றும் இருவர்மீதும் சிவபிரான்கைத்த திருவருளேயாகலின் “அருளால்.” என்றும், சேந்தலார் வெகுதாலம் திருவெண்காட்டடிகளுடன் பிரியாலிடையாய் மருவிவாழ்ந்தவராகலின், “தொன்மைசாட்சேந்தர்.” என்றும், இவர்களிருவரும் ஒருங்குகுடிச் சிவபிரானைத் துதித்தனொன்பார், “பாடினரற்கு மெய்யன் பரிருவரு மிவர்.” என்றும் கூறினர். மத்தளைதயிர் என்னும்முதலையுடைய திருப்பாடலாவது:—“மத்தளை தயிருண் டானு மலர்மிசை மன்னி னானு - நித்தமுந் தேடிச் காணும் மலர்ன் யமல மூர்த்தி - செய்த்தோக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்த னிட்ட - கைத்தளை நீக்கி யென்முன் காட்டுவெண் காட்டு ளானே.” என்பதே.

(கக)

சேந்தர்வெண் காட ரடியினை பணிந்துத் திருவுள மயிந்திடப் பணித்தி, ரேய்ந்தவிச சிறைமீட்ட டெனவுடற் சிறைமீட்ட டிடுகெறி காட்டிட வேண்டும்; வாய்ந்தநீ ரென்னு வன்னவர் மகிழ்ந்து வனத் தினில் விறகொடிக் தெடுத்திட, டாய்ந்தவவ் விறகு விற்பிடும் பொருளா லணத்தினை மொருவருக் களிப்பீர்.

(இ - ன்.) அதன்பின் சேந்தநாயனார் திருவெண்காட்டடிகளின் சரணங் களிப்பணிந்து, தேவரீர் திருவுள்ளத்தை அடியேனுணர்ந்துகொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டருளினீர், தமியேனுக்குக் குருவாகக்கிடைத்த தேவரீர் அடியேனுக்கு நேர்ந்த இந்தச் சிறைச்சாலையினின்றும் மீட்டருளியதுபோன்றே, சரீரமென்னும் சிறைச்சாலையினின்றும் மீளத்தக்க மார்க்கத்தைக் காட்டியருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவெண்காட்டி திருச்செவியேற்றுத் திருவுளங்களித்து, காட்டிற்சென்று உலர்ந்துள்ள விறகுகளை ஒழுத்துச் சுமையாகக்கட்டி மெடுத்தக்கொண்டு, நீர் ஆராய்ந்தெடுத்த அவ்விறகுச் சுமையை விற்பதனல்வரும் பொருளைக்கொண்டு தினந்தோறும் ஓர் சிவனடியாருக்கமுதளித்து வருவீராக. — எ - று.

திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் மிக்க காருணியமுடையதென்பது, சேந்தநாயனாய புத்திரர்வந்து தமது பிதாவின் சிறையைமீட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவளவில் தமது வழிபாட்டையும் நிறுத்திப் புறக்கேவலம் சேந்தநாயனாய கைத்தலையாகத் தறித்துச் சிறையினின்றும் விடுவித்தருளவேண்டுமென்னும் கருத்தையெடுத்த திருவாய்மலர்ந்தமையின்கு விளங்குதலால், “திருவுள மறிங்கிடப் பணித்தீர்” என்றும், அரசனலமைத்த இச்சிறையை எவ்வளவு அற்புதத்துடன் மீட்டருளினீரோ அது போன்றே, வினையிலமைத்ததாயுள்ள உடற்சிறையினின்று மீட்டருளல்வேண்டுமென்பார், “ஏய்ந்தவிச்சிரா மீட்டெனவுடற்சிறைமீட்டிடுநெறி காட்டிடவேண்டும்.” என்றும், சிவபரம்பொருளை ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொள்ளுமென்பது நூற்றண்பாகலின், “வாய்ந்தீர்” என்றும் கூறினர். சரீரம் சிறையென்பதை, “கருமருவு குகையினைய காயத்தி னடுவுட் களிம்பு தோய் செம்பினைய யான்-காண்டக யிருக்கீ ஞானவனன் மூட்டியே கனிவு பெற வுள்ளருக்கிப், பருவம் தறிந்துநன் னருளான வேங்கொடு பரிசித்து வேதி செய்து - பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட பட்சத்தை யென்சொல் லுவே, னருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாதிரியா மந்த மீது - மத்துவித நிலையரா வெண்ணையான் டின்னடிமை யானவர்க ளறிவி னாடுங், திருமருவு கல்ல லடிக்கீழும் வளர்கின்ற சித்தாந்த முத்தி முதலே - சிரகிரி விளங்கவரு தகடின மூர்த்தியே சிண்டயா னந்த குருவே.” என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “கட்டிய கட்டோ கருமலக் கட்டி - பூட்டிய தீளையோ பொன்ற நசைத்தீரே - உடைத்தவச் சிறையோ வறிவிலா கச்சிறை - யெனிலுயிற் கள்வ னெந்நன முயுமே.” என்னும் சிவஞான வள்ளலார் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டு இச்சிறையினின்றும் மீட்டருளவரென்பதை, “விந்து மோகினி மானென விரிந்த - தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிடை-யாணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப - மாயைக் குடாவடி யொருபான் மயக்கக் - காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ-விருவினை மலைப்பாம் பொருபா லிழுக்க - வாசையா மண்ணை யொருபா லறையக் - குலமெனு ஞமலி யொருசார் குறை ப்பக் - கல்விக் கானியா ரொருசா கவரச் - சுமயச் குறை யொருசார் தாக்க-

வவாவெனும் படுதீயறிவைக கொளுவ - மாயா வாத னனசரர் வெருட்ட -
யின்னண மாவியிடருதங் காலை - யுயிரிடை யெய்யுக் கிருந்த லொரு
வரத் - தாயினுள் சாலத சயாநிதி யிரர்க்க - கட்டடை டாளாற் காடற மாற்
றலு - முட்கின யாவு முய்ப்பழை சனநே." என்னும் நை சிவஞானவர்
ளலார் திருவாக்கானற்க. (கஉ)

எனுமுப தேபுத தவமலித தகனரு ரீஸுருமத் தவம்புரி
காலே, எனவயிற பொதிசோ ரெழுபுடை துக்கவாயதிருந் துறங்
கிடவாயிற, கனியனம் பிதிநது யிழ்ச்சிட வபயிற பபநதுகன்
மன்றனுக் கெனரு, ரனகமல முடிமெங்கட ம்பிரானு ரமுதுசெய்
தருமபசி யகவ்ரு.

(தி - ரு) எனனு இவ்வாறான பதிதசமனனும் சுவத்தைப்பாலி
த்து அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டனர் இச்சேநதனா நாயனருள் அத்த
வத்தை நியற்றிவருங்காலத்தில், லிசு வெட்டச்சென்ற அங்காட்டினிடத்
துத் தாம்புசிப்பசற்காகக் கட்டிக்கொண்டியந்த கட்டுச்சாற்றை ஒருபக்க
மாகத் தொங்கவிட்டு, காயதநிறந்துகொண்டு நிதினாகொள்ள, அப்போது
அவ்வாயிலே அங்கட்டுச்சாற்றிய சாதங்கள் பிழந்து வீழ்க்கட அச்சமுற்று
அவ்வாயிற்கல் பொண்ணம்பலக்கடதலுக்காகவென்று கூறினர். பரிசுத்த
மான பொண்ணம்பலத்தில ஆனந்தத சாண்டவப்புரியம் எங்கள் பெருமா
நுகிய நடராஜமூர்த்தி அக்கட்டுச்சாதமுருவதம் நிருவமுது செய்தருளி
அருமையான பசிகீங்கனர் — எ - று.

காட்டில் விறகொழுகவந்த சேந்தனார் தாம் சிப்பந்தாகக் கட்டிக்
கொண்டுவந்த கட்டுச்சாற்றை அங்காட்டின்கண்ணுள்ள ஒருவிருட்சத்தின்கீழே
யிற்கட்டிக் கொங்கவிட்டுத் தாம் அவ்விருட்சத்திற்சிறிதழிற்றினே வாயைத்
திறந்துகொண்டு நிதினாபூநதனா அந்நிதினாயின மேலீட்டால், தினந்
தோறும் அவர்புரிந்து வரும் மகேசுரபூஜாகாலம் தவறேரிட்டதுணர்ந்த
சிவபெருமான், அக்கட்டுச்சாதத்திலுள்ள சாதங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவா
வாயில்வீழ்ச்செய்தனர். அவ்வாறு விழுவதனால் விழித்தகொண்ட சேந்த
னாராயனா நிதினாமாயக்கத்தினால் அச்சாதத்தைக் கல்வென்று நீனைத்து,
எதுவாயினுமாக, நம்வாயில்விழுவதனைததம் முன்பு நடராஜனுக்கற்பிதமாக
வேண்டியதாகலின், இதுவும் அந்நடராஜப்பிரபுவிற்கே அற்பிதமென்றனா.
அவ்வாறு அவர் கூறியவளவில் அக்கட்டுச்சாதம் முருவதையும் நடராஜப்
பெருமானே திருவமுதுசெய்து பசியாநின்றென்பார், “வனவயிற்பொதி
சோரெருபுடை துக்கி வாய்திறந்துறங்கிடவாயற் - கனியனம் பிதிருந்து
வீழ்க்கிடவாயிற்பயந்துகண்மன்றனுக்கென்ற - ரனகமன்றடுமெங்கடம்பிரா
னாமுதுசெய்தரும்பசியகன்றர்.” என்றனர். எனவே, தினந்தோறும் சேந்
தனார் அடியார்க்குப் படைக்கும் திருவமுதை எற்றுக்கொள்வோர் சிவபிரா
னையென்பதும், இன்று அக்காலம் தவறியதை அச்சேநதனாக்கறிவிப்பான்

கௌரி பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

இவ்வாறுசெய்தனரென்பதும்,அவ்வண்ணம் அப்பெருமான் திருவழுது செய்தவளவில் சேந்தனார் பசுரிவாரணமாயிற்றென்பதும் விளங்குதல்காண்க.

பொருளிலக் காலத் தொருதிரு வளவன் பூசனை குறைவறப் புனைவான்; பரவுமந் தத்திற், கோயிலா ராய்ச்சிப் பருமணி நா தமங் கெழும்பு, மருவுமன் றேசை கேட்டில னயர்ந்து வருந்தி னான். கனவினிற் கூத்த, நுரைசெயச் சேந்த ரன்பினை யுணர்ந்திவ் வுலகுளோ ராய்வாய் திறந்தான்.*

(கு - ன்.) நிகரற்ற அக்காலத்திலே செவ்வச்சோழமென்னும் ஒருவர், நடராஜப்பெருமானுக்குரிய வழிபாட்டைத் தினந்தோறும் தமதரண்மனையிற் குறைவின்றி முடிப்பார், அவ்வழிபாட்டின் முடிவில் சிதம்பரத்திருக்கோயிலின்கண்ணுள்ள பெரிய ஆராய்ச்சி மணியின் ஓசை அங்குண்டாகும். இவ்வாறு வழக்கமாயிருந்ததனால், சேந்தனார்வாயிற் கட்டுச்சாதச் சோறுவிழுந்த அத் தினத்திலே அந்த ஆராய்ச்சிமணியின்ஓசை கேளாதவராய்ச் சோர்வடைந்து துக்கித்தனர். அவரது கனவில் நடராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிச் சேந்தனாருடைய மெய்யன்பினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவும், அச்சோழர் அஃதறிந்து, இச்செய்தியை உலகுள்ளோரனைவரும் உணருமாறு கூறினார்.—எ - று.

செவ்வச் சோழமென்பவர் நடராஜப்பெருமானைத் தினந்தோறும் பூசித்து, அப்பூசனையின் முடிவில் சிதம்பராலய வாராய்ச்சிமணியோசை கேட்டு ஆனந்தித்துவரும் வழக்கமுடையவராயிருந்தனர். சேந்தனார் கட்டுச்சாதத் தைத் திருவழுதுசெய்தற்கு நடராஜப்பெருமானெழுந்தருளிய அத்தினத்தில் அவ்வாராய்ச்சிமணியோசை கேனாமையால் சோர்ந்துவருந்திய காரணத்தினாலே, நடராஜப்பெருமான் அச்சோழர் கனவின்கண்ணெழுந்தருளி,சேந்தனாருடைய அன்பின் பெருக்கை அருளிச்செய்ய, அவர் அச்செய்தியைஉலகறிய விளம்பினரென்பது கருத்து. அன்பர்களன்பை இவ்வாறே நடராஜப்பிரான் உலகறியவிளக்குவதென்பதென்பதை, “ஆடற்சிலம்பி னெலிகேளா வுடைவாளகற்றி யங்கைமலர் - கூடத் தலைமேற் குவித்தருளிக் கொண்டு விழுந்து தொழுதெழுந்து - நீடப் பரவி மொழிகின்றார் நெடுமால் பிரம னருமறை முன் - தேடற் கரியாய் திருவருண்முன் செய்யா தொழிந்த தென்னென்றார்.” எனவும், “என்ற பொழுதி லிறைவர்தா மெதிரின் றருளா தெழு மொலியான் - மன்றி னிடைநங் கூத்தாடல் வந்து வணங்கி வன்றொண்ட - னென்று முணர்வா னமைப்போற்றி யுரைசேர் பதிகம் பாடுதலா - னின்று கேட்டு வரத்தாழ்ந்தோ மென்ற ரவரைநனைப்பிப்பார்.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (சுச)

நீலநீர் வேலி ஞாலமே லயிஞர், நிறைபர ஞானிக ளெவருந், சீலமா ரன்பர் சேந்தனார்க் கீந்த திருவருட் டிறத்தினைக் குறித்தா, ரேலுமன் னவர்தந் தவத்தினைத் துதித்தா ரினியவெண் காடரை மதித்தார், பாலனம் புரியும் வளவனைப் பரவிப் பைம் பொனம் பலத்தையும் பணிந்தார்..

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலேயே வேலியாசவுடைய உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களும் பரஞானம் நிறைவுபெற்ற மெய்ஞ்ஞானியர்களும் தாய்மைவாய்ந்த மெய்யன்பர்களும், சேந்தனார் நாயனார்க்குச் சிவபிரான் பாலித்த திருவருட்டன்மையைச் சிந்தித்தார்கள். பொருத்தமாகிய அச்சேந்தனார் நாயனாருடைய மெய்த்தவத்தைப் புகழ்ந்தார்கள். இந்நாயனார்க் காசிரியராகிய இனிமையுள்ள திருவெண்காட்டடிகளை மெச்சினார்கள். இவ்வுலகத்தை அரசாட்சிபுரியும் செல்வச்சோழனாத் தொழுது, பசும்பொன்னாலாகிய திருவம் பலத்தையும் வணங்கினார்கள்.—எ - று.

அறிஞர்களென்றமையாற் கல்விசான்றவர்களும், பரஞானிகளென்றமையான் மெய்ஞ்ஞானிகளும், அன்பரென்றமையான் மெய்ப்பத்தர்களும் ஆகிய மூவகுப்பினரும், முதலிற் சேந்தனாரையும், அதன்பின் அவர்க்குச் திருவருள் பாலித்த நடராஜப்பெருமானையும், அதன்பின் அத்திருவரு ளடைதற்கேதுவாகிய சேந்தனார் பெருந்தவத்தையும், அதன்பின் அவர்க்கவ்வாருகிய தவத்திற்கேதுவான உபதேசமளித்த திருவெண்காட்டடிகளையும், அதன்பின் இவையனைத்தையும் உலகத்தார்க்கறிவித்த செல்வச்சோழனாயும், அதன்பின் அச்சோழர்க்கணுக்கிரகித்த நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம் பலத்தையும் பணிந்தார்களென்றபடி. (கரு)

திருவிசைப் பாலிற், திருவிடைக் கழியிற் திருச்சிற்றம் பலமுடையவரை, மருவமுன் வைத்து முருகவே டனக்கு மாலுலாமெனத்தமிழ் பாட, வருகுமன் பினராமன் றுணின் ருடு மும்பர்தம் பதமல ரடையக், கருணைசெய்தனர்வெண் காடரங் கதனற் கதியடைந் திடவணித் தானார்.

(இ - ள்.) சேந்தனார்நாயனார் திருவிசைப்பாலினாலே திருச்சிற்றம்பலமுடையாரைப் பொருந்த முதலமைத்து திருவிடைக்கழிஎன்னும் கேஷத்திரத்திலே முருகக்கடவுளுக்கு மாலுலாமென்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைத் திருவாய்மலர்த்தருளவும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அச்சேந்தனாரிடத்து மனவுருக்கமுள்ள அன்புடையவராகி, பொன்னம்பலத்தின் கணின்று ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடிநீழலடையும்படி திருபைபுரிந்தருளினார். சேந்தனார் அக்கிருபையினாலே முத்தியின்பத்தை யடைவதற்குச் சமீபித்தபக்குவமுடையவராயினார்.—எ - று.

திருவிசைப்பாலினாலே திருச்சிற்றம்பலமுடையாரைமுதலிற் துதித்ததாவது:—“மன்னுக் தில்லை வளர்க ழும்பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்-பொன்னின்செய் மண்டபத் துள்ளே புகுந்து புவனியெல் லாம்விளங்க - வன்னநடைமட வாளுமை கோனடி யோமுக் கருள்புரிந்த-பின்னைப் பிறவி யறுக்க நெறித்தந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.” என்னும் பல்லாண்டேயாம். இப்பல்லாண்டு, சேந்தனார் தில்லைக்கெழுந்தருளியிருந்தபோது, அங்கு நடக்கும் இரதோற்சவதினத்தில் இரதம் செல்லாது தடையுற்ற காரணத்தால் அங்குள்ள தில்லைவாழந்தனர் முசுலியோர் யாவரும் வருந்துவதைத் திருவு

க-அ0 பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

எங்கொண்ட நடேசப்பெருமான், அவர்களனைவருக்கும் கேட்கும்படி, சேந்தனார் நாயனார் காவியிதது, “சேந்தனே! நமதுதேர் நடக்குமாறு பல்லாண்டு பாடுக.” என ஆசிரியர்வாக்கியையோது, சேந்தனார் நடமையம் ஒர்பொருட்படுத்தி இப்பணிகட்டளையிட்டனரே எனக்களிகூர்ந்துதிருவாய்மலர்ந்தருளினரென்றும், அவ்வாறு இப்பல்லாண்டோதிய ளளவில் இரதம் தடையின்றிச் சென்றதென்றும் கூறுவர். திருவிடைக்கழி என்னும் சேஷத்திரத்தில் முருகக்கடவுளை நோக்கி மாலுலாமென முதலெடுத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவிசைப்பாவாவது:— ‘மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங்கம் வவ்வினா மலமகண் மதலை - மேலுலாந் தேவர் குடிமுழு தானாந் குமரவேன் வள்ளி தன் மனாநன் - சேலுலாந் கழனித் திருவிடைக் கழியிற் றிருக்குரா நீழற் கீழ் நின்ற - வேலுலாந் தடக்கை லேந்தனென் சேந்த மென்னுமென் மெல்லிய லிவளே,’ என்பதே கதியடைந்திடவனித்தானார் என்றமையின் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருமுடிநீழ லடைந்தனரென்பது கருத்து. (சுக)

வேறு.

தோளியம் புரத்துட் புகுச் சுடர்விடு மழுமான் விட்டுக்
கோணை நிற்கு மின்பக் குழகனை யழகு பூந்து
மாணாறு தோளி யாணி மணியணிப் பச்சை யாடுங்
காணாறுங் குரவர்ப் போற்றிக் கண்டுகண் களிக்க லுற்றார்.

(இ - ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தோணிபுரமென்றும் சீகாழியைச் சேர்ந்தருளி, அப்பதியில், ஒளிவீசும் மழுமையும் மாணையும் நீக்கி, குற்றமொழிய வீற்றிருக்கும் இனபமயமான சிவலிங்கப்பெருமானும், அழகானது விசேடித்த மாட்சிமைபுற ஆணிமுத்தணித்த ள்ள உலர்சாரமான பசுநிறம் விளங்கும் தோள்களையுடைய உமாதேவியார் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசாரியருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்துத் தரிசித்து சேத்திரானந்த மடையலாயினர்.—எ - று.

சீகாழிக்குத் தோணிபுரம்முதலிய பன்னிரு திருநாமங்களுடைய யின் அப்பன்னிரண்டுள் முதன்மையான தோணிபுரத்தைக் கூறினர். சீகாழிக்குத் தோணி புரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்க ளுள்ளனவென்பதை, “தொன்னிரி ருணிபுரம் புகலி வெங்குருத் தயார்தீர் காழி-யின்னீர் வேணுபுரத் தராய் பிரமணு ரெழிலார் சண்பை-நன்னீர்ப்பூம் புறவங் கொச்சை வயந் சிலம்ப நகரா நல்ல-பொன்னீர்ப்புன் சடையான் பூத்தண் கழுமலநாம் புகழு மூரே.” என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருள்வாக்காற்கான்க. அத்தகைய சேஷக்கிரத்திற் றிருவெண்காட்டடிகள் சென்றளவில் திருவாய்த் திருப்புருந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்தாரென்றுணர்த்துவான், “சுடர்விடு மழுமான்விட்டுக் கோணை நிற்குமின்பக் குழகன்.” என்றும், உமையம்மையார் அழகமைந்த தோள்களில் ஆணிமுத்தங்களாலாகிய மாலையணிந்திருத்தலினாலும் பசுநீரமுடை மையானும், அவ்வம்மையார் பெருமானைச் சாதாரித்துக்கொண்டிருக்கின்றமையானும், “அழகு

பூத்து மாணுறதேரளி மாணியணிமணிப் பச்சையாடுங் காணுந்ருரவர்.' என்றம் கூறினர். (சுஎ)

சருங்கடற் றேரணி விட்டுக் கட்டுமப் பிடைமா ணுக்கர்
பெருங்கடற் றேரணி விட்ட பெரியதங் ருரவர் போற்றி
யொருங்கடற் சேகரூ லீல மொழுமுன்று முடைந்து மாற
வருங்கடற் கண்ட ஞாநி மகிழ் காரிழிப் பாடு நாரிள்.

(இ - ள்.) கருநிற்கொண்ட கடல்லே மாக்கலத்தைச் செலுத்தியிருந்த அப்பந்தங்களினி அளவைப்போக்கிய மாணுக்கரான திருவெண்காட்டடிகள, ஓர் பிரளயத்திற் பெரிய கடலிடரிடத்துத் தமது திருப்பதியைத் தோணியாகச் செலுத்திப் பெருமையமைந்த தமதாசிரியராகியசிறபிரானைத்தரித்து, ஒரே கூட்டமாக வல்லபத்தாற் சூழ்ந்தன்ன ஒப்பற்ற அஞ்ஞானகளை மூன்றம் அறிந்து வேறுபடுமபடி, டாற்கடலிற் றேரன்றிய விடமாகிய கறப்புன்ன கண்டத்தையுடைய சிவபிரான் விரும்புங்நற மகிழ்ச்சியுற்ற தமிழ்ச்செய்யுட்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் நான் லே.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் கடல்ல மரக்கலத்தைச் செலுத்தி வானிபம்புரிந்துகொண்டிருந்து அப்பொருட் செவ்வடபாறுக்களைதனதையும் விட்ட வராகலானும், சிவபெருமான் திருப்பதியாகிய சகாழியை ஓர் பிரளயத்தில் தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச் செய்தன மடானும், அப்பெருமானே திருவெண்காட்டடிகளைத் தமது மாணுக்கராக்கிக்கொண்டமையானும், “சருங்கடற் றேரணிவிட்டுக்கட்டுமப்பிடைமாணுக்கர் - பெருங்கடற் றேரணிவிட்டபெரிய தங்குரவற்போற்றி.” என்றும், காமம்கெருளி மயக்கமெனனும் மூன்றும், ஒன்றற்கொன்று சமமான வல்லபமுடைமையானும், அவை தனித்தனி பிரிந்திருத்தலின்றி ஒருங்குகூடியிருத்தலே இயல்பானமையானும், “ஒருங்கடற்கோலுநீலபொருமூன்று முடைந்துமாற.” என்றும், பெய்யடியார்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களிற் சிவபெருமான்மிக்க விருப்பமுடையாராவின், “வருங்கடர்கண்டனாகிழ்தமிழ்.” என்றம்கூறினர். சகாழி தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச்செய்தனமென்பதை, “ஆணியல்வு காணவன வானவியல் பேணியெதிர் பாணமழை சேர் துணியற நாணியற வேணுசிலே பேணியற நாணிவிசயன் - டாணியமர் பூணவருண் மாணுபிர மாணியிட மேணுருறையிற் - டாணியுல காளமிக வாணின்மலி தோணிநிகர் தோணி புரமே.” என்னும் ஆளுடையபள்ளையா ரருள்வாக்கானும், காமம் வெருளி மயக்கம் என்னும் மூன்றம் குற்றங்களைப்பதையும் அவைநிங் கார்க்குப் பிறவி யருதென்பதையும், ‘சாமம் வெருளி மயக்க மிளைமூன்ற- னுமங் கெடக்கெடு டோய்.” என்னும் திருக்குறளானும், சிறபிரான் மெய்யடியார் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களில் மிகுவிருப்பமுடையரென்பதை, “படியிலா நன்பாட்டி லாரூர நனிவிரூட்பன் பரம நென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் ரொழுமீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு பன்றித் - தொடியுலா மென்னை கமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று - மிடயிலா

க-அ-2 பட்டணத்துப்பின்னோபார்புராணம்.

மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாநே.”என்னும் சிவப் பிரகாச கவாமிகள் திருவாக்கானும் “கொடுக்கின் றேரர்கள் பாற்குறையை யா தியானெனுங் குதர்க்கம்-விடுக்கின் றேரர்கள் பாற் பிரிகலா துள்ளன்பு விடா தே-யடுக்கின் றேரர்களுந் கிரங்கிடுந் தண்டமி முவங்க-றெடுக்கின் றேரர் களைச் சோதியா ததுபரஞ் சோதி.” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும் தெளிக.

(சுஅ)

பண்டினு மதிக சக்தி பாதம்வந் தடைத லாலே
யொண்டிறற றிருமினண் காட ருடறகலத் துயிர்ச்ச ரக்கைக்
கொண்டிடக் திலலைக் கூத்தர் குழிபரு ணற்றார் பூட்டி
யெண்டிகழ் சிவந்த பாதத் திருங்கனா சேரச செய்வார்.

(இ - ள்.) முன்னினும் மேம்பட்ட சத்திர்பாதத்தன்மை திருவெண் காட்டடிக்கூப் பறித்தமையால், பெருமைமிக்க வல்லபமுடைய திருவெண் காட்டடிகளின் சரீரமென்னும் மரக்கலக்கிலுள்ள உயர்வொன்றும் சரக்கைத் தாம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருத்திலையில் ஆனந்தத் தாண்டவம்புரியும் நடராஜப்பெருமான் தமது திருவருட்குறியாகிய சிறந்த கயிற்றைப் பிணித்த, மெய்யன்பர்களின் தியானமானது விளங்குகின்ற தமது சிவந்த திருவடியென்னும் பெரியசுரையி லடையும்படி செய்யத்தொடங் கினர்.—எ - று.

சீவகரணம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திர்பாதத்தன்மை யாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அந்நிலைமை யடைந்தாரென்றனர்த்து வான், “பண்டினுமதிகசத்திரபாதம்வந்தடைதலாலே.” என்றும், உயிர்வாழ் தலையே ஓர்வாணிபமாகக் கற்பித்து உடலேத் தோணியாகவும் உயிரைச் சரக் காகவும் உவமித்த லிடல்பாகலின், “உடற்கலத்துயிர்ச்சரக்கைக்கொண் டிட.” என்றும், மரக்கலத்தைக் கணாக்கிடுக்கவேண்டின் கயிறுபோட்டிமுத் தல் மரபாகலின், “குறியருணற்றார்பூட்டி.” என்றும், பிறவியென்னும் கட லுக்குக் களாயாயிருப்பது சிவபிரான் திருவடியேயாகலின், “சிவந்தபாதத் திருங்கனா.” என்றும் கூறினர். சீவகரணமற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திரி பாதத்தன்மை யென்பதை, “பாலெனெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பா டியதுங்-காலனையன் றேவிக்கரங்கொண்ட - பாலன்-மரணந் தவிர்ந்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தந் - கரணம்போ லல்லாமை காண்” என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், உயிர்வாழ்ந்திருத்தலை ஓர் வாணிபமாகக் கூறுவதை, “மனமெனுந் தோணி பற்றி மதயெனுங் கோலை யூன்றிச் - சின மெனுந் சரக்கை யேற்றிச் செறிகட லோமே போது - மதனெனும் பறை தாக்கி மறியும்போ தறிய வொண்ண-துணையுறு முணர்வை நல்கா யொற்றி யூருடைய கோவை.” என்னும் ஆளுடையவரசுக் ளாளுள்வாக்கானும், பிறவி யென்னும் கடலுக்குச் சிவபிரான் திருவடிக்கலப்பாகிய முத்தியே களா யென்பதை, “இப்பிறவி யெனுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கினா னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்டிருவினை யெனுந்தினாயி னென்றெண்டு புழ்புத மெனக்கொ

ங்கை வரிசைகாட்டிங், துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச் சுழல்வந்து வந்த டிப்பச்-சோராத வாசையாங் கஃனுறு வாணதி சுரந்ததென மேலு மார்ப் பக், கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங் கைவிட்டு மதிம யங்கிக்-கள்ள வங் கக்காவர் வருவரென் றஞ்சியே கண்ணருவி காட்டு மெளியென், செப் பரிய முத்தியாங் கணாசேர வுக்கருணை செய்வையோ சத்தாகி யென்-சித்த மிசை குடிக்கொண்ட லறிவான செய்வமே சேஜோம யானந் தமே.” என் னும் தாயுமானார் திருவாககாலும், “சனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத் தடந்தியாயா லெற்றாண்டு பற்றொன்றிந் - கனியை நேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலார் கல்குண்டு காமவான் சுறவன் வாய்ப்பட் - டினியென்னே யுய்யுமா நென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுதநின் புணைபிடித் துக் கிடக்கின் றேனை - முனைவனே முசலந்த மிலலா மல்லற் கணாகாட்டி யாட்டுகொண்டாய் மூர்க்க லேற்றே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர் வாக்கானும், “அறிவி லொழுக்கமும் பிறிதபடி பெய்யுங்-கடுமயிணித் தொ கையு மிடும்பை யீட்டமு - மினையன பலசரத் தேற்றி வினையெனுந்-தொன் மீகாம னுய்ப்ப வந்நிலை - கருவெனு நெடுநக ரொருதுறை நீத்தத்துப்-புல னெனுங் கோணம் னைமந்து தொடர்ப் - பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப் புகுந் தலைக்குந் - துயர்ததிகா யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட மயர்ததக் - குடும்ப மென்னு நெடுங்கடல் வீழ்த்து - நிறையெ றுங் கூடமு முரிந்து குறையா - வுணர்வெனு நெடுமபாய் கீறிப் புணரு - மாயப் பெயர்ப்படி காயச் சிறைக் கலங் - கலங்குபு கவிழா முன்ன மலங்கன் - மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சடிவத்துப் - பையர ணிந்த தெய்வ நாயக - தொல்வெயி லுடுபத தில்லை காவல - வம்பலர் துர்பை யம்பல வாணநன் - னருவெனு நலததார் பூட் டித் - திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே.” என்னும் திருவெண்காட் டடிகள் திருவாக்காலும் தெளிக

(௧௯)

ஆதலாற் காழி வாழு மமுதனை வழிபத் டேத்திங்
கோதுதீர் குரவற போற்றிக் குறிப்பறி விடைபெற் றண்ணல்
மாதவம் பெற்றோரா போற்று மன்னுண்மா ணிக்கம் பெற்றே
யேதமி லின்பா தீத விலாபமுற் றிருக்க வந்தார்.

(இ - ள்.) ஆகையினாலே திருவெண்காட்டடிகள் சீகாழிப்பதியில் வீற் றிருந்தருளும் அமுதம்போன்ற தோணியப்பரைப் பூசித்துத் துதித்து, குற்ற மற்ற தமதாசிரியராகிய மருதவாணநாத தோத்திரஞ்செய்து, திருவருட் குறிப்பைக்கொண்டு விடைபெற்று, சிறந்த தவத்தன்சப் பெற்றோர்கள் துதிக்கின்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ள மாணிக்கமாகிய நடராஜப்பெருமான் திருவளைப்பெற்று, பழுதற்ற நிரதிசயானந்தமெனனும் ஊதியமடைந்திருக் கும்படி எழுந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்கடவுமலமும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபந்தம்பாடி முடித்து, அங்கிருந்தவண்ணமே மருதவாணநாதும் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில், தோணியப்பர் திருவெண்காட்டடிகளைச் சித்

ம்பரத்திற் கணுப்பவேண்டுகெனக் கொண்ட சிருவுள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்த வராய், அப்பெருமானிடத்து விடைபெற்றற்கொண்டு சிதம்பரத்தை யடைந்து நிரதிசயானந்த வ முடிடைதற் கொழந்தரு ளினரென்றபடி. (௭௦)

வந்தவர் மற்று முள்ள தலங்களும் வழிபா டாற்றிக் [நிமிட கொந்தலர் ஈ ஈ னைவண் டாககுக் கொள்ளிடப் பொன்னி பீன் டந்தலிர்ச் சோலை வேலி யண்ண லார் கண்டுங் கேட்டுஞ் சொகமிழ்த் திருவாக் காளா தீனாசதுளங் களித்து வந்தார்,

(இ - ௩.) அவ்வாறெழுந்தருளிய திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள மற்றைய சலங்களு லும் பூசனைபுரிந்து, கொத்தாய்ருககும் மலர்க ளிலே சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற விசாலிததுளங் காவிரி நாட்டைச் சேர்ந்த, அழகிய தளிர்கணிகிறந்த சோலைகளையே வேலியாகவு டைய சிவபிரானுக்குரிய சிறப்பதியாகிய சிதம்பரத்தைத் தூதத்தே தரிசித் துஞ்சொண்டும் அப்பதியின்புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும், செவ்விய தமிழ்ப்பாடல் நிறைந்த திருவாக்கையுடைய திருவெண்காட்டடிகள் ஆனந்த நிறைவெய்தி மனக்களிப்படைந்தவராய்த் திருத்தில்லைக் கொழந்தருளினர். --௭ - ௩.

தில்லையையடையத திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள், தில் லைக்கும் காவிரிநதிக்கும் மத்தியிலுள்ள ஈடுதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, காவிரிநாட்டைக்கடந்து, அதன்பிறகும் தில்லைக்கடுத்துள்ள ஏனைய திருப் பதிகளையும் பணிந்துகொண்டே சிதம்பரத் தடைத்தனரென்றபடி. (௭௧) கொள்ளைவண் கமலக் காடும் குளிராசெந்தா மலைக்கு முழு மள்ளலக் கழனி தேகாறு மனந்தகோ டிகள்வண் டுலலை வள்ளனு டங்க்கண் டிள்ள வாணிலா வண்ணப் பாலு தள்ளறத் தலவா சஞ்செய் தன்மைபோன் றவைவுங் கண்டார்.

(இ - ௪.) அத்திருப்பதியில் கூட்டமாயிருக்கின்ற வெண்டாமரைக் காடும், குளிர்ச்சியுள்ள செந்தாமரைக்கூட்டமும், செறு நிறைந்துள்ள அழ கிய கழனிகளெல்லாம் அனந்தகோடிக் கணக்காக, வளமமைந்த திருத்தில்லை யின்கணுள்ள நடராஜப் பெருமானுடைய ஆனந்த தாண்டவத்தை முன்பே தரிசித்திருந்த வெண்ணிறமுள்ள சந்திரனும் செந்திறமுள்ள சூரியனும் நீக்க மின்றித் தலவாசஞ்செய்கின்ற தன்மையைப் போன்றிருப்பனவும் பார்த்தார். --௭ - ௩.

சிதம்பரமென்னும் அந்த ஷேத்திரத்தில் பூர்வபுண்ணியத்தினாலே சூரியனும் சந்திரனும் ஆனந்தத்தாண்டவந் தரிசித்திருந்தார்களாகலானும், அப்பதிக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் தரிசிக்க எழுந்தருளியபோது, அங்கு கழனிகளெங்கும் வெண்டாமரைமலர்களும் செந்தாமரைமலர்களும் மலர்ந் திருத்தல், முன்புதரிசித்த சூரியர்களும் சந்திரர்களும் அளவிற்றதவர்களாக வடிவங்ொண்டு, அந்த ஷேத்திரவாசஞ்செய்து கொண்டிருத்தலைப்போன்று

விளங்கினவென்றுவமிதசனா. முற்செய்யுளிற கூறியவாற அச்சலவனைத் தூரத்தே தரிசித்துவெண்ணும், அச்சலவனை மிக்க புண்ணுசு கிரவணித் துக்கொணமும் வந்தச்சலலாமலும், அதக்கலசைசக் குடிவெயுடன, மெண்டாமரை மலாகளும் மென்சாமணாமலாகளும் விச்சித்திருப்பவதயும் மெண்ட ரென்றுணாததுவான 'தன்மைப்பாணறளவும்.' என மமையென்குடிக கூறினா (12)

திலலைமா நகரஞ் சுற்றம் திருமதி லகிபி நானா
தலலவா மெனப்ப பொறுத்தியிற் கொணவிய நென்ன
வெல்லெனினி சிமிநுப வெற மிமபமு மெய்தி அமையாற
சொல்லுவ கண்டா துணநி முயலையா (13) 13

(இ - 11) இரபபுர சிந்ததிலையைச் சிந்திப்பன சிந்தமசிலனும், நானா கோபுரங்களும் பெரியோரானுடைய மெனனமென்குற அழகுபு, சூரிய நுதபமாய்னனென்ற சூரியபயிரகாசா தி நேயாகசிய உதவனா யும் இயவனையும் பொதியவனையும் போறவனாகவனப டலபெரியாகன கூறுவனவும் பாரச்சுறைய, எழுப்பப்படுகின்ற களிப்புடையவராக அடபதிக குட்சோதருளினா — 11 - 11.

சிகரபரமென்றும் கெடாநிறத்தானே நூறா திருமசிலன சிந்தபுர புரங்கள மெரியோரானுடைய மெனனமென்குற குணகருற ஆரய மூன்றம் முறையே உதயனா இயவனா பொதியவனா என்ற மூன்றவனா களுக்கொபபாக பெரியோரானாசத்தாற விளங்குகுறச்ச கண்கூடாக தரிசித்துக்கொண்டு, நடராஜப பெருமானைச் சரித்தகவேண்டுமென்குற விருப்பம் துண்டப்பட்டவராய் அதற்குப்படுகருளெழுக்கருளினவென்ற படி திருமசிலனையும் கோபுரங்களையும் கூற்றின உணனத்தகால வனா களுக்கொபபாகக நின்றெனினும், பெரியோரான மெனனமென்குறையும் ஒரு வரையாக கூறலாமோ வெனின, உதயமொகவின மெனனமென்குற காரணமான சக்தவ துணசுறா மலையாட்கு உதயியலபாக விள அங்கனம் கூறினவென்க பெரியோரானுடைய சந்தவகுணத்தை மலையென்றம் மித்திருப்பதை, “குணமென்குற குணத்திற் நல்லா மென்குளி - கணமேறுக காதகலரி” என்றுமற்குக்குறளாறுக (14)

வித்தி கொறுமப ணிரது விதிமுறையக குறா
ரத்திமு வாயி ரத்தோ நகக வனைக்கு சுற்ற
ய் பொதிது ஞான வங்கியை வியக காரணான
பேதமை திருநீர்ப பெரியவ ரிசின வரண

(இ - 12) அவவாறசென்ற கிருமயணகாட்டிகள் அத்திருப்பதியிற் செருக்கனிலெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, வேதவிதிப்படி மலையாட்களாகிப் முதனமபெற்ற திலலைமுறையவரியுற மென்குளியாகுகள் ஆன

கஅசு பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

விறந்தனவாரச் சூழ்ந்திருக்க, அவைசுக்கு மேலாயிருக்கின்ற ஞானாக்கினி யான நடராஜப்பிரானைக் கனித்தத் தரிசிக்கும்படி. அஞ்ஞானம் நிவாரண மான உறுதியமைந்த அறிஞராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அருமையுடனே எழுந்தருளினர் — எ - று.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் நடராஜப் பெருமானைப்போன்று அனாதியா யுள்ளவர்களாகலின், “அந்தணைராதி மூவாயிரத்தேர்” என்றும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆகவணியும் காலகபத்தியம் தக்கணக்கினி என்னும் மூன்று யாகாபிஷேகினை வளர்க்கின்றாராகலின், “அங்குகளனைகஞ்சுற்ற.” என்றும், அவ்வக்கினிக ஸொய்வொன்றின்மீதும் விளங்குவது நடராஜப் பிரா னென்னும் ஞானாஞ்ஞினியாகலின், “மீதிராந்திருநானைக.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அஞ்ஞானம் தீருதற்கேதுவாகிய மெய்ஞ்ஞானவுறுதியுடையோராகலின், “பேதமை திருந்திரப் பெரியவர்.” என்றும், திருவெண் காட்டடிகள் ஏனையரைப்போன்று சாசாரணமாய் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசிக்க வந்தாரல்லர், மெய்ப்போதவழித்தாய் அகமுகநோக்காகத் தரிசிக்க வந்தாரென்பதை விளக்குவான், “அரிதினவந்தார்.” என்றும் கூறினர். தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சதாமுன்றக்கினிகளையும் வளர்க்கின்றனரென்பதை, “கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே - செற்றார் வாழ்தல்லைச் சிற்றம் பலமேய - முற்றா வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே-பற்றா நின்றரைப் பற்றா பாவமே.” என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரஞன்வாக்கானும், “பவந்த விர்ப்பவர் தில்லைகுழெல்லியின் மறையவர் பயில்வேள்விச்-சிவந்த ரும்பய னுடைபவா குதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே - தவந்தழைப்பவந் தருளிய பிள்ளையார் தாமணை வுறமுன்னே - நிவந்த நீலநன்ன கில்லிதா னித்தது போன்றது நெடுகானம்” எனவும், மெய்ப்போத வழித்தாய் அகமுக நோக்காகத் தரிசித்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, “அண்ண லார்தமக் கனித்தமெய்ஞ் ஞானமே யானவம் பலமுந்தம்-முண்ணி நைந்தஞானத்தெழுமானைக் கொருபெருந் தனிக்கூத்துங்-கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும் பிட்டெழுந் களிப்பொடுங் கடற்காழிப் - புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு” எனவும், “உணர்வினைநெர்பெற வருஞ் சிவ போகத்தை யொருவின்றி யுருவின்க - ண்ணையு மைம்பொறி யளவினு மெளிவர வருளினே யெனப்போற்றி - யிணையில் வண்பெருந் கருணையே யேத்திமுன் னெடுத்தெனாற் பகிகத்திற் - புணருமின்னிசை பாடின ராடினார் பொழிந்தனர் விழிமாரி.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக கானுமறிக்.

(எச)

வேறு.

நீடுமறை யாகமநி ரப்பிய பெருஞ்சொல்

லாடிய விதிப்படி யமைந்த சதூர்வீதி

நாடுநி லைந்தணை வாகநவ மாகுட

தேடிய விடுதரு தெப்பநகர கண்டார்

(இ - ள்.) மிக்க மேம்பாடுற்ற வேதாசுதங்கனில் நிரப்பியுள்ள பெரிய வாக்கியங்களுரைத்த முறைப்படிமே, அமைந்துள்ள நான்குவிதிகளும் விண்ணோராகுகின்ற மதில்களாகும் ஒன்றுசேர்தலால் ஆக்கூடியதொகை ஒன்பதாகின்ற, தேடுதற்கரிய முத்தியைப்பாலிக்கும் செவ்வீகமுள்ள சிவந்தரேசுத்திரத்தைத் தரிசித்தனர்.—எ - று.

வேதாசுதங்கனின் சிவபிரானுக்கு அருவம்நான்கு உருவம்நான்கு அருவுருவம் ஒன்று என்னும் நவபேதங்களும் கற்பித்திருப்பதனாலும் அததலைய நவபேதங்களும் பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் சதாசிவன் சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்றும், இவற்றின், பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் என்னும் நான்கும் உருவமும், சதாசிவன் அருவுருவமும், சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்னும் நான்கும் அருவமும் ஆகுமென்றும், இத்தலைய நவபேதிரபேதமுடைய சிவத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு எவ்வாறு முத்திப்பேறு சித்தியாமோ அவ்வாறே இத்திருப்பதிகணுள்ள நான்கு வீதிகளையும் ஐந்து மதில்களையும் தரிசித்தோர்க்கு முத்திசித்தியாமென்றும் கூறியிருத்தலின், “நீமிறையாகம் நிரப்பிய பெருஞ்சொல் - லாடிய விதிப்படியமைந்த.” என்றனர். சிவன் நவபேதமுடையரென்பதை, “சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் நிகழ்மீச - னுவந்தரு ஞருத்தி ரன்றான் மாலய னென்றி னென்றாப் - பவந்தரு மருவ நாலிவ குருவநா லுபய மொன்றா - நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்.”என்றும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு முத்தியென்பதை, “துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ருருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று - முவப்புட ளிலைத்து மரிக்குமோர் பதியு மொக்குமோ நனைக்குநின் னைகாப் - பவக் கடல்கடந்து முத்தியங் களாயிற் படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித் - தவக்கல நடத்த வுயர்ந்தெழுந் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.” என்னும் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்காணுமறிக. (௭௫)

கண்டனர் வணங்கினர் கணங்கொள விணங்குந்
தொண்டரொடு முட்சிகரி சூழ்ந்,மதில் வாயி .
லெண்டர விதைஞ்சியுள் புருந்தன நிலங்கு
மண்டர்நட மாடுமணி யாலய மருங்கே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு தரிசித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் பணித் தவராய், கூட்டமாகச் சேர்கின்ற அடியார்களோடும் உட்பிராகாரத்தில் மதில் சூழ்ந்துள்ள கோபுரவாயிலை, தியானமோங்கும்படி வணங்கி விளங்குகின்ற நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டலம் புரியும் அழகிய திருவாலயத்தின் சமீபத்தில் உள்ளே சென்றனர்.—எ - று.

தில்லைப்பதியை மேற்கண்டவாறு தரிசித்த திருவெண்காட்டடிகள் கூட்டமாகத் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள பெய்யடியார்களோடு பெரிப்பிரகாரத்தை வணங்கிக்கொண்டு உட்பிராகாரத்திலுள்ள ஆலலிங்கமாகிய கோபு

க அ அ பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

ரத்தைத் தியானித்துவணங்கி, அவ்வாய்லாக உள்ளேசென்று நடராஜப் பெருமான் ஆணந்தத்தாண்டப்பிரியும் திருவாலயத்தைச் சமீபித்தனர் என்ற படி. (எசு)

ஆலய மிலங்குவ தறிந்தனர் செறிந்தே
ஞாலநடு விண்ணுயர்வு பாதல நலக்கீ
மேலுமிஃ தென்பதுவு மின்பமொடு கண்டா
ராலமணி கண்டரநுள் செய்யிலரி தென்னே.

(இ - ள்.) அத்திருவாலயம் விளங்குவதைக்கிட்டியுணர்ந்த திருவெண் காட்டடிகள், மத்தியிலுள்ள உலகமாகிய இப்பூவுலகத்தினுமேயுள்ளதாகிய விண்ணுலகத்தினும் கீழுள்ளதாகிய சிறந்த பாசல உலகத்தினும் இத்திரு வாலயம் பொருந்தியுள்ளதென்பதையும் இன்பத்தடனே பர்த்தனர் விடத் தைத்தரித்த கண்டமுடையவர் திருவருள் புரிவாராயின் அதத்கையோர் கட்டு அருமையானது யாது? - எ - று.

அத்திருவாலயக் கோபுரங்களின் உன்னதத்தை நோக்குகையில் விண்ணுலகம் அளவுவதாகவும், அவ்வளவு உன்னதமான கோபுரங்களைத் தாங்குவதற்குக் கீழே பாசலம்வரையில் அஸ்திபாசம் அமைந்ததாகவும் சாணப்படுவதோடு பூவுலகத்தில் ஆலயம் விளங்குவதால், மூவுலகத்தினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும், விண்ணுலக வாசிகளும் நிலவுலக வாசிகளும் நாக லோகவாசிகளும் சதா ஆணந்தத்தாண்டவம் தரிசித்துக்கொண்டிருத்தலைத் திருவெண்காட்டடிகள் சமய அகமூல நோக்கார் கண்டனராசலின் இத்திரு வாலயம் மூவுலகங்களினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும் கூறினர். (எசு)

ஏடளிற் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப்
பாடுமளி யாடுமவர் பாவமென லோவத்
தேடுமரு னோபநிலை சேருமவா நேச
நீடுசிவ கங்கையி னெடுதலா படிந்தார்.

(இ - ள்.) யாவரும் தேடுகின்ற அரமையன னோயநிலையைச் சேர் பவரும் பெருந்தவரியுமாகிய திருவெண்காட்டடிகள், இசுழ்கள்விரிந்த செழு மையான தாமரைமல்களொவ்வொன்றினும் விளங்கப் பாடுகின்ற ஒண்டு களானவை, தீர்த்தத்தில் முழுருவோகளுடைய பாவசுனைப்போன்று பறக் குமாறு, அடியார்களன்புமிக்க சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் முழுகினார். எ - று.

காண்பான் காட்சி காண்படுபொருளென்னும் மூன்றையுமே ஞாநு ருஞானமேயாம் என வடநூலார் கூறுவதியலபகலானும், அம்மூன்றனுள் காண்படுபொருளென்னும் னோயத்தைச் சேர்வதே பெரியோர்கட் கிலக் கணமாகலானும், அவ்விதவிலகணம் பெருந்தவமுடையோகட்டே யமையு மாகலானும், இவைபனைதையும் விளக்குவான், “தேடுமருனோய நிலைசேரு

மவர் நெடுந்தவர்” என்றும், சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தின்கண்மலர் துள்ள தாமரைமலர்களில் இசைபாடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டென் யாவர், அத்தீர்த்தத்தில் எவரேழும் நீராடுங்கால் பறப்பதை நோக்குகையில், அவ்வாறு முழுதெவர்களுடைய பாவங்கள் பறப்பதைப்போன்றிருக்கின்ற தென்பார், “எடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப் - பாடுமளி யாடுமவர் பாவமெனலோவ.” என்றும் கூறினர். ஞாயசதைச் சேர்வதே பெரியோர் சுட்கிலங்கணமென்பதை, “கண்டன வலவ வென்றோ சுழ்ததிடு மிறதிக் கண்ணே - கொண்டது பரமா நந்தக் கோதலா முத்தி யத்தாற் - பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே - வெண்டலை விழினக காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன்.” என்றும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், பாவத்தைப் போக்கந்தக்க தீர்த்தங்களுட் சிவகங்கையே சிறந்ததென்பதை, “தீர்த்த மென்பது சிவகங் கையே-யேத்த ரந்தலெ மழிந்புலி யூரே-மூர்த்தி யம்பலக் கூத்தன துருவே.” என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கா னும் அறிக. (௭௮)

படிந்துசிவ மாமிடுதன லோர்ந்துபடர் பாவம

விடிந்துசிவ மூலமுறை மேதனகய சோதி

முடிந்தபொரு ளாய்முடிவி லாதபொருள் கண்டார

தடிந்திருள் கடிந்தபொரு டக்கரணப் பங்கார.

(௮ - ௯.) அவ்வாறு நீராடி இதுவும் சிவமயமே என்றுணர்ந்து அந் வரையில் தொடங்கிநுந் பாவனை சநியானத்தை நீங்கி, முழுமுதற்பொரு ளாகிய சிவம்பொருள்கிய மேம்பாடுற்ற சோகியமே நீர்ந்தபொருளாகி அந்த மற்றபொருளைச் சரிசித்தனர். உறத்திருந்த அஞ்ஞானத்தைப்போக்கிய அப் பொருள் வீற்றிருக்கும் தருகியமைந்த சபையிற் சென்றனர்.—௭ - ௮. தடித்திருள் எனற்பாலது எதுகைநோக்கித் தடிந்திருள் என நின்றுது.

சிவகங்கையில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அத்தீர்த்தமும் சிவ மயமே எனதெளிந்து பாவனைக்கண்மை தீர்த்தவராய எங்கும் சிவரய மாய்க் காணப்பெற்று அத்தனைய சிவம் சேரதிப்பொருளென்றும் துணிந்து, அழிவற்றதாகிய அப்பொருள் தம்முள்ளும் விளங்கப்பார்த்து, அத்தனைய பொருளே நடனச் சபராய் வீற்றிருக்கின்ற பொன்னம்பலத்திற் பிரவேசித் தனர் என்றபடி. எனவே, அச்சிவகங்கையில் நீராடியவுடன் பாவஞ்சீதமா கிய உண்மைநிலையை எய்தினரென்பது கருத்து. பாவஞ்சீத நிலைமையை அடைந்தோர் தன்மை இத்தகையதென்பதை, “நெஞ்சமே யினிப் பாவஞ் சீதமாய் நின்றிடின நெனினின்பா - யெஞ்சுரூ தலபுரணபா வனையை யோர்ந் திலையெனி னுலகெல்லா - மஞ்சனக்களன் மேன்யென் றோர்ந்திலை யெனினுள் சுரந்தெம்பால் - வஞ்சமற்றிடம் படிக்கிவ ணடைந்தோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே.” என்னும் சுரந்தலிங்க சுராமிகள் திருவாக்கா னுணர்க. இவ்வனுபவ நிலைமையை நூன்றும் விரிக்கும் மிகப்பெருகுமென் றஞ்சி விடுத்தனம். (௭௯)

சற்றுமசை யாதபொரு டானசைய மூல
முற்றிலை யுத்தலைமை யுற்றபடி மற்றும்
பெற்றபடி கொற்றவர் பிறங்குசெயல் கண்டா
ரற்றமயி யானரு ளளிக்கிலரி தென்னே.

(இ - ன்.) கொஞ்சமேனும் அசைவற்ற நீஷ்களப் பொருள்தானே அசைய ஆசியாயிருக்குந் தன்மையும் இன்னும் முதன்மைபொருந்தியிருப்பதும் பெற்றுக்கொண்டவாறும் விளங்கும் கிராநியசதைத் திருவெண்காட்டடிகளுணர்ந்தார். குற்றத்தை அறியாத நடராஜப்பெருமான் திருவருள் பால்கின் அருமையானது யாது?—எ - று.

அசைவற்ற நீட்களப்பொருளாய்க்கண்ட பரம்பொருளே ஆனத்தத் தாண்டவமடையும், அப்பொருளே தனக்கோ காமணமில்லாதிருப்பதையும் மூகன் மமபெற்றிருப்பதையும், அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்சகிர்த்தியம் புரிந்தருள்வதையும் அப்பெருமானே அறிவிக்க அறிந்தனர் என்றபடி. அசைவற்ற நீட்களப்பொருளாகிய சிவமே சகளீகரித்துத் தாண்டவம் புரிவரென்பதை, “அகனத்தி லாந்தத தாந்தி யாயே - சகனத்திற் றையாலுடன் ரேனம்மி - நீகனத்தைப் - போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென புன்றிலேமே - லாக் குவதுஞ் செய்தா னவன்.” என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக் காணும், அத்தாண்டவத்திற்றானே பஞ்சகிர்த்தியங்க ணடத்துவரென்பதை, “தோற்றந் துடியதணிற் றேயுந் திதியமைப்பீர் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சங் கார - மூற்றமா - ளுன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி-நான்ற மலர்ப் பதத்தே நடு.” என்னும் மனவாசகங்கடந்தேவநாயனார் திருவாக்காணும் தெவிக. (அ0)

கஞ்சமலை மஞ்சர்பல காலரற்றி மூல
ரெஞ்சுதல்ப டாவிடப யோகிபுலி பாம்பு
நஞ்சமுறு தேசிக நடங்கலவிக் கண்டா
ரஞ்சலிசெ யின்னவரு மன்னவரை யொத்தார்.

(இ - ன்.) தாமனாயையும் பாற்கடலையும் இடமாகவுடைய பிரமன் திருமால் என்னும் இருவரும் திருமூலநாயனரும், குறைவுபடற்ற இடப யோகியென்னும் திருநத்திதேவரும், வியாக்கிரபாதரும் பதஞ்சலியும் பலகாலும் துதித்து, விடத்தைக்கண்டத்துடைய பரமாகிரியராகிய நடேசப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை ஒருங்குடிக் தரிசித்தார்கள். அப்பொற்சபையிற் சென்று வணக்கினவராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் முற்கூறினவர்களை நிகர்த்தனர்.—எ - று.

பிரமன் திருமால் திருமூலர் நடதியெம்பெருமான் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி என்னும் இவர்கள் நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசித்தற்கேற்ற தவத்தை அளவிறந்த காலம் புரிந்து துதித்துத்

தரிசிக்கப்பெற்றனர். அவ்வாற்றிருக்க அத்தகைய தாண்டவத்தைப் பொன்னம் பலத்திற்சென்று தெழுதுகொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகளும் அவர் களைப்போன்றே தரிசித்தனொன்றபடி. இவ்வாற்றிருத்திரத்தரும் ஒருவகைப் பேறெய்தலை, “சலியாத மூயன்ற சுவப்பெருந் சொண்டர் - பநா னோதிக் கலைமுற்று நீரம்பி - யளவையி னாங்கு கொண் டித்தியிற் றெளிந்த - செம் பொரு ளிதுவெனச் சேறி யம்பலக் - தாரா வன்பினை டகனமர்ந் தினைந் திப் - பேரா வியற்கை பெற்றனர் யான் - சரியையிற் சரியாத கிரியையிற் றளரா-தியாகந் துணங்கா தொண்பொரு டேக்கா - வறிதே நின்றிரு மன்ற நோக்கிப் - பிறவா நன்னெறி பெற்றன னன்றே-செய்வப் டலியூர் ளவதிகம் கூத்த - பொன்னிறிப் புறவுந் கருந் தக் காக்கையு - மன்னுமா லிரய, ளரைப் புறஞ் சேர்ந்தழி - யிரு, திரப் பதல வக்கு மொருநித னல்லதை-நீறும் வேறு தெரிப்ப துண்டோ விமைவின் - னின்னாருள் பறந்த சந்நிசிச் சேர்ந்தழி - யிருவேம் பெற்றது மொருபே ருகலின்-வேற்றுமை யுளதோ வில்லை-யாந் தவ்வால் சிறப்பி னனையரோ டெனக்கோ.” என்னும ருமரருபரகவாமி கள் திருவாக்கானுமறிக. கஞ்சமென்னும் கட்டிலாவது பிரமனுடைய தாம ரையாசனம். அலையென்னும் கட்டிலாவது திருமாவின் சேஷசயனமுள்ள திருப்பாற்கடல் என்க.

(அக)

அந்தநடு வாதிநிடு மண்ணலவை யுண்டாய்
வந்ததிச யத்தினை வழுத்தினர்த நெஞ்சில்
முந்துறவி னோர்கதொரு மூர்த்திவிச யக்கைதா
சுகதைசெய் திருந்தனர் திருத்தினர் வருந்தார்.

(இ - ரா) திருத்தமுடையாராய் வருத்தமற்றிருக்கும் திருவெண்காட்டடிகள், ஆதிமத்தியார்தாகிதராக விளங்கும் நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத்திற் றேன்றிய அற்புதத்தைத் தமது மனத்தின்கண் துதித்தனர், அகன்பின முற்பட்டித் தோன்றகின்ற மூர்த்தியின் தோற்றத்தையும் தியானித்துக்கொண் டிருந்தனர்.—வ - று.

மனத்தின் வேறுபாடு எவ்வதும் தீராதவராகவின், “திருத்தினர் வருந்தார்.” என்றும், முதலிற் றமது அகமுகநோக்காராவே பொன்னம்பலத் தைத் தரிசித்துப் பேராணந்தமெய்திப் பின் பரிமுகப்பட்டொ டடராஜ மூர்த்தி யைத் தரிசித்தனவென்பதைக் குறிப்பிப்பான், “அந்த நடுவாதிவிடு மண்ண லையுண்டாய் - வந்ததிசயத்தினை வழுத்தினர்நெஞ்சில்.” என்றும், அதன் பின், “முந்துற வினோர்கதொரு மூர்த்தி விசயத்தைச் சிந்தை செய்திருந்த னர்” என்றும் கூறினர். இத்தகைய மெய்யடியார்கட்கு அகமுகநோக்காகத் தரிசித்தலே யாணந்தமென்பதை, “மூர்த்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூட ன்கா - ளகத்திற் கண்கொண்டு டார்ப்பதே யானந்த - மகட்டுத் தாய்தன் மறை ளாடை டாடிய - ஈகத்தைச் சொல்லென்ற சொல்லுமா றெங்ஙனே” என் பதனாலும், “செஞ்சொன் மலர்ந்த திருப்புகம் பாடித் திருக்கடைக் காப்புச்

சாற்றி - யஞ்ரவி கூப்பி விழுந்தெழுவா ராணந்த வெள்ள மலையப் போந்த -
மஞ்சிவர் சோலைப் புகலிமேவு மாமறை யோர்தமை நோக்கி ராய்மை - நெ
ஞ்ச நிறைந்த குறிப்பில்வந்த நீர்மைததிறததை யருள்கின்றார்.” எனவும்,
“பிரம புரத்தி லமர்ந்த முக்கட் பெரியபிராணபெரு மாட்டியோடும் - விர
விய தானங்க ளெங்குஞ் சென்று விருப்பிய கோயில பணிந்து போற்றி -
வருவது மேற்கொண்ட காதல்சண்டங் கமாந்த வசையிங் களித்த தென்ற -
தெரிய வுரைத்தருள் செயக லீங்கன சிரபுர மாநகர் செல்லு மெனார்.” என
வும் யரும் அருண்மொழித்தவ ரமுதொக்கானுபயிக. (௮௨)

செங்குரு(௮) நடந்தரி சனஞ்செய்தம யத்தில
வெங்குகன லிங்கவுரு மேலவினோதல பெற்று
ரஹையினி லவகுபவ னுடலினை 1114
லங்கிசைய மேவாதின ரருந்திடு வினைபயிர்.

(9 - 11.) தமது செவ்விய ஆசாரியரான நடராஜப்பெருமானுடைய
ஆனந்ததாண்டவதல சச தர்சிக்கும் சமயத்தில, யாவ சுகம் விருடபகைத
வினோகத்தக்கதான ஆராயலிங்கசொருபம் அதனையுல் தானந்த தர்சிக்குப்
பெற்றனர். அழகிய திருக்கரத்திலே பழுதேச ய அப்பெருராணுடையதிருந
தாண்டவத்திற்குற்ற திருப்பாடலாக, அருமையான திருவினசப்பாவை
அவ்விடத்திற் பெருந்தும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினா - ௭ - று.

உண்முக நோக்காக முதலிற் சிதாகாச தரிசனம் கிடைத்தபிறகு
வெளிமுக நோக்காக ஆனந்ததாண்டவம் தரிசனமாக, மீண்டும் உண்முக
நோக்காக ஆராயலிங்கதரிசனமாய் நறு அப்போது திருவெண்காட்டடிகள்
துதிக்கத்தொடங்கினரென்றபடி பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்
னும் பஞ்சபூதங்கட்கும் பஞ்சலிங்கங்களெனவும், அவற்றிள் காஞ்சியிலிருப்
பது பிருதிவிவிங்கமும், திருவானைக்காவிலிருப்பது அப்புலிங்கமும், திரு
வண்ணாமலையிலிருப்பது தேயுலிங்கமும், திருக்காளத்தியிலிருப்பது வாயுலிங்
கமும், சிதம்பரத்திலிருப்பது ஆகாயலிங்கமுமாயெனவும், சிதம்பரத்தில் எவ்
வாறு பொற்சபை இருக்கின்றதோ அவ்வாறே, திருக்குற்றாலத்திற் சித்திர
சபையும், திருவாலங்காட்டில் திரத்தினசபையும், திருநெல்வேலியில் தாம்
பிரசபையும், திருவாலவாயில் இரசிதசபையும் உள்ளதென்பதும் நூற்றாணி
பாகலின், ஈண்டு திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆகாயலிங்கம் தரிசனமாயிற்றென்
பார், “செங்குருநடந் தரிசனஞ்செய்சமயத்தில் - வெங்கனலிங்கவுருமேல்
வினோதல் பெற்றார்.” என்றனர். இவ்வாறே இலிங்கங்களும் சனபகரும் உள
வென்பதை, “கடல்விட நுகர்ந்த காசினியிலிங்கங் காஞ்சிமா நகருறை யிலிங்
கங்-காவிரி வடபால் வருதிருவானைக் காவினி லபடலிங் கமதாம் - வடதிசை
யண்ணு மலையினி லிலிங்கம் வன்னியின மடிவுநா ளத்தி - வாயுலிங் கம
தாஞ் சிதம்பர லிங்க மாசிலா காமலிங்கமதாம் - குடதிசை யதனின் மருவு
குற்றாலங் கோதறு சித்திர சபையாங்-குற்றமில் குணக்கின் பழமூலர் பன

நங் குலநவ ரத்னமன் றென்பா - சட வ்விடைப் பாக வெல்லையம் பதியி
லம்பலந் தாம்பிர சஸபயா - மாலவாய் மதனா வெள்ளியம் பலமா மணி
தில்லை செம்பொனம் பட்டமே.” எனனும் திலலைக்கட்பகத் திருவிருத்தத்
தானுந் தெளிக. (அக)

வேறு.

பொன்னுரு மணிமார்பன் பூமே லயனாயிரா
பென்னு வெடுத்தேதாதி யேளிடபெற நேசியபின்
பன்னாக வாடகப்பொற் பாதமெனப் பாடியேசு
பென்னுவுன் சோழறித்தான் சிவகாம கந்தரியே.

(இ - ள்) திருமகள் குடிக்கொண்டிருப்பதான் கொள்துவமணியணி
ந்துள்ள மார்பினையுடைய திருமாலும் தாமரைமலர்மீதுள்ள பிரமனும் அறி
தற்கரியவரே என்று முசுல்தொடங்கிப் பாடிமுடித்து விட்ட பெற்றுச்சென்ற
பிறகு, “பன்னாகவாடகப் பொற்பாதம்” எனப்பாடியருளிய வுடனே, சிவசாம
சுந்தரிபார் திருவெண்ணாட்டடிகள் சமது செவ்விய நாயினுண் ணுட்படி திரு
வழுதளித்தருளினர்.—எ - று.

இந்தாலுசிரிடர் ‘பொன்னுமணிமார்பன் பூமே லயனாயிரா’ எனக்
கூறினாரேனும் திருவெண் காட்டடிகள் கோயிலுண்மணியாலே எனனும் பிர
பந்தத்திற்கு முதலாகவெடுத்தது, “பூமே லயனாயிரா” என்பதே. பன்னாகவா
டகப்பொற்பாதம் என்றும் முதலையுடைய திருப்பாடல் யாண்டும் வழங்கா
மைபால் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், திருவெண்காட்டடிகள்
துறவடைந்தபின் சதாபிச்சையேற்றப் புசித்துவந்ததாகவும் ஒவ்வோர்கால்
மிக்க பசிரேந்தபோது ஒவ்வோர் திருப்பாகரம் திருவாய்மலர்ந்தவுடனே
திருவழுது பெற்றுவந்ததாகவும், அந்நுடைய திருப்பாடல்களென வழங்கும்
சிலவற்றுள் காண்கின்றோமாகையால் மேற்கூறிய பாகரமும் திருவழுது
இறந்திருக்கலாமென்று ஊகிக்கவேண்டுமென்க பசியைக்குறித்து வழங்கும்
பாடல்களாவன:—“சோறிகு நாடு துணிநருந் குப்பைதொண்ட டன்பரைக்க
ண்-டேறிகுந் கைக ளிறங்கிந் தீவினை யெப்பொழுது - நீறிகுமேனியர் சிற்
றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா-லாறிகுந் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளமு
மே.” எனவும், “பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக் -
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர் கல்லநற் காட்சிக்கல் - சேணுந் கடந்த சிவ
னடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச் - ஈரணும் வளர்க்க வடியென் படுத்துவர்
சற்றல்லவே.” எனவும், “அத்தி முதலெறும்பீ ருளையி ரத்தனைக்குஞ்சித்த
மகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப்—பசிக்குதையா பாவியேன் பழுவயிற்
றைப் பற்றி - யிசிக்குதையா காரோ ணரே.” எனவும், “திருக்கு மிடந்தேடி
யென்பசிக்கே யன்ன-முருகசூடன் கொண்டுவிந்தா ளுண்பென்-பெருக்க -
வழைத்தாலும போகே னரனையென் றோக-மினைத்தாலும போகே ளினி.”
எனவும் வருவனவே (அச)

ஞால மறியவெங்க னாயகியா ரீந்தவன்னக்
கோல வருளுண்டு குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி
மூல விலங்கமமர் முழுச்சுடர்பின் னுந்தொழுது
சால மகிழ்ந்து தருக்கினர் தண்டமிழார்.

(இ - ன்.) தட்பமான தமிழுணர்ந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எமது நாயகியாகிய சிவகாமசுந்தரியார் உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் பாலித்த அன்னமாகிய அழகிய திருவருளோப் புசித்து, மகிழ்ச்சிமேம்பட்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, மூல இலங்கமாய் வீற்றிருக்கின்ற பரிபூரணப் பிரகாசத்தை மீண்டும் பணிந்து, மிக்க களிப்படைந்து இறுமாந்திருந்தனர்.—எ - று.

சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகட்குத் திருவமுதுபாலித்தது அத்தரங்கத்தல்லவென்றும் பகிரங்கமாகவேயென்றும் விளக்குவான், “ஞால மறியவெங்கனாயகியாரீந்த” என்றும், ஆவ்வாறுபாலித்தது வெறும் அமுது மாதிரிமே யன்று திருவருளும் என்று விளக்குவான், “அன்னக்கோலவருள்.” என்றும், அம்பிகையார் திருவமுதுடன் திருவருளாயுமளாவி யளிக்க வுண்டார் கொண்டகளிப்பிற்கு மேம்பட்ட களிப்பின்றென்றுணர்த்துவான், “குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி.” என்றும், நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்தல் பகிரங்கக்காட்சியும், மூலலிங்கமாகிய சுயஞ்சோதியைத் தரிசித்தல் அத்தரங்கக் காட்சியுமென்றறிவிப்பான், “மூலவிலங்கமமர் முழுச்சுடர்பின்னுந்தொழுது.” என்றும், இவ்வாறான பேற்றையடைந்த பெரியோர் தற்போதமற் றுச் சிவபோதமயமாய்ச் செருக்கியிருத்தலியல்பாகலின், “சாலமகிழ்ந்து தருக் கினார்.” என்றும் கூறினர். இவ்வாறான பேறெய்தினோர் இறுமாந்திருத்தலியல் பென்பதை, “இறுமாந்திருப்பன கொலோ-வீசன்-பல்கணத் தெண்ணப் பட்டுச் - கிறுமா நேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் - கிறுமாந் திருப்பன் கொ லோ.” என்றும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானுமறிக. (அரு)

பேசிக் கடைதொறுப்போய்ப், பிரசைகொண்டிங் குண்டி ருத்தல் வாசிக் களிப்புடைத்தாம் வண்ணமெனத் துண்ணவியார், தேசுந் திருந்தார் சிலகாலஞ் செந்தமிழார், பூசிக்கப் பெற்றார் புனிதனடித் தாமரைமேலே.

(இ - ன்.) இவ்வாறாகவே வீடுசுந்தோறும் சென்று சிவபிரான் புகழைத் துதித்துப் பிச்சையேற்றுப் புசித்திருத்தலே விசேட மகிழ்ச்சியுண்டாகும் மார்க்கமென்று, சிலகாலமவரையிற் சிதம்பரத்திற்குநே செவ்விய தமிழ்ப்பாக்களாலே தூய்மையராய் சிவபிரான் திருவடித் தாமரைகளைப் பூசித்துத் துதித்து, குளிரந்தகாருணியமுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மெய்ஞ்ஞானவொளியுடையராய் வீற்றிருந்தருளினர்.—எ - று.

சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சிலகாலம் வரையில் தினந்தோறும் அத் தலத் திருவீடுக்கெழுந்தருளி இல்லக்கடோறஞ் சென்று சிவபிரான் புகழ்நினைக்கூறிக் துதித்திருந்து புசித்தலும் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்திருந்

தலும் ஆகிய இதுவே சுகமான மார்க்கமென்றெண்ணினு ரென்றபடி. இ
ருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் இவ்வாறே இருந்ததென்பதை, “நச்சர
வம் பூண்டானை நன்றாத் தொழுவதுவு - மிச்சையிலே தானங் கிருப்பதும்-
பிச்சைதனை - வாங்குவது முண்பதவும் வந்துதிரு வாலிலிலே - தூங்குந்
துந் தானே சுகம்.” என்னும் அவ்வடிக ளருள்வாக்கானுமறிக. (அசு)

வான்றேடு மறையேயோ வென்றெடுத்து வண்டமிழ்ப்பா

நான்றேட நாளுரோ நாளுரோ வெனமுடித்தா

தோன்றப் பொதுச்சூழ்ந்து சோதிவிடை பெற்றேகி

யேன்றார் வடதிசு கிடைநடக்க வன்பாளர்.

(இ - ள்.) மெய்யன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், “வாண்
றேடு மறையேயோ.” என்று சொடங்கி ‘நான்றேட நாளுரோ நாளுரோ.’
என்ற இறுதியிலே வரும்படி வளவிய தமிழ்ப்பாடொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்
தவராய், யாவர்க்கும் தோற்றமாகாத அம்பலத்தை வலம்வந்து தொழுது
சோதிசொருபராகிய நடராஜப்பெருமானுடைய பிரியாவிடையைப் பெற்
றுச்சென்று, வடதிசைக்கணுள்ள கேஷத்திரங்களைத் தரிசிப்பான் திருவுள்
ளங்கொண்டனர்.—எ - று.

வான்றேடுமறையேயோ என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் இறந்
ததாகக் கொள்ளவேண்டும். இத்திருவெண்காட்டடிகள் அகமுகநோக்காகத்
தரிசித்த சிற்சபை எனையோர்க்குத் தோற்றாததாகலானும், தோன்றலிருத்
தன்மறைதல் என்னும் மூவகைக் குற்றங்களுமடையாததாகலானும், ‘தோ
ன்றாப்பொது.’ என்றும், ஆலயத்தைவிட்டரிதினீங்குவோர் வலம்வந்து
பணிந்து சந்திக்கெதிரில் நின்று விடைபெற்று நீங்குதன் மரபென்பதை
விளக்குவான், “சூழ்ந்து சோகிவிடைபெற்று.” என்றும், அவ்வாறு நீங்கு
வோர் சந்திக்குப் புறங்காட்டாது சந்திதியை நோக்கியவண்ணமே மீண்
டனரென்றுணர்த்துவான், “என்றார்.” என்றும் கூறினர். (அஎ)

வேறு.

ஏயும் பூக மிளநாக மினிய கனிகுழ் பனைமரங்கள், காயும்
போதுங் கலந்தளிப்பக் கணையார் புனலரசர் தினைநகர்வாய்த,
தாயுந் தமருந் துறந்தவர்தந் தம்பி ராணர் தாம்வரக்கண், டா
யும் பெரியோ ருளமுருகி யருகா விற்பம் பெருகிரரால்.

(இ - ள்.) பொருந்தியுள்ள கமுகமரங்களும் இளமையான புனைமர
ங்களும் இனிமைவாய்ந்த பழங்கள் செறிந்துள்ள பனைமரங்களும், காய்களை
யும் மலர்களையும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொடுக்க, ஒவியையுடைய நீர் நிறைந்
துள்ள திருத்தினைநகர் என்னும் கேஷத்திரத்தினிடத்து, தாயையும் உறவின
ரையும் துறந்த துறவினர்கூட்டத்துத் தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள்
எழுந்தருள, அத்தலத்துள்ளவர்களாய் வேதசிவாகமங்களை ஆராய்கின்ற அறி
ஞர்களனைவரும் அவ்வடிகளைத் தரிசித்து, மனவுருக்கழுற்றுக் குறைவுபா
டற்ற சுகாதீத இன்பத்தில் மேம்பட்டார்கள்.—எ-று. தாம்-ஆல்-அசைகள்.

ககஅ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

தான்” என்றும், “அவ்வினை செய்திடப் போரு மவருடன் போயரு கத்த - வெவ்வினை யாளருஞ் சென்ற மேவிட நாவுக் கரசா - செவவிய தாந்திரு வுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார் - பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்ன படிமுடிந் தாமப் பதமா” என்றும், அக்கந்துண்ண அலைவாய்த் துரும்பைப் போன்று மிதந்ததென்பவத, ‘பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியா - வரு பலரோன்முத லமரர் வாழ்த்துதற் - கரியவஞ் செழுததையு மரசபோற் றிடக் - கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே” என்றும், அதையே தெப்ப மாங்கிக் களையேற்றுவித்தனென்பத, “வாய்ச்சீர் வருணனே வாசகின் மனையாச் - ப்சந்தை கருங்கடல சிலிகை யாயிட - வேந்தியே கொண் டெழுந் தருளு வித்தனன் - பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூப் பாங்கரில்.” என் றும்வரும் அருண்மொழித்தேவமுதவாக்கானு மறிக. திருவெண்காட் டடிகளாக் கடலிற் சலம்செலவண்ணமமத்திக் களையேற்றுவித்ததுபோல் திருநாவுக்கரசுகளோட சல்லேமிதச்செய்து களையேற்றுவித்தாராவின், களையேற்றுவித்தவென்றும் தொழிலொற்றுமைகோக்கி, “ஒருமாதவனாக் களையேற்றித் தலையுந் களையேற்றா.” எனக்கூறினீரன்க. கெடில மென்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கருகிற்செல்லும் நதி. அத்தலத்துள்ள பிரபிரான் தோன்றாததுணையாயிருந்து தம்மைக் களையேற்றுவித்தமை யின, அவ்வாறு களையறிய திருநாவுக்கரசுகளாயின, “என்றாளு மாயெ னக் கெந்தையு மாயுடன் றேன்றினராய்-மூன்றா யுலகம் படைத்துந் தான் மனாத்துள்ளிருக்க - வேன்றா விமையவர்க் கன்பன் திருப்பா திரிப்புலியூர்த்-தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடி யோங்களுக்கே.” எனத் திரு வாய்மலர்ந்தனர். (கூ0)

கடற்பாற் றிகழ்த்த சடைஞாழற் கன்னி வனத்தெம் பெரு மாணை, யுடற்பா லினிமே லுறவையா ருலவாச் செல்வம் பெறப் பணிந்து, மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம வாவிச் செழுநீர் மேன் மிதந்து, விடற்பா லனவாந் திருவதிகை வியன்மா நகரத் தயல் போந்தார்.

(இ - ள்) கடலின்கண் விளங்கிய கூட்டமான பலினிகள் குழற் றுள்ள கன்னிவனமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் எமது சிவ பெருமானை, இனியொரு சரீரத்தில் வருதற்கறியாராகிய திருவெண்காட் டடிகள் அழியாத முகதிச்செல்வம் பெறும்படியாக வணங்கி, தம்முடைய இதழ்களினிடமாகத் தாமரைமலர்கள் சொரிகின்ற தேனாது, தடாகத்தில் நிறைந்துள்ள செழுவிய நீரின்மீது மிதந்துகொண்டிருக்குந் தன்மையுடைய திருவதிகை என்னும் சிறப்புற்ற பெரிய நகரத்தின்சமீபத்திற் கெழுந் தருளினர் - ன - று.

கெடிலநதியில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அங்குள்ள கன்னி வனத்தெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானப்பணிந்து அதன்பின் திருவதிகை என் னும் க்ஷேத்திரத்தடைந்தன ரென்றபடி. எனவே, திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்

கருகில் கன்னிவனமிருத்தலின் அங்குள்ள சிவபிரானையும் வணங்கித் துதித் தனரெனக் “மூலமறியேன் முடியு முடிவறியேன் - ஞாலத்தட் பட்ட துயர் நாட நடுக்குடா.” எனபது ஆகியாகவும், “வாச்சு மருகித் வசோச ரத்திற் செல்ல வெனத் - தாக்குமருட் குருவேநின் குவினெட்டே யான் போற்றி.” என்பது அந்தமாகவும் வழக்கும் எழுபத்திரண்டு கண்ணிகளும் அக்கன்னிவனத்திற் றிருவாய்மலர்ந்தனவாகக் கூறுவர். சிவபிரான் எவ்வாறு பிறக்கவறியாரோ அதுபோன்றே அவரடியார்களும் பிறக்கவறியா ரென் பதை விளக்குவான், “உடற்பால்னிமேலுறியறியார்.” என்றய, நாம் இவ் வுலகின்கண்டையும் எத்தனைச செவ்வழும் அழிதற்பாலனவாகலின், அவ் வாறின்றி அழியாச்செவ்வமென்பது முத்திச்செவ்வமே என்பதை விளக்கு வான், “உலவாச்செவ்வம்பெற.” என்றும், நீர்வனப்ப மிகுதியாற் குமரகன் விசேடித்து அவைகளிலுள்ளதேன் தடாகங்கள்சோறும் டாய்ந்து ஆர்நீர் மேன் மிதந்துகொண்டிருக்கும் திருவதிகை என்பார், “உடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச்செழுநீர் மேன்மிதந்து - விடற்பாலனவாக் குமரகை. என்றும் கூறினர். சிவபிரான் பிறக்கவறியாரென்பதை, “உல்லாழம் வல்ல சித்த நெற்றபெய ருன்றனக்குச் - செல்லாது செல்லாது செல்லா - நல் லாய்-பிறக்கவறியாய்மேற் பிறந்திருந்து மண்மே-விறக்கவறியாய்ச் சேன.” என்னும் காளமேகப்புவவா வெண்பாவானும், முத்தியிபெயர்ந்த சிவபிரான் திருவடி நீழலடைதலே அழியாச் செவ்வமென்பதை, “மெடுதலம் பொருட் செவ்வமே பல்வகைக் கிவ்லசமற் றதுதன்னை - விடுவ தேசுக மெனவு மேமார் திலைமுனம் விடுத்தனோர்க் குலைப்போலு - நெடிய யுகம் தில் லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற் - றடைது மேலர னானையே பொருளென வருஞ் செவ்வமதுதானே.” என்னும் சாந்தலிங்க கூடமியன் திருவாக்கானும், “செவ்வ நெடுமாடஞ் செனறசே னேங்கிச் - செவ்வ மதிதோயச் செவ்வ முயர்கின்ற - செவ்வர் வாழ்தில்லைச் சிறதம் பலமேய - செவ்வன் கழலேத்துஞ் செவ்வஞ் செவ்வமே.” என்னும் ஆளுடையபிள்ளை யாரருள் வாக்கானுமுணர்க.

(கக)

கூற்று யினவா நென்றெடுத்துக் கொழுத்த தமிழான் வழு த்துமவர்க், காற்று விற்பந் திருநாவுக் கரசென் றளித்தா ரொளி க தாள்கள், போற்று வணங்கி மணங்கமமும பொற்பு வனைய தமிழர் பனுவ, லேற்றா நின்றார் மரகதவீ ரட்டா னத்தெம் மிறைவனைய

(இ - ள்.) “கூற்றயினவாறு.” என்று முதல்தொடங்கி வளவிய தமிழ் ப்பதிகத்தால் துதிக்கும் மருணீங்கியார்க்கு, அடங்காப் பேரின்பத்தால் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்த சிவபிரானுடைய ஒளியுள்ள திருவடிகளைத் துதித்துப் பணிந்து, மரகதவல்லியார் பாசரான வீரட்டா னேச்சுரரென்னும் மெது சிவபிரானே, வாசனைவீசும் பொன்மலர்போன்ற தமிழ்ப்பாக்களிலே எற்றினார் — எ - று.

புத்தூர்பாவவதரித்த மருணீக்கியார் சிறிதுகாலம் சமன்வயப்பட்டு வந்ததி, சிவபிரான் திலதவதியார் வேண்டுகோண்முன்னிலையாற் குலை நாயனித்துத் தடுத்தாட்கொண்டபோது, திருநெழைக்கெழுந்தருளி, “கூற்றாயினவாறு.” என்னும் முதலையுடைய பதிகம் திருவாய்மலர்ந்தனராகலின், “கூற்றாயினவா றென்றெடுத்துக் கொழுத்ததமிழான் மழுத்தமலர்க்கு.” என்றும், அப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் அடங்காப் பெருங்கனிப்புற்றுத் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தனரென்று விளக்குவான், “ஆற்றுவின்பத்திருநாவுக்கரசென்றளித்தார்.” என்றும், பொன்னினுலோர் மலர்செய்து அதனிடத்து மணமும் விளையச்செய்வோ மாயின் எத்தகைய அற்புதமோ அத்தகைய அற்புதமுடைய திருப்பாடல்க ளொன்பார், “மணங்கமழும் பொற்பூவீனைய தமிழ்ப்பணுவல்.” என்றும், சிவ பிரானியற்றிய அட்டவீரட்டங்களுள் ஒர் வீரட்டமியற்றியது இத்திருப் பதிக்கண்ணாகலின், “மரகத வீரட்டானத் தெம்மிறைவன்.” என்றும் கூறி னார். திருவதிகைப் பதிகத்தின் முதற்பாடலாவது:—“கூற்றாயினவாறு விலக் கவீரீர் கொடுமைபல செய்நன நானறியே - நேற்றாதடியே யிரவுப்பக லும் பிரியாது வணங்குவ நெப்பொழுதுங் - தோற்றதென் வயிற்றி னகம் படியே குடரோடு தொடக்கி முடக்கியிட-வாற்றினடியே னதிகைக் கெழல வீரட்டா னத்துறையம்மனே.” என்பதே. இப்பதிகத்தைத் திருச்செவி யேற்றருளிய சிவபிரான் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தன ரென்பதை, “மேவுற்றவிவ்வே லையினீழியசுர் வீரட்டமமர் தபிரானருளப் - பாவுற்றலர்செந் தமிழின்சொல்லவம் பதிகத்தொடைபா டியபான்மையினு - னாவுக்கரசென் றுலகேழினுநின் னுமங்கனையப் புறநன்னுகவென் - நியா வர்க்கும்வியப் புறமஞ்சறைவா னிடையெயொருவாய் மையெழுந்ததுவே.” என்னும் அருண்மொழித் தேவரமுதலாக்கானும், பொன்மலர் மணமுடைத் தாதல் அற்புதமென்பதை, “எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந் - னுய்த் துணர் வில்லெனி னில்லாகு - முய்த்துணர்ந்துஞ் - சொல்வன்மை யின் றெனி னென்ன மஃதுண்டேற் - பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து.” என் னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுடைய அஷ்டவீரட் டங்களிவையென்பதை, “பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை - மாமன் பறியல் சலந்தரன் விற்குடி மாப்பழஞ் - காமன் கொறுக்கையமன் கட ளுரித்தக் காசினியிற் - நேமன்னு கொண்டறபுந் திங்களுஞ் குடிதன் சேவகமே” என்னும் பாசுரத்தானும் உணர்க. (கூ-)

இறைவாழ் மூல விலிங்கவடி யிதைஞ்சிப் போத்தங் கிடை னாழ னதையார் சோலைத் திருவெண்ணைய நல்லூருடைய விடை யானை, புறவா டினந்தா முறவாடி யொன்று மிருடிக் தருள பெற்றார், பிறையார் மின்னற் பின்னலர்ப் பேணிப் பணிந்தாரெ டுபரியோரே.

(இ - ள்.) சிவப்பிரான் வீற்றிருந்தருளும் மூலவிலிங்கத்தின் திருவடிகளிற் பணிந்து சென்று, அவ்விடத்தின் மத்தியில், குங்குமமரத்தின் மணம் நிறைந்த சோலைகளும் திருவெண்ணையல்லாரென்னும் கேஷத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் துடபாரூடராகிய சிவப்பிரானைச் சேர்த்து மனவுருக்கமுடைய ராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அன்பின் மிகுதியாற் கலப்புற்று, அவ்விடத்து அகமுக்கொக்கத்திற்குத் தடைப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருளடைந்தனர். அப்போது அத்தலத்துள்ள பெரியோர்களைவரும் பிறைபோல் வளைந்து மின்வீசுகின்ற சடைமுகமுடையவர்களாகி வீருய்யித் திருவெண்காட்டடிகளை வணங்கினர்.—௭ - டு.

திருவடிகை வீரட்டானம் என்னும் கேஷத்திரத்துள்ள மூலத்தான விலிங்கத்தின் திருவடிகளைப்பணிந்து சென்று, துடையிலுள்ள கேஷத்திரமாகிய திருவெண்ணையல்லாரையடைந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவப்பிரானைப்பணிந்து நிற்கையில், அத்தலத்துள்ள பெரியோர்கள் யாவரும் சடை முடியுடையவர்களாக வணங்கினரென்பதாம். அன்றியும், அடியார்களையே அரனாகப் பாவிக்கவேண்டினின், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே சடைமுடியினரான சிவப்பிரானைப்பாவித்து வணங்கினரென்னுமொன்று. திருவெண்காட்டடிகட்குத் தலத்தோறும் தரிசனமாய் வந்த அகமுக்க தரிசனம் ஆங்குத் தடையுற்றப் பின்னர் அத்தடை நீங்கித் தரிசித்தாரென்பார், “ஒன்றுமுகூர்ந்தருள்பெற்றார்.” என்றனர். சடை முடி மின்போல் விளங்குமென்பதை, “மின்னெறி சடாமுடி விராயக நடி தொழ - நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் ஒருமே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், அரனடியாரை அரனெனவே பாவிக்கவேண்டுமென்பதை, “ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு நாதன்மன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய - ஊனமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன் யோகி கிரி யாவான்ற ஞெண்கிரியை யாதி - டானவிரண் டினுக்குரியன் சரியை யினி னின்றோ னச்சரியைக் கேயுரிய னாகவிலை யார்ங்கு - மீனமிலா ஞானஞ்ரு வேகுருவு மிவனே யீசனியன் றுவென்று மிறைஞ்சி யேத்தே.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுமுணர்.

(கக)

சோலை காட்டுக் கரைப்பெண்ணைத் துறையார் மறையார் சுந்தரரை, மாலை காட்டுத் தமையிமையோர் மகிழ்ந்து காண முறியூசி, யோலை காட்டி யாண்டாரை யோவா விடைபெற்றோருகையினு, லாலை காட்டும் பெருந்துழனி யண்ண மலையை நண்ணுவரால்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள், யாவர்க்கும் சோலைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் கரையையுடைய பெண்ணைநதித்துறையை யுடையாராகிய வேதியரும், ஆளுடைய நம்பிக்கையும, தமிழ்ப்பாமாலைகள் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த தம்மையும் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுற்றுத் தரிசிக்குமாறு, எழுத்தாணியாலெழுதிய அடிமையோலை காட்டியும், காத்தற் றவையையும்

ஒலையையும் காட்டியும் அடிமைகொண்டவருமாகிய சிவபெருமானிடத்தப் பிரியாவீடைபெற்றுக்கொண்டு களிப்புடனே, கரும்பால்கள் ஒலிக்கும் பெருங்கோஷ்டமுடைய திருவண்ணாமலை என்னும் சேஷத்திரத்தை யடைவாராயினர்.—எ - று.

பெண்ணைநதியின் கரைகடோறும் சோலைகள் விளங்குதலாலும், அந்நதியின் கரையிலேயே திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னும் சேஷத்திரமிருத்தலாலும், “சோலைகாட்டிங் கரைப்பெண்ணைத்துறையார்.” என்றும், அத்தலத்து வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானாகிய வேதியர், சுந்தரமூர்த்திகளை எவ்வாறு அடிமையேரலை காட்டியாண்டனரோ அதுபோன்றே தமக்கும் ஒலைகாட்டியாண்டாராகலின், “மறையார் சுந்தரரை மாலையாட்டுநடைமையிமையோர் மகிழ்ந்தகாண முடியுசி யோலைகாட்டி யாண்டாரா.” என்றும் கூறினர். ஆளுடையநம்பிகன் ஊசியினாலெழுதப்பட்ட ஒலையக்காட்டியும், திருவெண்காட்டிகளை முறிந்தவூசியையும் ஒலையையும் காட்டியும் ஆட்கொண்டாரென்பது கருத்தே. பெண்ணைநதியின் கரையிலேயுள்ளது திருவெண்ணெய்நல்லூரென்பதை, “பித்தா பிறைசூடி பெருமானே யருளானா-வெத்தான் மறவாதே நீனைககிளறேன் மனதுன்னை - மைததாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்நல்லூரருட்டுலறயு - எதசாவனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.” என்னும் ஆளுடையநம்பிக ளருள்வாக்காணு மறிக. ஆளுடைய நம்பிகளை அடிமைகொண்ட ஒலையாவது:—“அருமறை நாவலாதி சைவனாரென்செய்கை - பெருமுனி வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானுமென்பால் - வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோலையிருமையா லெழுதினோந்தே னிதற்கிவை யென்னெழுத்து.” என்றெழுதியிருந்த ஒலையும், திருவெண்காட்டிகளையடிமைகொண்ட ஒலையாவது:—“காதற்றவூசியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே.” என்றெழுதியிருந்த ஒலையுமாமென்க.

(கூச)

நெடுந்தூரத்தே வண்ணிமலை நிலையை நோக்கிப் பணிந்தெழுந்து, தடந்தா மரைத்தா ணினைந்துருகிச் சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார், நடந்தா ரனந் தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி, வடந்தாழ் முலையா ரெனுங்கொழும்பால் வாரி முழங்கு மவளுரே.

(இ - ள்.) அதிக தூரத்திலேயே அக்கினிமலையாகிய திருவண்ணாமலையின் தன்மையைத் தரிசித்து வணங்கியெழுந்து, சந்தம் விசேடித்த தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலரும் திருவெண்காட்டிகள், அம்மலையின் விசாலித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைத் தியானித்து மனவுருக்கமடைந்து, அங்கு எதிர்கொண்டு பணிந்த அனைக அடியார்களது தாமரைத்தாண்டினைப் புளகங்கிதமுறப் பணிந்து துதித்து, முத்தமாலை தொங்கும் தனங்கள்வாய்ந்த மகளிர்களுன்னும் கொழுமையான பற்கடல் கோஷிக்கின்ற அத்தலத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.—எ - று.

திருவண்ணாமலைபென்னும் அவ்வாயானது விசேடித்த உன்னதமாயிருத்தல்காரணமாக அந்நூரத்திற்குநே தரிசனமாகலானும், அவ்வாயுருவாய் விளங்குவது சிவபெருமானையாகலானும், “நெடுநூரத்தே வன்னிமலை நிலையேநோக்கிப் பண்ணெழுந்து - சடந்தாமரைத்தாணினைந்துருகி.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலரும் பாசுரங்கள் யாவும் மிக்க இசையுடையமையின், “சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்திற்கெழுந்தருளுவதையுணர்ந்த அனைக அடியார்கள் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்களாவின், அத்தகையோரைத் தாமும் பணிந்து புளகங்கொண்டனரென்பார், “அனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி.” என்றும், பால்போலும் இனிமைவாய்ந்த சொற்களையுடைய மாதர்கள் கூட்ட மிகுதியாகக் கோவடிப்பது நகர்வளப்பத்திற்கோர் விசேடமாகவின், அம்மகளிர்க்கோயே பாதகடலாக உவமித்து, “வடந்தாழ்முலையாரெனுங்கொழும்பால்வாரியுழங்குமவ்வூர்.” என்றும் கூறினர். திருவண்ணாமலை விசேட உன்னதமுடைமையின் எவ்விடத்தும் தரிசனமாமென்பதை, “புரத்தறு மவுணக் குழாமுடண் டிசைகூர் பூங்கலை மதனுமுன் பெறுநின் - சிரித்த வெண்ணைகயு துதல்விழி நோக்குந் திறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ - கருத்தினுந் கருத வரியுண் ணியனென்கடனற வுலகெலாக் காண்பான் - றரித்தி ஞால வடிவுறுந் தோண லசலனே கைலைநாயகனே.” என்றும், “வேலையத் துதல்குழ மலந்தலை யுலகின் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவாககே - யேலவந் தருள வ தன்றிமெய் யினே மெய் யெனுமெனக் கருள்புரிந் திடாயோ - கலகன் குணந்து சினகரம் புகுந்து காணரி தெனதுவ கனைதது ள்-ராலந் தறுழியே கண்டிடுந் தோணைசலனே கைலைநாயகனே.” என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்காணுணர்ச்சி.

(கறு)

“உருட் புகுந்து விடுகொறு முள்ளங் குளிர் வொளிவளரப், பாருட் பணிந்து துணிந்தமடுந் பாயில்கோ புரவா றிழைம்பணிந்து, வேருட் பழுத்த பலாக்கனிபை ஷ்ணுந் தமுதைத் தண்ணளி கூர், வாருந் துண்ணு முலையானே மலைசூழ் போந்து வணங்கினரால்.

(இ - ள்) திருவண்ணாமலையென்னும் அத்தவத்தினுட் பிரவேசித்து, மாடவீதிகள்தோறும் மனம் தட்பமடையவும் மெய்ஞ்ஞானப்பிரகாசம் மேம்படவும் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, திண்ணிமையுடைத்தான திருமதிட்களோயும் விளக்கமுற்ற கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அத்திருவண்ணாமலையை வலம்வந்து, வேரிலே பழுத்த பலாக்கனிபோன்ற இனிமையானவரும், தேவலோகத்தமுதம்போன்றவருமாகிய அருணாசலேசலாயும், கச்சணித்திருக்கும் தனக்களையுடைய குளிர்ந்த திருவ விசேடித்த உண்ணமுலையிடமையானாயும் பணிந்தவர். — எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் அச்சலத்தட் பிரவேசித்தவனில் நான்கு மாட வீதிகளிலும் நிலமுறப் பணிந்து கொண்டு மதிலையும் கோபுரவாயிலையும் வளங்கி, அதன்பின் மீலையை வலவந்து ஆலயத்துட பிரவேசித்தனரென்ற படி என்வ ஆலயங்கட்குச் செல்வோர் முதலில் மாடவீதிகளையும் பிரகு மசிலையையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்குகவகாண்டு ஆலயத்துட பிரவே சிக்கல் மனமெனவும் சிவாகம விதிகளை விளக்கியவாரும் சிவபெருமான மெய்யன்பாட்டகுப் பலாக்கனியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுச்சத்தின சுலவரைப்போன்றும் விளங்குவதாகல், “வேருட பழுத்த பழக்கனியை வினாறட்ட முகை” என்றும், அ பெருமானது திருவருளே உண்ணமுலை யாரென்றும் அப்பிரையாகவின, ‘சண்ணளி கூவாரமுற்றண்ணமுலையானை’ என்றும் கூறினா. உபபெருமான மெய்யன்பாட்டகுப் பலாக்கனியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுச்சத்தின சுலவையைப்போன்றும் விளங்குவ ரென்பதை, “ஏனாக உதம்பின் கொரியைப் பாகை நாடற கரிய நலத லைக்கநதாச - தேனைப் பழுச்சுரை யாயி ஞானைச் சிசதம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல - கோனைப் பற்பபற்கு சாஸி கொண்டு கூச்சனை நாத்தழும் பேர வாழ்ச்சிப் - பான்ற நடங்கண் மட்டசை நல்ல பாடிப்பொற சுண்ண மிடி சதுநாமே” எனவும், “மின்னி டுச்ச செத்துவா வாயக கருங்கண் வெண் ணகைப் பண்ணமா மெனமொழி” - ரெருண்டை யாரமு தெங்க ள ப னெம்பெரு மாளிகை வாரை கட்டார் - சேறுடைக் கேளவன் மகன் நகப் பன்றாமைய னெமலையன் குள்கள் படிப் - பொன்னுடை ப பூணமுலை மங ளை நல்ல பா பொறிநுசு சுண்ண மிடித்து நாயம்” எனவும் வரும மன்னிவா சகப்பிரான மலாவாக்குகளாலும், சிவபெருமான திருவருளே சதசி களை பதை, “ஒன்றாயி யச்சா ஞானக் கிரியையென டெருமுன (சி - நின்நிடுகு சதநி யிசையுயி கரு டெருநாருநாண்டெல்லா னானகது) யானயந சநிய நுச - வவற்றாட வரிப் பதிரை நகுவுதேக மெல்லாம்” எனனும் சிவ ஞானசித்தித் திருவிருத்தத்த டுபட்டு” (கக)

காமநாக சிவர விருடொடுபாடக நடு சிவ பெருகாற டெருடி கடுகொ, வாழா நின்ற திருவிதை யா வளவ வுள்ளவ களை நவநிப்ப, பாடபய பரிநாக கொடிவாற்றும் பரன லாபன பகவீபாநி, நுதா வடுவா ரிடைப் படுதிற றேனன்றுவ ருநலய யொ நிரசா

(இ - 11) திருவிடை மருகாநி நகணினதம் கோறிய ஆசாரியதை சமதிதயகசி வின்ற மீங்கப்பெரு சவராகிய திருவெண்காட்டடிகளெனவும் வளவலா, ஒரு ருசலேசுட்குதம் னெருமுலையமமைபாடிகசம் குறைய பாடறங்குருப்படி நடையவிடைபெறகச்சென்ற இறுமாப்புறப்பெருகுக்கிற ஆறெருமுக்கைப் பாரும் விளங்கும் திருவிதை நாககளை மனமுருகிக திருவாபலாகை பழ டுக்க சிஞ்சியம் புரிநின்ற சிவபெருமான பருவால ய ன் பலாநாயுட ி துட பா ின் ம ரொராய்லா - 6 - 9

திருவெண்காட்டடிகள் திருவண்ணாமலை என்னும் சேஷத்திரத்தில் சிலகாலம் வீற்றிருந்து ஆற்றுப்பிரவாகம்மோன்று அநேகம் பாசநாகன் திருவாய்மலர்ந்தனரென இந்நூலாகிரியர் கூறிலும் ஐப்பேபாது வழங்கும் பாடல் களிரண்டேயாம். ஆகலின் ஏனையவை இறந்தனவாகக்கொள்ளல்வேண்டும். மேற்குறித்த இரண்டு பாசநாக ளெவையெனின், “வாதுற்ற திண்புய ரண்ணாமலையர் மலர்ப் பதத்தைப் - போதுற்றெப் பொதும் புகலுநெஞ் சேய்ந்தப் பூதலத்திற் - நீதுற்ற செல்வமென் றோடிப் புதைத்த நிரவியமென் - காத்தற் பூசிடும் வாராதா காணுங் கடைவழிக்க.” எனவும், “கச்சிற் கிடக்குங் கனதனத் திற்கடைக் கண்கள் பட்டீட - யச்சிற் திருக்கின்ற வேழநெஞ் சேயிம வான்பயந்த - பச்சைப் பசுங் கொடியுண்ண முலைபங்கர் பாதந நிலை - தைச்சக் கிடமன மேயொரு காலுங் தவறில்லைய,” எனவும் வருவனவேயாம். (கூள்)

னிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே.” என்னும் சிவப்பிரகாசகவாயிகள் திரு வாக்கானதிக. (கஅ)

வேறு.

மாயவளப் பொருடேட மாநீரிற் போய்வருவார்
நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்
தூயவளப் பெரியோரவாழ் துண்டர மண்டலத்துத்
தாயவளெப் போதுமுறை தண்காஞ்சித் தலத்தனைந்தார்.

(இ - ள்.) மாயையின் விருத்திக்கேதுவாகிய திரவியத்தைத் தேடும் பொருட்டிக் கடலில் மரக்கலமேறிப்போய் வருபவராகிய திருவெண்காட்டடிகளா, அறிவின் விருத்திக்குக்காரணமாகிய பொருளைத் தேடுவதற்காக நீண்ட நிலவுலகத்தின்மீது செல்பவராகி, ஆய்மையின் மேம்பாட்டையுடைய அறிஞர்கள் வாழ்கின்ற தொண்டைமண்டலத்தின்கண் உலகமாதாவாகிய காமாட்சியம்மையார் சதாகாலமும் வீற்றிருந்தருளும் குளிர்ச்சியுற்ற காஞ்சியென்னும் கேஷத்திரத்திற் சேர்ந்தனர்.—எ - று.

மாயையின் விருத்தியாகிய துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது பொருளாகலின், “மாயவளப்பொருள்.” என்றும், அப்பொருளைச் சேகரிப்பதற்காகக் கப்பலிலேறிக் கடன்மார்க்கமாய்ச்சென்று வாணிபம் புரிந்துலந்தாராகலின், “மாநீரிற் போய்வருவார்.” என்றும், அத்தகையோர் இப்போது தமதறிவிற்குக் காரணமாகிய சிவமென்னும்பொருளைத் தேடுவதற்காகத் தலயாத்திரைசெய்வாராய் என்பார், “நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்.” என்றும், தொண்டைமண்டலமே பெரியோர் வசித்தற்குரித்தாகலின், “தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டரமண்டலம்.” என்றும், காமாட்சியம்மையார் எப்போதும் வீற்றிருத்தலின், “தாயவளெப்போது முறை.” என்றும் கூறினர். பொருளை துன்பத்திற் கேதுவென்பதை, “இன்னறரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன - தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - லிழத்தலுந் துன்பமே யெண்.” என்னும் நீதிவெண்பாவானும், தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்தென்பதை, “வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க - சோழ வளநாடு சோறுடைத்து - பூழியாகோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற் றொண்டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.” என்னும் ஔவையப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கானு மறிக. (கக)

கச்சியார் தலநலத்தைக் கண்டி.ரண்டு கைகூப்பி
புச்சிவா ளிளம்பளிங்கை யொத்துவன ருத்தமனா
நச்சியா ரணமபாடி நாடியநற் றவங்காட்டும்
பச்சைநா யகிசிவந்த பாத்தினைந் துட்புகுவார்.

(இ - ள்.) காஞ்சி என்னும் கேஷத்திரத்தின் சிறப்பைத் தரிசித்துத் தமதிகுரங்களைபுஞ் சிரமேற்கூப்பினவராய், ஒளியுள்ள மழுமழுப்பான

பளிங்கைப்போன்று தூயராய் விளங்கும் திருவெண்காட்டடிகள், விருப்பத் துடனே வேதங்கனெல்லாந் துதித்துக் குறித்துள்ள சிறந்த தவம் இத்தன்மைத்தென்று உலகத்தார்க்குக் காட்டியருளிய மரகதம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனிவாய்ந்த காமாட்சியம்மையாரது சிவந்த திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு அந்நகரத்துட் பிரவேசிக்கலாயினர்.—எ - று.

காஞ்சியென்னும் கேஷத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதாகலின், “கச்சியாந் தலநலத்தைக் கண்டு.” என்றும், வெண்மைக்கும் தூய்மைக்கும் பளிங்கையே உவமித்தல் மரபாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் மனம் களங்கமற்ற வெண்மையாயிருப்பதுடன், அவர் மனம் இத்தன்மைத்தென்று சரீரமும் வெளிப்படக்காட்டுவதுபோன்று, திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீரணிந்திருத்தலானும், “வாளிளம் பளிங்கையொத்து வளருத்தமனார்.” என்றும், வேதங்கள் சதா தவத்தையே விசேடமாகக்கூறி, அத்தவத்தின் குறிப்பையே விளக்குவதானும், அத்தவம் இவ்வாறு புரியவேண்டுமெனக் காமாட்சியம்மையார் தாமே புரிந்து காட்டியதானும், “நச்சியா ரணம்பாடி நாடிய நற்றவங் காட்டும் பச்சை நாயகி.” என்றும் கூறினர். காஞ்சி என்னும் கேஷத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதென்பதை, “எழுநகரி னுட்சிறந்த தென்பதலாற் சீர்மை - முழுது மியம்ப முடியா - தழகுறுவேற் - கந்தனுயர் கச்சிவளங் காற்கூ நளவுரைப்ப - னைந்துகரன் சொல்வ னனார்கூறு - நந்தமரன்-கூறு டையா னோர்முக்காற் கூறுரைப்பண் முற்றமிள - வேற டையான் சொல்வ னெனவனந்தன் - வீறுடைய - நாலா யிரங்கொண்டு நாளுரைத்தல் காற்கீழென் - ரோவாத நாணகி யோடியே - தாவாத - வேலையிடை வீழ்வென் மேல்வீழ்ந்து துஞ்சினென் - போல விரிகிடப்பப் பொங்குபுகழ்-ஞாலமெலா - நண்ணவொரு காசி நடுமெய்ஞ்ஞகரமுறு - மெண்ண வரிய வெழினகரும்.” என்னும், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், தூய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் பளிங்கையுமியித்தன் மரபென்பதை, “ஆய கலைக ளுறப்பத்து நான்கினைபு - மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை - தூய - வருப்பளிங்கு போல்வா னென் னுள்ளத்தி னுள்ளே - யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.” என்னும் சரஸ்வதியந்தாதிக்காப்பு வெண்பாவானும், வேதங்களுரைப்பது தவமென்பதை, “கொடியவரை வனத்திருந்து நோற்கி னுந்தோட் கொற்றவரை யொத்தவரைத் துறந்து போகிப் - படியவரை மருட்சிவ வேடந் தாங்கிப் படிமுழுது முலாவுகினு மறைக ளெல்லா - முடியவரை யறுத்தனாந்து புகலி னுந்தி முளரிமலர்க் கரத்தெடுத்த வெங்கை வான - ரடியவரை வழத்தியிவ ரடிகள் குடா வவலரையோர் பொருளாக வறிகி லோமே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிவ திவ்வண்ணமென்று தாமே புரிந்துகாட்டியது காஞ்சியென்னும் கேஷத்திரத்திலென்பதை, “அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்சுரு விருத்தித் - திங்கடங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்துபூசனை விரும்பினன் செய்ய - வெங்கு நாடவந் திருவினை யாட்டா லேக மாமுத லெதிர்ப்படா தொழியப் - பொங்கு மாதவந் செய்துகாண் பதற்கே புரிவு செய்தனன்

பென்மலை வல்வி.” எனவும், “நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே விரும்பி நீர்த் தரந்திரு வாக்கினி னிகழ்வ - தஞ்செழுத்துமே யாகவா ஞுடைய வம்மை செம்பலர்க் கைருயித் தருளித் - தஞ்ச மாகிய வருந்தவம் புரியத் தரிப்ப ரே யவ டனிப்பெருங் கணவர் - வஞ்ச நீக்கய மாவின்மூ லத்தில் வந்து தோன்றி ஞர் மலைமகள் காண,” எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானு மறிக. (௧௦௦)

மெய்காட்டி யாண்டருளும் விநகசர்மா வடித்தேவர்
நைகாட்டுந் தொண்டரெலாங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
லோகாட்டும பெரியோவாந் தடைகின்ற ரெதைடைநகர்
மொய்காட்டு பிரவரவர்கண் முன்பணிந்தா ரன்பாளர்.

(தி - ன்.) தமதுண்மைகிலையை அடியார்கட்குத் தரிசிப்பித்து அடிமை கொண்டருளும் ஞானசொருபாகிய மாவிருட்சத்தியில் வீற்றிருந்தருளும் ஏதாம்பராதிரகுரிய ஒழுக்ககலாத உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அத்தலத் திந்தணுள்ள மொழியார்களானவரும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அவதரி த்தவரும் துறவாச்சிரமநுணழங்க உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அறிஞருமா கிய ரெவெண்டாட்டிகள் இத்தலசமற்கு வருகின்றனரெனக் கேள்வியுற்று எதிர்ப்பார்க்குநதாரோ. சற்குணசகொருதியையுடைய இத்திருவெண்காட் டடிகர் மிக்க அன்புடையவராய் அவாகளெதிரே வணங்கினர் — ஏ - று.

சிவபிரான் தமதுண்மைநிலைமையைத் தாமே காட்டி அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்பதை, “கங்கை யாற்றின் கடுநீர்ப் பொழிக்குந் - திங்களங் கண்ணித் தில்லை வாண - வன்பருந் கெளரிய யாகவினைய - டன்பெருந் தன்மை நீயே யிரங்கி - யுண்ணின் றுணர்த்தி னுணரி னல்லதை - துண்ணா லெண்ணி றுணங்க நாடிப் - பழுதின் றெண்ணிப் பகர்து மியாமெனின் - முழுது மியாரே முதுக்குறந் தோரே - நால்வகைப் பொருளு நவையறக் கிளந்த - வேத புருடனு மியாதின் னிலபெனத்-தேறலன் பலவாக் கூறின னென்ப - அகாஅன்று - முன்னேநான் மறையு முறைப்பட நீநீஇ - மன்னி ருஞ் சிறப்பின் வாதரா யணனுங்-கையிழந் தனனது பொய்மொழிந் தன்றே - அதனால் - தெளிவில் கேளவியிற் சின்னா லோது - யளவா நின்னிலை யளத் தும்போலு - மறியு மாயுளுங் குறையந் குறையாத - மையுனே யெண் ணில படைத்துப் - பொய்புடல் சுமக்கும் புன்மை யோமே.” என்னும் குமர குருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், துறவாச்சிரமத்தினிபல்பை யுலகத்தார்க் கறிவித்தவர் பட்டினத்தடிக்கொன்பதை, “ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப் - பட்டினத்தார பதரகிரிப் பண்புணர்வ செந்நாளோ.” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானு மறிக. (௧௦௧)

மாடநெடும் பொன்விதி வண்ணமெலாங் கண்ணுவப்ப
நீடியநீ ரார்பணிந்து நீமலழகண் ணைப்பொழிந்து
கோடனுறு வாககாற் குணமபாய் கொழுநதமிழ்கள்
பாடினாற் நாடிப் பாதாகன் முன்பணிந்தார.

சனப பலனை ஆனமாக்கடருளும் நானுனியமுடையாரென்பதை, “பாது
குழலி பசங்குடர் பொருதென் - கோயுண் மருத்து தாயுண் டாங்கு-மல்
றுயிர் தொகுதிக்கின்னருள் கிடைப்ப-வையின் றளித்த தெய்வக் கற்பி-
னருள்குற் கொண்ட வையித் தடக்கட் - டிருமாண் சாயற் றிருந்திழை
காணச் - சிற்சபை பொலியத் திருநடம் புரியு - மற்புதச் கூத்தின்
னமுதவாக் களித்த - நல்லற நூல்களிற் சொல்லதம் பலநில - வில்லறந்
துறவற மெனச்சிறக் கனவே.” என்னும் குமரகுருபரகவாயிகள் திருவாக்
காணமுணர்க. திருவருளுேத்தம் பதியுமாறு மனவொருப்பாட்டுடன் செவ்
வே பிறறலே முடிவின், “எருறவேருறவேயிகர்நினார்” என்
றனரெனினுமாம். (40ச)

செங்கழு நீர்மலர் மூன்றொரு நீப

மங்கலர் நான்கொரு நான்களிர் தீப

மெங்களு மைக்கென லாமிவை யாவுஞ்

சங்கர னன்பர் தருக்கொடு கண்டார்.

(இ - ள்.) செங்குழநீர்மலர்கள் நான்கு தீபங்களுக்கும், அன்றியும்,
அங்குமலர்கின்ற மலர்களின் நாலவகைகளும் விளக்கமுள்ள ஒப்பற்ற நான்கு
தீபங்களாகவும், எங்களுடைய உமாதேவியாருக்கென்று உற்பவமாகின்ற
இவ்விம்மிதங்களுளைத்தும், சிவபிரான்டியாராயி திருவெண்காட்டடிகள்
களிப்புடனே தரிசித்தனர்.—எ - று.

நான்கு செங்குழநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கொருமுறை ஏககாலத்திற்
புட்பிக்கின்ற ஓர் விம்மிதமும், மற்றைக்காலங்களில், கோட்டிப்பூ கொடிப்பூ
நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் இந்நாலவகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய காலபேதங்
களுக்கும் இயற்கைக்கும்மாறாக அலர்கின்ற விம்மிதமும் காஞ்சியில் விளங்
குவதாலும், இவை உமாதேவியார் தவக்கோலங்கொண்ட காணத்திற்கா
கவே விளங்குவதாலும், மேற்கூறியவையென்றி இன்னும் அநேக விம்
மிதங்கள் விளங்குவதாலும், “செங்கழுநீர்மலர் மூன்றொருதீப - மங்கலர்
நான்கொருநான்களிர் தீப - மெங்களுமைக்கெனலாமிவையாவும்.” என்
றும், இவற்றைக்கண்ட திருவெண்காட்டடிகள் களிப்புற்றனரென்பார்,
“சங்கரணன்பர்தருக்கொடுகண்டார்.” என்றும் கூறினர். நான்கு செங்குழ
நீர்மலர்கள் வருடத்திற்கொருமுறை மலர்கின்றன என்பதை, “அல்கினிடவத்
தற்ப்பெருஞ் செல்வி யுண்ட மாந்திரு மனைக்கிங் தீப - முலகில் லத்தறு
பயனறி விக்க வோங்கு நாண்மலர் மூன்றுட னென்று - நிலவு வாண்டினுந்
கொருமுறை செய்யுநீடு தொன்மையா னிறைந்தபே ருலக - மலர் பெருந்
திருக் காமக்கோட்டத்து வைத்த நல்லற மன்னவே மன்னும்.” என்னும்
அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்காளும், நாலவகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய
காலபேதங்களுக்கும் இயற்கைக்கும்மாறாக அலர்கின்ற விம்மித மூண்டென்
பறது, “எவ்வியிடைப் பங்குமும் பகற்கா லத்தி னிருக்குமுதச் செழும்போது
மலர்க் து தந்தேன் - பில்குடிதொன் றொருகாம்பின் முளரி மூன்று பிறங்கு

பட்டணத்

பட்டணத்துப்பின்னையார்புராணம்.

அபிரியாத்
பெரிசு
புலன்
ரது
"

 னத் தடையொன்று குளித்தேச் செய்த - வல்லவா னாத்தொட மரிப்ப
 இதானு ஸுத்திரே ஸ்ரீ மாற்றுகருக் கொடிய தீய - ஈட்டுவெதான் படி
 நேரு குற்றாக் கின்பு நலந்தருவ தொன்றெனலாக் தடாக மைந்தே." என்
 பம் ஸுத்திராண த திருவிருத்தத்தாலும், மலர்சன் கோட்டிப்பு கொடிப்பு
 நீப்பது கலப்பு என்னும நாவ்வகையுடையன வென்பதை, "கோட்டு மாலு
 றிமலருநர் குளிரீரீர் பலருங் கொடுங் கொடியின் - கோட்டு மாலு மாமல
 ருஞ் சுருதி மாலுந் திருவாயிற் - கோட்டு முதுவ னிலவலபக் சனை ளுளாயிற்
 பன்னகங்கள் - பூட்டு மொருவர் திருமுடிபற் புனைய லாகு மலர்கொரி
 ந்து." என்றும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கூறும், இன்னும் அன்னந்த
 யிம்மிதங்களுள் வெண்பதை, சாத்திராணத்தின்கண்ணுள்ள விம்மிதப்பயச
 தாழ் முணர்க. (107)

நாயகி ஸ்ரீனிவாச தவம்புரி காவை

கோவில் குலாநதி கொண்டபை கண்டரா

நாயகன் மேனி கலருபெய் தமுமபை

மேயவார் நாத்தமும பேறு மொழுகதார்.

(108 - 110) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகல் னெனன்மரதாவாகிய க
 மாட்சியம்மையார் அச்சுத்திங்க வெழுந்தருளியிருந்து கூப்பாட்டிபுகா
 லத்து, அக்கொயிலைப் பிரவாகித்த நதியான "கண்ணெட்டிச்சொண்டை
 யுந்தரிசித்தனர். அதன்பின் சிவபிராண்டைய திருமேனியில் நன்றையை
 விரைக்கும் விரைச்சுவடி தனக்கடிய எழுந்தும் இரண்டையும், அடிமைத்தன்
 மையொருந்திய திருவெண்காட்டடிகல் தமது நாத்தமுமபேறுமாறு சிறித்த
 னர். --6 - 7.

எனவே, காயாட்சியம்மையார் தவம்புரிவாலையில் அச்சுத்தி, 8
 சோதிப்பான் சிவபிரான் கம்பாநிலைய வவினமாயின், அந்நரி அபயமையா
 ரமைத்த கொயிலையுடிகதொடங்கியவமது, அபமையார் அச்சமுதறைய
 வராய் சிவபிரானை தழுவிக்கொள் ளுராயும, அக்காரணத்தால் சிவபிரான
 திருமேனியில் அபயமையாருடைய வள்ளு கையும தாச்சுவரும் பகிர்ந்தனவே
 ன்பது சரிதமாகலின் திருவெண்காட்டடிகல் அவ்வாறு பிரவாகித்த கம்பாநி
 லையத்தரிசித்தச் சிவப்பான் திருமேனியின்கண்ணுள்ள கவிகளர்ந்தடையும் நா
 த்தமுமபேறுத் துதித்தெனென்றபடி. சிவபிரான் கம்பாநிலைய வவினவரன்ப
 பதை, "நாந் குயபெரு விருப்பொடு நயங்கு நகனாக யாச்சனை செய்யுமப் பொ
 ருதிற் காசன் மிகக்கொந் திருவினை யாட்டிற் கனங்கு ஸைக்கருள் புரிந்திட
 ஸேனாடி - யோத மார்கட ஸேமுமொன் ருகி யோகுகி வானமு முட்டபடப்
 பரத்து - மீய செல்வது ப்ளவங்கர கம்மப வென்ன மாந்திரு வுள்ளமுஞ்
 சொப்பா" என்றும், அம்மையார் அச்சத்தார் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொண்
 டுனரென்பதை, "அண்ண லாராநன் வென்னத்தை நோக்கி யங்க யற்
 ஸாணி கம்பெரு மாண்மேல் - விண்ண லாக்கொள வரும்பெரு வென்ன
 மீது உற்று மெனவெருக் கொண்டே - யுண்ணி லலிய பதைப்பறு சாத

[illegible]

கர்த்தா பிதாமஹேஸ்வராய நம: ||

பாசனம் கட்டும் பணியைத் தொடர்ந்து

பெரிய இசைத் துறைகளில் உள்ளவை

பெரிய அம்மம் தல வ நரித் தலம் (11)

[illegible][illegible]

என்று விண்ணம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது

(ഗണപതി നമിച്ച് നന്മ കൊടുക്കുക) അതിനുശേഷം ഓരോ കുട്ടിയും

பெண் 28 டி. 47 தனி மீன 11 3 மீ

பெயர் மாற்றத்தினை உத்தரவு 677

நடவொரு (ரு - ள்.) இவ்வாறு விண்ணப்பித்ததுப்பணிந்து வலம்பெரு, இயம்பு
 னு ஆற்றப்பொருந்தியுதித்த மொழுவிய கனிபேரன்ற வரபாட்சியமையொருத
 ற்ற மதுவன்னத்திற் நியாபித்ததுக்கொண்டு, எக்காலத்திலுமு பேரானந்தமாயு
 இன்பம் நிகழ்ப்படி பொன்னம்மலத்த ஆர்ந்ததாண்டலும், நிசித்தற்காக
 அவதரித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிமர் மீண்டனர். — 61 - ளு.

வனவே, காமாட்சியம்மையொருத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்த திரு
 வெண்காட்டடிகள், ஆம்மயமா கணங்கி வலம்பெரு நியாபித்தது
 கொண்டு, திரிபயத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசுமலையொரு இனி
 விடாது தரிசிப்பவாங்கிய அவ்வழிகளார் மீண்டவென்றபடி. கனி
 என்று பொதுப்படக் கூறினமையின கனிக்குறண் பேர்ப்படுத்தி வா
 னைக்கனிபையே குறிக்கும். ஆர்வாருருக்கனியின் கூறபாட்டுருவன பேம்
 பட்டது மலையொழியாகவின், “ருன்றில்கிளோந் கொழுங்குளி.” என
 றும், சிவபெருமான ஹரியாகனிசயமென்னும் அம்பலமுதற் குண -
 வம் புரிவாராகவின் அத்தாண்டவதமெழச் சுதாநிதிதர்த் துதித்தா
 திருவெண்காட்டடிகளென்பார், “யன்றிண்டநெழுவநதவ்வந்தர” என
 றும், ஆநதகைய தாண்டவதமெழத் சுநிதிபேரங்குடி பேரானந்தசக
 ற்றம்புமென்பார், “என்றமிருங்கனியின்பரமப” எனவா கூறினா வா
 னைக்கனிகர் எட்டுவையகப் படுமென்பதையும் அவ்வைக்கனிகர்
 மலையொழியே மெம்படுமெதய எவபபடியும், “செவ்வாழை வெவ்வாழை
 செவ்வதர சாணிமொத்த - செவ்வாழைமெவ பேரபயார்க் குவகத்தர - சவ்வ
 மெரு - வாழைமெரு, வாழையக வாழை மலையொழிகளி - லுபுமலைய வாழை
 மெரு ரோது.” என்றும், “ஓதலாழை வாழையெட்டி ஸுந்தர கனிகளெல்லாம -
 வாழைமெவ சாகாது வையகத்திரா - பேரதவண்ண வெவ்வாழை டபய
 விதழல்லையர் சபதருளோ - மெண்ணிட நிலையொரு.” எனவய வரும
 வெண்பாக்களா லும், அடியார்க்களியமே பொதுவாக கொண்டு விவரிப்ப
 தாண்டவம்புரியவென்பதை, “ருன்றி மூவுருவா யுரு ருய ருயா கொழுந
 தாகி யுறாமயக் கூத்தாமாடி - நன்றிய மாரையெய்யூர் தாயைய நீதிநன்
 னையா றறியவல்லார் நன்னப்பொடி மெருத - மன்றக விற்பாரு தாடகல்ல
 மணியெயென் மெண்ணெய மருமீத நால்வாக் - கன்னென் கீழிருநு
 மேமான ஞான மமைத்த சிவமு, நன்னக்கடலே யமர ரேரு.” எனவும், “வி
 னங்கவெண் ளீது பூதி பிரிந்தெடக் கவன சாங்கித் - தவருந் தன னுகறகன்
 டோன்றிச் சுழல்கனி செழுமுத் சாகு - கனி கமி லுருவத் தானை ககமாம்ப
 பொலியப் பூதிவனந்தா னென்ன வுள்ள மன்றென் மறைபயான நிறுதி.”
 எனவும், “மலையொழி கொண்ப்பத துரே வரதமோ டபயம் எ - கன் - முறை
 மையி லொருக நா றுறவிசைக கறங்க வெங்குரு - குறைவிலா கணம் வந்தா
 தோதிவா நடல று செய்வா - நிகழையவ அன்னலா நிபயார்க்கு மிதயசம பரநி
 தல்லால்.” எனவும் வரு ம தாமுமொர் திருவொககாபுரித. (கருடி)

(கு - ன்.) இவ்வாறு பாமாலை திருவாய்மலர்ந்துகொண்டு அக்காஞ்சிமா நகரத்தின்கண் விற்றிருந்தருளும் நடிகளுள் ஓர் நாளிரவில், அக்கினிவந்து வயிற்றிற்புகுந்ததுபோன்று, மானம் முதலிய எவற்றையும் அழிக்கத்தக்க பசியானதேரென்ற, அஃதுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிசை என்னுடைய வயிற்றி, இப்போது ஊரெங்கும்புகித்து நித்தினாசெய்கின்றன, ஆதலால், இவ் வுரிவிருப்பவர்கள் ஆன்னப்பெயர்கள், என்னைக்காப்பாற்றுலாயாக என்று தோத்திரஞ்செய்தும், பசிக்கும் தன்மை அதிகரித்ததனால், தீபம் அவிந்துள்ள ஓர் வீட்டிற்குச்சென்றனர். - எ - று.

பசியென்பது ஓர் அக்கினியைப்போன்றுதகிக்கும் தன்மையுடைமையின் ஆன்றோர் அதற்கு உதராக்கியியென்றும் பசித்தியென்றும் நோவென்றும் பெயர்வழங்கினதாகலாது. பசி மானம் முதலியவற்றைப் போக்குந் தன்மையுடையதாகலானும், “வரிவந்துதரம்புகுந்தர்போலொசிக்கும்பசி” என்றும், இத்திருவெண்காட்டடிகட்குப் பசினோய் தோன்றியது நடுராசுதிரியிலாகையால் அக்காலத்தைக் குறிப்பிப்பான், “ஊருண்ணெங்கடைந்தன.” என்றும், இத்தருணத்தி லென்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமெனக் குறையிந்தா ரென்பார், “அவியாய்” என்றும் கூறினர். பசியை உதராக்கினியென்றும் பசித்தியென்றும் நோவென்றும் கூறுவதை, “அங்கி யாதனிற் றக்கியிடமயோ மயதத நமபுரிந்-நமரு மொருவன் தபனமேபாற் றபன மெய்தந் தாயுதர த நங்கிடவேயம வேய நுநாது காசுந்தைப்-பங்கித் திடவே பரிமிடரி னிருநாற் குணிகம் பட்டருவருட” என்றும் சிவசுருமோத்தரத் திருவிருச்சு தாலும், “உடலிதுந் பவத்தோ றைம்பெருந் துபர்மாயந் துணைந் துயரி னெண் மடங்கா-லியையுள திதிக் கட யொழுப் பறியோக் கிள மையிற் பிணி யுறு விடத நம - விடலரும் பசினோய் காமனோய் தணிப்பான் மிகுமொரு டே தெறுயிணை - டடையிணை மதனைக் காகடுத் துயாவேந் தாயினு மிகுந் தாந் துயரே” என்றும் காந்தியக்ககாழிசன் திருவாக்காழியும், பசிபாணது மானம் முதலியவற்றைப் போக்கததக்கதென்பதை, “மானை குலங்கல்வி ளைமை யறியுடை ளை - தானைச் சவமுயறி தாளாண்மை - தேனின் - க்கி வந்த சொல்லியர்மேற் காழறுதல் பத நம - பசி வந் விடப்பறந்து போம்.” என்றும், அப்போது என்னொலிநுங் சௌந்தியலபென்பதை, “ஒருநா ளுணை வை மொழியென்றா லொழியா யிருக்காக சேலெனநு வேலா - யொரு நாளு - மெனவின வரியா யிடம்பெக - மெனவியே - யுன்னேடு வாழ்த லரிது.” என்றும் வரும் ஒளவைப்பிரட்டியார் அமுதவாக்கானுமறிக.காண் - ஆல் - அசைகள். (கூ0)

காரும் பரிமா லநி பெரி லீயா, கங்குல் யாமத் தெளிவாராய் வாயுத் திறநா ரங்குகொட்ட முனைவாழ் பகலுசுந் தறியாம லாயும் காமக ன்ள லொன வரேதா வநதோ தீங்கிழைப்பத டின். லீயா லொயில யவிர துதக னையலா லொருவன் றெரிநதனைதா

(கு - ன்) வரிவந்துதகிக்கும் பசியென்றே, சிவபிரான் திருவருட் குரியமாகிய திருவெண்காட்டடிகளும், இவ்வினா மொழியில் தன்மையாய் வாய

நீருந்துரைக்காற் கைகொட்டிப் பிச்சை வையை, அம்மிட்டில் உசிப்பவன் சுற்றும் செந்நீர்துகொள்ளாமல், மணிதர் அரவத்தை மாராயும் காந்திழுட னென்னென்றெண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! கொடுமைபுரிய, அம்மிசுக்கொடுமை. புரியும் அக்கொடியோன் செய்கலைப் பார்த்து, அம்மிட்டத்துள்ள உயல்வீட்டுக்குடையவனெருவன் திருவெண்காட்டடிசென்றதிற்து திரவென்று வந்தான்.—எ - று.

நெராத்நிரியிற் தனியாப்பவந்து நின்று வாய்ப்பேசுது கைகொட்டுசெல் சாமக்கன்வர்க்கு முரித்தாகலின், அம்மிட்டிக்குடையான் திருவெண்காட்டடி களைக் காமக்கன்வராகவே தீர்மானித்தனவென்பார், “ஆதற்காமக்கன்னெ னை.” என்றும், இத்தாலாசிரியர்க்குத் திருவெண்காட்டடி கவிடற் துள்ள பத்தி லைப்பெருக்கால் அக்கொடியோன் அவ்வடிக்கை அடித்தனவெனக் கூறுதற்கு மணமின்றி இறக்கக்குறிப்புடனே, “அச்சேவந்திரோ திக்கிழைப்ப,” என்றும் கூறினர். மெய்யன்புடையார், அடியாரக்குத் தீயோரிலழைத்த நிங்கைத் தம் வாயாற்கூற மணமில்லாம லிவ்வாறே கூறுவரென்பதை, “கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்தப் - புத்தக மலிப்பான் போன்ற புரித் தவர் வணங்கும் போதிற - பத்திறம் காந்தித் தன்னா வினைத்தவப் பரிசே செய்ய - மெப்த்தவ வேட மேமெம்பப் பொருளைத் தொழுது வென்றார்.” எனவும், “அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மறநிலார் - முன்னின்ற பாசக ணுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா - சிர்நின்ற தன்மை யறிமார் பிறங்கருள - மின்னின்ற செஞ்சுடையார் தாமே வெளிநின்றார்.” எனவும் வரும் அருண் மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (சகக)

போற்றும் பெரியோ ரிவந்தமைநீ புடைத்தல் பொல்லா தெவைகளை, மாற்றிக் கொடுப்பா ருடற்றாடவி மகிழ்பா லன்னங் கவிநறுநெய், கோற்றி விலைகள் கலந்நாட்டித் துளிர்நார் தணிந் துபணிந்துசெயல், சாற்றி மிடநீ ரவையர்க்குத் தக்க துடைந்தீ ரென்றாயின.

(இ - ள்.) உகத்தார் துநிற்கும் பெரியோராயிவ இவரைத் தழுத்தல் அபராதமாகுமென்று அச்செய்கையைத் தடுத்த அத்திருவெண்காட்டடி களை அழைத்துக்கொண்டேயும் அவர் திருமேனியைத்தடவி மகிழ்ச்சியைத் தருவ தாகிய பற்றோறும் பதார்த்தங்களுந் நன்மணமுள்ள செய்யும் கொம்புத்தே னும் ஆகிய இவைகளை ஒன்றாகக்கலந்துண்டித்து, குளிர்ச்சியுள்ள சந்தைத் தைப்பூசி வணங்கி, அயலாண்செய்த நிங்கைக்கூறுதலும், நீங்கவிருவரும் அவரவர்கள் செய்கைக்குத் தக்க பயனடைந்தீர்கள் எனத்திருவாய்மலர்த்தரு சினர். அதன்பிறகு.—எ - று.

“பத்தரித்தீர்கள் பரமசூனியர் - சித்தங்கலநிடத் திவ்வைமுண்டி டும்.” என்றும் பெரியோர் வாங்கியப்படி மெய்ப்பூரணியரை இம்சித்தல் பேரபராதமாகலின், “போற்றும் பெரியோரிவந்தமைநீ புடைத்தல் பொல்

லாது." என்றும், அத்தியோனியற்றிய கொடுஞ்செய்கையால் வருந்திய திரு வெண்காட்டடிகளின் திருமேனியயர்வுதீரத் தடவிக்கொடுத்தாரென்பார். "உடற்றடவி." என்றும், அடியார்க்குத் திருவமுதாட்டத்தொடக்கில் அவர் திருவடிகளை முன்புவிளக்கி, அதன்பின் பரிகலந்திருந்தி, அப்பரிகலத்தில் அறுசுவைபுடன் கலந்த கறிவகைகளுடனே ஆன்னத்தைப் பரிமாறியுண்பித்து அவர்கள் திருவமுதசெய்தருளிய பிறகு, அவர் திருமேனியற் சந்தனம் பூசி உபசரிக்கவேண்டியது முறைமையாகவின், "உடற்றடவி மகிழ்பாலன் னங் கறிநறுநெய் - கோற்றேனவைகள் கலந்துட்டிக் குளிர் சாந்தணிந்து பணிந்து." என்றும், மெய்ஞ்ஞானியர் விருப்பு வெறுப்பற்றவராகவின், தமது திருமேனியை வருத்தினோன்றிட்டுத் வெறுப்பும் உபசரித்தோனிடத்துவிருப்புமின்றி "நீரவரவர்க்குத் தக்கதடைந்திரென்றார்." என்றும் கூறினர். அடியாரை அமுதுசெய்யவிக்கும் முறைமை இத்தன்மைத்தென்பதை, "கொண்டவந்து மனைப்புருந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே - மண்டிகாதவி னுசனத்திடை வைத்தருச்சுனை செய்சபி - னுண்டிநாலு வித்திலாறு சுவைத்திறத்தினி லொப்பிலா - வண்டர்நாயகர் தொண்டரிச்சையி லமுதுசெய்ய வளித்துளார்." என்னும் ஒருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், பெரியோர்கள் மனம் விருப்பு வெறுப்பற்றதென்பதை, "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர் - டேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நின்சையு - வீடுங் காணமும் டேற்ற டோக்கு தல்-கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக், (ககஉ)

பிரியா வரனை விடைகொடுப்பாய்ப் பெருங்கா ளத்தி மலை நோக்கி. விரியார் கரும்பர் விரியிசைக்கு மலர்க்கா வாலங் காட்ட ம்மைக், ருரியார் வணங்கி மணங்கமழு முயர்பூங் கான நெடுஞ்சா ரற், பெரியோர் தவங்கள் புரிவனவுங் காண்பான் கருதிப் பெயர்ந் தனைந்தார்.

(இ - ள்.) தம்மைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய ஏகாம்பரநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டு, பெருமைமிக்க காளத்திமலையைப்பார்த்த ஆண்ணமேவந்து, கீற்றுகளுடைய வண்டுகள் இசைபாடுகின்ற புட்பச்சோலைகணிகைந்த திருவாலங்காட்டிலே காளிக்காக நடனமாடினவராகிய இரத்தினசபாபதியைப் பணிந்துகொண்டு, காளத்தியைக்கிட்டி நன்மனம் வீசும் உன்னதமுள்ள புட்பவனங்கணிகைந்த நீண்ட சாரலிலே, பெரியோர்கள் தவம்புரிந்துகொண்டிருப்பவற்றையும் தரிசிக்கும்வண்ணம் திருவுள்ளங்கொண்டு அத்திருவாலங்காட்டினின்றும் மீண்டுவந்தனர்.—எ - று.

காஞ்சியினின்றும் மீண்டு காளத்திக்குச் செல்வதற்குத் திருவுள்ளங் கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள திருவாலங்காட்டையடைந்து இரத்தினசபாபதியைத் தரிசித்துக்கொண்டு காளத்தியையடைந்தனரென்றபடி. இடையில் திருவாலங்காட்டில் ஊர்த்ததாண்டவத்தைத் தரிசித்த போது, "வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலந்தந்த - லோடு நமக்குண்டு வந்

ஈத பாத் திர மோங்கு செல்வ - நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர நன் னெஞ்சமே - யீடு நமக்குச் சொல்லே யொருவரு 'மிங்கில்லையே.' என்னும் திருவிருத்தமுதலாகப் பலதிருவிருத்தங்கள் திருவாய்மலர்த்தனரெனக் கூறு வர், ஆயின், தற்காலம் இத்திருவிருத்தம் ஒன்று நீங்க ஏனையவை வழங்கா மையின் இறந்தனவாகக்கொள்ளல் வேண்டும். காளிக்காக நடனமாடினரென் பதை, 'வீரங் - கொடுத்தெறியு மாகாளிகோபந்தவிர-வெடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி.' என்னும் ஈக்கீரதேவநாயனாரருளிய போற்றிக்கலிவெண்பாவாறு முணர்க.

(ககசு)

தொண்டர் திரண்டோ டிப்பணியத் கொழுது வீதிச் சின கடினசைக், கண்டு வணங்கிக் காங்குப்பித் தள்ளங் கொள்ளா வுள் ளத்தார், மண்டும் பேரன் பளவநியா வண்ணம் பரிலுங் கண்ணப் பர், பண்டைப் பணியை நினைநதுருகிப் பல்கா லெல்கிப் பலிந் தனரால்.

"(இ - ள்.) வஞ்சுமடையானெஞ்சினராகிய திருவெண்காட்டடிகள், திருக் காளத்தியைச் சமீபித்தவளவில், அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார்க்கர் ஒருங்கு கூடிச்சென்று திருவெண்காட்டடிகளைப் பணியத் தாரும் அவர்களைப் பணி ந்து, மாடவீதியிற் சென்று திருக்கையிலைத் தரிசித்தா லிலமுற்ப பணங்கூ தம திருகரங்களை யுஞ் சிரமேற் கூப்பி மிக விசேடித்த தமது, பேரன்பின் அளவு இத்துணைத்தென்று அறியப்படாதபடி ஒழுகுகின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய பூர்வீகத்தொண்டைச் சிந்தித்து மனமுருகிப் பலமுறை குழைந்துவணங் ற்.—எ - று.

திருக்காளத்திக்குச் சென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அங்குத் தம்மை எதிர்கொண்டழைக்கவந்த திருவடியார்களுடன் மாடவீதிக்கெழுந்தருளித் திருவாலயத்தை நோக்கியவளவில் லிலமுற்பபணிந்து திருக்கரங்களைச் சிரமே ற்கூப்பிச் செல்கின்றபோது, கண்ணப்பநாயனார் பண்டியற்றிய பேரன்பின் எ ல்லையற்ற தொண்டைச்சிந்தித்து மனவுருக்கமுற்றுச்சரங்குழைந்து பலகாற் பணிந்தனரென்றபடி. கண்ணப்பநாயனாருடைய திருத்தொண்டு பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டென்பதை, "கண்ணப் பெப்பதோ ரன்பின்மை கண் டபி - நென்னப் பென்னெப்பி வெண்ணையுமாட் கொண்டருளி-வண்ணப் பணித்தென்னை வாவுவன்ற வான்கருணைச் - கண்ணப்பொன் னீற்றற்றே சென்றுதாய்கோத்துயி." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "ஆடுற வடியேன் புதுக்குடந் தனிநீரன்பன்வாய்ப் புனலுனக் காமோ - கூடையின் மலர்பிற் றையிற்றரு மலரோ கூறுமென் கவியவன் மொழியோ- நாடரு மொருநீ யிறையெனும் வழக்கை ஞானசம் பந்தனற் றிட்ட-வேடுரை செய்ய வெண்காத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே." என்னும் சிவப்பிரகா சசுவாமிகன் திருவாக்கானும், திருவெண்காட்டடிகள் அக்காளத்தித் தெருந் தருளித் தரிசித்தபோது திருவாய்மலர்த்தருளிய, "வாளான் மகவிரித் துட்ட வல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன - குளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன்

உஉ0 பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்*

றெண்டிசெய்து - நாளாநிற் கண்ணிடம் தப்பவல் லேனல்ல னுனிளிச்
சென் - ருளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே." என்னும் திரு
விருத்தத்தானும் தெளிக. ஆல் - அசை. (ககச)

பணிந்து திருக்கா ளத்திமலைப் பரஞ்சோ தியையும் பணிந்து
பணிந், தணிந்து பரஞ்சோ தித்திருநின் றன்பென் புருகு மின்பா
ளர், துணிந்த படிவக் கொடுமுடிசு டிசைக டோறு மிசையும்வை,
துணிந்து கருணைத் திறம்பெயுவார் சூழப் போந்தார் வாழ்வுற

(இ - ள்.) அவ்வாறுவணங்கிய திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்தி
யென்னும் வணக்கவெண்புரத்தருளிய பரஞ்சோதியாராகும் சிவபெருமானை
யும் பன்முறை வணங்கி வணங்கி, அப்பரஞ்சோதியாருடைய திருமுன் சமீபி
த்துநின்று மெய்யன்பினாலே என்பும் உருகத்தக்கஇன்பமுடையவராகி, தின்ன
ணிதாடியு வடிவத்தோடு கூடிய கொடுமுடிகள் திக்குகளுக்கும் பொருந்தி
யிருப்பவைகளை நச்சயத்துணர்ந்து திருவருளின றன்மையடைபவராய்
மெய்ஞ்ஞான வாழ்வுபொருந்துமாறு உலமாகவந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்திவணக்கணடைந்து
சிவபிரானைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு நின்று மீண்டு அவ்வகாலைய உல
மாகவந்தனரென்பதாம். இத்தலத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த உகிட்ட
முனிவருக்காகச் சிவபிரான் திருவுளமிரங்கி ஐந்தலையரவ உருவத்தோடு பர
சிவலிங்கமாய் மேற்குத் திருமுகமாகிச் சோதியமாகத் தரிசனத்தந்தனரெ
ன்பதும், பஞ்சபூதத்தலங்களுள் இது தேயுத்தலமென்பதும் புராணசரிதமா
கலின், “பரஞ்சோதியையும் பணிந்து பணிந்து.” என்றும், “பரஞ்சோதித்
திருநின்று.” என்றும் கூறினர். மேற்கூறியவாறு சோதியருவாய்த் தரிசனத்
தந்தனரென்பதை, “அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடர வருவத் தோடு - பர
சிவ லிங்கமாகிப் படுபுன லிறைவன் றிக்குத் - திருமுக மாய் கத்துத் திமிர
முங் கெடவி ளங்கி - விரிசுடர்க் கனலி தன்முன் மின்மினி யாக நின்றான்.”
என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (ககரு)

போதும் போதின் மணிநாகம் புடையி லாட லிசைநோக்கி
நாதர்க் கிடுதண் மெடைத்தீப நணிய வாகுங் கதிக்காளந்
கேத மில்லா வுறவேயோ வென்பார் முன்போம் பலயானை
சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன் படரப் போமென்பார்.

(இ - ள்.) அழகிய அவ்வகையின் பக்கத்திற்செல்லும்போது, காளத்தி
நாதர்க்கேற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்கு அணைத்துகொண்டிருக்கும் புகழைப்
பார்த்து, இதீபம் இங்கு சமீபப்பதவியை யடைந்த காளனென்னும் பாய்புக்
குக் குறறமற்ற உறவுதானே என்றுணாப்பார், தமக்கு முன்னே செல்லுகின்ற
பல யானைகளும், குளிர்த் சந்திரகுடராகிய காளத்திநாதர்க்குரிய திருவிழாத்

தரிசனத்திற்காக அவர் திருமுன்பு நெருங்கும்படி போகின்றன வென்றுணாப் பார்.—எ - று.

பஞ்சபூதத்தலங்களுள் காளத்தி வாயுத்தலமாகலானும், அவ்வாலயத் தின் கர்ப்பக்கிருகத்தில் காளத்திநாதர்க்கருகாக ஏற்றியிருக்கும் சூங்காவிளக் குக்குக் காற்றுவருவாயின்மையானும், அஃவிளக்குச் சதா அசைந்துகொண்டிருத்தலானும், அதகலத்திற் சாமீபபதவியடைந்த காளன் என்னும் சர்ப்பத்திற் கு இனா காற்றுகலானும், “மணிநாகம்புடையிலாடலிசைநோக்கி நாதர்க்குடு தண்டிடைத்தீபநனியவாருங் கதிக்காளற் கேதமில்லாவரவேயோ.” என்றும், சிவபிரான் திருவிழாகொன்றாகலால் அவா திருமுன் கொடி குடை ஆலவட்டம் பலனைகை வாத்தியங்களுடன் செல்வதுடன், இவைகட்கு முன்பாக யாணைசெல்வறியல்பாகலின், அங்குச்செல்லும் யானைகளைக்கண்டபோது, “சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன்படரப்போம்.” என்றும் கூறினர். சர்ப்பத்திற்காகாரம் காற்றாயிருந்தும், திருமுன் ஏற்றிய சூங்காவிளக்குக்கும் அச்சர்ப்பத்திற்கும் உள்ளநேசத்தால் அவ்வாகாரத்தையும் அவ்விளக்கின்வசமாக விட்டிருத்தலாலன்றோ சதா அவ்விளக்கு அசைந்துகொண்டிருக்கின்றதென்பதும், அன்பின் வயபபட்டோர் தமக்குப் புலப்பட்ட யாவும் அன்புடையவைகளாகவே பாவிப்பாரென்பதும் கருது.

(ககசு)

ஐயன் திருமேனிமிடைங்கு மத்தியுறவோ வெனநினைவா, ரெய்யுஞ் சிலைவேட் மெவர்திண்ணாக் கெண்ணு முறவோ பண்ணமைந்த, செய்ய க்னிவாய்க் குறமகளிர் இவஞ்சேர் கன்னி மார் நேர்வார். துய்ய சேர் தமிழிசையோர் சுரும்பின் பாட லாமென்பார்.

(இ - ள்.) அன்றியும் இத்தீபம் சிவபிரான் திருமேனியின்கண்டங்கியுள்ள அத்தகைய தீக்குறவாகுமோவென்று கருதுவார், காளத்திநாதர் மிருகங்களை எய்தத்தக்க வில்லெத்திய வேடராகிய திண்ணெரென்னும் இயற்பெயருடைய கண்ணப்பநாயனார்க்கு மதிக்கத்தக்க உறவோ என்றும், இசையமைந்த சிவந்த கொவ்வைக்கனிபோன்ற அசுரத்தையுடைய குறமகளிர்கள் சிவகரணம்பெற்ற சத்தகன்னியர்கட்கு ஒப்பாவார்கள் என்றும், அய்யமையராகிய நக்கிரதேவர் திருவாய்மலர்ந்த தமிழ்ப்பாக்களின் இசைதானே ஒப்பற்றவண்டுகளின் கீதங்களாகுமென்றும் கூறுவர் —எ - று.

சிவபெருமான் அழல்வண்ணராகலின், “ஐயன் திருமேனியிடைங்கு மத்தியுறவோ.” என்றும், அப்பெருமான் அருளடைந்த அடியார்கள் பலரிருக்கவும், அத்தலத்திற்குதியடைந்த ஏனையாருக்கவும் அவர்களொருவரும் அப்பெருமானருகிலின்றிக் கண்ணப்பரொருவர்மாத்திமிருத்தலின், “எய்யுஞ் சிலைவேட்டுவர் திண்ணாக்கெண்ணுமுறவோ.” என்றும், குறமகளிர் சிவஞ்சேர்கன்னிமார் நேர்வார்.” என்றும், நக்கிரர் காளத்திக்குச் செய்ததுதிகள் மிக இனிமையாயிருத்தலின் “கூர்தமிழிசையோர் சுரும்பின் பாடலாம்.” என்

றும் கூறினர். சிவபெருமான் தீவண்ணென்பதை, “திருநாம மைந்தெழுத்
துஞ் செப்பா ராகிற் தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி - லொருநாளுந்
திருக்கோயில் சூழா ராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டெண்ண ராகி -
லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகி லளியற்றார் பிறந்தவா றேதோ
வென்னிற் - பெருநோய்கண் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்
கே தொழிலாகி யிறக்கின் றுரே.” என்னும் ஆளுடையவரசுகளி னருள்வாக்
கானும், கண்ணப்பநாயனார் காளத்திநாதர்க்கருகி லிருக்கப்பெற்றனரென்ப
தை, “பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரான்றிருக் கண்ணில் வந்த - ஆறு
கண் டஞ்சித் தங்க ணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை - யேறுயர்த் தவர்தங் கையா
ற் பிடித்துக்கொண் டென்வ லத்தின் - மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே
ரருள் புரிந்தார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கானும், நக்கீரரு
ளியது இனிமையாய்ந்த ஞானவந்தாதிபென்பதை, “மங்கை மாரிவர் தங்கள்
வளநகர்ச் - ஈங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு நாவலன்-நிங்கள் வேணிதன் றென்கயி
லாயமுற் - நங்கு ஞானவந் தாதிய றைத்ததும்.” என்றும், “சென்று வானுயர்
தென்கயி லாயம்மா - மென்று காண்குவ மென்னுங் கருத்தொடு - ின்று ஞர்
னவந் தாகி நிபமமா-மன்ற நாடொறு மங்கைய ரோதுவார்.” என்றும் வரும்
சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களானுமுணர்க. இவ்வந்தாதியையே கைலை
பாடிகாளத்திபாசியந்தாகி என்பர். கன்னியர் நேர்வார் என்பதற்குச் சத்தமா
தாங்க ளொப்பாரென்றுணாப்பதுடன், இத்தலத்தின் முத்தியடைந்த மாணிக்க
வல்லியின் புத்திரிகளாகிய கன்னிமாரிருவனாயும் நேர்வர் எனினுமாம். கன்
னியரிருவரித்தலத்தில் முத்தியடைந்தனரென்பதை, “வையக் முழுது முள்
ள மாமணி யொளிக்கும் பச்சைத் - துய்யான் மரக தத்தின் சோதியுள் ளெ
வைக்கு மேலாம் - பொய்யில்கா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடிவை
நேய்க்கித் - தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி தன்முன் னின்றார்.” என்
றும், “நின்றிடு மணங்க ளாை ரிருமல னருளி னாலே - தன்றனி யொளியி
னூடே தயங்கிடத் தானூட் கொண்டான் - பொன்றிகழ் மணிமார் புள்ள
புங்கவன் முதலோர் போற்றக் - கன்றணி கரத்தெம் மண்ணை கன்மக ளாண
வன்றே.” என்றும் வரும் ஷே. சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களாற்றெளிக.
சத்தமாதாக்களாவார் - அபிராமி மாகேஸ்வரி கௌமாரி நாராயணி வராகி
இந்திராணி காளி என்பவர்களாம். (ககௌ)

தவமாற் றும லாற்றுமவர் தம்மைச் சிவகோ சரியாடுரென்
றுவமா னத்தா னினைந்துருகி பெரளிகூர் தென்றி சைக்கயிலைத்
தவமா மலையைச் சூழ்போந்து தொடர்ந்து படர்ந்த தவத்தவரோ
டவமா றியலாக் கதியளிக்கு மையன் றிருமுன் னடைந்தனரால்.

(இ - ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அக்கிரிச்சாரலிற் றவம்
புரிதலைவிடாமற் செப்துகொண்டிருக்கும் தவசியர்களைப்பார்த்து, இவர்கள்
சிவகோசரியார் போன்றவர்களைன்றுவமித்துச் சிந்தித்து மனவுருக்கமுற்று,
விளக்கமிக்க தென்னைகலையென்னும் மேன்மையோடு சிறப்புற்ற ஆவ்வா

யை வலமாகவந்து, தம்மைப்பின்னொடர்ந்துவந்த அத்தகைய தவசியர்களுடனே அவமார்க்கம்பொருந்தாத மூத்தியின்பமபாலிக்கும் திருக்காளத்திநாதரது சந்நிதிக்கெதிரிற் சேர்ந்தனர் — ௭ - று.

சிவகோசரியார் திருக்காளத்திநாதருக்கு ஆகமவிதிவறாது பூசித்துச் சிறப்பெய்தியவராகலின், விதிவறாது தவம்புரியும் தவசிகளைத் திருவெண்காட்டடிகள் நோக்கியபோது, இவர்கள் சிவகோசரியாருக் கொத்தவர்களெனச் சிந்தித்து மனமுருகினார் என்பார், “தவமாற்ற மலாற்ற மவர்தம்மைச் சிவகோசரியாரென்-றுவமானத்தா னினின்றுருகி.” என்றும், திருக்காளத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்டுமுனிவருக்கனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் சிவபெருமானெழுந்தருளி, அம்முனிவர் வேண்டுகோட்கிணங்கி அத்தலத்திற்றுளே சிவலிங்கவருவாயமர்த்தருளியதுணர்ந்த உமாதேவியார் பிரிவாற்றாமையால், தமது மூத்தபிள்ளையார் “இளையபிள்ளையாரென்னும் இருவருடனே வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனார் நந்துதேவர் உருத்திரசணங்கங் கணநாதர்கள் என்னும் இவர்களும் பின்னொடர்ந்து வருமாறு அங்காளத்தியைச் சேர்ந்து ஞானப்பூங்கோதையென்னும் திருநாமத்தடன் எழுந்தருளிய காரணத்தால், கைலைவரையானது மெருவாயுடன் கூடி அத்தலத்தையடைந்து, தனக்கு வடக்கே அம்மெருவரைத் திரும்படிசெய்து, தான் சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திருநாயில் தங்கியது அய்யேதுவினாலே அன்றுமுதல் அதற்குக் தென்னகலை என்னும் திருநாமம் வழங்கத்தொடங்கிற்றென்பது புராணசரித்திரமாகலின், ‘ஒளிகூர்மதன்றிசைக்கயிலைத்தவமாமலை.’ என்றும், அவமார்க்கம் செல்லாதவர்களுள்வது மூத்தியின்பமாகலின், “அவபாறியலாக்கதி.” என்றும் கூறினர். சிவகோசரியார் சிவாகமவிதிகவறாது பூசிப்பவரென்பதை, “எய்யியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக் - கொய்தமலரும்புனலு முதலான கொண்டனைந்தார் - மைதழையுந் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடி - செய்தவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், “ரசனாதம் மிணையடித் தாமரைப் - பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு - மானை மேல்மொண்டறமனத் தான்சிவ - கோசனென்னுந் குணப்பெருந் குன்றனான்.” என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானும், “நாடரிய சத்தியோ சாதத்தும் வாமத்து நன்றாம கோரத்தினு - நவையற்ற புருடத்து மாகமமொ னாவ்வைந்து கல்கியீ சானத்திலே, பீடுதரு மெட்டுமுறை தந்தவந் திடைநீசொல் பெருமைபெறு மருமை விதியிற் - பேசரிய பூசைசிவ கோசரியெ னப்புரிதல் பெற்றிலேன் மற்றடி யனென், வேடுவர் குலத்தலைவன் மெய்யன்பு பூண்டிலேன் வேட்டொருவர் மாட்டருளி னான், மீசகொ ளொரு புடையொப்பு நோக்கிவைத் தனைசாற்றின் வேண்டல்வேண் டாமையிலையா, லாடுநின் பால் வேறு பாடொன்றி லாமையா லபிடேக மாடி யருளே - யறிவுற்றெ னங்கைமலர் செறிவுந் தமர்ந்தவிறை யபிடேக மாடி யருளே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருக்காளத்திக்குத் தென்னகலை என்னும் திருநாமமுண்டென்பதை, “தோடவிழ் கடுக்கை வேயந்த சுடர்மணிச் சுடி

கை யைவா - யாடா வருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் வெள்ளிக் - கோ
டுபர் வவானின் றன்று குருமணி யருவி குடி - நீடிய குடுமி மேரு நின்றதங்
கதன்வ டக்கே.” எனவும், “அன்றுதொட் டிலக மேத்து மண்ணலங் களிற்
றுக் காடு - மன்றறென் கைலை யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம-பொன்
றவி லதன்சி ற்ப்புப் பொருபுல னரவ வேந்து - நின்றதன் னாயுள் காறு நிகழ்
த்தினு முலத்தற் பாற்றோ.” எனவும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்
தங்களானும் தெளிக. (ககஅ)

குளிர்கூ ரருவித் தென்கயிலைக் கோமாற்கில்ல மென்பாடி ,
யொளியார் திருமுன் விடைகொடுப்போ யொற்றி யூர்கைப் பற்
றினராய்த், தளியா லயங்கள் பலப்பொற்றித் தண்டா மரைக்காட்
டொடுமாட, வெளிமா மலைகள் கலைஞான வேலை நிலவப் பதி
போந்தார்.

(இ - ள்.) குளிர்ச்சிமிக்க அருவிரீர்பொழியும் தென்கைலை என்னும்
திருக்காளத்திநாதருக்கு, “இல்லம்.” என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத்
திருவாய்மலர்ந்தருளி; பரஞ்சோதியாராகிய அத்திருக்காளத்திநாதர் சந்தித்
கெதிரில் விடைபெற்றுச்சென்று திருவொற்றியூரென்னும் தலத்தைச் சேர்
வதற்கு நிச்சயித்தவராகி, இடையிலேயுள்ள மேன்மையமைந்த திருவாலயங்
கள் பலவற்றையும் துதித்துக் குளிர்ச்சியுள்ள தாமரைமலர்களாகிய காட்டி
னோடு மாடங்களாகிய சிறப்புற்ற வெள்ளிமலைகளும் கலைஞானமென்னும்
கடலும் விளங்குகின்ற அத்தலத்திற் சென்றார்.—எ -று.

இல்லம் என்னும் முதலையுடைய பாடலாவது—“இல்லம் துறந்து
பசிவந்த போதல் கிரந்துதின்று - பல்லுங் கறையற்று வெள்வாயு மாயொன்
றிற்ப் பற்றுமின்றிச்-சொல்லும் பொருளு மிழந்து சுகானந்தத் தூக்கத்திலே -
யல்லும் பகலு மிருத்திடு தென்கயி லாயத்தனே.” என்பதே என்றும், இப்
பாடல் அதற்குக் கூறியதன்று கைலாயத்திற்கே கூறியதெனவுரைத்து, ஈற்
றடியை “அல்லும் பகலு மிருப்பதென் றோசயி லாயத்தனே.” என மாற்றி
யும் கூறுவதுண்டு. ஆயினும், திருக்காளத்திக்கு, “பத்தும் புகுந்து பிறந்து
வளர்ந்து பட்டாடைசுற்றி - முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்த
பிண்பு - செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தரு கேயினிச் சாம்பிணங்கள் - கத்துங்
கணக்கென்ன காண்கயி லாபுரிக் காளத்தியே.” என்றும், “பொன்னாற் பிர
யோசனம் பொன்படைத் தாற்குண்டு பொன்படைத்தோன் - நன்னாற் பிர
யோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டத் தன்மையைப்போ - லுன்னாற் பிர
யோசனம் வேண்டெல் லாமுண் டினைப்பணியு - மென்னாற் பிரயோசன
மேதுண்டு காளத்தி யீச்சுரனே.” என்றும் இவைபோன்ற சிற்சில பாக்கள்
திருவாய்மலர்ந்தனரென்று வழங்குகின்றனர். காளத்தியினின்றும் மீண்ட
திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரு
வொற்றியூராயடைந்து, அங்குள்ள தாமரைகளென்னும் காகிகளையும் மாட

ங்கனென்னும் வெள்ளியகோடியும் கலைஞானமென்னும் கடலையும் கண்டன
வென்றபடி. வெள்ளி எவற்பாலது எதுகை கொக்க வெள்ளியென நின்றது.

அடியார் திரளவ் வரிலே லைக்கியடிக அடித, தா மறைபாற்றி
வடியா விருகோ விடிவிக்கும் விதி மதிதகோ புரமபலிநது
பொடியா டியவொண் டிருமேனிப புனித வல, கப் புகழ்பாடி.
நடியா நிறகு நா தாந்த குணப் பொருளை நயனுணரால்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் உதித்ததின்கணுள்ள அடியார்
கூட்டத்தைத்தரிசித்துக் காழ்க்கப்பெருமாளுடைய நடுவடித்தாமலாகவே
ததுதித்து, ஒழியாக இருளாகிய அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பதும் மாடவீதி
களையும் திரும்பிக்களையும் கோபுரத்தையும் ஏணக்கி, சந்தவண்பைறு பூசி
யிருக்கும் வெள்ளிய திருமேனியையுடைய நியார்க்கப்பெருமானது மேம
பாடுற்ற சீர்த்தியைத்தடுத்தது, நடனமாடுகின்ற நாதத்தத்தில் வளங்கும்
மெய்ஞ்ஞானப்பொருளாகிய நியார்க்கப்பெருமான் திருமுன வந்தவர்.—
எ - து.

அத்தலத்தின்கணுள்ள மாடவீதியையும் மகலையும் கோபுரத்தையும்
தரிசித்தோர்க்கு உடனே அஞ்ஞானம் நீவர்த்தியாதலாலும், அவைகளின்
விளக்கம் ஐரவென்பதெனது பிரகாசிக்கின்றதாலும், “வடியா விருகோ விடி
விக்கும் வீதி மதித்தோரம்” என்றும், சிவபெருமான் திருமேனி முழுவ
தும் திருவெண்குறையினை மிளரவதால், “பொடியாடியவொண்டிருமே
னி.” என்றும், தத்துவங்களைவற்றினும் மேம்பட்ட நாதத்ததுவத்தையுங்
கடந்தான்றது இருளை தத்தாண்டவம் புரிபவராகவின், “அடியா நிறகு நா
தாந்த ஞானப்பொருள்.” என்றும் கூறினர். அத்தலத்தின்கணுள்ள வீதி
மதில் கோபுரம் என்னுமிவைகளே அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்குரியன
வென்பதை, “காவியெலார் தீர்த்த மணியெலாரம் வெண்ணிற - காவணங்க
வெல்லாக கணநாதர் - புவலக - ஸ்து சிவலோக பென்றென்றே பெய்த
தவத்தோ - ரோதுங் திருவொற்றி யூர்” என்றும் திருவெண்காட்டடிகள்
திருவாக்காளும், திருமேனி முழுவதும் திருவெண்குறையினையுணர் சிவ
பிரானென்பதை, “மெய்யெலாம் வெண்ணிற சண்ணத்த மேலரியான்
ருடொழாதே - யுய்யலா மென்றெண்ணி யுறிதுக்கி யுழித்தென் னுள்ளம்
விட்டுக் - கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயிலக வ மயிலாறு மாளுரனாக் - கை
யினற் றொழாநொழிந்து கனியிருக்கக் காங்கவாந்த கன்வெனேனே.” என்
னும் ஆளுடையவரசுகளின் னருள்வாகடாலும், நாதத்ததுவத்தையுங் கடந்து
கின்ற ஞானத்தைத் தாண்டவம் புரிபவரென்பதை, “அண்டமுமாய்ப் பின்
டமுமாயளவி லாத வாரூயிருக் கோருயிராயமாந்தர யாகிற் - கணடவரார்
கேட்டவரா ருன்னு லுன்னாக காண்பதலா வெண்ணிறியாற் காணப் போமோ -
வண்ணெப மணிமாற்பன் புதலவ லோடு மணையியொடுங் குடியிருந்து வணங்
கிப் போற்றும் - புண்டரிக புரத்தினினு தாந்த மேன டோதாத நகடம்புரி
யும் புனித வாழ்வே.” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்காறு (குணங்க 12உ)

படுவது துதிக்கப்படுவது. சங்கையாற்றிலுண்டாய் வல்லபமிக்க சேடமுதந்
களையும் அடக்கிய சடைமுடிவையுடையவரோ! சேவரீர் திருவடித் துதிக்கப்
படுவது. இனிமேலும் அடியேனைச் செவிவதத்தித் தேவாராப் போற்செய்
வீராக. உண்மை நிலையாகிய சேவரீர் திருவடிக் குதிக்கப்படுவது. திருவெண்
ணீற்றிலுள்ளே பவளம்போன்ற செவ்வொளி விளக்கும். விளக்கமே! சேவ
ரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது. —வ - று.

அடிமை கொள்ளுதற்குரிய இலக்கணமாயாமல் சாயினும் கீழ்ப்பட்ட
டிருக்கும் எனையும் ஆண்டருளிற்றாகலின் சேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படு
வது என்பார், “சேவரீர் போற்றி சாயேவரீப் பொருளாய்க் கொண்ட வரும்
போற்றி.” என்றும், உலகெங்கும் பவமுகக்களமாகப் பதவிய கங்கையைத்
துளியாகச் சுருக்கிச் சடையிலடக்கினதாகலின், “ஆற்றின் வலிக் குருக்கோ
டியடக்குஞ் சடையாய்.” என்றும், இன்முவலையிற் பிறப்பிப்பிற் சுழலா
று விட்டிருந்ததபோன்றிராமல் சிவசாஸுபமடையச் செய்வீரென்பார், “சே
ற்றி யினியாயினு முனைப்போற்செய்வாய்.” என்றும், சிவபெருமான் தமது
பவளம்போன்ற நிறமுள்ள நிறமேனியின்மீது திருவெண்ணீரணிந்திருந்
தலின், “சீற்றிலுள்ளே பவளவொளி க்கழும்பிசுழ்வே.” என்றும் கூறினார்.
அடிமைகொள்ளுதற்குரிய அடியார்க்கலமையவேண்டிய இலக்கணங்கள். கொ
துவிலக்கணம் - சிறப்பிலக்கணம் என இருவகைப்படும். அவ்விதண்கள் பொ
துவிலக்கணமாகவன - கொல்லாமை புலாணுணுமை கன்னாமை கன்றாண்
டுமை பிறர்மனையவாமை வலாவின்ம விரிகயவாமை இரக்கம் வாய்மை
பொறை அடக்கம் கொடை தாய்தந்தைமுதலிய பெரியோரைவழிப்பதில்
என்னும் இவைமுதலிடவாம். இவைபோலபொதுவிலக்கணமென்பதை, “கொல்
லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திற் கோள்களவு - கல்லாமற் கைதவ
ரோடினங்காயற் கணவினும்பொய் - சொல்லாமற் சொத்களைக் கேளாமற்
ரோகையர் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வத் தருவாய் சிதம்பர தேசிக
னே.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவார்காணுமறிக. சிறப்பிலக்க
ணம் - புறத்திலக்கணம் உடலிலக்கணம் அகத்திலக்கணம் என மூவகைப்
படும். அவற்றுள், புறத்திலக்கணம் பத்து உடலிலக்கணம் பத்து அகத்திலக்
கணம் மூன்று. ஆக்கூடிய இலக்கணங்கள் இருபத்து மூன்றும். இவற்றை,
“செய்ய மேனிச் சிவனடி யார்க்கப - வெய்தக் காணு மிலக்கணம் பத்துள் -
மெய்யி வெய்து மிலக்கண மெய்மைசா - லையி ரண்டகத் துள்ளன மூன்
றரோ.” எனவும், “அலக்க னீக்கு மரனடி யார்க்கென - விலக்க ணங்க ளிரு
பத்து மூன்றுள் - பலப்ப டித்து முதற்படு பக்கையும்-புலப்ப டித்தி நுமக்குப்
புகலுவாம்.” எனவும், புறத்திலக்கணங்கள் - திருவெண்ணீறு உருத்திரமாக்
கம் என்னும் இவைகளைத் தரித்தல் - குருவைவழிபடல் - சிவபிரானைத்
துதித்தல் - சிவநாயக்களை உச்சரித்தல் - சிவபிரானைப் பூசித்தல் - சிவதரு
மங்களைப் புரிதல் - சிவபுராணங்களைச் சிவவணித்தல் - சிவாலயங்களைத் தரி
சித்தல் - சிவனடியாரிடத்தணிப்புகியாமை - சிவனடியார்க்கீதல் என்பவை
களே. இதனை, “வாசப் பூதி யுருத்திர மாமணி - பூசிப் பூணல் குர

௨௨௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

வரைப் பூசித்த - லாசைப் பாட்டி நரணைப் புகழுத - லீசர்க் குள்ளன நாம மியம்புதல்.” எனவும், “எந்நை யீச நருச்சனை யோம்புத - றந்தி ரச்சிவ த்நாமம் புரிசுதன் - முந்நை யோனகலை கேட்டன் முறைமையாற் - புந்தி கூர்ந்தர னுலயம் பெற்றுநல்.” எனவும், “ஒத்த பந்த ரிடததல தோரிடந் - நாய்த்த னீத்தலத் தொண்டரிற் றொண்டராய்ச் - சித்த மன் புற வீதன்முன் செப்பிய - பத்து மீங்கிவை காணப் படுதிரால்.” எனவும், உடலிலக்கணங்கள் - சிவபெருமான் புகழப்பேசுந்தோறும் சிந்திகருந்தோ றும் கண்டமலிமுதல் - நாத்துடித்தல் - சரீரம்நடுங்குதல் - உரோமஞ்சி விர்த்தல்-குறுவெர்வுறுதல்-நாத்தமுதமுதல் - ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிதல் - வாய்விட்டமுதல் - பரவசமாய்ததனை அபர்த்தல் என்னும் இவைகளாம். இதனை, “தொண்டர் பெய்யிற் றலங்கு மிலக்கண-முண்டொர் பச்சென்று னாத்த துறாக்குறுங் - குணைட யூந்தி சிவத்தியல் கூறுங்காற் - கண்ட முற்றொரு விம்மிதங் காட்டுதல்.” எனவும், “ஏத்து மெந்தை யியற்கை யுணர்தொறு - நாத்து டித்தெழும் பாடம் நகைப்புறம் - புத்த முத்தத் துடித்தல்வி புனிகொண் - டார்த்த ணிரசுதன் னங்கங் குறுங்குதல்.” என வும், “மயிர்ப்பு றம்புள கிதல் வரணமுறை - விர்த்த றன்வச மன்றி விளம்புநாப் - பெயர்த்தி டாமையா னகதப் பெருங்கணி - ரயற்ப டித்துதல் வாய்விட் டமுதலே.” எனவும், “பரவ சத்தின னுகிப் படர்ச்சடை - யரணு ளப்படத் தனை யையர்க்குதல் - விரவு பத்தம் விடுத்துநாக் தோமியைவ - வரமு னித்தலை வீர்மனக் கொள்விரால்.” எனவும், அகத்திலக்கணங்கள் - திருமைத்தெழுத்தை மாணதமாகச் செபித்தல் - மாணதபுனை - சிவபிரானைத் தன்னுடன் பிரிவறக்காண்டல, என்னுமிவைகளாம். இதுனை, “உளத்திலக் கண முன்றென் றுரைத்தன-மளக்கி னஞ்செழுத் துன்ன லகப்பட-வளர்க்கு மாணத பூசனைமைக்கெடு-களத்தனைத்தனை யொன்றொனக் காண்குதல்.” என வும் வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத் தாகளானுந் செளக, கக்கைபல முகங்களாகப் பாலிவந்ததென்பதையும் துறதச் சிவபிரான் திருமுடியிலடக் கினொன்பகையும், “ஆயிர ஏழுநாம யவரிமுகம் படைத்தயாண்டும் - பாயிரு நீச்சமாகிப் பரவலு மதுகண்டந்நி-யயனு மயனும் வானோர் மன்ன னும் பிறரும்போற்றி-மீயுயர் கயிலை ாண்ணி விமலனை யடைந்து தாழ்ந்தார்.” எனவும், “என்றவு நடுக டோற்ற மியம்பெயல் வுலகுஞ் சூழ்போய்-நன்ற வந் நீதந் தன்னை நீனைத்தவ ணைத்துநாச-நென்றதன் வேணி மேலோ றுரோமத்தி னும்ப ருய்ப்ப - மன்றலங் கமலத் தோனு மானுமிந் திரனுஞ் சொல்வார்.” எனவும்வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களானும், சிவ பிரான் திருமேலி பவள ந்தமுடைச்சென்பதை, “வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானகவே யென்கிறுளார் - சின்பவளத் தின் டோண் மேற் சேர்த்திலங்கு வெண்ணீற்ற வெண்கின்றளா-லனபவள மேகலையோ டப்பாலேச் சப்பாலா வெண்கின்றளாற் - கனபவளஞ் சிந்தங் கழிப்பாலேச் சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ” என்னும் அழகையவரசுகளி னருள் வாகு னுமுணிக். போற்றி போற்றப்படுகு. அல்லது வாயிய என்பது

வாழி என நின்றாற்போல, போற்றிய என்னும் வியக்கோள்வினைமுற்று
சுறுகெட்டுப் போற்றினெ நின்றது எனினுமாம். போற்றிய எநவருவதை,
“எந்தாய் போற்றி யெனம்பபுரத்த மிஹவா போற்றி யெய்வுலகுந் - தங்
தாய் போற்றி யென்பகைக்குந் தாராய் போற்றி பரியனெதிர் - வந்தாய்
போற்றி யுயிர்க்குயிராய் வருவாய்போற்றி தொண்டருனத் - கந்தா சூலந்
தீர்த்தருள்புரியுந் சிவனே போற்றி போற்றியயே.” என்னும் பபேதச
காண்டத் திருவிருத்தத்தானுந் தெனிக. (கஉஉ)

என்றென் றருளின் றிறம்போற்றி யெல்லா வுள்ளங் கனிந்தினைப்
பன்று ளாடி யெமக்கருளு மொரிமா லிந்தப பதமபலரிதது [ப
நின்று போந்து வலஞ் சூழ்ந்து நிதர்ந்து மகிழ்ந்து கிருககிணருந்
தென்றல் வந்து சுந்தரனாக திருவா நுருக் கழைத்தது.

(இ - ன்.) இவ்வண்ணம் பற்பலவிதங்களாகத் திருவருளின் றன்மை
யைத் துரித்துத் திருவுள்ளமுமுதுமுருள் சோர்வடைய, அப்பலத்திற்
ருண்டவர்புரிந்து வந்தாக்குத் திருவருள பாலித்தென மாணிக்கமென்னும்
மணிபோன்ற கியாகேசப்பெருமானுடைய திருவா பாலிணங்கி, திருமுன்
வெருநெரம் நன்றுசொண்டிருத் து அருளின் மீண்டும் திருவாலயபுரத்த
மும்முறை வலம்வந்து விராக்கமுற்றது பரப்பலாது, தென்றாகாற்று
வந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் திருவாருருக்கு அழைத்த மாராபிய அந்
திருவொற்றியூரில் வீரறிருக்கின்றனர். - எ - று.

தியாகேசப்பெருமான் திருநடனமாநிகலாநு, சம்மிடத்தவந்த புல
வரிருவருக்கும் மாணிக்கம் பரிசாக அளித்தபையாலும் இவைபிரண்டை
யும் விராக்குவான்; “மன்று ளாடி யெமக்கருளு மாணிக்கமாய்.” என்றும்,
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவொற்றியூரில் வீற்றிருந்தருளுந்தால தென்
றற்காற்று வீசத்தக்க வசந்தகாலம் வந்தமையின் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிக்கருத்
திருவாருந் விநிலிடங்கப்பெருமானுடைய உற்சவம் துபகத்திருவா உட
னே திருவாருருக்குச் சென்றனர் கல்கன, “சென்றில்வாது சுந்தரனாத் திரு
வாருருக் கழுத்தயூர்” என்றும் கூறினர் தியாகேசப்பெருமான் தம்
மிடத்துவந்த புலவரிருவர்கு மாணிக்கமணி வீந்தனெரனபவை, “அரச
னுக் சென்றவைத்த வரதன மொன்றுங்கொண்டே - பரமர்முன் வைத்த
லோடுங் கவிருந் மதனைப்பார்த்தார் - திரமுந விஃதேவேண்டு மெமக்
கெனத் செப்புந் காலை - வரமுட னையார்க்கையில் வள்ளலீக தேமறைந்
தான்.” என்னும் திருவொற்றியூர்ப் புராணத் திருவிருத்தத்தானும், சென்
றல்வந்து சுந்தரனாத் திருவாருருக் கழுத்தென்றதை, “பொங்குசுழிப்
பொதியமலைப் பிறத்துயூந் சுந்தனதின் - கொங்குனைந்து குரிரிர்சார லிடை
வளர்ந்த கொழுந்தென்ற - லங்குணயத் திருவாரு மணிவீதி யழக மவர் -
மங்கலநாள் வசந்தமெதிர் கொண்டருளும் வகநனைத்தார்.” என்னும்
அருண்மொழித் தேவாழுதவாகாஹு மறிக. (கஉ௩)

மபனு லபனு வியற்றாத மணிச்சங் கிலிக்குத் தூதுபோய்
விபனு மிருகா நடந்தார்க்கு விருந்தாய் வந்த வெண்காடர்
கயனு ணியகட் கணிகையர்காற் கமலச் சிலம்பி னெலிமலியும்
பயனு ரொற்றி யூர்பற்றிப் பதிகொண் டிருந்தார் படிபோற்ற.

(இ - ற்) தேவதச்சனாலும் பிரமனாலும் சிருட்டிக்கப்படாத அழக
மைந்த சங்கிலிநாச்சியாருக்காகத் தூதுசென்று, அற்புதமாகிய இரண்டு
முறை நடந்தவரான மாணிக்கத் தியாகேசருக்குப் புதிய அடியராய்ந்த
திருவெண்காட்டடிகள், கயல்மீன்கள் வெட்கமடைந்த கண்களைப்படைத்த
கணிகையர்களின் பாதங்களாகிய தாமனாயிலணிந்துள்ள சிலம்பின்சத்தம்
விசேடிக்கின்றதும் முத்திர்ப்பயனைப் பாலிக்குந் தன்மையுடையதுமாகிய திரு
வொற்றியூரைத் தமக்கிருப்பிடமாகக் கடைப்பிடித்து உலகத்தார் துதிக்கும்
படி வீற்றிருந்தனர்.—௭ - று.

சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாரிசுருக்காகத் திருவாரூர்ப் பரவை
நாச்சியாரிடத்தும் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிலிநாச்சியாரிடத்தும் இருமுறை
தூது நடந்தாராகவின், “தூதுபோய்வியனு மிருகாநடந்தார்க்கு” என்ற
னர் இதனை, “தண்மலரும்பெ”றிற் றென்கமலே சர்க்குச் சாத்துகின்ற -
வொண்மலர் சொன்மலர் கொவ்வாது போலுமற் றேர்புலவன் - பண்மலர்
சாத்திப் பணிகொண்ட வாபச்சை மால்சிலந்த - கண்மலர் சாத்தியுங் காண்
பரிதான கழன்மலரே.” என்னும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானும்,
“படியிலா நன்பாட்டி லாரூர நனிவீருப்பன் பரம னென்ப - தடியனை
னறிந்தணன்வான் றொழுமிச னினைத்தடுத்த”ட் கொண்டு மன்றித் - தொடி
யுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூதுசென்று - மிடியிலா மனைச
டொறு மிரர்திட்டி முழ ன்றமைபால் விளங்குமானே.” என்னும் சிவப்பிரகாச
சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. இருகாற்றாது சென்றமை, சங்கிலிநாச்
சியார்க்காகவே கொள்ளினுமாம். (௧௨௪)

வேறு.

இருநில மடந்தை யென்ன வெடுத்தவா சிரியச் செய்யு
னொருபது மொன்று மொற்றி யூர்த்தொகை யெனப்பே ரிட்டுத்
திருவிசைப் பாவாப பாடித் தெளியொளி யுளமவி ளக்கப்
பெருநிலை யுடையா ரின்பப் பேபறெலாம் பெற்று ளாரே.

(இ - ள்.) “இருநிலமடந்தை.” என்று முதல்தொடங்கியஆசிரியப்பாக்க
கள் பதினென்றையும் திருவொற்றியூர்த்தொகை என்னும் திருநாமம் சூட்
டித் திருவிசைப்பாவாகப் பாடியருளி, தெளிவோடுகூடிய ஒளிமயமான அறி
வுவிளக்கமடையும்படி ஞானநிலைமையுடையவராகிய அத்திருவெண்காட்டடிக
கள் பேரின்பப்பேறுகளெவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.—௭ - று.

இத்திருவிசைப்பாவுவ ஒற்றியூர்த்தொகை என்றும் ஒருபா ஒருபெதன்
றுங்கூறுவர். இத்திருவிசைப்பாவினுள், முதலாசிரியப்பாவிலே சிவபெருமா

னுடைய நீலங்களைச் சொருபத்தையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே சகன சொருபத்தையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய வீர ட்டங்களெவையும் அவரின் வேறன்மையின் அறற்றல் அவர்கோர் புகழ்ச் சியின்றென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானிடத்தே பிரமன்முதற் பீடீலிகைவரையிலுள்ள சர்வான்மாக்களும் தோற்றமும் ஒடுக் கமுமுறுதலின் அவ்வாறான தோற்றம் ஒடுக்கம் என்னும் இரண்டினிலைமை யும் தேவரீர் திருவருள் பெற்றோரே யுணர்வரென்பதையும் ஐந்தாவது, ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமான் அன்பர்கட்கணிமையாயிருத்தலும் என்பர்கட்குச் செய்மையாயிருத்தலும் உணர்ந்தவர்கட்கே இவ்வுடலி லபிமானம் விடுமென் பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய திருக்கோலமொவ் வொன்றும் அவரே இறைவரென் டுணர்த்துமென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமான் அணுவுக்கணுவாயும் மகத்துக்குமகத்தாயும் விளங் கலின் அவரது பெருமைகூறுவோர் மாட்டாமையாற் சுருங்கினல்லது வேறு வகையாற் சுருங்காவென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே, சரீரமென் னும் கடலில்வீழ்ந்து கராகாணாதுழலுவார் அப்பெருமானுடைய திருவடி யென்னும் புணையெப்பற்றின் முததிக்களையை யடைவரென்பதையும், ஏன் பதாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானே திருவருள் சுரந்து ஆன்மாக்களின் பத்தபாசங்களைக் கரையினல்லது வேறுவகையாற் பத்த பாசங்களைக்காவாக லின் சுவையொளியூருகை நூற்றெய்மென்னும் ஐந்தினையும் அப்பெருமான் திருவடிகட்கே யற்பிதபாக்கினேனென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானைத் துணிததலிவ்விதமென்பதையும் விளக்கியருளினர். இவ்வா சிரியப்பாக்கள் பதினென்றென இந்நூலாசிரியர் கூறியிருப்பினும் இப்போது வழங்குவன இப்பத்தேயம். இவ்வாறடைவுபட இத்திருவொற்றியூர்த்தொ கையைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலர்ந்தவளவில் அவருக்குப்பேரி ன்பநிலையெய்திற்றென்பார், “தெளியொளியுளம் விளங்கப் பெருநிலை யுடையாரின்பப் பேரெலாம் பெற்றுளார்.” எனக்கூறினர். இவ்வொற்றியூர்த் தொகைக்கு ஒருபாளுருபதென்னும் பெயரும் வழங்கிவந்திருத்தலின், இந்நூ லாசிரியர் காலத்தும் பதினென்றாகவே யிருந்தமைகொண்டு, “ஒருபது மொ ன்று மொற்றியூர்த்தொகை.” எனக்கூறியிருத்தல் வேண்டுகமென்றும், அவர் காலத்திற்குப்பிறகு ஓராசிரியப்பா இறந்து விட்டதென்றும் கூறுவாரருளர்.

பெற்றவர் திருநீ ருடித் திருநீற்றின் பெற்றி முற்றுங்
கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட் கொண்டு
செற்றவ ரடிகள் பாடித் தினந்தொறு நியம மாற்ற
லுற்றன ருற்ற வாற்றி னுண்மையிங் கியம்ப லுற்றேறன்.

(இ - ள்.) இப்படி பேரின்ப நிலையெய்தியதிருவெண்காட்டடிகள் திருவெண்ணீற்றை யுத்தரனாமாகத் தரித்துக்கொண்டு, திருவெண்ணீற் றின்மேன்மை யெவற்றையும் உணர்ந்தவர்களாகித் திரிபுரங்கள் மூன்றையும் மூன்றுலகங்களினும் செலுத்தத் தேர்த்தவர்களாகிய அசுரர்களின் எண்ணத்

தைத் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, அப்புரங்களைத் தகித்தருளிய தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, நாள்தோறும் தமது நியமங்களைப் புரியத்தொடங்கினர், அவ்வாறு செய்யத் துணிந்த மாரக்கத்தின் நிச்சயத்தை இவ்விடத்திற் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ - று.

திரிபுரங்களையுடைய அசுரர்கள் சிவபத்தியின் மேம்பாடுடையவர் களாகியும் தமதாற்றலுக்கு மேற்பட்டதருக்குடையவர்களாகி இருந்தமை யுணர்ந்த சிவபெருமான், அவர்களுடைய தருக்கை யழிக்கத் திருவுளங்கொ ண்டு, திருமாலையழைத்து அவ்வசுரர்களின் சிவபத்திரீலையையையக்கெடுக்கச் செய்த பிறகு அத்திரிபுரங்களைத் தகித்தருளினராகலின், “திருநீற்றின்பெற் றி மூற்றுங்கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்தட்கொண்டு செற்ற வர்.” என்றனர். இதனை, “மாயன் மாயையி னிருங்கடற் படிந்தெழா வானெ யிற் தசுரர்க்கண்-றேய கணகளுந் திண்டிற் புயங்களு மிடந்துடித் தனவன் னோர் - சேயி ழைக்குல மங்கையர் மங்கலங் கழன்றன சிறைக்காக - மாய் கொடுஞ்சிறை பிணங்கிவீழ்ந் தெழுவன முன்றிலங் கணமெல்லாம்.” எனவும், “அருப்ப வெண்ணிறத் துப்பிடைப் பெருங்கன லகித்தென வணிமூர-லுரு த்த செந்தழற் கொழுந்துற வெண்ணிறத் தடலையி னொழிந்தற்ற - திருத்து மாணிதிச் செல்வரா யிரப்பவர்க் களித்துறத் தீயோர்தம்-பெருத்த செல்வ நீத் தொழிந்தென மடிந்தவப் பெருநகர்ப் புரமூன்றும்.” எனவும்வரும் உப தேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானு முணர்க. (உரு)

நம்மிடை மருத நாத னற்குரு வாகி வந்து*
தம்பொரு டனக்குத் தருத டண்ணளிப் பெருமை யாலே*
யம்பொனஞ் செழுத்தி னாலு மருதிய மங்கள் செய்வா*
சம்புவை மொழியாப் பூசைத் தன்மையு மவற்றற செய்வார்*

(இ - ள்.) நமது திருவிடைமருதநாதர் சிறந்த ஆசிரியராகத் திரு வருக் கொண்டெழுந்தருளி, தமது ஞானமாகிய உணமைப்பொருளைத் தமக் குப்பாலித்த மிக்க திருவருளின் பெருமிதத்தினால், அழகிய பொன்போன்ற சிறப்பு வாய்ந்த திருவைந்தெழுத்துக்களாலும் அருமையான நியமங்களைச் செய்பவராய், சிவபிரானே இடைவிடாது பூசிக்குந் தன்மையினையும் அத் திருவைந்தெழுத்துக்களாற்றினே இயற்றுவர்.—எ - று.

சிவபெருமானே ஆசிரியராகத் திருவருக்கொள்வரென்பது, தூற் றுணிபாகலின், “நம்மிடைமருத நாதனற்குருவாகிவந்து.” என்றும், சிவ பெருமானுடைய ஞானமே அழியாச்செல்வமாகலானும், அத்தகைய செல் வத்தையே ஞானோபதேசத்தால் அவர் தமக்குப் பாலித்தனராகலானும், “தம் பொருடமக்குத் தந்த.” என்றும், அவரவ்வாறு புரிந்தது அவரது திருவருட் பெருமிதத்தாலே யாகலின், “தண்ணளிப் பெருமையால்.” என்றும், பொன் னானது எவ்வாறு ஏனையபொருள்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்றதோ அது போன்று திருவைந்தெழுத்தே ஏனைய மந்திரங்களெவற்றினும் மேம்பா

[illegible]

உள்ளதாக இருக்கிறது என்று நினைப்பதென்பது தவறு.

[illegible]

බාග් 3 ක් පිටි පිසුවේ නිසි වේ. 4 ක් පිටි කළ විට 11 වේ. 5 ක් පිසීම (17) වේ.

வாழ்வுத் திட்டம் உடனடியாகவே செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

[illegible]

எனவே ஆன்மவடிவானது ஓரமாதாவின வயிற்றிறங்கென்றுமேபோதும், அவ்வாறுசென்ற கற்பபாசாயப் பவயிற் புகுமேபோதும், அவ்வாறுபுகு அஃகவ குள்ள ஓரபிண்டை நிறங்குமுபோதும், கீகவலம் : ஸவமல ஸும பவபுரஜை பபுகள் வியசுப பப பகதொண்டே வருந் ஸவ, குருபுருஷன் ஸவ சகலவக்த தையாகி வந் சபபே கவையகும் ஸவ சபபடவியிந்குல தி போனவழிநாந துமகோரநமமுநலா பவிகள் வுந ஸ்ரீநதைபுப நூன் ச ிநக ினய நோகது, துதம் ப ிமோந் மன் ிந்ரணம் திமகந் காரமே மவியுடை

யராய்வினங்கினர் என்பதாம் மதப்பு. நீனைப்பென்னும் இரண்டும் மாறிமாறி வருவனவாக வின் இவ்விரண்டுங்கடந்த நனவீர் சுமுத்தி நிலையே அப்பொருளை யுணரும் மெய்ஞ்ஞானவொளியா மென்றுணர்ந்து விளங்கினரென்பார், “அளந்தறி சகவந்தானே யதீதம்போன் றதீதமன்றாம் - ளளங்களுக் கண்டிநீங்கி மண்டொளி கொண்டு நற்பார்.” என்றனர். மேற்கூறிய நிலையே உண்மை நிலையென்பதை, “கேவலத்துங் காணக் கிடையான் கிளர்ந்தெழுந்த - வாகல் சகலத்துமணு காண்.” என்னும் சித்தாந்ததரிசனத்திருக்குறளானும், “கேவல சகல மென்னைக் கிளைத்தெழு மாயைதன்னைக் - கேவல ஞானத்தாலே கிழித்தறி வாகிநிற்பாய் - பூவலம் புரிந்தமாசார் புண்ணிய தீர்த்தமாதி - யாவலாய்த் தானமாதியாகமாதிய விதாமால்” எனவும், “நனைவழிப்பி னைதன்பின்னே நினையாமை டெழுமுத்தை - நனைவறியா வறியுருநா மென்றவற்றி னையனிற் பாய் - மனிதரறி யாலிந்த மாறாத சுகோதயத்தைத் - தனியிருந்து காண்டியாற் சகங்கடந்த தவத்தோயே.” எனவும் வரும் சுருதிகார விளக்கத் திருவிருத்தங்களானும்” “வினவிற் பரத்தையறி வுறதற் கவத்தையுலன் வினை மாறியே-நனவிற் சுருத்திநிலை வர்னப் பொருட்டிகழு நலனாகவே.” என்னும் சசிவரன்போதத் திருவிருத்தத்தானுத்தெவிக. (கஉஅ)

அவத்தைக டணந்த வன்யி யையணுக் காக்கை யாக்கிச் சிவத்தொழி லொவ்வொ முத்தாற் சிவலிங்க வடிவ மாகிப் பவர்பெரும் பிணிக ணிப்பார் பரவுயிர் தமக்கு ளாக்கி யவர்க்குள வுடலந் தாமே யாரின ரொற்றி யூர்.

(இ - ள்.) அவத்தைகள் எவற்றையும் நீக்கினதே யல்லாமல் தமது திருமேனியையும் சிவபிரானுக்கர்ப்பித்து, சிவத்தின் கிரியைக்கிடமாகிய ஒங்காரத்தாற் சிவலிங்க சொருபமாகி, பிறவியென்னும் மகத்தாகிய நோயை நீவாரணிப்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவை, திருவொற்றியூர்த்தியாகேசப் பெருமான் தமக்குள்ளேயிருத்திக்கொண்டு, அத்திருவெண்காட்டடிகட்குவேண்டிய சரீரம் தாமாகவே விளங்கினர்.—எ - று.

தத்துவங்களெவற்றையும் தனித்தனி நீக்கிச் சாட்சிமாத்திரமான ஞானவொளியாய்நின்ற தமது திருமேனியையும் தியாகேசப்பெருமானுக் கர்ப்பித்து ஒங்காரமாகிய பிரணவத்திலுலே சிவலிங்கவுருவுற்று விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகளான்பாலவத் திருவொற்றியூர்த்தியாகேசப்பெருமான் தமக்குள அடங்கும்படி செய்துகொண்டு, அவ்வான்மாவுக்குரிய சரீரமும் தாமாகவே தோன்றினர் என்பது கருத்து. எனவே, தத்துவங்களை நியதிகளைத் தபோது அவ்வாறு சளைந்தருடைய ஆன்மா ஒளிமயமாய் விளங்குமென்பதும், அவ்வாறு சிவலிங்கவுருவானபோது அவ்விவிலங்கம் பரார்த்தலிங்கத்தில் ஒடுங்குவதும், அவ்வாறொடுங்கியபோது அப்பரார்த்தலிங்கமே அவ்வான்மலிங்கத்திற்குத் திருமேனியாவதும் முறைமையென்பதை விளக்கியபடி. எனவே, முத்தியுடையுங்கால் சரீரம் அடைகின்ற சித்திகள் மூலகையாம். அவை - உருவச்சித்தி அருவச்சித்தி உருவருவச்சித்தி என்பவைகளே. இவற்றுள்,

ஆளுடைய நம்பிகளும் கழறிற்றறிவார்நாயனாரும் திருமேனியுடன் திருக்கலைக் செழுந்தருளியது உருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடையவடிகள் திருமேனி சிற்சபையிற் பாமாகாயமாகக் கலந்துநின்றது அருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடையவறசுகள் சிவலிங்கத்துட் கலந்து உருவருவச்சித்தியெனவும் கூறுப. திருவெண்காட்டடிகளடைந்ததும் இவ்வுருவருவச் சித்தியையார்பென்றனர். முத்தியடைவோர் திருமேனி மேற்கூறிய மூவகைச்சித்திகளை உவதியல்பென்பதையும், இம்மூன்றனுள் ஏதேனுஞ் சித்தியடையவேண்டுமென்பதையும், “முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றோ-ரெச்சனை பே ரென்றனைப் தெந்தாய் பராபரமே.” எனவும் “தேகமயா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி - யாகுநெறி நல்லநெறியையா பராபரமே.” “எனவும், “உலகநெறி போந்தடவ மோமயுயிர் முத்தி - யிலுருமெனல் நந்த வியல்பே பராபரமே.” எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்காறு முணர்க. (கஉக)

அவருயிர் தமக்கில் லாக்கி யாண்டலான் டகையார் நிற்பு
வுவரிவாய் மணற்ப ரப்பி லொளிவெளி யிடத்திற் போந்து
கவலுறச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மையாகிப்
பவர்விரையா டலோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவைத் தமக்கு இருப்பிடமாக்கிக்கொண்டு அவரையடிமை கொண்ட தியாகேசப்பெருமான் இவ்வாற்றுக்க, திருவெண்காட்டடிகள் கடலின்கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளக்கமுள்ள வெளியான இடத்திற்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்திலே சலக்கமற்ற ஆண்மகார்கள் சூழ்த்திருப்பதை நோக்கி, தாமும் அவர்கள் தன்மையைப் பெற்றவராய் அம்மகார்கள் ஆடுகின்ற விசேடமான விளையாடல்களோடு பாடலும் பயிலத்தொடங்கினர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிக ளான்மாவைச் சிவலிங்கமாக்கி அச்சிவலிங்கத்துள் தியாகேசப்பெருமான் வீற்றிருந்தலின், “அவருயிர் தமக்கில்லாக்கி யாண்டலாண்டகையார்.” என்றும், திருவொற்றியூரின் கணுள்ள கடற்கரையில் வெண்மணல்களைப் பரப்பிச் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்படித்திற் திருவெண்காட்டடிகள் சென்று, அவர்களுடன் விளையாடவும் அவர்களைப்போற் பாடல்கள் பாடவும் தொடங்கினரென்பார், “உவரிவாய் மணற்பரப்பி லொளிவெளியிடத்திற் போந்து - கவலுறச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மையாகிப் - பவர்விரையா டலோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்.” என்றும் கூறினர். பெரியோர்கட் கியல்பாகவே பாவர் உன்மத்தர் பசாசர் என்னு மிவர்களைப்போன்றிருக்கும் தன்மையுண்டென்பது துற்றணிபாகலின், தாம்சென்ற ஆண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களை நோக்கி அவ்வாறே தாமும் விளையாடவும் பாடவும் தொடங்கினர் என்றபடி. பெரியோர்கட் கித்தன்மையுண்டென்பதை, “அடிமுடியு நடுவு மந்த பரவெளி மேற் கொண்டா லத்துவித வானந்த சித்த ருண்டா நமது - குடிமுழுதும்

பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகக் குறைவு நிறை வறவே - விடியமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோ ளுங் கூடி விளையாட லாகும் - படிமுழுதும் விண்முழுதும் தந்தாலும் கனியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பச்சர்குணம் ருமே.” எனவும், “பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே - சிலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பரா பரமே.” எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்காலும் தெளிக. அம் மூன்றனுள்ளும் பாலரென நிற்பதுவே முதன்மையென்பதும் அவ்வரிசையா னுணர்க. (கக0)

குறுமகா ரணிக்கு முாங்கங் குளிர்மணப் புரினப் பாங்கு, ருறுதிமெய் தளர்ந்து, பின்ன ரொன்றும் வெண் காடர் தம்மை, மறுதரம் புதைத்துக், தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார், மறுகுழிப் படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகி நிற்பார்.

(இ - ன்.) சிறுமகர்களின் அழகிய கூட்டங்களுடைய குளிர்ந்த மண முடைய அம்மணற்குன்றினிடத்து, திடமான தமது திருமேனியை மறைத் து மீண்டும் வெளிவந்த திருவெண்காட்டடிகளை, மீண்டும் புதைத்தும், அதற் குச் சமீபித்த வலப்பாகத்திற் பரவி யிருப்பார், மறுகுழியிற் புதைத்தபீரகும் நீலபேறன்ன அத்திருவெண்காட்டடிகள் அக்குழியினின்றும் வெளிக்கொ ண்டு நிற்பார்.—எ - று.

அக்கடற்கரைக்கணுள்ள மணற்குன்று சிறுவர்களின் கூட்டத்தையும் குளிர்ந்த மணத்தையும் தன்னிடத்திற் கொண்டிருத்தலின், “குறுமகா ரணி க்குமுாங்கங் குளிர்மணப் புரினப் பாங்கர்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிக ள் முதன்முறை தாமே அம்மணற்குன்றின்கண் மறைத்து வெளிப்பட்டனர் என்பார், “உறுதி மெய்தளர்ந்து பின்னரொன்றும் வெண்காடர் தம்மை.” என்றும், அதுகண்ட சிறுவர்கள் அதுபேரவவே திருவெண்காட்டடிகளை மீண் டும் மீண்டும் அம்மணலிற் புதைக்குந்தோறும் முதன்முறை போன்றே வெளிப்பட்டிருந்தனரென்பார், “மறுதரம் புதைத்துக் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார் - மறுகுழிப்படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகிநிற்பார்.” என்றும் கூறினர். எனவே அப்பிள்ளைக்கு விளையாடல்காட்டும் நீமித்தமாசவும் பின்னர்க் கடைமுறையில் அவர்களாற்றாநே தாம் சிவலிங்க வடிவெய்தத் திருவுள்ளங் கொண்டமையானும் இவ்வாறு விளையாடத்தொடங்கினரென் பதாம். (ககக)

பன்முறை பித்தன் மைத்தாம் படிபடி மணலிற் காட்டி, முன்னிய பட்டினத்து முனைத்தவ வடிவந் தானே, செந்நெயி யிலிங்க மாகிச் செழுமண றனின்மு னைத்தார், புன்னெயிச் செறுங்க ளோடிப் புரத்துளார்க் குரைத்தா ரன்றே.

(இ - ன்.) அனந்தம்முறை இவ்வண்ணம் அகிசயமுண்டாகுமாறு அக் கடற்கரையின் கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளையாடல்காட்டி, யாலரும் சிந்

தித்த பட்டினத்துப்பின்னையாரென்னும் மேலாய சவவுருமே செவ்விய
மார்க்கத்தைப் பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவமாகிச் செழுவின அக்கடற்களைய
மணலிற் றேன்றினர் அத்தகைய திருவெண் காட்டடிகளைச் சேர்த்தக்க மார்க்கம்
வாய்ந்த அச்சிறுவர்கள் வேகமாய்ச்சென்று அவ்வுரின்கணுள்ளார்க்குக்
கூறினர்.—எ - று.

அக்கடற்களைய மணலின்கண் இவ்வாறு அநேகமுறை மறைந்தமறை
ந்து வெளிப்பட்டனராகலின், “பன்முறையித்தன்மைத் தாம் படிபடியண
லிற்காட்டி.” என்றும், பட்டினத்துப்பின்னையாரென்னும் திருநாமந்தாங்கிய
திருமேனியே அம்மணலினிடத்துச் சிவலிங்கவுருவாகத் தோன்றியதென்
பார், “முன்னிய பட்டினத்து முனைத்தவ வழுவந்தானே - செந்நெறியி லிங்க
மாகிச் செழுமணலினின் முனைத்தார்.” என்றும், இதுகண்ட சிறுவர்களுக்க
முற்று அங்குநல்லாமலோடி ஊராரக்குரைத்தனரென்பார், “சிறுநகிலோ
டிப் புரத்துளார்க் குரைத்தார்.” என்றும் கூறினர். சிவலிங்கார்ப்பானையே சர்
வான்மாக்கட்கும் செவ்விதாகிய முத்திருநெறியைப் பாலிப்பாராகலின், “செந்
நெறியிலிங்கம்.” என்றாரெனினுமாம். (கருஉ)

ஒற்றியூ ருழியுள் ளாரு ம் துள்ள புரியு ளாரும்,
பற்றியூர்ந் தடைந்துகண்டார் பட்டினக் கடவு ளாரை.
வெற்றியூர் முன்றுந் செற்ற விமலரே யிவரோ பென்றார்.
பெற்றியூ ரதிக யத்தின் பெருமையா ருளாசெய் வாரே.

(இ - ள்.) திருவொற்றியூரின்கணுள்ளாரும் மற்றும் அசைச்சூழ்ந்திரு
க்கின்ற ஊர்களிலுள்ளாரும், பட்டினத்துப் பின்னையாரென்னும் திருவெண்
காட்டடிகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்து வாக
னங்களிலேறிச் சேர்ந்து தரிசித்தார்கள். திரிபுரங்கள் மூன்றையும் தரித்தரு
ளிய வெற்றியுடைய சிவபிரானே இத்திருவெண்காட்டடிகளாகும் என்று
ரைத்தார்கள். இத்தன்மையான அத்திருவொற்றியூரில் விளைந்த அநிகையத்
தின் பெருமிதத்தை உரைக்கவல்லார் யார்.—எ - று.

திருவொற்றியூரின்க ணுள்ளார்க்கும் அவ்வுரினருகிற் ருழிந்தள்ள
ளைய ஊர்களிலுள்ளார்க்கும் இச்செய்தி எட்டவலிட்டபையின், அவ்வுரின்க
ணுள்ளார் கால்கடையாகவும், ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார் வாகனங்களின்மீது
நீர்ந்தும் வந்து தரிசித்தார்களென்பார், “ஒற்றியூருழி யுள்ளாரு ம் துள்ள புரியு
ளாரும் - பற்றியூர்ந் தடைந்துகண்டார் பட்டினக்கடவு ளாரை.” என்றும், திரு
மேனியுடன் மணற்குள் மறைந்து சிவலிங்கமாக விளங்குதல் சிவவர்க்கத்
திற் சேர்ந்தார்க் கியலாதாகலின், அவர் திரிபுரதசுரைகிய சிவபிரானே என
நிச்சயித்தார்களென்பார், “வெற்றியூர் மூன்றுந் செற்றவிமலரே யிவரோபென்
றார்.” என்றும், இத்தகைய அற்புதம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்கு ஏனைய
சலங்கனிற் சித்திடாது இத்திருவொற்றியூரிற் சித்தித்தலால், “பெற்றியூ ரதி
சயத்தின் பெருமையாருளாசெய்வார்.” என்றும் கூறினர். இத்தலம் அத்த
கைய சிறப்புடைத்தென்பதை, “சண்டங் கரியதாங் கண்மூன் றுடையதா -

௨௩௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

மண்டத்தைப் போல வழகியதாந்-தொண்ட-ருடனுருகத் தித்திக்கு மோங்கு
புக மொற்றிக் கடலருகே நிற்குங் கரும்பு.” எனவும், “ஒடுகியழுந்து சிப்பாயு
மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக் - கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன் - சுழி
வருந்துந் - தேவாதி தேவன் திருவொற்றி யூர்த்தெருவிற் - போலா ரடியிற்
பொடி.” எனவும், “வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணவெல்லாம் செண்ணீறு -
காவனங்க ளெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகி - லீது சிவலோக மென்றென்றே
மெய்த்தவத்தோ - ரோதுந் திருவொற்றி யூர்.” எனவும்வரும் திருவெண்காட்.
ட்டிகள் திருவாக்கானுந்தெனிக. (௧௧௬)

மலர்மழை பொழிந்த வெங்கும் லானதுந் துமிழு முங்கு,
நலமலி கணங்கள் சூழ்நாகநாட் டரம்பை மார்கள்,
பலநடம் பயிலப் பூனிற் பாவையா ரடியர் பாட,
விலகிய விதழி மாலையிசனுக் கணிந்தா ரன்றே.,

(இ - ள்.) இவ்வாறு நிகழ்த்தவனவில் எவ்விடத்தும் புட்ப வருஷங்கள்
வருகித்தன. தேவதுந்துபி கோஷிக்கவும், நன்மை விசேஷத்த சிவகணங்கள்
புடைசூழவும் தேவலோகத்துள்ள அரமகளிர்கள் பலவகையான நடனமாட
வும், நிலவுலகத்திலே மகளிர்களும் அடியார்களும் துதிக்கவும், அங்கு வந்த
வர்களினவரும் சிவபெருமானாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிர
காசமுள்ள கொன்றை மலர்மாலையைத் தரித்தார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் சிவலிங்கவுருவாக விளங்கியவுடனே வானுல
கும் மண்ணுலகும் களிப்பெய்தினவாகலின், தேவருலகத்துள்ள அரமகளிர்
கள் தேவதுந்துபி முழங்கவும் சிவகணங்கள் சூழவும் புட்பவருஷங்கள்
பொழியவும் ஆனந்தமேலீட்டால் நடனமாடினார்களெனவும், அவ்வாறே
நிலவுலகத்தினும் மெய்யன்புவாயந்த மகளிர்களும் ஆடவர்களும் தோத்திரஞ்
செப்து, சிவமாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குக் கொன்றை மலர்மாலே
யணித்தனரெனவும் கூறினார். இதனுனன்றோ, “உன்னு கின்றனை யுனைம
னோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன்பான் - மன்னு மீசனே பந்தம்வீ
டளிப்பவன் மற்றைய ரறிந தென்னு-மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியசா
வருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே - பின்னை முன்னவ னுலகநிந் திறைஞ்சுமா பெ
ருமைசெய் குவனோரே.” எனச் சாந்தலிங்கசுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்
திருக்கின்றனர். (௧௧௭)

புகுவார் வார்த்தை நாதகவாப் புலனத் துள்ளு மந்தரத்து,
மகிமுந் தேவ ருலகுள்ளு மணிகீர் வேலி னுலத்துந், [தார்
தகுமீவார் கேளா விவர்பேறு தமக்கும் வருமோ வெனக்களித்
நகையா நிறப் புரமுன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வார்யார்]

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசித்துச் செல்வோர்களின்
சொற்களை, சொல்லுவோர் நாவின் தகைமையினாலே, பாதாளிலோகத்தினும்

ஆகாயத்தினும் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும் தேவலோகத்தினும், அழகிய கடலினையே வேலியாகவுடைய நிலவுலகத்தினும் தகுதியுடையோர்சன்கேள்வியுற்று, இத்திருவெண்காட்டடிக ளடைந்த முத்துப்பேறு தங்களுக்கும் கிடைக்குமோ என்று மகிழ்ந்தார்கள். திரிபுரங்களும் நீருக்கும்படி சிரித்தெரிந்த சிவ பிரானுடைய புகழை எவர்கூறுவர்.—எ - று.

ஒர்செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோது, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையை, அதைக்கூறினோருடைய தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே அந்நிச்சயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கலின், “புகுவார்வார்த்தை நாத்சகவாக்ஷேட்டு.” என்றும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாசலம் என்னும் மூன்றுமே திரிபுலாகங்களாயினும், சொர்க்கத்திற்கும் மத்தியத்திற்கும் இடையே அந்தரகாசிகளாகச் சிலரிருத்தலின் அவர்களும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றனமென்பார், “புவனத்துள்ளு மந்தரத்து - மகிபுந்தேவருவருள்ளு பண்பீரீகெல்லா லத்தும்.” என்றும் மேற்சொன்ன உலகங்களினுள்ளா மனைவரும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றோனும் அவரன் தகுதியைப்பற்றி மாத்திரமே இப்பேறு நமக்கும் வருமோ எனக்கருதிக்கவரித்தாரென்பார், “தகுலோரிவர் பேறுதமக்கும்வருமோ வேனக்களித்தார்.” என்றும், இவ்வளவு அற்புதங்களும் சிவபிரான் திருவருளாலே யிளைந்ததாகலின், “நலையாநிறப் புறமூன்று மெரித்தார் பெருமைமலில்வார்யார்.” என்றும் கூறினர். கேள்வியுற்ற செய்தியை, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையையும் அதனையுரைத்தோர் தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே நிச்சயித்தல் வேண்டுகமென்பதை, “எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” என்னும் திருக்குறளனுமுணர்ச்சு.

(ககடு)

திருவம் பலமே முதலாய சிவத்தா னங்கள் பணிந்தனவு மருவும் பொழுது திருவிசைப்பா வழுத்துந் திறமு ஓமாற்றியு ருளின் திறத்தார், சிவலிங்க மான வாறு மூபூய்புகார் [தார், விவவுங் குலத்தா மயிர்தோகை வெள்ளத் தழுந்தா மிதந்தெழுந்

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் இதற்கு முந்தி, சிதம்பரம் முதலிய சிவகேசத்திரங்களை வணங்கினமையும், அவ்வத்தலங்களை யடையும்போது ஆங்காங்கு திருவிசைப்பா திருவாய்மலர்ந்தனளும் வல்லபத்தையும், திருவொற்றியூரில் வந்து தியாகேசப்பெருமான் திருவருள் வல்லபத்தாற் சிவலிங்கவுருவானதையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கவந்தள்ள இவ்வடிகளின் மரபாருணர்ந்து, உவகைப்பிரவாகத்தின் மூழ்கி மிதந்தவர்களாமெழுந்தார்கள்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் தமது அவதாரப்பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் தமக்குரிய பெருஞ்செல்வத்தையும் உறவினர் நோயர் முதலியவரும் காணற்சோற்றிற்கண்டு கைவிட்டவராய்க் கடுந்துறவு பூண்டு வெளிப்பட்ட துழுதல், இவர் இத்தேயத்துள்ளார், இச்செயல்புரிக்கின்

றனர் என்பது முதலிய யாதொன்றும் அறியாராகிய இவ்வடிகளின் மரபினர் யாவரும், இவர் திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சிவலிங்கவுருவெய்திய பின்னர், சிதம்பரமுதலிய சிவதலயாத்திரை செய்துவந்ததும், ஆங்காங்கு திரு விசைப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துவந்ததும், இறுதியாகத் திருவொற்றியூரையடைந்து சிவலிங்கவுருவெய்தியதும் கேள்விப்பட்ட வளவில் ஆடங்காடிகழ் ச்சிபுற்றுப் பரவசப்பட்டவராய்த் தெளிந்தனரென்பார், “பூம்புகார்விரவுங் குலத்தாரறிந்தோகை வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்.” என்றனர். பெருந் துக்கமேனும் பெருமகிழ்ச்சியேனும் ஒருவர்க்கெய்தின் அவர்கள் பரவசப்பட்டவர்களாய்ப் பெருமூர்ச்சையுறுதலியல்பாகலின், “வெள்ளதழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்.” என்னினுமாம். (௧௬௬)

அமுலார், தொழுவார், சென்னியின்மே லங்கைத் தலவஞ் சலி முகிழ்ப்பார், எழுவா நமது குலத்தெய்வம் வருமோ, காண வினியென்பார், முழுவான் மதியிங் கெழுந்தருள் பெறுமோ வென்ன மொழிகின்றார், பொழுதோ டுவண்ணிட் டவ்விடம்போய்ப் பணிவோ மென்பார் புண்ணியரே.

(இ - ள்) அம்மரபினருட் புண்ணியம்புரிந்தோராகிய சிலர் அழுவார்கள், சிலர் திக்குநோக்கிப் பணிவார்கள், சிலர் தங்கள் சிரங்களின்மீது கரங்களைக்கூப்பி அஞ்சலிபுரிவார்கள், சிலர் முறைபிறழாத நமது மரபிலவதரித்த தெய்வம் நாம் தரிசிக்கும்படி இனிவருமோ என்பார்கள், சிலர் அவருடைய ஒளியுள்ள பூரண சந்திரன்போன்ற திருமுகமாத் திரமேனும் இவ்விடத்தில் எழுந்தருளும்படி பெறுவோமோ என்றாக்கின்றார்கள், சிலர் இன்றைக்கே இவ்விடம்பிட்டு வெளிக்கொண்டு அத்திருவொற்றியூர்க்குச் சென்று வணங்குவோமென்பார்கள். — எ - று.

அந்நகரத்துள்ள இவ்வடிகளின் மரபினர் முதலிய யாவரும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோதிலும், அவருட் புண்ணியமவாய்த்துள்ள உத்தமர்க்கே இவ்வாருன ஆசையும் அன்பும் அபிமானமும் தோன்றிற்றென்பார், “என்பார்புண்ணியர்.” என்றனர். எனவே, ஆணவத்தடிப்பின் மேம்பட்டோர்க்கு அந்நூலனமென்றும் நீங்காதாகலின், அத்தகையோர்க்குக் கடவுளின் மெப்பு எழும் ஞானியர் சரிதமும் விருப்பமாயிராதென்பது கருத்து. இதனை, “வீணுரை கரும்புமீசன் மெய்யுரை வேம்பு மாக்குந் - ஞானாவையிறைஞ்ச லொட்டா தையலை யிறைஞ்சப் பண்ணு-நாணற் றெரத்தல் செய்யுநல்லவர் கீதல் செய்யா - லாணவ மலத்தின் செய்தி யிவ்வண மறிந்துகொள்ளே.” என்னும் பதிபசுபாசவிளக்கத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. அன்றியும், இப்புண்ணியர்கட்குள் வயோதிகப்பருவமுற்ற சிலர், ஐயோ! நமக்கு இவ்வாறு வாய்க்குமோவென்றழுதார்களென்றுப், வேறு சிலர் நமக்கு இப்பேறு வாய்க்காவிடினும் அவரெய்திய திசையைநோக்கித் தியானித்துத் தொழுவோமாயின் அதற்குரிய புண்ணியமேனும் வாய்க்காதா என்றெண்ணித் தொழுதார்களென்றும், இன்னும் சிலர் சாஷ்டாங்கமாகப் பணியவும்

சக்தியற்ற நாமென் செய்வோம் இருந்தபடியே சிரமேற்கரங்குவிக்கத்தான் கூடுமென்றெண்ணி அஞ்சலியஸ்தராளுக்கென்றும், பெண்பாலாராயுள் ளாரிற்சிலர், தாம்தனியே செல்லுதற்கு அருந்களல்லராகலின், நமது குல தெய்வமாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இனியொருக்கால் நாம் காணும்படி எழுந்தருளுவரோ என்றாரென்றும், இன்னும் சிலர், அவர் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளாவிடினும் அவருடைய முகமதியேனும் ஈண்டெழுந்தருளப் பெறுவமோ என்றாரென்றும், அவ்வாடவர்கள் மகளிர்களைன்னும் இருவ குப்பினருள்ளும் வயது முதிரப்பெறுத வாலிபர்கள் யாவரும் இப்போதே இவ்விடம்விட்டு வெளிக்கொண்டு அவ்விடத்தடைந்து வணங்குவோம் என் றார்கென்றும் கூறினரெனினுமாம். (க௭)

சொன்ன வண்ணங் கிளைகளொடுந் துழனி யார்ப்பவப்பதியோ, ரன்ன பெரியோர் போனநெறி, யவனி தலமேற் பலர்பட்டர்வா, ரின்ன வாற்றா லொற்றியூ ரிடத்தி லடைந்தார், சிவபெருமான் றன்னைப் பணிந்திச் சிவபெருமான் றனையும் பணியா நிற்கின்றார்.

(இ - ள்.) மேற்கூறியவாறு அந்நகரத்தார் உறவினரோடும் செல்லும் கோஷ்டமானது ஆரவாரித்தலால், அத்தகைய பெரியோர் சென்றவழியாக, ஈல்வவுகத்துள்ள பலரும் செல்வார்கள். இம்மாதிரியாகத் திருவொற்றியூ ரென்னும் தலத்திற்சேர்த்தவர்களாய்த் தியாகேசப்பெருமானை வணங்கிக் கொண்டு, சிவலிங்கவருவெய்திய திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவபெரு மானையும் வணங்கி எதிரிலே நிற்கின்றார்கள்.—எ - று.

சென்று வணங்கிவருவோமென ஈச்சயித்த புண்ணியர்களனைவரும் அவ்வாறு புண்ணியம்வாய்த்த தங்கள் தங்கள் உறவினர்களோடும் களிப்பு மிக்கூர்ந்து ஆரவாரித்துச் சென்றார்களென்பார், “கிளைகளொடுந் துழனி யார்ப்ப.” என்றும், அவர்கள் செல்லும்போது இடையிலுள்ள நகரத்தார் யாவரும் பின்னொடர்ந்தார்களென்பார், “அன்னபெரியோர்போனநெறிய வனித்தலமேற்பலர்பட்டர்வார்.” என்றும் கூறினர். (க௭அ)

போற்றி போற்றி நின்னிரண்டு பூமென் கமலப் பதம்போற்றி ஈ தேற்ற மருவும் பரநாதச் சிலம்பு போற்றி, நலம்பயிலன் மாற்ற வரிய புனியதளின் மருங்குல் போற்றி, நெருங்குவந் தோற்று முதர பந்தமுந்திச் சுழியும் போற்றி, யெழில்போற்றி.

(இ - ள்.) அழகும் மென்மையும்வாய்ந்த தாமரைமலர்போன்ற சேவ ரீருடைய இரண்டு திருவடிகளும் துதிக்கப்படுவது, துதிக்கப்படுவது, துதிக்கப்படுவது, தெளிவமைந்த மேம்பாடுற்ற ஒலிவாய்ந்த சிலம்பு துதிக்கப்படு வது, நன்மைவிளங்குதல் மாற்றுதற்கரிதாகிய புலித்தோலணிந்தஇடை துதிக்கப்படுவது, நெருங்கிய சர்ப்பங்கள் விளங்குகின்ற உதரபந்தனமும் அதன் கீழுள்ள நாபிச்சுழியும் துதிக்கப்படுவது, அவற்றினழகும் துதிக்கப்படுவது, —எ - று.

௨௪௨ பட்டணத்துப்பிள்ளையார் புராணம்.

பரநாதச் சிலம்பு என்பதற்கு மேலான ஓலிவடிவாயுள்ள வேதம் என்னும் சிலம்பு எனினுமாம். என்னை, வேதத்திற்கு எழுதாக்கிளவி எனத் திருநாமம் வாய்த்திருத்தலின். வேதமே சிலம்பாமென்பதை, “வேதகிண்கிணி சிலம்புக்கும் தடிகளின் மிழற்ற - வோதரும் பத முளரியூ நறுண்மது பொழுதப் - போதவா னந்த மதுதுகர்ந் தலர்முகம் பொலியப் - பாத பங்கய முபந்டப் பாதுகைசூட,” என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத் தானுமறிக. புலித்தோலானது தன்னை யணிந்தோர்க்கு நன்மை பயப்பதும் அந்நன்மை மாறுபடாததுமாகலின், “நலம்பயிலன்மாற்றவரியபுலியதர்” என்றனர். புலித்தோல் சிவபிரானிடையி லணிந்துள்ளாரென்பதை “அட்ட வேங்கையீ ருரிகைகிண் டசைத்தகோ வணமு - மொட்டலீக்கிய புலியத ஞுடுக்கையுமிடத்தோ - ளிட்ட யோகபட் டிகையும்பொன் னிடை யிடை கட்டப்-பட்ட கஃறெலி வேத்திரப் படைக்கையும் படைத்து.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (ககக)

புரிதூன் மார்பும் வெண்ணீ றும் புயமீ னாந்தும் புடைபோற்றி வரியா ரவாம் வச்சிரம்வாண் மழுவோ டபயம் வலம்போற்றி யரவார் பாசக் கயிறுமணி யனலங் குசத்தா ளிடம்போற்றி கரவா திருக்குந் திருநீல கண்டம் போற்றி யொளிபோற்றி.

(இ - ள்.) முப்புரியாக முறுக்கிய பூணுதூலணிந்த திருமார்பும் திரு வெண்ணீ றும் தசபுயங்களும் இருபாரிசங்களும் துதிக்கப்படுவது. வரிகளையுடைய அரவகங்கணமும் வச்சிராயுதமும் வாரும் மழுவும் அபயகரமும்பொருந்திய வலப்பாகம் துதிக்கப்படுவது. சர்ப்பகங்கணம் பாசக்கயிறு மணி அனல் அக்குசம் எந்திய உமாதேவியின் இடப்பாகம் துதிக்கப்படுவது. மறையா திருக்கின்ற திருநீலகண்டம் துதிக்கப்படுவது. அதன் ஒளியும் துதிக்கப்படுவது. எ - று.

சிவபிரானைத் துதிப்போர் அவரிடப்பாகத்துள்ள உமாதேவியையும் ஒருங்குசேர்த்து அர்த்தனாரீசமூர்த்தமாகத் துதிப்பதும், அவ்வாறு துதிக்கின்றோர் கேசாதிபாதமாகவும் பாதாதிகேசமாகவும் துதிப்பதும் முறைமையாகலின், அர்த்தனாரீசமூர்த்தத்தைப் பாதாதிகேசமாகத் துதித்த துதி இஃதென்றுணர்க. இவ்வாறு துதித்தல் முறைமையென்பதை, “தோலுந் துகிலுந் குழையுஞ் சுருடோடும் - பால்வெள்ளை நீ றும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ் - சூலமும் தொக்க வளையுமுடைத் தொன்மைக் - கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந் துதாய் கோத்தும்பீ,” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “வலந்தான் கழலிடம் பாடகம் பாம்பு வலமிடமே-கலந்தான் வலநீறிடஞ் சாந்தெரி வலம் பந்திடமென் - பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ் - சலந்தாழ் சடைவலந் தண்ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே.” என்னும் சேரமான் பெருமானையுநர் திருவாக்கானும், சிவபிரானுக்குத் தசபுயங்களுளவென்பதை, “திகட சக்கரச் செம்முக மைந்தனான்-சகட சக்கரத் தாமரை நாயக-கைட சக்கர வின்மணி யாவுறை - விகட. சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்று

வாம்.” என்னும் சுந்தபுராணக் காப்புச்செய்யுளானுமறித. பூணூலென்பது ஒவ்வோர் புரிக்கு ஒன்பதிழைகளாக முறுக்கி, அவ்வாறாகிய மூன்று புரிகளை ஒருங்குசேர்த்தணிவதாகலின், “புரிநூல்” என்றனர். இஃதிக்வாறு முறுக்கி யணிவது முறைமையென்பதை, “ஒன்பதகொண்டமூன்று புரிநுண்ணூண்.” என்னும் நக்கீரதேவநாயனார் திருவாக்கானுந்தெளிக. (கச௦)

நடுவு குடபாற் றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக் கிழக்கிவற்றி
 னடைவு படிசம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலா முகம்போற்றி
 முடிவி லாத முகங்கடொறு முக்கட் கமல மலர்போற்றி
 சடையு முடியும் பொன்னிதழித் தாமத் தொடையுந் தனிபோற்றி.

(இ - ன்.) நடுவு மேற்றிசை தென்றிசை உலகத்தில் வழங்கும் வட திசை கிழத்திசை என்னும் இத்திக்குகளில், முறையாகப் படிசந்றம் பொன்னிதம் கருந்றம் செந்நிதம் பாணிநமாகவிளங்கும் பஞ்சமுகங்களும் துதிக் கப்படுவன. அழிவற்ற அம்முகங்களிலெல்லாம் திரியனங்களாகிய தாமரை மலர்கள் துதிக்கப்படுவன. சடையும் திருமுடியும் பொன்போன்ற கொன்றை மலர்களாலாகிய மகத்துவமுள்ள மாலிகையும் தனித்தனி துதிக்கப்படு வது.—௭ - று.

சிவபிரானுக்குரிய பஞ்சமுகங்களுள் கிழக்கிலுள்ளது தற்புருடமுக மென்றும், தெற்கிலுள்ளது அகோரமுகமென்றும், மேற்கிலுள்ளது சத்தி யோசாதமுகமென்றும், வடக்கிலுள்ளது வாமதேவமுகமென்றும், நடுவி லுள் ளது ஈசானமுகமென்றும், இம்முகங்கட்கு முறையே பொன்மை கருமை வெண்மை செம்மை படிசம் என்னும் பஞ்சவாந்நங்களுடைத்தென்றும், சிவாக மங்கள் லோவதித்தலின், “நடுவு குடபாற் றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக்கிழக் கிவற்றி - னடைவுபடிசம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலாமுகம்போற்றி.” என க்கூறினர். சிவபிரானுக்கு இத்தகைய பஞ்சமுகங்களுள்வென்பதை, “தூய கண் மூன்றினோடு சுடரும்பொன் வதனநான்கும் - பாயுமான் மழுவினோடு பகர்வர தாபயங்கண் - மேயதிண் புயங்கணைஞ் சிவிருமின் னையதேச- மாயதற் புருடனெம்மைக் குணதிசை யதனிற் காக்க.” எனவும், “கரைகெழு மழுவுமானு மபயமுங் கண்ணினும-மறைதரு தொடையுஞ்செய்ய வங்கைக ணைஞ்சேந்திப் - பொறைகொணன் முகத்துமுக்கட் பொன்னிற மேனி யோடு - மறைபுகழ் வாமதேவன் வடதிசை யதனிற் காக்க.” “அங்குசங் கபா லஞ்சுல மணிவர தாபயங்கள் - சங்குமான் பாசமக்கற் தமருகங் கரங்களைந் தித் - திங்களிற் றவளமேனி திருமுக மைந்தும் பெற்ற - வெங்களி் சான தேவ னிருவிசும் பெங்குங்காக்க.” எனவும் வரும் சிவகவசத் திருவிருத்தங் கனாற் றெளிக. (உசக)

சிவமொன் றுய சதாசிவமைந் தாகித் தெளிவு கூர்வோர்க்குப்
 பவமாற் றவரு மகேசமெனப் பரவு முருவத் தைந்தாகி

உசச பட்டணத்துப்பிள்ளையார் புராணம்.

யவமாற் றியமெய்க் கடவுளுட னாகும் பொருளே யடிபோற்றி
கவலா தெம்மைக் காக்கவருங் கருணா நிதியே யடிபோற்றி.

(இ - ள்.) சிவம் என்னும் ஒன்றாயிருந்தும், சதாசிவனீராகிய பஞ்சமூர்த்திகளாகவும், தெளிவின்மேம்பட்டோர்க்குப் பிறவியைத் தவிர்க்கவருகின்ற மகேசமென்று துதிக்கத்தக்க அச்சதாசிவத்திலே ஐந்துருவமாகவும், ஆன்மாக்களின் துயரைப்போக்கியருளும் உண்மைக் கடவுளுடனென்றாகும் வஸ்துவே ! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது. கவலையுறாமல் எங்களைப் பரிபாலிக்க எழுந்தருளுகின்ற அருள்வைப்பே ! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது.—எ - று.

ஏகமாய்நின்ற சிவபிரானே, சிருட்டிக்கையில் பிரமனாகவும், கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத்திரனாகவும், திரோபவிக்கையில் மகேச்சுரனாகவும், அனுக்மிரகிக்கையில் சதாசிவனாகவும் விளங்கலின், “சிவமொன்றாய் சதாசிவமைந்தாகி.” என்றும், அச்சதாசிவ மூர்த்தமாகவிளங்குகையில், சுத்தவித்தை - ஈச்சுரம் - சாதாக்கியம் - சத்தி - சிவம் என்னும் பஞ்சகூலங்களாகிய உருவங்களுடைமையின், “மகேசமெனப்பரவு முருவத்தைத்தாகி.” என்றும், இத்துதி அத்தசைய சிவத்துடன் கலந்த திருவெண் காட்டிகளுடையதாகலின், “அவமாற்றியமெய்க்கடவுளுடனாகும் பொருளே யடிபோற்றி.” என்றும், அவ்வடிகள் தமது மரபிலவதரித்தனரென்னும் உரிமைதோன்ற, “கவலாதெம்மைக் காக்கவருங் கருணாநிதியே யடிபோற்றி.” என்றும் கூறினார். ஏகமாய்நின்ற சிவபிரானே பஞ்சமூர்த்திகளாயினென்பதை, “அயன்றனை யாதியாக வரணுரு வென்ப தென்னை-யயந்திடுஞ் சத்தியாதி பதிதலாற் படைப்பு மூல - முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ னென்னை முற்று - நயந்திடு மவனிவர்க்கு நண்ணுவ தொரொவொன் றுமே.” எனவும், சுத்தவித்தைமுதலிய கூலகளுடைமையை, “வித்தையோ டசர் சாதாக்கியஞ் சத்தி சிவங்களைந்துஞ் - சுத்ததத் துவஞ்சி வன்றன் சுத்தர வடிவ மாகு - தீத்தமென்றுணைப்பர் கால நீங்கிய நிலைமை யாலே - வைத்திலர் முற்பிற்பாடு வருவித்தார் கருமத் தாலே.” எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களுளும், “ஏகமான வுரு வானநீயருளி னாலநேகவுரு வாகியே-யெந்தநா ளகில கோடி சிருட்டிசெய விசையுநாள்வனாய் நான்முத, லாகநா ளது வரைக்கு முன்னடிமை கூடவே ஜனன மானதோ - வனந்தமுண்டுநல ஜனனமீ திதனு னறிய வேண்டுவன வறியலா, மோக மாதிரு பாசமானதை யறிந்துவிட் டெனையு முனையுமே - முழுதுணர்ந்துபர மான வின்பவெள மூழ்க வேண்டுபிது வின்றியே, தேகமே நழுவி நானுமே நழுவின பின்னையுய்யும்வகை யுள்ளதோ-தெரிவதற்கரிய பிரம மேயமல சிற்சுகோசய வல்லாசமே.” என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்காளும் தெளிக. (கசஉ)

என்று போற்றி மாபூசை யியற்றிப் பணிகள் பலபுரிந்து
மன்றல் கமழு மவ்லூரில் வசித்தார் சிலவ ரிவர்க்காக

909(6526)

துறவறச்சாருக்கம்.

உசடு

நன்மி பெருகு மிஞ்சியிசை நகர மதனி னினிதமர்ந்தார்
குன்றாச் செல்வ மிருமைக்கும் பெற்றார் சற்றுங் குறைவிலரே.

(இ - ள்.) என்று இவ்வாறாகத் துதித்து அத்திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு விசேடபூசைசெய்து அங்கியற்றவேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையுமியற்றி, அத்திருவெண்காட்டடிகட்காக மணங்கமழ்கின்ற அத்திருவொற்றியூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் நன்மை விசேடித்த மதில்களமைந்த அருகிலுள்ள நகரத்தில் இனிமையுடன் வசித்திருந்தார்கள். இவ்விரு பகுப்பினரும் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டிற்கும் குறையாத பாக்கியம் அடைந்தார்கள். அதனை கொஞ்சமும் குறைவுபாடற்றவர்களானார்கள். — எ - று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திருந்து வந்தவர்களாகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர் தியாகேசப்பெருமானையும் திருவெண்காட்டடிகளையும் துதித்து முடிந்தபின், திருவெண்காட்டடிக ளாலயத்திற்குரிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் புரிந்து அவ்வூரிலேயும் அதற்கடுத்த நகரத்திலேயும் வசித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்வடிகட்கேற்ற திருப்பணிகளியற்றி முடித்தமையின் அவ்விருவகுப்பினரும் இம்மை மறுமைப்பயன்களை எய்தப்பெற்றவர்களாய்க் குறைவற்றவர்களானார்கள் என்றபடி. (கசக)

வேறு.

அருளுமி லிங்க மான வன்பர்தங் காதை கேட்போர்க்கு,
கருளறுஞ் செல்வ மல்கு மென்று நன் னலங்க ணன்னும்,
பெருமையு மறிவு மென்றும் பிறங்கிய கதியு மாகுந்,
திருமகள் கலைம கள்கை சேர்வதுந் துண்ண மாமே.

(இ - ள்.) யாவர்க்கும் திருவருள்பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவடைந்த திருவெண்காட்டடிகள் சரிதையை, சிரவணிப்போர்க்கு, அஞ்ஞானம் நீங்கும் மெய்ஞ்ஞானச்செல்வம் ஒங்கும், எப்போதும் நன்மைப்பயன்களை வாய்க்கும், மேம்பாடும் உண்மையறியும் எக்காலமும் விளக்கமுற்ற முத்தியின்பமும் உண்டாகும். இலக்குமி சரஸ்வதி என்னும் இவ்விருவரருளும் கைகூடுவதும் நிச்சயமாகும். — எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதையைச் சிரவணிப்போர்க்கு, முதலில் அஞ்ஞானநீக்கமும், அதனால் மெய்ஞ்ஞானோதையமும், அம்மெய்ஞ்ஞானோதையத்திற்கு இடையூறின்றி நன்மைப்பயன்களும், அந்நன்மைப்பயன்களிலே விருப்பமேவிட் டழுந்தாதபடி உண்மையறியும், கடைசியாக முத்தியின்பமுமாகிய பரசகானுபவமும், கல்விசெல்வமென்னும் இருவகையான இகசகானுபவமும் விளையுமென்பதாம். சிவசரிதமும் சிவனடியார் சரிதமுமொன்றாகலின், சிவசரிதச் சிரவணிகட்குக் கூறியுள்ள இகபரசகானுபவங்களையே இச்சரிதத்தைச் சிரவணிப்போர்க்கும் பயனாகக்கூறினர்.

உச்சு பட்டணத்துப்பிள்ளையார் புராணம்.

சிவசரிதச் சிரவணிகட்குரியபயன்களுமில்வாறென்பதை, “திங்களணி திருவாலவாயெம் மண்ண றிருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து டிகட்போர்-சங்கந்திப் பதுமந்திச் செல்வமோங்கித் தகைமையுறு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர் - மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார் வாணாரு நனிபெறுவர் வாண டெய்திப் - புங்கவராயங்குள்ள போக மூழ்கிப் புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கசச)

சூறவறச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருந்தம் - ஈஈஈ.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் புராணம்

முற்றுப்பெற்றது.

மகாமகோபாதாராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கக	உசு	நய	நாம
கக	உந	சுற	சூர
உரு	நந	அப்	இப்
உசு	கந	கன்	கண்
உசு	உசு	வீளை	வீள
நக	நசு	பழி	யழி
நஉ	ந	வெண்	வண்
நஅ	உந	படி	யடி
„	நஉ	ளோடும்	ளோடப்
„	நஎ	வார்கள்	வதனால்
சு0	உந	அந்	தந்
சஅ	உந	லாது	லாகாது
ருச	ரு	நறு	னறு
சுசு	கரு	கூடிய	கொடிய
„	ந0	நீலம்	நிணம்
எஉ	உஉ	சூரி	சூரி
அக	நந	நாயா	காயா
அச	நந	லெரு	வெரு
க0சு	உஅ	விரய	விய
க0அ	ந	கைவிலை	கைவலி
„	„	தனர்	தனன்
கருஉ	நஉ	கீவ	கீவ
கருஎ	கஅ	நக்களெ	நக்கனெ
ககக	நசு	தெயும்	தெளியும்
கஅந	உசு	பத்தீட	பட்டே
கஅஎ	உந	னிலை	னிலை
ககசு	ரு	பனல்	புனல்
உ0ந	உசு	வீடு	வீதி
உஉ0	உஉ	தேயு	வாயு

விடுபட்டவை.

கக - ம் பக்கத்து ௨௮ - ம் வரியில் வைசியர்களிலே என் பதற்குப்பின் களிப்புமேம்பட என்றும், ௨௧-ம் பக்கத்து 9-ம் வரியில் புத்திரராய் என்பதற்குப்பின் நீங்காமல் என்றும், ௨௪-ம் பக்கத்து ௨௬-ம் வரியில் இந்திரன் என்பதற்குப் பின் களித்து என்றும், 25-ம் பக்கத்து 33 - ம் வரியில் வைசியர்களென்பதற்குப் பின் நிலவுலகத்தில் என்றும், 40-ம் பக்கத்து 15 - ம் வரியில்தேவலோகத்துள்ள என்பதற்குப் பின், தம்தரத்திற்கேற்ற என்றும், 52 - ம் பக்கத்து 26 - ம் வரியில் சிறந்த என்பதற்குப் பின் சமுத்திரத்துதித்த என்றும், 53 - ம் பக்கத்து 33 - ம் வரியில் மறையவரே என்பதற்குப்பின் இரக்கமாக என்றும், 66 - ம் பக்கத்து 14 - ம் வரியில் குருவாரத்தில் என்பதற்குப் பின்பச்சைமணியும் என்றும், 70 - ம் பக்கத்து 36-ம் வரியில் வைரமணியானவைஎன்பதற்குப்பின் குவளைநிறமுடையன: கிரத்திவாய்ந்தமக்கதேசத்துப்பிறந்தவை என்றும், 86-ம் பக்கத்து 24-ம் வரியில் இரத்தினத்தையும் என்பதற்குப் பின் சிந்தாமணியையும் என்றும் சேர்த்து வாசித்துக்கொள்க.

66 - ம் பக்கத்துள்ள 46-ம்பாடலுக்கு இரண்டாவதுரை.

ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும் கோமேதகமணியும், சோமவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம்வாய்ந்த வைரீரியமணியும், மங்களவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், வல்லபம் பொருந்திய புதவாரத்தில் மரகதமணியும், தகுதியாகிய குருவாரத்தில் புட்பராக மணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வைரமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தக்கவையென்று நீ அறிவாயாக வென்பது.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

